COLECȚIA

Jubiri de poveste

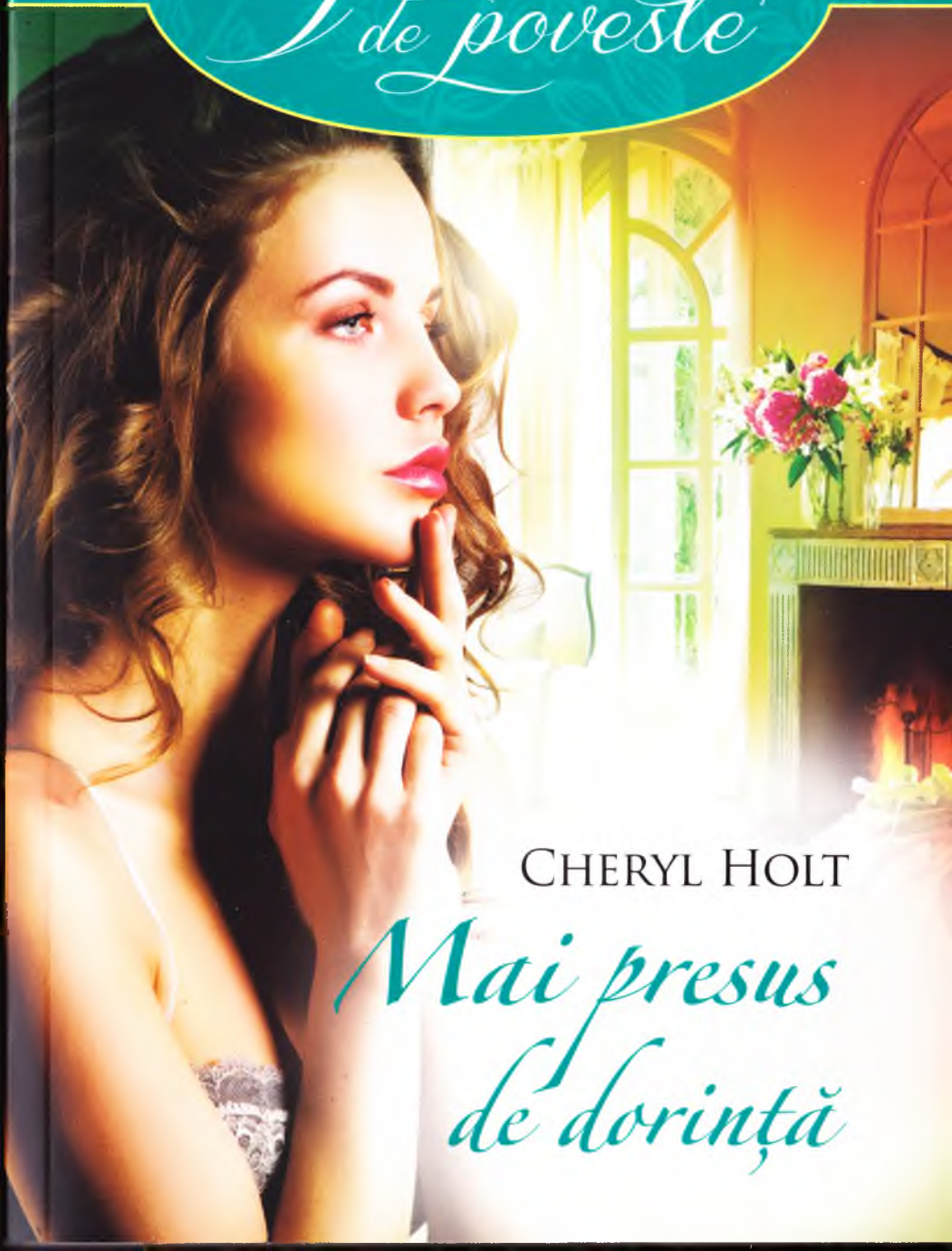

CHERYL HOLT

Mai presus de dorință

**Ea are un secret prețios pe care el e dispus să-l păstreze...
pentru un preț**

Știindu-și familia la ananghie, Lady Olivia Hopkins se vede nevoită să accepte planul pus la cale de mama ei vitregă și să se mărite cu Edward Paxton, conte de Salisbury. Totul este însă dat peste cap când Olivia găsește în biblioteca acestuia o carte cu ilustrații erotice, care îi stârnește nu numai interesul artistic, ci și dorința de a-și explora curiozități pe care nici nu bănuia că le are. Surprinsă asupra faptului de chipeșul și arogantul fiu nelegitim al contelui, Olivia descoperă că există totuși un bărbat a cărui prezență îi face inima să bată nebunește și îi împinge imaginația pe culmi la care nici nu îndrăznea să viseze...
Lui Phillip Paxton nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el. Surprinzând-o pe Olivia cu acel volum scandalos în mână, i se oferă șansa să-și umilească tatăl, pe care îl disprețuiește pentru lașitatea de a nu-l recunoaște ca fiu. Astfel, el intenționează să o folosească pe Olivia drept momeală ca să o atragă într-o aventură presărată cu adevărate lecții de amor. Ceea ce începe însă ca o joacă se transformă treptat într-o relație mai profundă decât simpla dorință, iar Phillip, îndrăgostit în pofida voinței lui, este decis să-și apere cu orice preț iubirea, chiar dacă pentru asta trebuie să dejoace cele mai mârșave planuri...

Cheryl Holt a început să fie atrasă de ideea de a scrie romane la vârsta de 40 de ani și a ajuns să fie considerată una dintre maestrele literaturii romantice. A fost nominalizată la numeroase premii naționale, câștigând o parte dintre acestea, și a fost desemnată „Cea mai bună scriitoare a anului" de revista *Romantic Times Book Reviews.*

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0369-2
9 786063 303692
Alma

CHERYL HOLT

Mai presus de dorință

Deeper Than Desire
Cheryl Holt
Copyright © 2004 Cheryl Holt
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Press, LLC.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mai presus de dorinţă
Cheryl Holt

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, CHERYL
Mai presus de dorinţă / Cheryl Holt;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0369-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

CHERYL HOLT

Mai presus de dorință

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Alma

Capitolul 1

Salisbury, Anglia, 1813

Lady Olivia Hopkins se întinse până la raftul de bibliotecă de deasupra capului ei și trase de cartea grea pe care era hotărâtă să o citească. Aceasta de desprinse cu un șuierat, ca și cum nu ar mai fi fost mișcată de la locul ei de mulți ani. Volumul masiv căzu spre ea și de-abia reuși să îl prindă înainte să se izbească de podea cu un bubuit asurzitor.

Strângând cartea la piept, o cără până la o masă din apropiere și o puse jos. Coperta era de un roșu aprins, iar titlul – *Un deliciu pentru simțuri* – era imprimat cu litere aurii, sofisticate, ce sugerau ceva antic. O deschise cu grijă, legăturile ei pârâind de veche ce era, și un miros de praf și mucegai îi asaltă nasul.

Se așeză în scaunul confortabil și dădu prima pagină, dar o șocă ceea ce văzu. Păli și ridică din sprâncene.

– Vai de mine, murmură ea în încăperea goală.

Aruncă o privire circumspectă în jur, așteptându-se să dea cu ochii de unul dintre servitorii lordului Salisbury sau de mama ei vitregă, Margaret, sărind din spatele draperiilor de catifea și mustrând-o pentru curiozitatea ei nocturnă.

Își petrecuse ultima oră studiind operele maeștrilor italieni și se așteptase să găsească tot așa ceva, dar aici nu mai avea de-a face cu referințe educative sau cu un volum plictisitor, dar de valoare savantă, pe care să îl poată căra în dormitorul ei ca remediu pentru insomnie.

Înaintea ochilor ei, zeci de sirene împânzeau peisajul oceanic, lenevind pe țărmul stâncos. În mod tulburător, sirenele semănau cu ea – erau zvelte, cu ochi albaștri și păr blond. Erau senine, radiind de mulțumire, cu pletele de culoarea inului revărsându-se

într-o mare de azur, cu picioarele solzoase, terminate cu înotătoare, atârnând în apa înspumată.

Mai văzuse și altădată picturi cu sirene, dar ilustrațiile fuseseră discrete, iar trupurile poziționate astfel încât să ascundă acele părți pe care privitorul nu ar fi trebuit să le vadă.

Prin contrast, acestea erau... erau... Nu putea descrie cum anume erau.

Creaturile mitice erau expuse astfel încât să șocheze. Posturile lor erau provocatoare, partea de sus a torsurilor era expusă, rotunjimile lor anatomice, desenate cu precizie. Artistul anonim fusese fascinat în special de sânii femeilor, căci fiecare pereche fusese trasată cu drag și meticulozitate, pentru a obține un efect maxim. Artistul fusese intrigat, captivat de imaginea îndrăzneață și dornic să transmită și celorlalți propria lui încântare. Ceea ce reușise. Cu mare succes.

Erau sâni mari și sâni mici, rotunjiți, ridicați, plați, ascuțiți și voluptuoși. Imaginea reda toate mărimile, formele și contururile posibile. Vârfurile erau pictate în diverse nuanțe de trandafiriu și culoarea piersicii, cu câte un sfârc rigid ieșind în evidență din mijlocul fiecăruia.

În cei douăzeci și trei de ani de viață ai ei, Olivia nu mai văzuse niciodată sânii unei femei și, deși se strădui să își amintească, nu era sigură dacă își văzuse vreodată propriii sâni, ceea ce cu siguranță ar fi trebuit să se întâmple. Era și ea o artistă desăvârșită, dar, cu toată sinceritatea, știa prea puține despre formele corpului omenesc. Explorările de natură estetică ar fi trebuit să o motiveze să deprindă și aspectele intime, dar nu se pusese problema ca ea – fiica modestă și cuminte a unui răposat conte – să poată angaja un model care să îi pozeze în pielea goală, și nici ea nu era defel genul care să poată sta în fața oglinzii și să se studieze din cap până în picioare; prin urmare nu își dăduse seama până atunci că sânul putea fi atât de fascinant, atât de tentant.

Nu își putea dezlipi ochii de la ei.

Deși și-ar fi dorit să fie dezgustată sau consternată, nu era și, cu toate că își propuse, cu toată sinceritatea, să înceteze să mai studieze îndrăznețul ansamblu de portrete, era prea vrăjită.

Își porunci cu severitate să închidă cartea, dar nu reuși să îndeplinească porunca.

Urmări cu un deget fantasticele umflături de carne, iar gestul avu un efect bizar și dramatic asupra propriului ei corp. Sânii i se măriră și îi deveniră dureroși, iar sfârcurile i se țuguiară, împingându-se în materialul cămășii de noapte și făcând-o să conștientizeze existența lor într-o manieră cu totul nouă.

Distrasă, își prinse în palmă una dintre movilițele de carne, cântărindu-i masa generoasă și mărimea. Din întâmplare, degetul mare îi trecu pentru o clipă peste vârful rigid, iar gestul stârni un șir de senzații exotice, aproape dureroase. Simțindu-se ca arsă, își lăsă mâna să cadă de pe sân și își abătu privirea. Obrajii i se încinseră de rușine.

Cum putea un obiect atât de inofensiv precum o carte să fie înzestrat cu o asemenea forță stimulatoare? De unde atâta putere în ceva atât de simplu precum o pictură? De ce își permisese să aibă acea reacție?

Tânjind după un răgaz care să îi redea liniștea, dădu pagina.

Următoarea imagine era și mai rea – sau mai bună, în funcție de perspectiva privitorului –, și cu mult mai tulburătoare decât prima. O singură sirenă stătea întinsă pe o piatră mare, înconjurată de apele furtunoase ale mării, cu picioarele terminate în înotătoare suspendate în apă. Și ea era expusă în toată splendoarea, arătându-și sânii plini și frumos rotunjiți.

Lângă ea se afla un bărbat. Un bărbat foarte chipeș și foarte muritor, cu părul și ochii de culoare închisă. Părea să fie un marinar, cu cămașa și pantalonii largi fluturându-i. Pantalonii erau rupți în dreptul genunchilor, ca și cum ar fi trecut printr-un naufragiu și ar fi fost luat de ape. Era întins în spatele sirenei, iar ea stătea în brațele lui, cu fundul cuibărit între coapsele lui musculoase.

Mâinile lui erau încleștate pe sânii ei, degetele lui strângându-i sfârcurile. Cu o expresie de fericire fățișă, avea privirea îndreptată spre cerul ce promitea furtună.

Spectacolul trezi în Olivia un fior neobișnuit și primitiv. Nu știuse că un bărbat putea să îi facă așa ceva unei femei, iar femeii să îi placă. Înțelese instinctiv că era genul de îmbrățișare de care

s-ar fi bucurat un cuplu în patul conjugal, unde se petrecea ceva atât de obscur și de confuz, încât o fecioară – așa cum era ea – nici măcar nu îndrăznea să aducă în discuție în fața altora, nu îndrăznea să exploreze în gând, nici să pomenească în gura mare.

Informația o înspăimântă și o derută atât de mult, încât nu se simți în stare să o analizeze, așa că dădu grăbită paginile mai departe, privind doar în treacăt picturile.

Cartea cuprindea ilustrații cu sute de animale legendare și cele mai multe dintre ele erau femei. Nimfe ce se zbenguiau într-o cascadă, elfi ce dansau în fața unui foc, zâne ce presărau pulberea lor magică. Toate erau răpitoare, ispititoare, făcându-te să îți dorești să zăbovești cu privirea asupra lor pentru a le examina, a visa și a-ți hrăni fanteziile. Bărbatul cel misterios apărea frecvent în mijlocul banchetului, iar femeile fictive îl adorau, pe el și masculinitatea fățișă pe care o aducea în aventurile lor feminine.

Femeile îl atingeau cu mâinile și cu gura, dar gesturile în sine erau ascunse, natura purtării lor fiind prea năucitoare pentru a fi dezvăluită.

Dacă se căsătorea cu Edward Paxton, conte de Salisbury, aceasta era tipul de activitate pe care o să și-o dorească el? În cazul în care devenea, în cele din urmă, mireasa lui, ce altceva mai avea de învățat? Ce alte purtări bizare și intime ar fi putut el să solicite?

Astfel de lucruri se petreceau între femei și bărbați? Așa ceva făcea contele? Dacă decidea să o ia de soție, o să-i ceară asemenea acte desfrânate? Nu va reuși niciodată să se relaxeze suficient în prezența lui cât să se poată dezbrăca de toate hainele, pentru a zburda goală. Dar dacă se dovedea obligatoriu? Dacă îi solicita cu regularitate astfel de purtări depravate?

Putea să meargă până la capăt cu decizia de a se căsători cu el? Cum ar fi putut să nu o facă?

Din senin, o umbră alunecă peste pagină, iar ea se încruntă, nereușind să înțeleagă, confuză cum era, ce însemna acea umbră.

– Ce alegere interesantă pentru o lectură nocturnă, rosti o voce masculină chiar de lângă ea. Una dintre favoritele mele, de altfel.

Olivia încremeni.

Un bărbat se strecurase înăuntru fără ca ea să îl audă! Iar ea era cu părul despletit și periat pe spate, îmbrăcată într-o cămașă

de noapte diafană și cu un halat pe deasupra. Picioarele îi erau goale, nu avea nici măcar papuci care să i le acopere.

Toată lumea se culcase. Dacă ar fi crezut altceva, nu ar fi coborât în bibliotecă.

Cine i se alăturase? Dacă era contele, o să moară de rușine! Dacă nu era contele, nu putea fi decât o persoană apropiată lui. Nimeni altcineva nu ar fi rătăcit pe holuri la o oră atât de târzie.

Cum ar fi putut să-i explice exact ce căuta acolo, stând singură și studiind fascinată desene obscene?

Vai! Dar dacă își compromisese șansele în fața contelui chiar înainte de debutul vizitei? Margaret ar fi fost în stare să facă moarte de om.

Înspăimântată de ce reușise să facă, își ridică privirea și tresări de șoc și de surpriză.

Preț de o clipă nebunească, revigorantă, nutri convingerea că îl avea în fața ochilor pe ticălosul din carte, materializat în carne și oase dintre paginile ei.

Dar nu. Era doar imaginația ei agitată până în pragul frenezieii. Avea multe trăsături comparabile, dar nu era același bărbat.

Era frumos, dacă un bărbat putea fi descris ca *frumos*, cu părul negru și ochi albaștri ce scânteiau în lumina difuză. Părul îi era tuns cu grijă în față, dar în spate îl avea lung și prins într-o coadă. Avea pometi înalți și o gură străjuită de gropițe, ca și cum ar fi fost senin și mereu dispus să zâmbească, și emana un miros profund masculin, o combinație de aer proaspăt, cu tabac și cai.

Cu doar câțiva ani mai mare decât ea, era înalt, cu umeri lați, o talie îngustă și picioare lungi și zvelte. Așa cum stătea ea așezată, bărbatul era aplecat deasupra ei, dar nu simțea nici amenințare, nici intimidare. Un derbedeu rău famat ar fi putut profita de situația ei, dar ea nu detectă nici o primejdie. Deși părea a fi genul capabil de ticăloșenii, nu dădea impresia că-și va da arama pe față în prezența ei; era convinsă de acest lucru.

Încercă să își dea seama cine ar fi putut fi, dar era dificil de ghicit. Era îmbrăcat ca un lucrător, cu o cămașă bej și pantaloni maro, dar hainele fin croite și făcute dintr-un material scump arătau că nu era servitor. Și nici nu se purta ca un oaspete, iar contele nu avea nici o rudă în vizită.

Dacă nu era nici angajat, nici oaspete, nici rudă, atunci cine era? Și cum va reuși să-l convingă să promită că n-o să spună absolut nimănui ce o văzuse făcând?

O să-i fie greu ca naiba să iasă din situația aceea dezastruoasă, așa că decise să adopte o atitudine ofensivă.

– Poftim? spuse ea. Cu mine vorbeai?

Închise cartea cu un gest indiferent, prefăcându-se că nu fusese surprinsă făcând ceva necuviincios. Mimând curajul, îl privi încruntată ca și cum ar fi fost obișnuită să înfrunte bărbați necunoscuți în toiul nopții, doar pe jumătate îmbrăcată, în timp ce răsfoia un volum de artă indecentă.

– Uitasem de existența acestei cărți, răspunse el. Nu am mai pus mâna pe ea de când eram un băietan de-abia ieșit din pantalonii scurți. După cum poți bănui, mi-a deschis considerabil orizontul.

Chicoti când își aminti, iar hohotitul acela grav și seducător reverberă în ea, zdruncinând-o.

– Nu găsesc a fi genul de informație pe care aș împărtăși-o altora, replică ea, ca și când nu s-ar fi înjosit ea însăși analizând lacomă desenele.

– Îți place arta erotică?

„Arta erotică..."

Olivia clipi o dată, și apoi încă o dată. Nu mai auzise această expresie niciodată, expresie care sfârâia prin încăpere, ca o aromă nouă pe care nu o mai gustase până atunci, și îi aprecie sonoritatea. Sugera povești de dragoste, intrigi, mistere – imoralitate extremă! – și evoca farmecul unei vieți boeme pline de veselie și de plăcere.

Ce fel de ticălos s-ar fi prezentat țanțoș în fața unei femei cu care nu făcuse vreodată cunoștință și ar fi rostit un cuvânt atât de scandalos și de delicios?

– Habar n-am la ce te referi, declară ea.

– La arta erotică, repetă el. Se apropie până ajunse în spatele scaunului ei, blocându-i orice mișcare și împiedicându-i o eventuală șansă de a sări în picioare și a o lua la fugă. Eu prefer stilul franțuzesc, dar nici cel italian nu e rău.

Se aplecă în față, punându-și palmele pe masă de o parte și de cealaltă a ei, prinzând-o ca într-o capcană. Olivia nu se mai aflase niciodată atât de aproape de un bărbat necunoscut. Lumea ei era una sterilă, în care contactul fizic era interzis și de evitat, fiind atât de întâmplător și de sporadic, încât uneori avea impresia că trăia sub un clopot de sticlă.

Nu știa ce să facă. Deși își dădea seama că ar fi trebuit să sară în picioare, să îl împingă deoparte și să iasă furtunos din încăpere, nu voia să îi dea impresia că era speriată sau nesofisticată, deși chiar așa era. Și nu putea pleca până nu rezolva elegant acea întâlnire jenantă.

Trebuia *neapărat* să devină soția contelui de Salisbury. Nu exista alternativă. Familia ei se afla într-o situație financiară teribil de proastă și nu mai aveau opțiuni, cu toate că ea nu-și dorise niciodată să se căsătorească. Iubitorul ei tată o răsfățase și îi permisese să se perfecționeze în arta de a refuza toate cererile în căsătorie pe care le primise, o greșeală pe care Margaret nu înceta deloc să i-o reproșeze.

Dacă tatăl Oliviei i-ar fi găsit un logodnic – după cum îi plăcea lui Margaret să afirme tăios –, așa cum ar fi făcut orice părinte normal și întreg la cap, Olivia ar fi fost în acel moment soția unui aristocrat înstărit, care i-ar fi putut întreține familia.

În mod absurd, a fost cuprinsă de un fior de iritare la gândul că atât tatăl ei, cât și fratele ei avuseseră îndrăzneala de a muri, lăsând astfel în voia sorții o casă plină de femei, care constatase-ră înspăimântate că se aflau în pragul ruinei financiare.

Olivia era nevoită să înfăptuiască fulgerător un miracol, punând mâna rapid pe un soț, deși nu mai avea deloc zestre. Soluția pe care reușiseră să o găsească le era oferită de lordul Salisbury, rămas văduv.

Margaret pusese totul la cale. Olivia urma să îl farmece pe conte, acesta să se îndrăgostească și să îi ceară mâna, iar ea va accepta. Apoi, Margaret o să îl informeze despre zestrea compromisă a Oliviei, convinsă că acesta va fi prea gentleman pentru a da înapoi, odată înaintată cererea în căsătorie.

Această strategie o deranja pe Olivia, și, în mod normal, ar fi respins ferm o astfel de șicană, dar era la fel de înnebunită ca Margaret. Nu pentru ea însăși, ci pentru nepoata ei, Helen. Helen avea trei ani și era singurul copil – deși născut din flori – pe care fratele ei apucase să îl facă înainte de a muri. Mama fetei, o servitoare de la bucătărie, murise la naștere, deci Helen nu avea pe nimeni în afară de Olivia care să aibă grijă de ea, și cu siguranță avea nevoie de multă grijă.

Deși era de o frumusețe angelică, Helen nu vorbea și nu interacționa așa cum ar fi făcut-o un copilaș sănătos. Margaret o considera lunatică, declarând că nebunia era un simptom al nașterii ei ilicite, ținând-o așadar ascunsă în camera copiilor, astfel încât doar câteva persoane știau despre existența ei.

Helen era singura rudă de sânge a Oliviei, singura ei legătură cu ceea ce fusese cândva o genealogie britanică puternică și renumită, singurul lucru ce îi mai amintea de tatăl și de fratele pe care îi iubise.

Ținută la adăpost acasă, în Londra, Helen era un alt secret ce trebuia dezvăluit odată ce demarau planurile de nuntă. În fond, dacă Olivia se prezenta ca aspirantă la statutul de mireasă cu o descendență ireproșabilă, era de neconceput să îl informeze pe pretendentul ei că nebunia reprezenta o problemă ereditară în familia ei!

Olivia avea de gând să o protejeze pe Helen cu orice preț, chiar dacă acest lucru însemna să devină soția unui străin matur și rezervat, și nu putea risca să-i permită derbedeului impertinent cu care era închisă în acel moment să răspândească povești despre hoinărelile ei nocturne.

Bărbatul întinse mâna spre carte, o deschise la întâmplare și nimeri la o ilustrație cu un șeic arab înconjurat de haremul său. Una dintre amante era cățărată în poala lui, cu pieptul împins către el, iar șeicul îi sugea sânul ca un prunc alăptat de mama sa.

Olivia roși de la rădăcina firelor de păr până în vârful degetelor de la picioare.

– Chiar așa, domnule... bolborosi ea, nereușind să găsească un vocabular suficient de expresiv pentru a-și descrie ofensa. Ești mult prea îndrăzneț.

– Bărbatul arată exact ca mine, nu crezi?

Stătea aplecat lângă ea, cu obrazul aproape lipit de al ei. Îi simțea mirosul săpunului cu care se spălase, a scrobelii cu care fusese apretată cămașa lui, îi vedea crestătura pe care și-o făcuse când se bărbierise.

– Nu seamănă deloc cu dumneata, remarcă ea. El e chipeș.

Insulta era o minciună. Bărbatul de lângă ea era cel mai elegant și mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, iar apropierea lui fizică o făcea să se fâstâcească pe deplin.

Înfumuratul crai râse.

– Ah, *cherie*, cred că mă placi.

– Nu te flata singur.

Își ațintì privirea drept înainte, refuzând să se întoarcă fie și un milimetru, altfel s-ar fi pierdut în fascinanții lui ochi albaștri.

– Îți plac femeile din desene? Sau bărbații? Care te stârnesc mai tare?

Întrebarea lui directă o năuci. Nu găsi nici o replică usturătoare pe care să i-o arunce și ezită, paralizată și amuțită, în timp ce el atinse pagina și mângâie sânul amantei, rotindu-și degetul în jurul sfârcului. Gestul lui produse asupra ei un efect bizar, ca și cum ar fi dezmierdat *chiar* sânul Oliviei, făcându-i sfârcurile să se strângă.

Oare atât de sensibili erau sânii unei femei? Avea douăzeci și trei de ani. Cum era posibil să nu fi știut ceva ce, dintr-odată, i se părea vital? Bărbații obișnuiau să se joace cu diversele părți ale corpului unei femei? Era o purtare tipică?

Întrebările febrile îi goneau prin minte, cufundând-o într-un spațiu ireal, ca și cum ar fi fost aruncată într-o țară străină în care nu înțelegea nici limba, nici regulile după care ar fi trebuit să se poarte.

Mișcările lui pe sfârcul curtezanei deveniră mai seducătoare, mai ispititoare, iar jena Oliviei crescu fulgerător. Îl lovi peste mână, îndepărtându-i-o, își împinse scaunul în spate și se ridică. După cum anticipase, bărbatul se dovedi un gentleman și se dădu înapoi, lăsându-i spațiu să își vină în fire, deși cu greu găsea în ea resurse să-și recapete stăpânirea de sine.

Din clipa în care intrase el în încăpere, întâlnirea scăpase de sub controlul ei. Probabil că el o vedea ca pe o femeie ușoară, sau mai rău – deși era prea lipsită de experiență pentru a ști dacă *exista* ceva mai rău decât o femeie ușoară. În minte i se succedară numeroase scenarii oribile, cel mai prost fiind acela că, a doua zi, când se va afla în compania contelui, o putea paște dezastrul de a da întâmplător nas în nas cu el.

Era fără îndoială o catastrofă în devenire, gata-gata să se producă.

Trebuia să îi ofere o explicație viabilă în ceea ce privea prezența ei acolo, după care să părăsească încăperea afișând măcar un oarecare aplomb.

– Mi-ai înțeles greșit intenția, declară ea. Am ales această carte fiindcă mă așteptam să conțină reproduceri ale picturilor lui Rembrandt. Am fost năucită de conținutul ei fățiș. Năucită, îți dau cuvântul meu!

El rânji.

– Da, am văzut cât de *năucită* erai după ce ai studiat-o vreo zece sau cincisprezece minute.

– Ba nu am făcut asta! Nici jupuită de vie nu și-ar fi recunoscut fapta. Am fost îngrozită – pur și simplu îngrozită! –, și tocmai mă pregăteam să o las din mână când ai dat dumneata buzna înăuntru.

Bărbatul o studie cu o expresie vicleană, recunoscând subterfugiul ei. După o pauză îndelungată, îi răspunse galant:

– Fie cum dorești, milady. Dar în caz că ești curioasă, Edward are o colecție variată de cărți erotice. Aș fi mai mult decât bucuros să ți-o prezint.

– Contele are mai multe astfel de cărți?

I se puse un nod în gât și o năpădiră zeci de gânduri tulburătoare. Primul a fost acela că Edward nu putea fi decât contele de Salisbury, potențialul ei logodnic, ceea ce însemna că acest derbedeu îl cunoștea pe nobil suficient de bine încât să îi spună pe numele mic.

Cel de-al doilea era că bărbatul cu care îi va fi dat, poate, să se căsătorească, colecționa lucrări deocheate. De ce ar fi făcut așa ceva? Ce presupunea acest lucru?

Implicațiile o înspăimântau, iar când aruncă o privire către rafturile întinse ale bibliotecii contelui, stomacul i se contractă. La lumina pâlpâitoare a lumânării, estimă că erau sute de cărți, poate chiar câteva mii, aranjate frumos în rânduri, de la podea până în tavan.

Ce secrete zăceau ascunse în acele volume prăfuite? Câte dintre ele tratau subiecte indecente? Ce fel de persoană colecționa astfel de albume strigătoare la cer? Ce spunea acest lucru despre morala și preferințele lui?

Diversele titluri păreau de-a dreptul inocente, benigne, însă la fel fusese și titlul volumului pe care îl luase ea. Cineva îl strecurase în mod amăgitor printre celelalte, iar ea se așteptase să aibă un conținut similar: o serie plictisitoare și neinspirată de reproduceri care ar fi ajutat-o să ațipească rapid.

Ei bine, acum sigur nu o să mai poată adormi. Nu după această descoperire!

– Nu sunt câtuși de puțin *curioasă*, minți ea. Nu e cazul să îmi arăți și altele. De fapt, nici nu am nevoie de material de citit. Mă duc să mă culc. Dacă binevoiești să mă scuzi...

Porni spre ușă, dar, din nefericire, drumul către libertate presupunea să treacă de mizerabilul care stătea cu picioarele înfipte în podea, între masă și perete. Nu putea trece pe lângă el fără să-l atingă; dilema ei îl amuză și îl făcu să rămână neclintit.

Parcă pentru a o sfida, încercă – prin simpla forță a atenției lui – să o forțeze să îi arunce o privire, dar ea refuză.

Posomorâtă, porni înainte, hotărâtă să își croiască drum spre ieșire, dar exact în clipa în care ar fi reușit să se strecoare pe lângă el, o prinse de încheietură. Gestul nu era unul amenințător, ci neașteptat, intim. Se opri.

O parte a trupului lor era lipită de a celuilalt. Brațe, șolduri, coapse, picioare, toate erau sudate laolaltă și se potriveau perfect. Degetele lui, încleștate pe încheietura ei, erau calde, electrizante. Atingerea o mistuia până în măduva oaselor.

– N-am să-i spun că ai fost aici, promise el în șoaptă, cu buzele lângă urechea ei, lăsându-și răsuflarea dulce să îi răscolească părul.

– Jură! îl imploră ea.

Se întoarse brusc spre el. Era atât de aproape, iar ochii lui – luminoși, enigmatici – o studiau cu o intensitate amețitoare. S-ar fi putut pierde în acei ochi, s-ar fi putut lăsa înghițită de ei, de senzualitatea plăcută pe care i-o transmitea privirea aceea ațintită asupra ei.

– Jur, spuse el.

– Mulțumesc.

El răspunse politeții ei ridicând nepăsător din umeri.

– Ești mai frumoasă decât celelalte pe care le-a invitat aici.

Afirmația lui îi stârni un nou torent de reflecții confuze. Știa toată lumea că, în cursul căutării unei noi soții, contele intervievase mai multe candidate, deci nu o surprindea că fuseseră și altele în vizită. *Era* însă surprinsă să afle că bărbatul de lângă ea le cunoștea pe acestea suficient de bine încât să considere că putea comenta pe această temă.

Iar el credea că ea era frumoasă. *Mai frumoasă* decât celelalte.

Complimentul îi ajunse în adâncul sufletului, iar inima ei neghioabă tresări. Deși știa că era atrăgătoare, nici un alt bărbat nu îi mai spusese acest lucru. În orice caz, nu un bărbat care să arate ca el, ca un prinț sau ca un înger căzut din rai.

– Cine ești? îl întrebă ea.

– Contează?

– Da. Aștept, dar, spre frustrarea ei, el nu îi răspunse. Trebuie să plec.

Își smulse încheietura din strânsoarea mâinii lui, iar el i-o eliberă. Aproape luând-o la fugă, porni în grabă spre ușă. Când era aproape să iasă pe hol, el vorbi:

– Voi fi aici mâine-seară. Te voi aștepta. La miezul nopții.

Ea nici măcar nu se întoarse.

– Nu voi face asta niciodată.

– Nu pot să te văd peste zi. Doar aici.

– Nu... nu...

Se năpusti afară, întrebându-se de ce fusese atât de încântată de sugestie, de ce își simțea sufletul înălțându-se în zbor și emoțiile îmbătând-o. Urcă în fugă scările, bucuroasă că scăpase, dar chicotul lui o urmări, făcând să răsune pe coridor ecoul certitudinii lui că ea nu o să-i poată rezista.

Capitolul 2

Phillip Paxton sorbi din paharul de brandy și își lăsă toată greutatea pe spătarul scaunului, ținându-și echilibrul doar pe picioarele din spate ale acestuia.

Era aproape ora unu, iar ochii îi erau ațintiți asupra ușii bibliotecii. Ca și cum ar fi putut, prin simpla forță a voinței lui, să o facă să apară pe micuța frumusețe blondă, stătea cu privirea fixată pe coridorul întunecat, dar în scurt timp urma să fie nevoit să admită că tânăra nu își va mai face apariția.

Fusese atât de sigur că va veni totuși! Pe de altă parte, nu era prima dată când se înșela în privința unei femei, și nu avea să fie nici ultima.

Era așezat în spatele mesei la care dăduse peste ea cu o noapte înainte. Cartea cu imagini obraznice stătea deschisă la ilustrația lui favorită, reprezentând o zână ce zbura prin iarbă, cu aripile diafane fluturându-i în spate. Era înveșmântată într-o rochie dintr-un material ca de borangic, atât de fină, încât îi dezvăluia formele feminine, lăsând să se ghicească detaliile și făcându-l să-și dorească să descopere mai mult.

La fel ca restul ilustrațiilor, cartea era gândită să tachineze și să stârnească, ceea ce și reușea, fără îndoială, deși el nu era la fel de încântat de stimularea artificială cum ar fi fost, poate, alți bărbați. El prefera o femeie adevărată în locul portretelor nud. Însă era de înțeles că băieților le plăcea să privească.

Biata Lady Olivia! Văzuse destule. Fusese îngrozită, dar și fascinată, și îl încânta curajul ei, îi făcuse plăcere să o tachineze. Deși inocentă, nu părea genul de fetișcană care să leșine. Se arătase fățiș interesată, iar curiozitatea ei fusese atât de vizibilă, încât îl amuzase să o urmărească în timp ce încerca, cu totul neconvingător, să nege totul.

Neputând nici el să doarmă, se strecurase în conac cu intenția de a lua un volum despre reproducerea cailor, pe care Edward îl achiziționase în cursul ultimei excursii făcute la Londra, în căutarea unei soții. Mânat de un scop onest, se furișase în casă, însă

vizita lui nevinovată se transformase dramatic din momentul în care începuse să o spioneze pe ea.

Fusese plăcut surprins să o găsească trează și rătăcind prin casă și îl intrigase volumul pe care și-l alesese spre lecturare. Zăbovise în umbră, privind-o, și se amuzase teribil numărând de câte ori ridicase din sprâncene – de douăzeci și opt de ori! – în timp ce trecuse de la o pagină cu imagini desfrânate la alta.

Își dăduse seama imediat cine era – Olivia Hopkins, oaspete de onoare și una dintre candidatele la titlul de mireasă a solemnului conte de Salisbury –, la fel cum își dăduse seama că nu avea ce să caute pe o rază de o sută de metri în jurul casei, cât timp se afla și ea acolo. De fapt, Edward l-ar fi făcut să plătească scump dacă ar fi aflat despre întâlnirea întâmplătoare dintre el și atrăgătoarea tânără de origine nobilă, și nici măcar nu își putea imagina ce ar fi făcut Edward dacă ar fi aflat că Phillip îi solicitase o a doua întâlnire.

Dar atunci când venea vorba de Lady Olivia, nu putea sta cuminte.

Era vina lui Edward, de fapt, că Phillip aștepta acum în biblioteca lui, sorbind din băutura lui scumpă și sperând că potențiala lui logodnică o să sosească. Edward îi ceruse lui Phillip să se facă nevăzut pe perioada în care le găzduia pe cele patru femei din familia Hopkins, ceea ce, desigur, îl făcuse să își dorească să fie cât mai vizibil cu putință.

Naiba să îi ia pe toți! De parcă membrii înaltei societăți nu mai auziseră niciodată de copii nelegitimi!

Phillip se obișnuise să fie micul secret murdar al lui Edward. În tinerețe, Edward se încurcase cu mama lui Phillip, o cameristă atrăgătoare. Cu genul de nepăsare de care doar un aristocrat bogat și răsfățat ar fi fost în stare, Edward o lăsase să aducă pe lume doi copii – Phillip și sora lui, Anne –, dar când se căsătorise cu o femeie de rangul lui, cei doi copii fuseseră scoși pe ascuns de pe moșie pentru a nu păta onoarea noii sale soții.

Mama lui Phillip acceptase mutarea acestora, deși refuzase să primească o rentă anuală din cuferele familiei Paxton. Ea și copiii se stabiliseră la o mică fermă aflată de cealaltă parte a localității Bath, unde mama lui lucrase ca îngrijitoare și doamnă

de companie pentru o văduvă în vârstă. Nu muriseră de foame, dar nici nu avuseseră o viață prea ușoară.

Deși el o mai întrebase uneori, ea refuzase mereu să îi vorbească despre tatăl lui, iar Phillip bănuia că sărmana îl iubise pe Edward și suferise cumplit când se trezise alungată de lângă el.

Ce simțise tatăl lui Phillip pentru mama lui? Când fuseseră alungați de pe moșie, oare Edward se simțise ușurat? Întristat? Supărat? Încercase să se opună surghiunirii dictate de bunicul lui Phillip?

Phillip nu știa și nici nu avea de gând să întrebe. Relația dintre el și Edward era tensionată și nu se preta la confesiuni.

Sora lui Phillip, Anne, nu se mai întorsese de atunci la Salisbury și nu îl mai văzuse pe Edward vreodată, însă Phillip, da. La cererea lui, când împlinise paisprezece ani, mama lui își călcase pe inimă și îi scrisese lui Edward pentru a-l întreba dacă îi putea da de lucru lui Phillip. Cu un entuziasm surprinzător, Edward răspunsese afirmativ, iar Phillip fusese luat să muncească la grajduri sub supravegherea bătrânului grăjdar-șef.

Fiind unicul fiu al lordului, ocupase o poziție ciudată. Toată lumea știa cine era și se purta cu el deosebit de respectuos, dar nimeni nu pomenea despre tatăl lui. Se trezise frecvent cu privirea ațintită asupra conacului, reflectând la soția crudă și pizmașă a lui Edward, care detestase să îl știe atât de aproape și câștigându-și cinstit existența. Se bucurase că mama lui îi născuse lui Edward doi copii, în vreme ce soția lui patriciană, de rang înalt, nu adusese nici unul pe lume.

Totul părea atât de lipsit de sens acum. Soția lui Edward murise, iar tatăl lui rămăsese un văduv singuratic. După decesul ei, Edward se străduise să repare într-o oarecare măsură răul pe care îl făcuse ea. Căuta în permanență activități pe care le-ar fi putut face împreună, cum ar fi să meargă la vânătoare sau la pescuit, pentru a repara legătura dintre ei, însă era un efort prea mare pentru Phillip să lase trecutul în urmă.

Cu toate acestea, Phillip era fascinat de Edward și continua să accepte încercările acestuia de a se apropia tot mai mult de el. Ba chiar acceptase oferta lui Edward de a-i plăti un post în armată, tatăl lui fiind convins că viața militară era exact ceea ce i se

potrivea lui Phillip. Ca un băiețandru dornic să le facă pe plac părinților săi, Phillip plecase la război, în condițiile în care tot ce își dorise fusese să rămână la Salisbury și să se ocupe de cai.

Din cauză că urmase sfatul lui Edward – sfat pe care Phillip îl considerase nebunesc –, sfârșise prin a trăi coșmarul Războiului peninsular și ororile Bătăliei de la Salamanca. Fusese rănit în luptă, dar, din fericire, reușise să se întoarcă acasă. Edward îi fusese atât de al naibii de îndatorat și atât de încântat de vitejia lui Phillip, încât acestuia din urmă îi venise greu să îi poarte ranchiună.

Phillip își reluase locul pe moșie, ocupând poziția de grăjdar-șef, și cu toate că tatăl său îi sugerase să se mute în clădirea principală, el preferase să locuiască într-o căsuță aflată în spatele unuia dintre hambare.

Avansaseră șovăielnic în tentativa de a deveni prieteni, până când Edward scăpase jenanta afirmație că Phillip ar fi trebuit să stea departe de ochii celor patru femei din familia Hopkins. Edward se purta ca și cum contesa Margaret, alături de fiica ei, Penelope, fiica ei vitregă, Olivia, și verișoara Winnie Stewart ar fi leșinat în grup dacă ar fi aflat despre existența lui Phillip.

Comentariile jignitoare ale lui Edward reaprinseseră animozitatea lui Phillip. Se simțise rănit și îi purtase pică, dar era conștient de situația tatălui său și de regulile morale ipocrite care domneau în înalta societate. În cele din urmă, acceptase și intenționase să o evite pe Olivia Hopkins.

Într-o manieră ciudată, își iubea tatăl și voia să îl știe fericit. Dacă era atât de important să își găsească o nouă soție, Phillip nu voia să distrugă șansele lui Edward, însă după ce dăduse întâmplător peste Lady Olivia, bunele lui intenții se duseseră pe apa sâmbetei.

Oricât de imatur ar fi părut, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să facă o poznă, sabotând planurile tatălui său. Phillip era un bărbat mândru, iar Edward îi rănise orgoliul.

Deși era necuviincios din partea lui să se joace cu Lady Olivia sau să se dedea unui scurt flirt cu ea, nu se putea abține. I se spusese adesea că era un bastard, epitetul neavând nici o legătură cu nașterea lui, dar descriind concludent caracterul lui.

Putea fi enervant, dominator, intolerabil, semănând, de fapt, foarte mult cu Edward, și era capabil să distrugă perspectivele matrimoniale ale tatălui său fără nici cea mai mică tresărire a conștiinței lui.

Aruncă o privire la ceas când bătu de ora unu. În momentul în care îi lansase Oliviei invitația de a se întâlni cu el, nu ar fi avut de unde să știe dacă ea va îndrăzni sau nu să o onoreze, așa că îi lăsase timp suficient să își facă puțin curaj. Însă ea nu își făcuse apariția, așa că avea să fie nevoit să o provoace, stabilind o nouă întâlnire.

Ce bărbat întreg la minte ar fi fost în stare să rateze ocazia de a se bucura de una sau două întâlniri tainice? Cu siguranță nu el. Nu fusese niciodată un gentleman și nu avea de gând să-și schimbe pornirile la vârsta înaintată de douăzeci și șapte de ani, însă planurile lui cu doamna respectivă trebuiau să mai aștepte o zi. În dimineața următoare îl așteptau o grămadă de sarcini de îndeplinit și trebuia să se odihnească.

Terminându-și băutura, puse cartea înapoi pe raft, suflă în lumânare și porni spre ușă, când auzi pe coridor ecoul unor pași ce se apropiau pe furiș. Se opri.

Pașii se auzeau din ce în ce mai clar, iar el zâmbi. Lady Olivia tocmai se strecura înăuntru, sperând, evident, că nu se afla și el acolo. În fond, trecuse mai bine de o oră după miezul nopții și cel mai probabil credea că deja plecase sau că nu vorbise serios și nici măcar nu venise.

Rânji satisfăcut. Indiferent cum decurgea acel episod, oricare ar fi fost impulsul care o adusese la el, acea întâlnire secretă avea să fie o escapadă grozavă. Ducându-se în grabă lângă una din ferestre, se furișă în spatele draperiei, ascunzându-se vederii.

Ea se opri în pragul ușii, cercetă din privire încăperea, ridicând lumânarea ca să poată vedea mai bine și pentru a se asigura că era goală. Apoi intră tiptil, trecând în drumul ei pe lângă locul unde stătea el ascuns după draperii.

Spre uriașa lui dezamăgire, era îmbrăcată cu mai multe haine decât în noaptea precedentă, dar se vedea că și le aruncase neglijent pe ea, iar această relaxare a ei i se păru lui Phillip fermecătoare. Simțise nevoia să se îmbrace înainte de a coborî, dar nu se

aflase în situația de a putea cere ajutorul cameristei; prin urmare, se descurcase singură cât de bine putuse. Rochia îi era parțial închisă cu nasturi la spate, părul, împletit în grabă într-o coadă lungă și groasă.

Cum nu avea jupon pe dedesubt, rochia îi ajungea până în pământ și era nevoită să o ridice ușor când pășea, ceea ce îi permise să descopere că era desculță.

Constată absolut încântat că nu reușise să se îmbrace singură cu corsetul. Sânii îi erau complet liberi și se mișcau seducător. Pulsul îi bătea accelerat după coborârea periculoasă pe scări, și, în plus, temperatura scăzută din bibliotecă îi făcuse sfârcurile să se ridice. Phillip îi zărea mugurii ispititori pe sub rochie.

Ce bucățică atrăgătoare! Cum se făcea că încă nu pusese nici un bărbat mâna pe ea? Cum de era încă necăsătorită la douăzeci și trei de ani și se ținea după rigidul și plicticosul Edward?

Olivia avea în mână o mapă de piele pe care o puse pe masă, alături de lumânarea ei, apoi porni hotărâtă spre raftul de cărți unde se afla volumul acela erotic, îl înșfăcă și îl deschise la pagina care ilustra toate acele sirene alunecoase și ispititoare. O examină preț de câteva minute, apoi desfăcu mapa, scoase din ea niște hârtii albe și un creion și... și... începu să deseneze?

Nu îi venea să creadă ce vedea în fața ochilor! Se uită mai atent, dorindu-și să se asigure că nu îl înșelau ochii, însă impresia lui inițială fusese corectă. Chiar analiza diversele nuduri, apoi le schița în propria ei versiune!

Exersa?

Ce ciudat! Ce fermecător!

Rămase ascuns, privind-o pe furiș timp îndelungat, până când masa se umplu de numeroasele desene răsfirate pe suprafața ei. Apoi ieși agale din spatele draperiei.

– Bună seara, Lady Olivia. Porni spre ea, blocând-o în locul unde se afla, astfel încât să nu poată evada decât dacă avea el chef să-i dea voie. Ce plăcere să te revăd!

La auzul vocii lui, ea sări în picioare, șocată de brusca lui apariție. La fel ca în cazul întâlnirii lor precedente, fusese atât de cufundată în ceea ce făcea, încât nu îi observase prezența.

Reacționând oarecum ca un mânz sălbatic, se arătă speriată și agitată, înspăimântată de prezența lui, apoi se îndreptă de spate, părând să se mustruluiască în sinea ei. Ridicându-și nasul obraznic, îl înfruntă:

– Dumneata!

– Ai întârziat, comentă el. Renunțasem să te mai aștept.

– Ai de gând să mă tot urmărești?

Clocotea de furie.

– Deja mi-am format un obicei, mă tem.

– Nu ți-a spus nimeni vreodată că e o chestiune legată de bunele maniere să îți anunți prezența?

– Nu prea m-a interesat vreodată politețea și eticheta. Chicoti. Am auzit zvonuri cum că aș fi un țopârlan fără scrupule.

– N-o să mă vezi contrazicând astfel de zvonuri.

Olivia era mai îndrăzneață decât orice altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Deși era înconjurată de zeci de ilustrații nerușinate pe care le crease cu propria mână, începuse să le strângă și să le bage în mapa ei, hotărâtă să îl împiedice să priceapă ceea ce era limpede ca lumina zilei.

De parcă ar fi putut să nu observe toate acele coli acoperite cu sâni! Ce fel de femeie se furișa din pat în toiul nopții pentru a desena schițe de nuduri?

– De unde știi cum mă cheamă? întrebă ea, ascunzând și ultima coală în mapă.

– Toată lumea știe cine ești.

– Și de ce mă aflu aici?

– Da.

– Dumneata cine ești? se răsti ea. M-ai acostat aici de două ori, așa încât încep să mă satur.

– Te-am acostat?

– Fără îndoială!

– Phillip, replică el, nerăbdător, din motive necunoscute, să își dezvăluie numele. Mă cheamă Phillip.

Însă nu adăugă faptul că numele de familie era Paxton, iar ea, din fericire, nu îl întrebă.

– Cu ce te ocupi aici, pe moșie?

Îl interoga cu genul de înfumurare pe care doar fiica răsfățată a unui aristocrat ar fi putut să o afișeze. Începuse să creadă că li se înrădăcinase tuturor acestor nobili acel ton arogant, încă de la naștere.

– Lucrez la grajduri.

Denaturase profund o situație în care el făcea legea, dicta peste toți băieții și se bucura de libertate deplină în tot ce ținea de administrarea grajdurilor și reproducerea animalelor.

– Nu te cred, declară ea.

El se încruntă.

– De ce nu?

– Un grăjdar nu ar fi atât de îndrăzneț încât să se furișeze prin conac, așa cum ai făcut dumneata.

– Poate sunt mai curajos decât cei pe care i-ai cunoscut.

– Sau poate mai inconștient.

– Poate, recunoscu el rânjind. Văd că ți-ai luat cartea preferată. Tachinând-o, își trecu ușor degetele peste ea, mângâind desenul plin de culoare. Ai vrea să o răsfoim împreună?

– Nu!

– Atunci de ce ai venit din nou? Ai făcut-o doar ca să fii cu mine?

Ea pufni.

– Dar știu că ești înfumurat ca un păun!

Phillip se apropie și mai mult, iar ea rămase nemișcată. Era prudentă, încercând să îi ghicească intențiile, dar refuza să se lase intimidată, și nici nu încercă să fugă, așa cum ar fi făcut orice femeie cu scaun la cap, iar el nu putea decât să îi admire înflăcărarea.

Consecințele, în cazul în care ar fi fost descoperiți, erau atât de periculoase și atât de urâte, încât nu își putea imagina de ce mai zăbovea acolo, riscându-și și mai mult reputația. Dacă ar fi fost prinși, el nu avea nimic de pierdut, însă pentru ea era în joc totul. Miza o reprezenta însăși viitorul ei, felul în care urma să se desfășoare mai departe cursul vieții ei, deci o considera fie foarte curajoasă, fie foarte imprudentă, și pentru că o considera inteligentă, nu se putea hotărî ce să înțeleagă din atitudinea ei.

El nu merita ca ea să înfrunte o asemenea primejdie.

Foarte discret, își strecură vârfurile ghetelor pe sub rochia ei, lăsând materialul învolburat al fustei ei să se încurce în jurul picioarelor lui. Aerul dintre ei se trezi la viață, apropierea fizică generând o energie sfârâitoare și plină de scântei.

Phillip avea o experiență bogată cu femeile. Aspectul lui atrăgător, alături de statutul de fiu bastard al unui conte erau o combinație în fața căreia majoritatea femeilor nu reușeau să reziste, astfel încât prin patul lui trecuseră multe frumuseți elegante.

Euforia pe care i-o stârnea Lady Olivia era un semn că între ei exista o dorință naturală de a fi împreună, genul care nu apărea decât în foarte puține cupluri norocoase. Dacă erau suficient de nesocotiți să devină amanți, urma să se creeze între ei o legătură la care alții nu ajungeau niciodată.

Ideea îl înspăimânta. Nu voia să se simtă atras de ea. Nu își dorea decât să o tachineze și să o hărțuiască până renunța la căsătoria cu Edward. Nu avea nici un alt plan mai măreț sau mai josnic în ceea ce o privea.

Îndepărtându-se de ea, așteptă ca atmosfera agitată să se liniștească. Era hotărât să păstreze interacțiunea lor la un nivel de frivolitate, să se dedea unui schimb de replici cu tentă de flirt, dar nimic mai mult.

Afișă un aer bosumflat cât se poate de credibil.

– Ești sigură că nu ai tânjit după prezența mea?

– Ești cea mai vanitoasă creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

– Vanitatea e una dintre cele mai mari calități ale mele.

– Ai dreptate în privința asta.

Vai, și cât era de obraznică! Ispititoare și adorabilă, și, în urma conversației lor aprinse, o plăcea mult mai mult decât ar fi trebuit.

Olivia se întinse după mapă, pregătită să o ia sub braț și să iasă maiestuoasă din încăpere, însă el i-o suflă de sub nas înainte să apuce să reacționeze. Panicată, făcu un pas în față în încercarea de-a o recupera, însă Phillip o ținea departe de ea.

– Dă-mi-o!

Când ea încercă să și-o recupereze cu forța, se ajunse la o scurtă îmbrânceală în care ea îl lovi neputincioasă și îl zgârie. Până să reușească el să o țină sub control, Olivia îi și dăduse un picior în gambă și un pumn în coaste, suficient de tare cât să îl facă să se crispeze. Folosindu-și superioritatea fizică, el o împinse cu spatele în perete, lipindu-și complet trupul de al ei.

Îi simți sânii, suprafața plată a abdomenului, rotunjimea coapselor, iar reacția corpului lui a fost una previzibilă. Mădularul i se umflă și deveni tare ca piatra. Ea era prea neștiutoare pentru a înțelege această volatilitate fizică, iar el, ca un adevărat mitocan, se împinse mai tare în ea, savurând acel contact interzis.

Răsuflarea lor era gâfâită, nervii, întinși la maximum, ea privindu-l furioasă, ochii ei ca safirul acuzându-l, reproșându-i, denunțându-l, iar el reușind să deducă toate emoțiile ei ascunse, până în profunzimea lor. Furie. Teamă. Spaimă. Neîncredere. Dar și o admirație din ce în ce mai pronunțată față de el ca bărbat, și față de ea însăși ca femeie. O conștientizare a intimității născute din poziția trupurilor lor, a fiorului indus de apropierea lor fizică.

Fruntea ei se încreți într-o expresie confuză, trădându-i nedumerirea. Simțea plăcerea fizică și tumultul exact la fel ca el, dar dacă *el* știa că acest lucru semnaliza compatibilitatea dintre trupurile lor, ea nu avea cunoștințe care să o ajute să interpreteze stimularea sau care să o pregătească să îi răspundă.

Buzele ei voluptuoase, roșii ca rubinul, erau ușor întredeschise, umede și la doar câțiva centimetri distanță, iar Phillip fu extrem de tentat să se apropie și mai mult de ea și să își apese buzele peste ale ei. Deveni brusc înnebunit de dorința de a afla cum ar fi să o sărute, iar puterea acelei pofte se dovedi atât de intensă, încât îl înspăimântă. Simțea furișându-se în el o bestie antică, primitivă, care tânjea să o aibă cu orice preț.

Cu o forță incredibilă, se smulse din pragul poftelor lui turbulente, forțându-se să se concentreze pe ceea ce se afla în jurul lor, să își amintească cine era el și cine era *ea*, și se chinui să reinstaureze nota de frivolitate pe care dorea să o dea întâlnirii lor secrete.

Trăgând-o lângă el, îi țintui brațele astfel încât să nu îl poată lovi. Apoi îi așeză mapa pe masă și, scotocind prin ea, scoase schițele realizate mai devreme.

– Nu, te rog, îl imploră ea, dar el era prea mizerabil pentru a-i asculta rugămintea.

Le întinse pe masă, evaluându-le cu un ochi critic. Când își dădu seama că el nu o să cedeze, Olivia își pierdu toată vlaga, părând să se prăbușească în brațele lui ca și cum i s-ar fi topit toate oasele și nu s-ar fi sprijinit decât pe el, lipită într-un echilibru precar de șoldul lui.

– Ești foarte talentată, spuse el după ce le studie îndelung.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Îți place să desenezi, nu-i așa?

– Nu prea.

Mințea. Talentul ei de a reda detaliile fine era clar și inconfundabil, și el nu înțelegea de ce își nega îndemânarea. Repetă încăpățânat:

– Îți place să desenezi, nu-i așa?

– Presupun că da.

Rușinată, ridică din umeri pentru a se scutura de el, iar Phillip îi dădu drumul și aduse în discuție subiectul care îl consternase încă de când intrase ea în încăpere.

– De ce ești atât de fascinată de nuduri?

– Nu știu aproape nimic despre corpul uman. Și mi-e imposibil să cer cuiva să îmi pozeze gol.

– Într-adevăr, nu poți.

– Când am dat întâmplător peste cartea asta, m-am gândit că ar putea fi o metodă simplă să... să...

Nu se simți în stare să termine propoziția.

– Să ce?

– Să exersez. Nu mi se dă voie să desenez, înțelegi, deci oportunitățile mele sunt limitate.

Era cea mai ciudată afirmație pe care o auzise vreodată.

– Cine a zis că nu ai voie să desenezi?

– Mama mea vitregă, Margaret.

Phillip se crispă, amintindu-și de femeia mai în vârstă, pretențioasă și pompoasă, pe care o văzuse din celălalt capăt al curții. Olivia se grăbi să continue:

– E o poveste lungă, susținu ea, dar nu crede că Edward – adică lordul Salisbury – ar aproba interesul meu, și e teribil de important ca el să mă placă.

Ultimele cuvinte au fost rostite atât de încet, încât aproape nu se auziră. Phillip se aplecă în față, chinuindu-se să audă ce spunea, exact în clipa în care ea își înălță capul și îl sfredeli cu privirea ei hotărâtă.

– Jură-mi că n-o să-i spui.

De parcă l-ar fi lăsat inima să o facă văzând-o cum îl implora, de parcă soarta întregului univers ar fi depins de discreția lui.

– Nu, nu aș face-o niciodată.

– Cum pot să te cred?

– Îți dau cuvântul meu de onoare.

Ea îl cântări, sfredelindu-l cu privirea și descosându-i cămărușele secrete ale inimii lui întunecate, unde clocoteau josnicia și resentimentele, iar el se străduia să își ascundă adevărata față de privirea ei iscoditoare. Deși, de obicei, nu îl interesau părerile celorlalți, își dorea ca ea să îl considere un bărbat mai bun, mai generos și mai nobil decât era în realitate.

Înfruntându-i privirea, încercă să o lase să vadă doar ceea ce era bun și nimic din ceea ce era rău. Tânjea să o facă să îl perceapă ca pe un bărbat remarcabil și eroic, loial și de încredere, cineva care putea fi considerat un adevărat prieten.

Strângându-i colile de hârtie, i le băgă în mapă, o închise temeinic, apoi i-o întinse și zise:

– Poftim, spuse el. O să mă prefac că nu le-am văzut.

Mâhnită și deznădăjduită, Olivia strânse hârtiile la piept. Era disperată să îl facă pe Edward să o placă, ceea ce arăta că se afla în oarecare dificultate și că avea o nevoie imperioasă de protecția pe care i-ar fi asigurat-o acea căsătorie.

El nu putea îndura gândul că ea era nefericită, că fusese lovită de greutăți, și se trezi simțindu-se, în mod stupid, gata să o ajute cu tot ce putea. Cu excepția cazurilor când era vorba despre mama și sora lui, nu fusese niciodată impresionat de femeile la ananghie, dar dacă totul s-ar fi petrecut cu cinci sute

de ani în urmă, își imagina că ar fi îmbrăcat pentru ea armura scânteietoare a unui cavaler.

Olivia privi temătoare spre ușă, nerăbdătoare să iasă cât mai repede și să dispară, însă el nu ar fi vrut să plece. Voia să povestească și să flecărească, să o întrebe de ce venise la Salisbury, ce gânduri o frământau, și se văzu nevoit să îndure o viziune caraghioasă cu el lăsat într-un genunchi, implorând-o să rămână.

Fără cel mai mic efort, Olivia îi răpea toată bărbăția!

Olivia trase adânc aer în piept, luând decizia dificilă că era, totuși, demn de încredere. Cât de mult spera că nu o va dezamăgi!

– Îmi dai voie să îți pun o întrebare?

– Orice.

– De cât timp îl cunoști pe lordul Salisbury?

– De-o viață, recunoscu el sincer.

– Consideri că vă cunoașteți îndeaproape?

– Ei bine... da.

O explicație completă ar fi necesitat mult prea mult timp, și nu era convins că ar fi putut să-i ofere răspunsul corect nici dacă ar fi avut la dispoziție o săptămână să îl conceapă.

– Ai spus că are o colecție de astfel de... astfel de... cărți erotice.

– Așa e, dar nu e toată a lui. Bărbații din familia Paxton le îndrăgesc și au cumpărat diverse volume rare de-a lungul a multe secole.

– Nu sunt prea familiarizată cu astfel de lucruri și mă întrebam... adică... dacă tu... ei bine...

Phillip era încântat de reticența ei și profită de lipsa de formalitate a momentului pentru a i se adresa pe numele mic:

– Poți s-o spui, Olivia. Haide! E-n regulă.

Încurajată de cuvintele lui blânde, spuse pe nerăsuflate:

– De ce ar vrea un bărbat să aibă o astfel de carte?

Un răspuns în glumă ar fi fost potrivit stilului lui, însă ea era atât de serioasă și de solemnă, încât nu putea lua în râs întrebarea ei înfocată. Era prea sinceră. Însă în același timp nu voia nici să o șocheze sau să o sperie.

Îi explică prudent:

– Bărbaților le place să se uite la femei goale. Îi stârnește, într-o manieră bărbătească.

– În ce scop?

Phillip efectiv roși. În ultimii câțiva ani petrecuse atât de mult timp înconjurat de soldați și de târfe, încât uitase că mai existau pe lume și suflete naive.

– Pentru genul de comportamente care aduc desfătare cuplurilor în patul conjugal.

– Se dezbracă?

– Da.

– Soțul *dorește* ca soția lui să fie dezbrăcată?

– Da.

– Deci sânii ei și...

Amândoi rămaseră năuciți când ea rosti cuvântul „sâni" în prezența lui. Acest fapt produse o schimbare imediată și monumentală în relația lor.

– Mai presus de orice, bărbaților le face plăcere să privească și să atingă o femeie goală. Bestia pe care o avem în noi e un blestem bărbătesc.

– Dacă mă căsătoresc cu lordul Salisbury, el se va aștepta ca eu să... Obrajii i se îmbujorară, și tocmai când Phillip era pe punctul de a răspunde, ea ridică o mână, oprindu-l. Lasă. Chiar nu vreau să știu.

Dărâmată, îl ocoli, simțind nevoia să se îndepărteze.

– Livvie... Îi prescurtă numele, savurând noua sonoritate și constatând că i se potrivea mult mai bine decât Olivia. Mai zăbovește cu mine. Discutăm despre asta și...

– Nu. Trebuie să plec.

Era deja evident că nu îi putea refuza nimic. Nici măcar o simplă rugăminte de a i se da voie să plece netulburată. Cum reușea acest lucru? De ce îi permitea? Ce fenomen îl atrăgea pe orbita ei și de ce nu simțea dorința de a i se împotrivi?

– Atunci vino mâine noapte.

– Nu pot! spuse ea.

– Fă-o pentru mine.

Ea clătină din cap și fugi, iar el rămase încremenit mult timp după ce sunetul pașilor ei se stinsese, holbându-se la locul unde stătuse ea. Avea de gând să o aștepte noaptea următoare, iar dacă nu apărea, era imposibil de prevăzut ce ar fi fost în stare să facă. Dar *avea de gând* să o vadă din nou. Măcar de atât era sigur.

Capitolul 3

Olivia stătea în camera ei la o masă lângă fereastră, cu privirea ațintită în depărtare spre grădinile din spate ale conacului. Soarele de iulie strălucea, cerul era albastru, iar iarba, verde. Ar fi trebuit să se afle afară, savurând aerul plăcut, străduindu-se să socializeze și să îl impresioneze pe lordul Salisbury, dar nu putea face efortul să coboare.

Tot ce reușise să facă era să îi scrie o scrisoare nepoatei ei, Helen. Gândurile îi erau atât de împrăștiate, încât nu se putea concentra la nimic mai complicat de atât.

Cu mapa de schițe în față, se încrunta la ceea ce ieșise, fără să vrea, din propria ei mână. Femei goale! Zeci și zeci de femei goale. Văzute din față, din profil, din spate și din lateral. De câte ori punea creionul pe pagină, începea să deseneze ceva inocent, apoi eforturile ei legitime căpătau o notă obscenă.

Gândurile ei se fixaseră obsesiv asupra ilustrațiilor erotice din bibliotecă. Nici un alt subiect nu reușea să își facă loc în mintea ei. Reflecțiile ei erau pline de teme desfrânate, scenele din carte, clare și precise, tulburând-o într-o manieră inexplicabilă și încântătoare.

Femeile pe care le desenase aveau sânii expuși cât mai vizibil, iar în ultimele patruzeci și opt de ore schițase atâtea perechi de sâni, încât devenea o veritabilă maestră în a le reda forma și mărimea. Când văzu cât de multe erau, gemu și împinse desenele deoparte. Ce se întâmpla cu ea?

În fiecare ilustrație așezase un bărbat în mijloc și îl înconjurase cu femei care îl venerau și îl priveau cu admirație. Spre rușinea ei, constată că bărbatul semăna cu nelegiuitul acela de Phillip, care era mai chipeș decât orice alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, mai chipeș decât i s-ar fi fost permis oricui să fie. Nu se putea abține să nu lucreze atent la detaliile care îl făceau atât de atrăgător.

Spre consternarea ei, și femeilor le dedicase timp și efort, încercând să reproducă acele expresii de adorare de pe chipurile

lor, dar, în acel moment, își dăduse seama că toate nimfele și zânele semănau cu ea însăși.

Coborându-și privirea, nu putu nega ceea ce nu ar fi vrut să recunoască. Se desenase la nesfârșit dezgolită, vulnerabilă, obraznică și străduindu-se fățiș să câștige aprobarea masculină a lui Phillip.

Ce însemna acest lucru?

Se înfioră, însă nu de la frig. Dacă o să devină soția lui Edward, el o să se aștepte ca ea să se dezbrace și să umble goală prin fața lui.

Nu se putea purta atât de desfrânat în fața aristocratului mai vârstnic. Judecând după interacțiunile petrecute între ei până în acel moment, l-ar fi descris ca fiind rezervat, politicos și mult prea stoic pentru a se lăsa răpit de o pasiune care să îi facă să se dezbrace și să se hârjonească. În cazul în care i-ar fi cerut să se dezgolească pentru el, ea ar fi murit de rușine.

„Dar aș putea să o fac cu Phillip..."

Gândul îndrăzneț apăru de nicăieri și era atât de sucit și de neconvențional, încât nu reuși să priceapă ce anume l-ar fi putut stârni. Exista în temperamentul ei o latură nerușinată despre care nu știa? Tânjise în secret să cunoască intimitatea fizică?

Phillip voia să o întâlnească din nou chiar în noaptea aceea, și deși fusese ținută departe de tentațiile vieții, înțelegea că o invitase cu intenții necurate. Nu era nimic pur sau inofensiv în invitația lui. El era bărbat, ea era femeie, iar el își dorea să se dedea vreunei năzbâtii nerușinate precum cele descrise în cartea erotică.

Ceea ce o înspăimânta de moarte era faptul că nu s-ar fi opus unei aventuri ilicite. Mai trecuse o dată prin experiența unui sărut, direct pe buze, în timpul primului ei sezon. Fusese o dezamăgire totală, un gest umed și scârbos pe care nu își dorise să îl repete. Ajunsese să se întrebe de ce erau femeile atât de obsedate de un gest atât de neplăcut, dar ceva în atitudinea lui Phillip îi sugera că un sărut din partea *lui* ar fi fost o experiență complet nouă și extraordinară.

De ce să nu se bucure de o aventură, de puțină distracție și să-și satisfacă mici capricii? Mai ales dacă urma să devină logodnica seriosului și inofensivului Edward? Se simțea atrasă

de Phillip ca un fluture de lampă. O făcea să devină nesocotită, gata să renunțe la orice urmă de prudență, să se dedea oricărei fapte îndrăznețe fără a ține cont de consecințe.

El o strigase „Livvie", acel nume îndrăgit pe care doar răposatul ei tată îl folosise. Sentimentul era înduioșător, încântător, iar dacă ar fi fost suficient de curajoasă, poate că ar fi reușit să...

O bătaie fermă în ușă o readuse brutal la realitate, făcând-o să se împiedice în propriile reflecții, pe care se străduia să și le îngroape în colțurile îndepărtate ale minții.

– Olivia! șuieră Margaret de pe coridor. Ești înăuntru?

Sări în picioare. Nu o putea lăsa pe Margaret să vadă că desenase, și, mai ales, ce desenase! Ca o femeie nebună, își îndesă materialele în mapă și o împinse sub pat.

– O clipă, Margaret!

Se forță să adopte un ton calm. Observă că mai avea resturi de cărbune pe vârfurile degetelor și se grăbi spre lavoar pentru a-și spăla urmele.

Mama Oliviei murise când ea era încă micuță, iar tatăl ei se căsătorise cu Margaret când Olivia avea zece ani, deci Margaret era singura mamă pe care o avusese Olivia vreodată, însă nu reușiseră deloc să se înțeleagă. Margaret putea fi dificilă, pretențioasă și arțăgoasă, cicălitoare pe orice temă. Era prea autoritară, prea tiranică, iar temperamentul flegmatic al Oliviei se ciocnea de atitudinea ei mai acerbă. Cu poticneli, rămăseseră totuși împreună de-a lungul anilor, o realizare deloc neglijabilă ținând cont că în aceeași casă locuise și Penelope.

Penelope avea șaisprezece ani și era sora vitregă a Oliviei, singurul copil al lui Margaret din prima ei căsătorie. Margaret o credea pe Penny incapabilă să greșească, consecința fiind că Penny crescuse cu prea puțină disciplină și fusese oribil de răsfățată, în asemenea măsură încât dezbătuseră serios dacă să o ia sau nu pe Penny cu ele la Salisbury. Deși acesteia îi plăcea la nebunie să creeze probleme, Margaret insistase să vină și ea.

Cele două femei erau o sursă constantă de stres, însă făceau parte din familie, singura pe care o avusese Olivia vreodată.

Se duse la ușă, iar în clipa în care apăsă pe clanță, Margaret se năpusti înăuntru, închizând ușa în urma ei. Prinzând ferm

încheietura Oliviei, o trase până în celălalt capăt al încăperii, ca nu cumva să poată fi auzite în caz că vreun servitor trăgea cu urechea de pe coridor.

– Unde ai fost? lătră Margaret, însă vorbind încet, ca să nu fie auzită de alții. Contele te așteaptă de mai bine de o oră.

– Îmi pare rău, Margaret.

Din obișnuință, primul ei reflex a fost să o liniștească pe Margaret. Era ritmul fundamental al unei relații care fusese bătută în cuie încă de când Olivia era doar o copilă. Margaret era în permanență nehotărâtă, neștiind sigur dacă avea de-a face cu vreo scăpare sau cu o greșeală, în timp ce Olivia încerca să mențină un echilibru în toate.

– Nici nu am simțit cum a trecut timpul.

– Ești nebună? Cum poți să te porți atât de iresponsabil, când miza e atât de mare?

La cincizeci și doi de ani, Margaret rămăsese văduvă de două ori și era o contesă trufașă care nu îmbătrânise frumos. Părul ei, prins întotdeauna într-un coc sever, era cărunt și lipsit de strălucire, silueta înaltă și subțire, atât de scofâlcită, încât părea să fi fost lovită de vreo boală grea. Ridurile de pe fața ei arătau că rareori avea chef să zâmbească, iar ochii ei albaștri erau înghețați de dispreț și aroganță.

– Îmi cer scuze din nou, spuse Olivia, știind că era mai bine să evite o ceartă.

– Așa și trebuie, spumegă Margaret. L-a tot ținut Winnie ocupat, dar are și ea o limită.

– O, vai de mine!

Slavă Domnului că fusese disponibilă Winnie să îl întrețină! Winnie era verișoara de treizeci și cinci de ani a lui Margaret, o fată bătrână care locuia cu ele de ani buni. Era prietenoasă și fermecătoare, dar, după cum sugera Margaret cu răutate, era o femeie de rând și, prin urmare, nu era înzestrată cu nici una dintre calitățile pe care le căuta Edward la o mireasă.

Acesta deținea unul dintre cele mai vechi titluri nobiliare din țară, avea o avere uriașă, și, conform surselor de bârfe ale lui Margaret, o genealogie impecabilă conta pentru el mai mult decât orice altceva.

– Ți-a remarcat absența, o acuză Margaret, și probabil bănuiește că ești încă în pat! Asta e impresia pe care vrei să i-o dai?

– Nu, nu, se agită Olivia.

– Viețile noastre depind de tine, îi aminti Margaret. Dacă nu-ți pasă de Penny și de mine, ai măcar decența să te gândești la Helen. Ce se va întâmpla cu ea dacă suntem aruncate în stradă? Cum vei avea grijă de ea?

Olivia își plecă fruntea, rușinată că pierduse vremea în camera ei, mâzgălind și visând, leșinată, la enigmaticul Phillip, savurând fantezii despre posibilități care nu s-ar fi îndeplinit niciodată.

Cum de fusese atât de egoistă?

Judecând după întâlnirile ei cu lordul Salisbury, era evident că nu era îndrăgostit de ea, că nu îl impresionase prea tare persoana ei și că urma să-i fie greu să îi câștige admirația. Acum, cel mai probabil o considera o leneșă sau o răsfățată, trăsături care nu i se potriveau câtuși de puțin.

– O să cobor imediat, spuse ea.

Și ieși în grabă înainte ca Margaret să apuce să-i mai arunce vreo observație.

Winnie Stewart se sprijini de balustrada terasei și își lăsă privirea să alunece peste imensele pajiști ale moșiei. Privi caii ce pășteau pe pășune, un mânz dând din copite și alergând după mama lui, și zâmbi în fața priveliștii. Atmosfera era bucolică și plină de calm, ca într-un basm.

Cât de mult îi plăcea la țară! Cât de tare detesta gândul că avea să fie nevoită să se întoarcă în oraș peste doar câteva săptămâni. Și-ar fi dorit să poată rămâne pentru totdeauna în acel loc fermecător. Londra nu avea nimic să îi ofere și, dată fiind situația lor financiară dezastruoasă, perspectiva era cu atât mai precară.

Margaret le explicase de mult prea mult ori dezastrul care le păștea și necesitatea de a merge la Salisbury pentru ca Olivia să-și încerce șansele de a se căsători.

Dar dacă nu se alegea nimic din acea partidă?

După privirile furioase pe care i le arunca ocazional Margaret, Winnie se întreba dacă nu ar fi trebuit să-și caute un loc

de muncă, deși, la vârsta de treizeci și cinci de ani, habar nu avea ce ar fi putut să facă pentru a câștiga un salariu. Nu muncise o zi în toată viața ei și nu știa ce trebuia să faci ca să îți găsești de lucru. Plus că nu avea nici o calificare, nici vreun talent.

Măcar de-ar fi reușit să rămână acolo! Poate îl convingea pe lordul Salisbury că era indispensabilă, într-un fel sau altul. Poate reușea să găsească printre mătușile lui decrepite vreuna care să aibă nevoie de companie!

Zâmbi melancolic. În ce stare jalnică ajunsese! În copilărie crezuse că o să urmeze exemplul celorlalte femei, că o să se căsătorească și o să-și întemeieze un cămin al ei, cu un cârd de copii care să o țină ocupată. Ce trist că nu se petrecuse nimic din toate acestea. Cu fiecare an care trecea devenea tot mai evident că îi era sortit să supraviețuiască prin bunăvoința altora, o fată bătrână agreabilă, fără nimeni și nimic al ei.

Nu mai ținea minte când ieșise ultima dată din Londra și nu era sigură de ce Margaret îi permisese să le însoțească de data aceasta. În perioada când familia Hopkins fusese solvabilă financiar, când contele fusese activ și sănătos, călătoriseră adesea la moșia lor de demult, însă Winnie nu îi însoțise decât rareori. Deși Margaret nu îi spusese niciodată acest lucru în față, o făcuse pe Winnie să simtă că ar fi însemnat să se întindă mai mult decât îi era plapuma, dacă ar fi mers cu ei.

„Nu am făcut destule pentru tine?" părea să exprime privirea lui Margaret. „Chiar trebuie să ne deranjezi și mai mult?"

Era teribil de umilitor să fii ruda săracă, așa că se străduia să nu devină o povară, să nu deranjeze, să nu arate niciodată că și-ar fi dorit mai mult sau că spera ca soarta ei să se îmbunătățească. Când fusese poftită să se mute cu înstărita familie Hopkins, considerase oportunitatea un dar de la Dumnezeu, o ocazie deosebită pe care știuse să o aprecieze, și nici vorbele, nici faptele ei nu dăduseră vreodată impresia că lucrurile stăteau altfel.

Cu vreo treisprezece ani în urmă, se aflase într-o situație catastrofală, iar Margaret – împinsă puternic de la spate de tatăl Oliviei – o ajutase să iasă la liman, apoi contele insistase ca ea să rămână cu ei. Orfană de ambii părinți și fără nici o altă rudă

apropiată, în afară de Margaret, fata nu prea avusese de ales. Acceptase oferta lui și nu mai plecase niciodată.

O invadă un val de melancolie și se strădui să și-l temperize. Din ce în ce mai des se simțea mâhnită și deznădăjduită, sperând să se poată ridica din fundătura în care o aruncaseră soarta și circumstanțele.

Cum să făcea că ea – care fusese întotdeauna o ființă plină de vitalitate, energică și neșovăitoare – se prăbușise într-o asemenea situație dezamăgitoare? Cum de ajunsese la treizeci și cinci de ani să fie atât de singură? De ce sfârșise prin a se mulțumi cu atât de puțin?

Pentru o clipă dădu frâu liber amintirilor și îl evocă pe Gerald, fiul lordului, care o luase pe sus ca un uragan, care o ispitise, lăsând-o să guste puțin din eleganță și pasiune, dar care apoi îi frânsese inima, îi făcuse țăndări lumea întreagă și le părăsise, pe ea și pe fetița pe care o adusese pe lume și pe care Margaret o oferise spre adopție.

„Rebecca..."

Numele interzis îi răsună șoptit în minte, dar îl zăvorî, refuzând să se cufunde în mocirla de mâhnire în care o arunca durerea. Nu avea de gând să stea posomorâtă într-o dimineață atât de frumoasă!

Auzi în spatele ei o ușă deschizându-se și presupuse că o servitoare aducea noi platouri pentru bufetul care fusese amenajat pe terasă. Îi aștepta un adevărat banchet – în cazul în care o să apară cineva și o să mănânce. Sau poate că era Margaret, care încetase să o mai caute pe Olivia.

Fără îndoială, avea de gând să i se plângă de Olivia, deși Winnie spera că nu era cazul. Nu avea chef de acreala sau de criticile lui Margaret. Margaret găsea cusururi oricui, dar în special Oliviei, în timp ce Winnie o considera pe Olivia foarte bună. Winnie își detesta rolul imposibil de confidentă, mai ales că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o zgâlțâie scurt pe Margaret și să îi spună să tacă.

Aruncă o privire peste umăr și, spre marea ei surpriză, îl văzu pe contele Edward Paxton. Când sosiseră inițial, îi fusese prezentată, dar de atunci adoptase purtarea ei obișnuită de a fi

flexibilă și invizibilă în același timp și se ținuse deoparte, preferând chiar să mănânce singură în camera ei, astfel că nu îl revăzuse de atunci.

După agitația prezentărilor, rămăsese cu o amintire vagă despre un gentleman agreabil, cu părul închis la culoare, și cam atât. Astfel, remarcă uluită că nu băgase de seamă la prima întâlnire cât de chipeș era.

Măsurând un metru optzeci, avea umerii lați, talia îngustă și picioare lungi și zvelte. Era într-o condiție fizică de invidiat, probabil practicând scrima sau alte activități, și cu toate că în păr i se iviseră câteva fire cărunte, nu părea să aibă nicidecum aproape patruzeci și cinci de ani.

Era un bărbat răpitor, genul care devenea tot mai distins pe măsură ce îmbătrânea, care făcea capetele să se întoarcă atunci când intra într-o încăpere. Crescut în lux și privilegii, intrase în mod firesc în rolul pe care i-l asiguraseră genealogia și titlul. Era satisfăcut, mulțumit de cine și ce era.

Contele o studia din celălalt capăt al terasei, evaluând-o ca și cum nu și-ar mai fi amintit cu cine avea de-a face sau de ce se afla pe domeniul lui. Privirea îi era inteligentă, pătrunzătoare, și Winnie se întrebă cu jale ce vedea când se uita la ea.

Deși și-ar fi dorit să fie percepută ca o femeie plină de vitalitate, interesantă și atrăgătoare, era sigură că el o vedea așa cum era în realitate: o femeie îndesată, scundă, cam plinuță, care trecuse de floarea vârstei și în al cărei păr, cândva brunet, apăruseră deja șuvițe cenușii.

Venea spre ea, iar ea îi urmări pasul lung. Mișcările lui afișau o grație firească, amintindu-i de uriașele feline africane pe care le văzuse odată în Londra.

Când se apropie, Winnie a fost copleșită de o senzație bizară, având impresia că i se arătase destinul, că viitorul ei începea, în sfârșit, să se desfășoare, și simți că e străbătută de un fior de bucurie. Pulsul îi bubuia, urechile îi țiuiau și se strădui să se scuture de acea trăire stranie.

Pe măsură ce avansa în vârstă, se întâmpla tot mai adesea ca sentimentele să îi scape de sub control. Se grăbea să tragă concluzii extraordinare, plângea la cele mai mărunte probleme,

se înfuria la cele mai mici nedreptăți. Acum, avea fantezii ce aproape o împingeau în pragul halucinațiilor!

Viața de fată bătrână o scotea din minți!

Se aplecă și făcu o reverență.

– Lord Salisbury.

Precum un rege binevoitor, el o luă de mână și o ridică.

– Aici, la țară, nu ne formalizăm.

Vocea lui gravă, fermecătoare și galantă se revărsă asupra ei, stârnindu-i o furtună de fluturi în stomac.

– Mulțumesc.

Își îndreptă atenția asupra pieptului lui, neîndrăznind să îl privească direct în ochi. Era atât de emoționată, încât era convinsă că el o să îi ghicească dorința și confuzia.

El o studia, iar Winnie îi simți privirea admirativă. După o pauză prelungită, recunoscu:

– Cu toată rușinea, îți spun că ni s-a făcut cunoștință acum câteva zile, dar nici picat cu ceară nu-mi amintesc numele tău.

– Winifred Stewart, spuse ea. Prietenii mă strigă „Winnie".

– Winnie... Lăsă cuvântul să i se rostogolească pe limbă. Un nume neobișnuit. Ți se potrivește.

Complimentul îi dădu curaj să îi susțină privirea, dar a fost complet luată prin surprindere de cât de amețitor de chipeș era de aproape.

Contele îi zâmbea, ochii lui căprui scânteind de curiozitate masculină.

Inima ei efectiv se opri o clipă.

– Aș fi onorată dacă mi-ați spune „Winnie".

– Doar dacă și *tu* îmi vei spune „Edward".

– Așa voi face.

Încă nu îi eliberase mâna, și se treziră căscând gura unul la celălalt, ca doi îndrăgostiți nătângi. Winnie simți o legătură puternică formându-se între ei, trupurile lor părând să se încline unul spre celălalt, iar Winnie a fost cuprinsă brusc de un puternic impuls de a se apleca spre el și de a se cuibări la pieptul lui, dându-și seama că s-ar fi potrivit perfect acolo.

Simți și el legătura puternică dintre ei și se încruntă, încercând să ghicească motivul. Îndepărtându-se, dădu drumul mâinii

lui Winnie, rupând brusc conexiunea dintre ei ca și cum ar fi devenit dintr-odată prea fierbinte și nu i-ar mai fi făcut față.

Derutat, se chinui să restabilească expresia urbană și rece care dispăruse temporar de pe chipul lui. Își drese vocea și își îndreptă lavaliera, atât de deconcertat, încât lui Winnie i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi fost îngrozită și înspăimântată de propria ei reacție.

– Dorești să îmi ții companie la masă? o întrebă, depășind cu abilitate momentul penibil.

Winnie își spuse că nimic nu ar fi putut fi mai periculos, sau mai tentant, decât să stea la masă cu el și să poarte o conversație relaxată. Tocmai se străduia să găsească o scuză care să-i permită să-l refuze politicos, când pe ușile franceze intră valvârtej Olivia.

Îmbrăcată în eleganta rochie de zi de culoare albastră care îi accentua trăsăturile răpitoare, era frumoasă și proaspătă, amintindu-i pregnant și dureros lui Winnie despre diferențele dintre ele, despre faptul că Edward își dorea să ia de soție o fată dulce, inocentă și ascultătoare. O fiică de nobil. Tot ceea ce Winnie nu era și nu o să fie vreodată.

Oare ce făcea acolo, zăbovind într-un loc unde putea fi văzută de toată lumea și tânjind după el ca o gâsculiță îndrăgostită? Profund mâhnită, făcu un efort să se stăpânească, ascunzându-și reacțiile, un talent pe care și-l formase prin ani întregi de exercițiu.

– Chiar nu pot, Lord Salisbury. Recalcitrantă, i se adresă folosindu-i titlul, iar el se încruntă, constatând cât de repede hotărâse să *nu* îi spună Edward. Dar vă mulțumesc pentru invitație.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Winnie porni împleticindu-se către Olivia, făcu o serie de remarci prostești, fără conținut – pe care mai târziu nu avea să și le mai amintească –, apoi se grăbi să se întoarcă în casă, alergând până găsi un salon gol.

Cufundată într-o suferință abjectă, se sprijini de perete, având nevoie de susținere pentru a rămâne în picioare.

Se simțea atrasă sexual de lordul Salisbury! Potențialul soț al Oliviei!

Cât stătuse pe terasă, fusese prea înspăimântată pentru a identifica ceea ce simțea.

Dar era dorință sexuală, fățișă și îmbătătoare. Nu era vreo domnișoară sclifosită, nici vreo copilă naivă, prin urmare, era perfect conștientă de ceea ce clocotise între ei. Spre consternarea ei, savurase fiecare clipă din acea întâlnire, iar dacă în acel moment s-ar fi bucurat de intimitate, ar fi acceptat senină să ducă întâlnirea la următorul nivel.

Existau multe nume pentru femeile de genul ei, iar ea le cunoștea pe toate: târfă, desfrânată, destrăbălată. Crezuse că reușise să treacă de acea fază, că moralitatea ei compromisă fusese o greșeală, un delir al tinereții și imaturității, dar aparent nu era așa.

Winnie înțelegea mai bine decât oricine cât era de ușor și de periculos să te abandonezi plăcerilor carnale. Rezultatele ar fi putut fi mortale. Ani de-a rândul făcuse eforturi să își stăpânească firea mizerabilă, să își înăbușe impulsurile insistente și să ducă o viață castă și liniștită, ca și cum s-ar fi legat cu jurământ să se călugărească.

Însă Edward Paxton nu făcuse decât să îi zâmbească, și deja era gata să arunce pe fereastră toate principiile și virtutea ei. Avea impresia că cineva smulsese capacul unei cutii a Pandorei în care își ascunsese toate trăsăturile sordide, și o înspăimânta gândul că nu va reuși, probabil, să îl mai pună la loc.

În trecut își dovedise că nu putea avea încredere în ea însăși, că la cea mai mică provocare ar fi fost în stare să comită un act de desfrâu. Nu-și învățase lecțiile din trecut?

Cu un geamăt deznădăjduit, aruncă o privire pe hol. Nevăzând nici un servitor prin preajmă, se strecură afară din salon și porni spre scări, spre adăpostul oferit de camera ei.

Fiindcă se simțise tristă și închisă în casă, se lăsase ispitită afară de vremea superbă, dar acest lucru nu avea să se mai întâmple. Trebuia să evite să se mai intersecteze cu lordul Salisbury, să evite să spună sau să facă orice gest care l-ar fi putut încuraja. Nu putea permite ca spiritul ei stricat și lipsa de moralitate să întineze șansele Oliviei.

Avea această datorie față de familie și față de ea însăși, și nu o să cedeze ispitei.

Capitolul 4

Margaret își sorbi ciocolata cu lapte de dimineață, organizând în minte activitățile din ziua respectivă. Se trezise în zori și se îmbrăcase, își aranjase părul, dar nu ieșise din camera ei, căci nu voia să știe ceilalți cât de devreme se sculase. Era împotriva codului etic din înalta societate, și nu dorea ca purtarea ei să fie considerată ciudată, cu atât mai mult cu cât ținea enorm la etichetă și la afișarea unui comportament exemplar.

În calitate de fiică a unui baron, care se căsătorise și îngropase doi baroni, avea o imagine ce trebuia apărată.

Nu mai reușea să adoarmă prea ușor. Era chinuită de prea multe griji, și, ca de obicei, cea mai recentă încurcătură căzuse tot pe umerii ei. Ei îi revenea sarcina de a salva întreaga familie, iar acea povară nedorită o înfuria. Măcar de data aceasta, nu ar fi putut ceilalți să-i preia această povară? Avusese doi soți de rang înalt, însă nici unul din ei nu valorase nici măcar cât costumul în care fusese îngropat, și cu ce se alesese din toată povestea?

Nu avea nici un sfanț!

Fuseseră amândoi niște derbedei, înclinați să exagereze cu băuturile tari, cu jocurile de noroc și cu femeile de moravuri ușoare. Ea le tolerase măgăriile, și la ce ajunsese apoi? La un cufăr gol și la un munte de datorii pe care nu putea spera să le plătească nici în zece vieți! La asta!

Dacă se alegea praful din încercarea Oliviei de a pune mâna pe lordul Salisbury, Margaret nu avea habar ce ar fi putut face. Nu avea de gând să permită ca sărăcia să o înjosească, așa cum se întâmplase cu Winnie, însă Olivia avea mai puțină ambiție decât orice altă persoană pe care o cunoscuse vreodată, fiind complet lipsită de talentul de a flirta sau de a face ochi dulci.

De ce nu era în stare să se pună pe treabă și să facă ce avea de făcut?

Ei bine, dacă Olivia nu se dumirea cum să îl seducă pe Edward, poate că Penelope ar fi reușit, deși șansele erau mici. La șaisprezece ani, Penny era prea tânără pentru a-și asuma

responsabilitățile rolului de soție sau pentru a-și îndeplini obligațiile de contesă. În plus, Margaret nu intenționa să se mulțumească doar cu un conte drept ginere.

Avea aspirații mult mai măreațe pentru fiica ei.

Având în vedere genealogia și frumusețea lui Penny, completate cu suficientă intrigă și aranjamente, ar fi putut ajunge ducesă sau prințesă.

Cine știe unde ar fi putut să le ducă acel drum? Regină, poate?

O partidă avantajoasă avea beneficii nenumărate, iar Margaret era dispusă să facă orice ar fi fost necesar pentru a o împinge pe Penny spre cea mai înaltă poziție posibilă, însă problemele trebuiau rezolvate pe rând. Ceea ce însemna că, mai întâi, trebuia să stabilizeze situația lor financiară, să își asigure viitorul imediat, ca apoi să își poată concentra eforturile pe ceea ce le aștepta mai departe.

Cu orice preț, și înainte ca vizita să se încheie, Olivia trebuia să fie logodită cu lordul Salisbury. Nici un alt deznodământ nu ar fi fost acceptabil.

Olivia habar nu avea cât de mult ar fi putut să decadă, în situația lor, și, prin urmare, nici nu bănuia deciziile drastice care trebuiau luate adesea pentru a-ți garanta securitatea, atât pentru tine, cât și pentru familia ta.

Margaret era capabilă să ia astfel de decizii fără să clipească. O făcuse cu acel copil îngrozitor adus pe lume de Winnie cu atâția ani în urmă, și tocmai o făcuse din nou cu Helen. Dacă situația din Londra se desfășurase conform planului, Helen dispăruse fără urmă.

La nunta Oliviei cu lordul Salisbury nu avea să apară nici o nepoată nebună care să umbrească sărbătoarea, nici nu o să fie descoperită mai târziu, făcându-l, poate, pe conte să se simtă înșelat în privința purității sângelui familiei Hopkins.

Ce fel de zvonuri ar fi început să circule dacă se afla despre existența lui Helen? Dacă Penny se alegea cu un logodnic de sânge regal, și apoi ieșea la iveală vestea că în casa ei trăia ascunsă o rudă cu mințile rătăcite? Deși Penny și Helen nu erau rude de sânge, nimeni nu ar fi stat să întrebe ce grad de rudenie

aveau, iar logodna ar fi fost ruptă; Margaret nu avea de gând să își asume riscul ca țicneala lui Helen să afecteze negativ imaginea lui Penny.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Penelope intră cu pas vioi înainte ca Margaret să o poftească înăuntru. Penelope știa cât de mult o irita pe Margaret când se purta atât de urât, iar lui Margaret îi stătea pe vârful limbii să-și mustruluiască fiica, însă renunță.

Penelope trecea prin cea mai dificilă perioadă a adolescenței. O încânta să facă rele, iar dacă primea o poruncă sau o mustrare, o ignora în totalitate. Dacă cineva îi sugera cum să se poarte, ea proceda exact invers decât i se spusese.

Cel mai probabil dăduse buzna în cameră doar pentru a o provoca pe mama ei.

Margaret știa ce încerca Penny să facă și nu avea de gând să intre în jocul ei. Nu acum, când avea lucruri mai importante pe cap.

Cea mai mare temere a lui Margaret era ca nu cumva Penny să aibă o purtare necuviincioasă la conac, atrăgând atenția asupra ei într-o manieră care ar fi afectat-o negativ pe Olivia. Deși, de regulă, lui Margaret nu-i păsa câtuși de puțin de Olivia, în situația de față, cel mai important lucru era să afișeze o ținută morală impecabilă.

Penny avea o personalitate puternică și era plină de viață, iar ceilalți nu înțelegeau întotdeauna cum să îi interpreteze purtarea.

Margaret avea impresia că era nevoită să meargă ca pe frânghie cu ea, ceea ce nu făcea decât să îi intensifice îngrijorarea privind soarta care le aștepta pe toate. Îi explicase lui Penny dificultatea în care se aflau și cât de importantă era această vizită a lor la Salisbury, însă nu îndrăznise să îi spună mai mult de atât. Cel mai mic comentariu ar fi făcut-o pe Penny să țâșnească în direcția opusă.

Penny fusese dintotdeauna încăpățânată, însă în acel moment îi făcea o plăcere deosebită să procedeze exact pe dos, iar acel sejur era atât de important, încât Margaret nu putea să îi permită să-și facă de cap, ca de obicei. Până în acel moment, Penny nu făcuse decât să se plângă de cât de plictisitor era la moșie și cât era de disperată să aibă parte de ceva palpitant. Se tot rugase de ea să se întoarcă la Londra în cea mai mare grabă.

– Bună dimineața, Margaret, spuse Penny intrând în pas vioi.

– Penelope...

În fața acelei adresări lipsite de respect, Margaret dădu din cap și scrâșni în tăcere din dinți. Salutul nepoliticos o învenina, așa că Penny îl folosea cu regularitate, în locul stângaciului „mamă".

– De ce te ascunzi aici? E zece și jumătate.

– Tocmai voiam să cobor.

Margaret se simți iritată de atitudinea răutăcioasă a lui Penny. Dacă ar fi fost fiica oricui altcuiva, Margaret ar fi pus nuiaua pe ea.

– Nu ai de ce să te grăbești. Contele a mâncat și a plecat.

– Ai luat micul dejun cu lordul Salisbury?

Temându-se ca nu cumva Penny să îl jignească sau să îl supere cu ceva, Margaret nu voia ca cei doi să poarte vreo conversație.

– Da.

– A fost și Olivia cu voi?

– Nu. Pe ea nu am văzut-o.

Sângele lui Margaret începu să clocotească. Olivia primise instrucțiuni clare să se instaleze în salonul de servit masa înainte de ora opt, în fiecare dimineață, pentru a-l putea întâmpina pe conte oricând ar fi dorit acesta să se arate.

Dat fiind comportamentul lui Penny și cel al Oliviei, și atitudinile lor necorespunzătoare, Margaret se întrebă dacă o să supraviețuiască următoarelor câteva săptămâni. Fără îndoială că va sfârși prin a-și smulge tot părul din cap.

Se ridică și porni cu pas hotărât spre ușă, apoi își dădu seama că Penny era îmbrăcată în haine de călărie.

– Unde crezi că mergi? o întrebă ea, deși știa deja răspunsul.

– Să călăresc, răspunse Penny sfidător.

– Ba nu.

– Contele a zis că pot.

– Nu ar fi trebuit să îl pui într-o astfel de situație, fiindcă știi că nu voi permite asta.

Ochii de un căprui-deschis ai lui Penny scânteiară de furie. Clătină din cap, iar pletele ei bogate, castanii-roșcate, îi șfichiuiră spatele. Avea genul de păr pe care preoții dintr-un alt secol l-ar fi denunțat drept coamă de vrăjitoare, iar Margaret se întreba

adesea dacă nu cumva era adevărat ceea ce susțineau preoții din vechime, cum că părul roșcat ar fi indicat o natură nestăpânită.

În semn de răzvrătire juvenilă, Penny prefera să și-l poarte despletit, dar Margaret îi interzisese să iasă din cameră cu părul nelegat.

Pletele ei erau de o culoare aprinsă, captivantă, și, odată ce corpul ei căpătase rotunjimi femeiești, Penny recunoscuse puterea pe care i-o dădea un astfel de păr. Bărbații se zgâiau la ea, o urmăreau și se înghesuiau să îi fie prezentați, iar ea savura controlul pe care îl deținea asupra lor.

Deși Margaret o avertizase în privința primejdiilor cochetăriei, Penny refuza să o asculte, iar Margaret nu reușea să o facă să înțeleagă ce dezastre putea provoca făcând astfel paradă de frumusețea ei. Din nefericire, moștenise predispoziția tatălui ei pentru distracții vulgare, precum și nevoia lui de satisfacție imediată. Indiferent ce și-ar fi dorit, își dorea imediat, iar uneori o aducea pe Margaret la disperare.

Începuseră să-i placă băieții de rând, genul de indivizi grosolani și necioplți care mânau căruțe cu mărfuri sau consumau bere prin taverne, iar Margaret era nevoită să o păzească în permanență, pentru a o împiedica să facă ceva nesăbuit.

Spre consternarea ei, îi plăceau în mod deosebit grăjdarii, iar într-o după-amiază năucitoare, Margaret o prinsese sărutându-se cu un angajat. Pusese ca acesta să fie biciuit, apoi concediat, și o închisese pe Penny în camera ei timp de o săptămână, hrănind-o doar cu pâine și apă.

După ce o eliberase, Margaret îi interzisese să mai dea târcoale în preajma cailor.

– Nu poți să-mi spui ce să fac, declară Penny.

– Ba uite că pot. Margaret îi aruncă o privire dușmănoasă. Du-te direct în camera ta și sună după o servitoare să-ți prindă părul. Nu cobori până ce nu ți l-ai coafat într-un stil potrivit.

– Vrăjitoare... murmură Penny.

Margaret îi dădu o palmă cu toată forța. Deși obrazul lui Penny se întoarse brusc într-o parte, copila recalcitrantă nu dădu nici un alt semn că ar fi fost afectată de lovitură. Zâmbi viclean, stârnind neliniștea lui Margaret și făcând-o să se întrebe

dacă nu cumva Penny provocase intenționat conflictul, dacă nu cumva o stârnise pe Margaret să își exprime emoțiile intense.

Nu își înțelegea propria fiică, și nu reușise niciodată să o facă. Dacă nu ar fi văzut-o pe Penny ieșind la lumină din propriul corp, nu ar fi recunoscut-o ca fiind fiica ei. Poate că era totuși ceva adevărat în superstițiile despre copiii schimbați la naștere!

– Dispari din ochii mei, șuieră Margaret furioasă.

Penny ieși cu pași mari, râzând și pornind veselă pe coridor.

Penny străbătu agale coridorul, aruncând câte o privire din pragul ușii fiecărei camere, pentru a vedea cine se afla încă acolo și cine nu. Îi plăcea să știe pe unde umblau oamenii. De-a lungul timpului, dăduse întâmplător peste numeroase fleacuri interesante prin camerele altora, așa că era deosebit de atentă când se plimba.

În fața camerei Oliviei se opri, surprinsă să o vadă acolo. Oliviei îi plăcea să se trezească în zori, fiindcă avea atâtea proiecte stupide la care muncea pe tot parcursul zilei.

Deși Olivia putea fi rezervată și severă, Penny o plăcea destul de mult. Nu trăncănea niciodată, indiferent ce ar fi făcut Penny. Când erau mai mici, Olivia refuza să o dea de gol chiar și atunci când Penny făcea ceva scandalos, iar Olivia era pedepsită în locul ei.

Penny o admira pentru acest lucru; în același timp o considera teribil de proastă. Cine ar fi fost dispus să încaseze pedepse în locul altuia? Mai ales că Margaret putea fi atât de rea când le administra!

– Bună, Penny, o întâmpină Olivia, verificându-și pentru ultima dată aspectul în oglindă.

– Cam târziu te pornești.

– Nu am dormit prea bine. Cred că sunt emoționată. Roși și schimbă subiectul. Arăți foarte șic. Ieși să călărești?

Nu știa nimeni despre incidentul din grajdul familiei Hopkins, nici despre edictul lui Margaret prin care îi interzicea lui Penny să se apropie de orice clădire care aducea cât de puțin a grajd. Margaret fusese prea oripilată pentru a discuta despre aventura amoroasă a lui Penny – chiar și cu sfânta ei verișoară Winnie.

– S-ar putea.

– A trecut ceva timp, remarcă Olivia. Ești sigură că ești în stare?

– Nu prea mă interesează dacă ajung sau nu să călăresc, dar unul dintre bărbații care lucrează la grajduri – bănuiesc că e grăjdarul-șef – e cel mai chipeș tip din lume. Are niște ochi albaștri pentru care ar merita să mori, și caut un pretext să pot vorbi cu el. Ridică din sprâncene, apoi se apropie și se trânti pe pat. Să sperăm că va accepta să mă însoțească într-un tur al moșiei.

Olivia rămase cu gura căscată la ea, apoi se duse la măsuța ei de toaletă și se prefăcu a căuta un obiect prin sertare.

– E bine să stai în preajmă și să vorbești cu astfel de persoane?

Penny râse. Femeile din viața ei erau atât de rigide și de plicticoase!

– Doamne, Olivia, doar nu-i cer să facă dragoste cu mine, pasional, nebunește.

– Penny! o mustră Olivia, răsucindu-se pe călcâie.

Olivia era atât de pudică; i se părea amuzant să o șocheze.

– Cum e cu lordul Salisbury? Te-a sărutat până acum?

– Penny! repetă ea. Nu-l cunosc aproape deloc. *Și* e un gentleman. De ce-ai crede c-ar face așa ceva?

– Nu ești câtuși de puțin curioasă? Se ridică într-un cot. Dacă eu aș fi cea forțată să se căsătorească, aș vrea să aflu dacă sărută bine. Dacă amâni până după ceremonie și descoperi că e teribil de prost la asta?

– Oare de unde îți vin ideile astea? Își dădu ochii peste cap. În plus, nu sunt *forțată* să mă căsătoresc cu nimeni.

– Mie așa mi se pare. Făcu o pauză, apoi întrebă cu viclenie: *Ai fost* vreodată sărutată?

Olivia se grăbi să răspundă cuminte:

– Nu o să răspund la o astfel de...

– Eu da, o întrerupse Penny.

– Nu te cred. Întrerupând conversația pe care Penny era nerăbdătoare să o poarte, Olivia se întoarse la dulap și își luă pălăria de plimbare și șalul, apoi închise ușile dulapului cu un pocnet furios. Pe viitor, dacă îmi împărtășești astfel de povești nemaipomenite, o s-o informez pe Margaret despre ceea ce pretinzi că faci în timpul liber.

O amenințare deșartă.

– Nu e nevoie să fii atât de pudică. Nu în preajma mea, declară ea. Vrei să știi ce se va întâmpla în noaptea nunții tale? O servitoare de la bucătărie mi-a povestit totul în detaliu.

– Minți din nou și aș vrea să încetezi. Porni cu pași mari spre ușă și o deschise. Haide să coborâm, bine? Aș vrea să văd dacă a mai rămas ceva de mâncare de la micul dejun.

– Nu, mulțumesc. Am mâncat în compania contelui cu mult timp în urmă. Penny ieși cu ea în hol. Te-a așteptat mai bine de o oră.

– O, nu! gemu Olivia, panicată de veste.

– Când a plecat, era foarte tulburat.

Ceea ce nu putea fi mai departe de adevăr. Contele fusese agreabil și cordial, mâncase în grabă micul dejun, apoi țâșnise afară, explicându-i că pleca la obișnuita lui plimbare călare din fiecare dimineață. Nu pomenise deloc de Olivia, dar lui Penny i se părea amuzant să o vadă făcându-și griji. Era genul care o să se frământe toată ziua din cauza asta.

– Mama ta o să mă spânzure!

Și plecă, bombănind în barbă.

Penny zăbovi până o văzu dispărând după colț, mai stătu un minut cât să se asigure că nu uitase nimic, apoi se întoarse în camera Oliviei și învârti cheia în broască.

Îi făcea plăcere să scotocească printre lucrurile Oliviei. Sora ei vitregă avea bijuterii și haine atât de frumoase. Din când în când, Penny îi mai șterpelea câte ceva, iar Olivia nu simțea niciodată lipsa obiectelor pe care le fura Penny, sau dacă o simțea, dădea vina pe Helen cea nebună și, astfel, nu se supăra pentru dispariție.

Lui Penny îi plăcea să o urmărească pe Olivia, să fie la curent cu ceea ce o ținea ocupată și cu ceea ce gândea. Îi citea jurnalul și corespondența și, desigur, era întotdeauna amuzant să arunce o privire furișă asupra schițelor ei. Olivia se credea atât de vicleană, ascunzând desenele pe care nu avea voie să le creeze, furișându-se sus în pod să picteze de fiecare dată când Margaret nu era acasă.

Până în acel moment, Penny încă nu se gândise să îi împărtășească lui Margaret că Olivia desena – în ciuda faptului că Margaret îi poruncise să nu o mai facă –, dar nici nu respinsese complet ideea. Poate o să apară un moment când o astfel de dezvăluire s-ar fi dovedit benefică, însă acel moment nu sosise încă.

Scotoci prin măsuța de toaletă a Oliviei, examinându-i lenjeria, apoi cutia de bijuterii, deși toate piesele cu adevărat valoroase fuseseră vândute și înlocuite cu imitații.

După o inspecție amănunțită, se întinse pe pat, ațintindu-și privirea asupra baldachinului, și așteptă, auzind un servitor încercând clanța, apoi trecând mai departe. Îi plăcea să se afle de cealaltă parte a ușii, știind că era înăuntru când nu ar fi trebuit să fie.

Întorcându-se pe burtă, se apăsă cu tot corpul pe saltea, iar sânii i se frecară pe cuvertură. Se împinse cu șoldurile, imitând mișcarea de penetrare pe care i-o arătaseră băieții de la grajduri cât încă mai putuse să se furișeze acolo.

Într-o după-amiază deosebit de desfrânată, îi dăduse voie celui mai arătos dintre băieți, lui Jeremy, să îi îndepărteze corsajul rochiei și să îi privească sânii. Erau plini și rotunzi, cu sfârcurile ieșite în afară. Jeremy fusese încântat, fermecat, iar ei îi plăcuse senzația de a-l vedea atât de năucit de plăcere. Nu îi dăduse voie să o atingă, însă îi promisese că îl va lăsa la vizita următoare, însă nu mai existase o vizită *următoare*.

Se rostogoli pe spate pentru a putea să-și maseze sânii. Băieții făcuseră la fel, prin materialul rochiei ei, iar ea fusese încântată de atingerile și frământările lor. Dar acum că era în permanență păzită de Margaret, nu se mai putea furișa, și regreta că nu îl lăsase pe Jeremy să facă mai mult în timpul acelei ultime întâlniri toride.

El își dorise să îi sărute și să îi sugă, dar ea refuzase și, vai, cât de mult regreta acum acest lucru. Închise ochii și își imagină că degetele care o atingeau erau cele ale lui Jeremy, aspre și muncite, iar stimularea o făcu să se ude și să simtă un fior acolo jos.

Puternic excitată, se întoarse pe burtă și își îngropă fața în perne. Când întinse brațele, se lovi de un obiect solid și îi recunoscu forma. Portofoliul Oliviei! Îl scoase și îl deschise, surprinsă de numărul de desene.

Când le scoase și le aranjă într-un teanc ordonat, se arătă uluită. Se așteptase la seria obișnuită de schițe plictisitoare – cu Helen, cu Winnie, cu reședința din oraș, cu vreun vânzător ambulant –, dar aici era ceva cu totul diferit, atât de neașteptat și de senzațional, încât aproape nu știa ce să mai creadă.

– Nuduri! murmură ea. O, ce grozav!

Olivia se desenase pe ea însăși la nesfârșit, cu bustul dezgolit, cu sânii goi și priviți din toate unghiurile. Alături de ea, în mijlocul fiecărei pagini, se afla grăjdarul-șef al lordului Salisbury!

În săptămâna pe care o petrecuseră la moșie, Penny îl zărise de mai multe ori. O dată nu purta cămașă și îi văzuse pieptul păros și umerii musculoși de pe aleea secundară, de unde îl privise pe furiș. Era cea mai superbă creatură pe care o văzuse vreodată. Evident, Olivia era de aceeași părere.

În fiecare scenă, bărbatul rânjea prostește către pieptul ei expus, iar în ultima schiță din teanc Olivia stătea în poala lui, iar el o mângâia cu mâinile lui mari. Ea era în extaz, dezmierdările lui electrizând-o și însuflețind-o.

Penny studie desenele îndelung, pradă unei asemenea emoții, încât aproape nu mai putea respira.

De ce făcuse Olivia așa ceva? Ce însemna acest lucru? Avea o aventură cu grăjdarul-șef? Era mult prea rigidă pentru a comite o faptă atât de obraznică. Cum îi apăruse oportunitatea sau tentația de a o face?

– O, Doamne!

Țipă de râs, legănându-se și strângând desenele la piept, chicotind încântată.

Era prea delicios pentru a fi adevărat!

Olivia și grăjdarul-șef!

Ce secret fabulos! Cum putea folosi această informație în cel mai bun mod posibil?

Cu multă grijă, puse ilustrațiile înapoi în portofoliu, apoi le îngropă sub perne, aranjând așternuturile astfel încât să nu dea de bănuit că fuseseră deranjate. Aruncând o scurtă privire în jur, se asigură că nimic nu trăda scotocelile ei.

Apoi se furișă afară pe hol. Constatând că era gol, ieși în vârful picioarelor și închise ușa.

*

Jane stătea în biroul matroanei, atmosfera vibrând de tăcerea de moarte a orfelinatului. Copiii lucrau, prin urmare nu era permisă flecăreala, iar orice izbucnire de veselie era înăbușită imediat, făptașul fiind apoi plesnit pentru nesupunere.

Fetița mărunțică de lângă ea provenise în mod evident dintr-o familie bogată. Fusese deja dezbrăcată, părul îi fusese tăiat cu grosolănie și i se dăduse un șorțuleț gri standard, însă celelalte haine ale ei se aflau pe un scaun din apropiere. Rochia ei roz, pantalonașii bufanți asortați ce se vedeau de dedesubt, totul era cusut perfect. Jacheta ei era făcută din cea mai fină lână.

Hainele urmau să fie vândute, și era mare păcat că fetița o să piardă pentru totdeauna acele obiecte dragi.

Nu avea decât trei sau patru ani, dar era cel mai frumos copil pe care Jane îl văzuse vreodată. Cu părul de un blond aproape alb, cu ochii albaștri și mari, obrajii și buzele trandafirii, arăta ca o păpușă scumpă.

Ce tragedie o lovise? Cum era posibil ca un copil atât de imaculat să sfârșească în aceeași situație ca Jane?

Orologiul bătu de trei, iar Jane se crispă, rugându-se ca doamna Graves să termine hârtiile de internare, ca Jane să o poată instala pe fată și să scape de ea. Toată după-amiaza fusese întreruptă cu diverse sarcini și rămăsese cu o oră în urmă la norma de cusut. Nu îndrăznea să mai întârzie mult.

Dacă până atunci cazarea și mâncarea ei fuseseră plătite de un binefăcător anonim, susținerea încetase brusc, iar doamna Graves nu uita niciodată să îi amintească tăios că de acum înainte trebuia fie să își câștige existența, fie să plece. Povara era intensă, amenințarea, reală, și exista posibilitatea înspăimântătoare de a fi dată afară, sfârșind în mahalalele Londrei.

Jane nu aflase prea multe despre cine era sau de unde venea, dar știa cu certitudine că avea doisprezece ani. Ideea de a se descurca pe cont propriu era prea teribilă pentru a fi luată în considerare. Ocazional, la orfelinat mai ajungeau și copii aduși de pe stradă, deci auzise povești despre cum era viața dincolo de acele ziduri și era dispusă să facă orice ar fi fost necesar pentru a evita să fie alungată.

Mai exista și pericolul ca doamna Graves să o ducă la acea „casă" specială de care pomenise. După ce fondurile lui Jane fuseseră suspendate, doamna Graves indicase această posibilitate drept o opțiune, afirmând că multe fete o alegeau ca alternativă la o viață în stradă. Deși ea pretindea că era o locuință plăcută și confortabilă, unde veneau în vizită diverși gentlemeni bogați care le aduceau daruri locatarelor, unul dintre băieții mai mari îi spusese ulterior lui Jane să nu accepte niciodată, căci era un loc rău, prin urmare ea refuzase oferta.

Jane nu avea încredere în doamna Graves, și orice sugestie pe care ar fi făcut-o severa femeie vârstnică nu era în avantajul lui Jane, ci gândită să îi aducă profit doamnei Graves.

– Ce nume să-i punem?

Doamna Graves sparse tăcerea și aruncă hârtiile deoparte.

– De ce nu o întrebăm pur și simplu cum o cheamă? propuse Jane.

– E nebună cu acte în regulă. Nu vorbește. Doamna Graves veni cu o sugestie. Ce zici de Martha?

Când încă mai trăia doamna Pendleton, aceasta o învățase pe Jane să citească, astfel că, deși documentele erau cu capul în jos, deslușì că numele fetei era Helen Hopkins. Sub conducerea doamnei Pendleton, copiii își păstraseră numele sau fuseseră botezați, dacă erau sugari, însă doamna Graves nu îi considera persoane de sine stătătoare și nu îi deosebea unul de celălalt.

Erau toți fie Mary, fie Martha, chiar dacă erau suficient de mari să își amintească exact identitățile lor reale. Numele de *Helen* nu ar fi fost rostit niciodată în acel loc oribil.

– Martha să fie atunci, ciripi doamna Graves, ca și cum ar fi discutat subiectul, iar Jane ar fi fost de acord cu ea. Du-o sus, arată-i patul, apoi vezi ce fel de muncă poți să-i dai să facă.

– Nu are pe nimeni să o susțină, deci?

– Nu.

Doamna Graves nu îi mai oferi alte detalii, iar Jane se stăpâni cu greu să nu dea glas zecilor de întrebări care o frământau.

Cum era posibil ca o fată ca aceasta să fie abandonată, fără nici o sursă de întreținere? Nu era nimeni care să-și facă griji unde dispăruse?

Poate că rudele ei bogate erau rușinate de anormalitatea ei și își doriseră să o ascundă de ochii lumii. Însă nu înțelegeau ce însemna orfelinatul? Nu verificaseră?

Ce o să se aleagă de ea?

Faptul că putuse fi trimisă aici – abandonată, de fapt, doar cu hainele scumpe cu care fusese îmbrăcată – era cea mai tristă poveste pe care o auzise Jane vreodată, iar când își coborî privirea asupra copilei impasibile și senine se simți invadată de un puternic sentiment protector.

Jane rareori se apropia sufletește de oricare dintre orfani, căci era prea deprimant când aceștia plecau sau mureau. Însă, dintr-un motiv de neînțeles, Helen era diferită. Nu avea să i se întâmple nimic rău, câtă vreme Jane rămânea în preajma ei.

Jane întinse mâna, iar doamna Graves nu observă când Helen se întinse și ea și i-o prinse.

– Nebună, chiar așa! bombăni Jane indignată, în timp ce ieșiră.

Poate că fata era mută, dar mintea îi mergea brici. Oricine o etichetase de proastă se înșelase amarnic.

Când trecură pe lângă ușa de la intrare, dădură cu ochii de domnul Sawyer, care tocmai își începea tura de noapte. Acesta era noul îngrijitor pe care îl angajase doamna Graves. Jane îl evită și începu să urce scările.

Când ajunseră pe palier se opri, aruncându-i pe furiș o privire și urmărindu-l în timp ce își scotea jacheta și pălăria. Se întoarse spre Helen, ca micuța să îl poată vedea limpede.

– Să nu vorbești niciodată cu bărbatul acela, îi șopti ea. Și să nu mergi *niciodată* singură cu el, nicăieri.

Helen nu spuse nimic, însă îl studie pe Sawyer, iar Jane își dădu seama că avertismentul ei își atinsese ținta. Ca și cum între ele ar fi existat o legătură magică, avea impresia că putea descifra gândurile copilei.

– Mă înțelegi, nu-i așa? reflectă Jane, ca și cum Helen i s-ar fi adresat cu voce tare. Ei bine, nu-mi pasă de ceilalți. Eu întotdeauna o să-ți spun Helen.

Helen îi oferi un zâmbet radios ce ilumină întregul coridor. Jane nu spuse nimic și continuă să urce.

Capitolul 5

Olivia se furișă în vârful picioarelor pe coridor, convinsă că își pierduse mințile.

Își petrecuse toată ziua făcând ceea ce i se ceruse și având grijă să fie în permanență ocupată.

Din clipa în care se trezise – țâfnoasă și extenuată după încă o noapte de somn agitat – își spusese că nu o să se gândească la Phillip, că nu o să reflecteze la discuția indiscretă pe care o purtaseră, nici la invitația lui de a i se alătura în bibliotecă.

Având putere de concentrare, reușise timp de mai multe ore să uite de el, până când Penny o convinsese să iasă la o plimbare de după-amiază. Tocmai se așezaseră pe o bancă, ascunse de ochii celor din conac printr-un gard viu bogat, când observase că de acolo se vedea partea din spate a grajdurilor.

Iar acolo îl văzu pe Phillip, acoperit de praf și sudoare. Sub privirile ei furișe, el își scoase cămașa. Era prima dată când zărea pieptul unui bărbat, astfel că nu avea exemple cu care să-l compare, dar era convinsă că arăta excelent.

Avea umeri lați, brațe musculoase și puternice, talie îngustă. Bronzat și viguros, strălucea în lumina intensă a soarelui, iar priveliștea o zdruncină până în măruntaie, făcând-o să tânjească și să poftească la lucruri pe care nu le înțelegea.

Observă în partea de sus un covor subțire de păr care se îngusta spre locul unde îi dispărea în pantaloni, și își simți palmele cuprinse de mâncărimi și de furnicături când se întrebă cum ar fi să își treacă degetele prin acel păr.

Oare era aspru? Sau moale și catifelat?

Nu știa că bărbații aveau păr pe piept. Ea, care se considera o artistă competentă! Îl analiză cu aviditate, scrutând toate detaliile pe care reuși să le deslușească în scurtul interval în care putu să-l privească.

Phillip se opri lângă un jgheab cu apă și își înmuie cămașa murdară, folosind-o ca pe un prosop răcoros pentru a-și masa

pielea încinsă. Apoi își băgă și capul, după care se îndreptă de spate și își scutură părul, lăsând apa să îi șiroiască pe partea din față a corpului.

În fața acelei priveliști, inima ei începu să bată atât de tare, încât se gândi cu teamă că Penny, care stătea lângă ea, putea să o audă. Din fericire, Penny nu observase nimic în neregulă, nu îl văzuse pe Phillip defilând aproape gol prin curte. Însă, ca și cum ar fi detectat tulburarea ei, nu își luase o clipă ochii de la Olivia.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea. Pari agitată.

Olivia sări în picioare și se grăbi să se întoarcă în casă alături de sora ei vitregă, conducând-o în salonul de muzică unde interpretară câteva duete șovăitoare la pian, până când Olivia se calmă suficient pentru a urca în camera ei să se îmbrace pentru cină.

Se forță să îndure toate ritualurile acelei seri, zăbovi la ospățul interminabil, îl întreținu politicos pe conte – deși devenea din ce în ce mai vizibil că nu aveau nimic în comun –, împărți cărți la masa de joc și făcu conversație până târziu, astfel încât putu să invoce oboseala și să se retragă la culcare.

Însă odată închisă în camera ei, nu se mai simți în stare să se concentreze la nimic în afară de Phillip.

Deși era riscant și greșit, deși însemna să își încalce toate principiile și toată educația primită, deși putea distruge și firavele șanse pe care le avea de a salva situația financiară a familiei ei, trebuia să fie din nou cu el.

Asemenea unui hoț, se furișă în bibliotecă, frenetică și înnebunită, rugându-se să îl găsească acolo, așteptând-o.

Se opri în fața ușii, inspiră adânc de câteva ori, încercând să își calmeze emoțiile, apoi aruncă o privire pe după colț.

Era acolo!

Ușurarea ei a fost atât de mare, încât îi făcu genunchii să tremure, iar când trecu pragul ușii, o izbi o impresie foarte ciudată: era ca și cum ar fi lăsat în urmă vechea ei viață. Dacă mergea mai departe, persoana care fusese timp de douăzeci și trei de ani o să înceteze să mai existe. Cuprinsă de o certitudine zguduitoare, simți că el era alesul ei, că nu făcuse decât să aștepte ca drumurile să li se intersecteze și că, după aceea întâlnire secretă, ea nu o să mai fie niciodată la fel.

Sentimentele ei erau atât de puternice și de intense, încât nu le putea ignora. Îi stârniră un val de bucurie și euforie, și, indiferent de ce se va întâmpla, acum sau mai târziu, nu o să regrete niciodată ceea ce era pe punctul să facă.

Phillip stătea tolănit pe o canapea, având o singură lumânare ce pâlpâia pe masa de lângă el. Umbrele jucau pe fața lui, dându-i un aer periculos. În mână ținea un pahar de băutură pe care îl ridică și sorbi din el, bând până la fund, fără a-și desprinde nici o clipă ochii de la ea.

Preț de o eternitate, se uitară unul la celălalt, apoi el făcu un gest cu paharul.

– Închide ușa, Livvie. Și încuie-o.

Ideea de a zăvorî ușa, de a rămâne închisă cu el era atât de obraznică și atât de palpitantă, în același timp, încât Olivia se înfioră, deși nu îi era frig.

Ezită, iar el o privi iscoditor, speculând ce urma ea să facă, dacă o să găsească în ea curajul de a merge mai departe. Când o văzu șovăind, rânji, convins că nu o să-l asculte, că era slabă sau lașă, iar ea detestă gândul că o credea atât de nehotărâtă.

Nefiind timidă din fire, nu avea de gând să lase ca vreo urmă de ambivalență să strice minunata lor întâlnire. Găsi cheia și făcu ce îi ceruse el.

– Vino încoace, îi porunci el.

Vocea îi era gravă și joasă. Se schimbase, față de cum fusese înainte. Atunci râsese și glumise, arătându-se vesel, dar acum avea o stare de spirit diferită. Probabil se întâmplase ceva tulburător.

Deși părea relaxat, nu părea să fie în largul lui. Era agitat, nerăbdător, ca un prădător pregătindu-se să se năpustească asupra prăzii.

O femeie mai înțeleaptă poate că ar fi refuzat să se apropie de el în astfel de condiții, ceea ce o făcu pe Olivia să se îndoiască de propria ei sănătate mintală; însă el o trăgea ca pe un pește prins în cârlig, și nu reuși să i se împotrivească.

Părea furios, mușcător, gata să atace lumea întreagă, și cum ea se afla singură acolo cu el, își făcu griji că furia lui o să se descarce asupra ei. Însă alungă acest gând. El nu i-ar fi făcut rău

niciodată. Știa acest lucru la fel de limpede cum știa că soarele o să răsară în zori.

Continuă să avanseze spre el până ajunse la picioarele lui. El nu se ridică, așa cum ar fi impus regulile de politețe și de bună creștere. Fiind atât de aproape, Olivia simți mirosul de alcool ce plutea în jur. Băuse prea mult, iar constatarea o irită.

Ani la rândul, Margaret le tocase nervii cu relele provocate de bărbați și de băutură, însă Olivia se confruntase prea puțin cu asemenea situații. Tatăl și fratele ei reprezentau singurii bărbați cu care era familiarizată și nu ținea minte să-l fi văzut pe vreunul din ei consumând alcool în exces.

Ce efect ar fi avut o cantitate exagerată de băutură asupra temperamentului lui Phillip? Va deveni mai agresiv? Mai ostil? Mai poruncitor? Mai afectuos? Sau nu o să existe nici un efect?

El o studia cu insolență, lăsându-și privirea toridă să zăbovească asupra buzelor, a pieptului, a picioarelor ei, iar intensitatea acelei inspecții împinse până la extrem îi dădu Oliviei impresia că vedea direct prin hainele ei, până la pielea goală de sub țesătură.

Era tentată să se foiască și să se crispeze, să se înfioare ca o fecioară rușinată și să își încrucișeze brațele la piept, însă nu o făcu. Cu toate că roși, obrajii devenindu-i stacojii, nu trădă nici o altă reacție. Fără a înțelege de ce, era evident că Phillip încerca să o intimideze sau să o pună pe fugă. Însă acest lucru o deruta. Dacă voia să o vadă plecată, de ce o mai invitase acolo?

Nu era nicidecum o mimoză, nu fusese niciodată, și nu avea de gând să dea înapoi. Surprinzându-l, se apropie mai mult, tocmai când el se gândea că o jignise atât de tare, încât o să o vadă plecând cu un pas apăsat și furios.

– Dacă încerci să mă înspăimânți, spuse ea, n-o să-ți meargă.

El ridică o sprânceană, dar nici nu neagă, nici nu recunoscu că se străduise să o sperie.

– Ai vrea să faci câteva desene erotice?

Cartea legată în piele, *Un deliciu pentru simțuri*, se afla pe masă, plină de spiriduși jucăuși, zâne și un șeic arab care semăna leit cu el.

– Nu în seara asta.

– Atunci de ce ai venit?

O femeie mai sofisticată ar fi știut, poate, să evite cu cochetărie răspunsul, l-ar fi tachinat sau ar fi improvizat ceva, dar ei nu îi stătuse niciodată în fire să se ascundă după degete.

– Ca să te văd. Nu am putut să mă abțin.

– Dacă vei fi surprinsă în compania mea, nu vei mai putea niciodată să te căsătorești cu prețiosul tău Edward.

– Brusc e un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

– De ce?

Ar fi crezut-o nebună dacă îi mărturisea la ce reflectase toată ziua? Sau dacă îi sugera măcar impresiile care o năpădiseră când intrase în bibliotecă? Nu le înțelegea nici ea, deci nu ar fi putut să i le explice nici lui.

– Trebuia să vin.

Era cel mai bun răspuns pe care i-l putea oferi, singura justificare pe care i-o putea da, fără a părea complet țicnită.

– Stai jos lângă mine.

Îi întinse mâna, iar ea i-o luă, împletindu-și degetele cu ale lui, însă el nu aplică presiune pentru a o trage spre el. Dacă era să i se alăture, trebuia să o facă din proprie inițiativă.

Ca și cum ar fi existat cu adevărat, Olivia își imagină o linie trasată între ei. Era granița dintre bine și rău, dintre moralitate și viciu, dintre virtute și desfrânare. Dacă se așeza pe perne lângă el, urma să pășească peste acea graniță, trecând de partea nedreptății, de unde nu o să se mai poată întoarce vreodată.

Spre groaza ei, constată că nu îi păsa. Nici de Edward, nici de Margaret, nici de Helen, nici de familie, nici de promisiunea pe care o făcuse de a-i salva pe toți. Doar Phillip conta.

În pofida a toate, *trebuia* să fie cu el. Nu avea de ales și era dispusă să comită orice faptă imprudentă, atâta timp cât puteau fi împreună.

Îi trecu prin minte că acesta era motivul pentru care fetele nu erau lăsate nicăieri neînsoțite, erau protejate și ținute la adăpost. Alții înțelegeau ceea ce ea nu înțelesese, că pentru fiecare femeie exista un bărbat precum Phillip, capabil să o stârnească dincolo de orice limite de discreție.

În lumina aspră a dimineții, o să găsească numeroase motive să se mustre singură, să regrete și să plângă, dar nu acum. Nu când erau doar ei doi, iar el o privea ca și cum ar fi putut să-i dea foc, atât de pătrunzătoare îi era privirea. Nu se simțise niciodată atât de bine.

– Ești supărat, observă ea.

– Ce te face să crezi asta?

– Îmi dau seama.

El ridică din umeri.

– M-am certat cu tatăl meu. Nu a fost nimic important.

Mărturisirea sinceră îl deconcertă vizibil, iar în mintea ei răsăriră brusc mii de întrebări: Cine era el? Cine era familia lui? Locuise dintotdeauna pe moșie? Ce funcție ocupa la grajduri? Cum ajunsese acolo?

Era nerăbdătoare să afle care era culoarea și mâncarea lui preferată. Îi plăcea să citească? Putea zăngăni la lăută sau cânta cât de cât la pian? Îi plăcea să danseze? Să cânte? Ce îi provoca bucurie și plăcere?

Faptul de a o cunoaște pe ea, poate?

– Pe ce temă v-ați certat? îl iscodi ea îndrăzneață.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu ar fi îndrăznit niciodată să întrebe.

– Viața mea; femeile lui.

Femeile tatălui său? Era un răspuns atât de tăios și de ciudat, încât nu știa ce să întrebe mai departe.

– Tatăl tău locuiește la Salisbury?

El chicoti.

– Da.

– Și... mama ta?

– A murit cu mult timp în urmă.

– Îmi pare rău.

El ridică iarăși din umeri, apoi modifică poziția mâinilor lor astfel încât să o poată mângâia cu degetul mare în palmă.

– Nu vreau să vorbesc despre părinții mei.

– Despre ce ai vrea să vorbești?

Sătul să aștepte ca ea să ia o decizie, o trase fin de încheietură, iar ușoara tensiune o încurajă să facă gestul pe care nu

îndrăznise să îl facă singură. Se urcă pe canapea, doar cu genunchii, fusta rămânându-i în spate și atârnând peste margine.

El o prinse de talie și o trase spre el, făcând-o să cadă în brațele lui. Contactul intim se dovedi prea rapid, prea curând, iar ea se sprijini în brațe, pentru a-l bloca.

– Ai mai avut vreodată o aventură cu un bărbat?

– Nu.

– Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le fac cu tine, o anunță el. Vreau să te ating și să te sărut. O să-mi dai voie?

În mintea ei apăru brusc o imagine vie din cartea erotică – cea a marinarului naufragiat cu sirena cuibărită între picioarele lui, lăsându-l să îi frământe sânii.

Așa ceva îi propunea și el? Își dorea astfel de lucruri scandaloase? Voia să o vadă goală? Eventual să o mângâie pe părțile intime ale corpului?

Ideea depășea în asemenea măsură capacitatea ei de înțelegere și îi fusese aruncată atât de brusc și fără prea multă introducere, încât Olivia încremeni. Deveni incapabilă să se miște sau să vorbească, însă, aparent, el nici nu aștepta un răspuns.

Se aplecă spre ea, iar ea scoase un strigăt ușor de uluire, crezând că urma să o sărute, însă el nu o făcu. În schimb, își înclină capul și o dezmierdă pe ceafă.

Olivia îi simți bărbia zgâriind-o ușor, iar stomacul i se strânse când își dădu seama că era aspru de la barba pe care ar fi trebuit să și-o radă. Fața unui bărbat putea fi aspră? Ce detaliu fascinant, demn de reflecție!

Încercă să se calmeze, să se concentreze la ce făcea. În mod bizar, Phillip o degusta, ca și cum ar fi încercat să-i soarbă esența.

O mușcă! Dinții lui se prinseră de cea mai sensibilă parte a umărului ei și o mușcară mărunt. Olivia se smuci și, privindu-l încruntată, își frecționă locul. Deși umărul îi pulsa, nu o durea.

– De ce-ai făcut asta? se răsti ea.

– Îmi place cum miroși, afirmă el, ceea ce nu era cu adevărat o explicație.

Phillip o studie, părând că vrea să îi facă o confidență, să îi divulge un secret, însă nu spuse nimic.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea, în cele din urmă, când nu mai putu îndura tăcerea.

În replică, el o așeză de-a curmezișul în poala lui. Șoldul ei se apăsa între picioarele lui, fundul i se cufunda între coapsele lui.

Sânii îi erau strâns lipiți de pieptul lui, sfârcurile devenindu-i tari și rigide și împungându-l ca două cioburi de sticlă. De fiecare dată când Phillip se foia câtuși de puțin, sfârcurile ei se frecau de el într-o manieră palpitantă și sublimă.

– N-ar trebui să fii aici. Îi apăsă sânii și mai strâns de pieptul lui. În ceea ce te privește, nu am absolut nici o intenție onorabilă.

– Nu-mi pasă.

– Ar trebui.

Se întinse după cartea erotică și prinse în palmă cotorul acesteia. Cartea se deschise la una dintre scenele desfrânate, dar ea nu-și coborî privirea, înspăimântată de ce ar fi putut să vadă acolo, de ce ar fi putut el să spună.

– Uită-te! îi porunci el. Uită-te aici!

Ea își abătu privirea într-o parte, apoi făcu ochii mari. Era o ilustrație pe care nu și-o amintea de la lectura precedentă. Un satir – jumătate bărbat, jumătate animal – răpise o nimfă a pădurii. O ținea strâns în fața lui, cu spatele spre el, imobilizând-o cu forța.

Femeia era înnebunită, înspăimântată, în timp ce satirul era arogant, neclintit, satisfăcut de fapta sa.

– Ai habar ce îi face el?

– Nu, nu...

– Se împerechează cu ea; se împreunează cu ea pe la spate.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– O violează. Cu un gest scurt din încheietură, închise cartea și o aruncă pe podea. Asta vreau să-ți fac și eu ție. Te doresc – chiar dacă tu nu consimți. Vreau să te țintuiesc și să te jefuiesc de tot ce nu voi putea avea vreodată. Ce s-ar întâmpla dacă aș face asta, copilă nesocotită?

– Ți-am spus, nu mi-e teamă de tine. Nu mi-ai face rău niciodată.

El își intensifică strânsoarea, arătându-i clar că nu ar fi putut să fugă decât dacă îi dădea el voie.

– Dar dacă te înșeli? Dacă merg mai departe? Aici. Acum. În ce fel ai putea să mă oprești?

– N-aș vrea să te oprești.

– Ei bine, nici eu, neghioabă mică. Deci ce ne facem?

Preț de încă o clipă chinuitoare se țintuiră reciproc cu privirea, amanți prinși într-o ceartă aprigă, când ea nici măcar nu era sigură de ce se certau. Apoi, el reduse distanța dintre ei, gura lui capturând-o pe a ei într-un sărut torid.

Pentru o clipă scurtă, stupidă, ea i se opuse, dar își reveni rapid și i se supuse. Venise în bibliotecă rugându-se să se petreacă ceva de o asemenea amploare, iar acum că se întâmpla, nu voia ca el să creadă că nu ar fi fost receptivă.

Buzele lui erau calde, respirația, dulce, și se simțea gustul brandy-ului pe care îl băuse. Deși era tensionat și părea nervos, o ținea în brațe cu blândețe, cu prudență, ca și cum ar fi fost făcută dintr-un porțelan fin și trebuia manevrată cu grijă.

Mâinile ei se ridicară pentru a se strecura în jurul gâtului lui, degetele ei alunecând spre coada în care îi era legat părul, pentru a-i putea explora pletele bogate și întunecate. Lucioase și luxuriante, îi coborau dincolo de umeri, iar ea savură plăcerea palpabilă de a-și trece degetele printre șuvițe. Acel simplu gest îi părea decadent, excitant.

Nici mâinile lui nu se opreau vreo clipă. Ajungeau peste tot – pe umerii ei, pe brațe, spate, coapse –, alunecând în sus și în jos, dezmierdând-o în cercuri languroase.

Precum o elevă silitoare, ea îi urmă exemplul, dorindu-și și simțind nevoia să îl mângâie așa cum o mângâia el. Ezitantă, apoi din ce în ce mai îndrăzneață, îl exploră, lăsându-și palmele să hoinărească peste mușchii și oasele lui.

Buzele li se desprinseră, iar el presără săruturi pe obrazul ei, pe frunte.

– Tânjesc să fac asta încă din prima clipă în care te-am văzut, spuse el.

– Nu aveai cum.

– E ceva la tine, ceva ce eu... Nu reuși să termine propoziția. Nu voia să îi spună ce era? Nu știa? Era incapabil să își descrie sentimentele?

Spera că sentimentele lui erau pe măsura alor ei, că și lui i se părea ireal ceea ce se întâmpla, ca și cum ar fi sărit printr-o fereastră magică și ar fi ajuns într-un loc unde nu mai fusese nimeni până atunci, ca și cum ar fi găsit oportunitatea perfectă de a se scălda în fericire și extaz.

Voia ca și el să fie tulburat și derutat, așa cum era ea.

– Te-am văzut azi, spuse ea pe negândite. Din grădină. Erai în spatele grajdurilor, spălându-te în jgheab.

– Vulpoaico! M-ai privit pe furiș prin gardul viu!

– Da, recunoscu ea.

– Ai fost șocată?

– Nu mai văzusem niciodată un bărbat la bustul gol, mărturisi ea. Dar nu am fost șocată!

El chicoti și își căută stângaci nasturii de la cămașă, deschizându-i până la betelia pantalonilor, apoi dezvelindu-și bustul. Covorul de păr ondulat o ispiti și o ului.

– Atinge-mă, o învăță el. Atinge-mă peste tot.

Emoționată și nedumerită, Olivia rămase nemișcată, până când el îi luă mâinile și i le sprijini – cu palmele către el – în mijlocul pieptului lui, călăuzind-o până când ea îl urmă, după care o lăsă să se descurce singură.

Cu o plăcere deosebită, ea îi descoperi formele și constituția. În tot acest timp, el o privea, din ce în ce mai tulburat.

Inspirând adânc, ea se delectă cu mirosul lui, cu fierbințeala lui, apăsându-și urechea pe locul unde bubuia inima lui galopantă. Era un sunet extraordinar, cel mai hipnotizant pe care îl auzise vreodată, și ar fi putut rămâne acolo toată noaptea, ascultându-i bătaia uniformă.

El reîncepuse să o sărute, pe frunte, pe obraz, pe nas, coborând spre gura ei. Ardoarea se reaprinse mai intensă ca niciodată când el își lăsă limba să deseneze conturul buzei ei de jos.

– Deschide-te pentru mine, o îndemnă el.

Poruncind. Poruncind din nou.

Ea i se supuse nerăbdătoare, iar senzațiile se dovediră atât de antrenante, atât de hipnotizante, încât nu a fost în stare decât să le îndure neputincioasă, ca atunci când cineva își încleștează mâinile de o plută în toiul unei furtuni violente.

Se lăsă luată pe sus de emoție, de intensitatea stimulării. Nu fusese conștientă că anatomia umană putea cunoaște un asemenea tumult, că mintea putea fi atât de copleșită. Chiar dacă în clipa aceea în cameră ar fi năvălit o armată invadatoare, ea tot nu ar fi observat, tot nu ar fi avut puterea să se oprească.

Fără ca ea să-și dea seama, își schimbaseră pozițiile. Ea era întinsă pe canapea, iar el era deasupra ei, apăsând-o în jos cu trunchiul lui, zdrobind-o cu greutatea lui, însă fără a-i da impresia că era greu. Apropierea lui i se părea minunată.

Șoldurile lui se împingeau în ale ei într-un ritm magnetic, unul pe care ea îl recunoscu intuitiv, simțind nevoia să îl reproducă. Fără voia ei, picioarele i se îndepărtară, iar materialul fustei ei se strânse în partea de sus, asigurându-i lui Phillip o zonă moale în care se putea împinge. Detectă o întărîtură neobișnuită în pantalonii lui; nu știa ce era sau de ce se afla acolo, dar îi acceptă prezența și se strădui să se apropie de ea.

Din nou și din nou, el se înfipse în ea, devenind tot mai intens, tot mai autoritar. Începu să îi mângâie sânii prin materialul rochiei. Deoarece nu purta decât o cămășuță subțire pe sub rochie, avu impresia că o atingea pe pielea goală.

Modelând și sculptând cele două movilițe de carne, le tachină și se jucă cu ele. Gesturile lui îi excitară sfârcurile, care se ridicară în muguri ascuțiți și tari. Ciupindu-i, îi strânse într-un fel care o făcu să se zvârcolească și să geamă, ridicând-o pe valul unei dorințe nefamiliare, în căutarea unui țel aflat la limita capacității ei de înțelegere. Disperată să îl atingă, se chinui să ajungă la el.

Phillip reușise cumva să îi descheie nasturii rochiei, iar aerul răcoros se revărsă peste sfârcurile ei. Undeva într-un colț îndepărtat al minții, conștientiza că nu ar fi trebuit să-i permită o asemenea îndrăzneală, că ar fi trebuit să pună mâna pe corsaj și să se acopere, dar brațele îi erau inerte. Nu îl putea împiedica, și nici nu voia.

El îi abandonă gura și coborî cu săruturile pe gâtul ei, pe piept și, până să apuce ea să se dezmeticească, își închise buzele peste sfârcul ei și începu să i-l sugă.

Gestul îi stârni o asemenea tulburare, încât miezul ființei ei începu să plângă. Avea impresia că era pe moarte, că inima ei ar fi putut în orice clipă să își înceteze bătăile.

Nu putea fi sănătos să înduri o asemenea tortură!

El îi mușcă mărunt vârful tare de carne, lingându-l, udându-l și torturându-l până deveni inflamat și roșu. Tocmai când simțea că nu mai putea suporta, el trecu la celălalt, oferindu-i la fel de multă atenție toridă.

Cu fiecare atingere simțea că mai murea puțin. Ar fi vrut să-i poruncească să se oprească; ar fi vrut să continue la nesfârșit.

El se îndepărtă ușor pentru a-i putea studia sânii dezgoliți, iar întreruperea contactului îi lăsă și ei răgaz să se străduiască să-și recapete echilibrul, să recâștige o umbră de control.

Nu-și imaginase vreodată că ar fi fost capabilă de o asemenea purtare desfrânată. Acea întâlnire era imorală și periculoasă. Cât timp fusese prinsă în ghearele pasiunii, nici nu observase, nici nu îi păsase de acea dezintegrare morală, dar acel răgaz se dovedi teribil de chinuitor, căci îi oferi ocazia să reflecteze.

– Ești atât de frumoasă, Livvie, murmură el, și ești doar a mea. Nu pot lăsa pe nimeni altcineva să te aibă. Nu după episodul ăsta.

Râse, iar ea detectă în spatele cuvintelor lui un înțeles ascuns care nu îi plăcu și pe care nu reuși să îl descifreze. Devenise arogant și posesiv într-o manieră pe care n-o mai văzuse la el până atunci.

Prinzându-i mâinile, i le țintui deasupra capului, iar ea se chinui să și le elibereze, să își acopere pieptul, însă el o refuză. Începu să se lupte cu el, ridicându-și șoldurile și zvârcolindu-se, însă el savură agitația ei.

Săriseră la un nivel mai înalt, iar ea aterizase într-o situație primejdioasă. Indiferent în ce direcție intenționa el să o ducă, era exact punctul în care nu ar fi trebuit ea să ajungă.

Zeci de ani de discursuri moralizatoare despre bărbați și scopurile lor malefice se revărsau acum în mintea ei. Trebuia să îl împiedice să meargă mai departe, trebuia să îl încetinească, însă actele fizice pe care le comitea împotriva persoanei ei erau atât de năucitoare, încât nu putea gândi limpede.

Începuse deja să îi ridice treptat fusta, împingându-i tivul până deasupra genunchilor. Era pe punctul de a se trezi expunându-și goliciunea, însă totul se petrecea prea repede și nu putea protesta convingător.

Se zvârcoli din toate puterile, izbindu-l în umeri și dând din picioare, încercând să își smulgă fusta din locul unde se prinsese sub el.

– Phillip, te rog. Vocea îi era șoptită, subțire, departe de tonul ei obișnuit, încrezător. Phillip! repetă ea mai ferm.

Încruntându-se, Phillip ezită. Nedumerit, ametit, își coborî privirea spre ea ca și cum nu ar fi înțeles exact cine era sau de ce erau închiși amândoi într-o cameră izolată.

– Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

– Am... am nevoie de un răgaz. Spre rușinea ei, ochii i-au fost imediat inundați de lacrimi. Era consternată și îngrijorată că se afla pe punctul de a ceda nervos, transformându-se într-un ghem de nefericire și lacrimi. Înghiți în sec. Mă înspăimânți.

Phillip o privi mânios, scrutându-i chipul, apoi se ridică de pe ea, lăsându-i loc să fugă. Ea se strecură de sub el și se dădu câțiva pași în spate.

Întorcându-i spatele, se chinui să își aranjeze hainele pentru a-și salva pudoarea. Înapoia ei, îl simți privind-o, intens și fierbinte, fără să se apropie însă, iar ea se simți ușurată.

– Credeam că pot să fac asta, îi explică ea, cu ochii ațintiți în peretele opus, dar m-am înșelat.

– La ce te așteptai? replică el amar. La flori și bomboane? La versuri proaste și complimente goale?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Nu am mai făcut asta niciodată.

– E evident.

Din tonul lui răzbătu clar că nu era deloc înzestrată pentru jocuri amoroase, și se simți umilită de comentariul lui despre lipsa ei de talent.

– Nu ar fi trebuit să vin, spuse ea, mai mult pentru sine.

– Ce fată neghioabă!

– Îmi pare rău.

– Întoarce-te în camera ta, *Lady* Olivia.

Felul în care îi rosti titlul o răni ca o lamă ascuțită, făcând-o să se crispeze. Îl auzi ridicându-se în picioare și se întoarse cu fața spre el.

În timp ce ea își aranjase hainele, la fel făcuse și el. Cămașa îi era încheiată și băgată la locul ei, pantalonii îndreptați. Arăta calm și detașat, fără a trăda nimic din ceea ce tocmai făcuseră, și se studiară reciproc, despărțiți de un spațiu întins ca un ocean.

Phillip era un străin, iar indiferența lui o făcu să se fâstâcească și să îl implore prostește:

– Nu o să spui nimănui, așa-i?

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu, îi aruncă el tăios. Pleacă odată. Și nu te mai întoarce. Nu o să mă mai găsești aici așteptându-te. Porni spre partea din spate a salonului, aruncându-i o ultimă privire disprețuitoare peste umăr. Nu am nevoie de complicațiile pe care le-ai aduce în viața mea. Am destule și fără tine.

Spunând acestea, se strecură afară pe o fereastră mare și dispăru într-o clipă, evaporându-se atât de rapid, încât ea avu impresia că nu fusese acolo deloc. Olivia clipi de mai multe ori, încercând să-l vadă, însă plecase cu adevărat, iar singura urmă a prezenței lui era funda pe care i-o scosese din păr.

Aceasta atârna pe perna de pe canapea, iar ea o luă și și-o petrecu peste degete.

În tăcerea deplină care se lăsase, ei îi trecu prin minte că, poate, scurta lor aventură o să fie singurul lucru palpitant și exotic ce avea să i se întâmple vreodată. Ideea era atât de deprimantă, încât nu era în stare să reflecteze la ea, simțindu-se mai singură și mai descurajată ca niciodată.

Se răsuci pe călcâie și se întoarse pe furiș în camera ei.

Capitolul 6

Edward Paxton trecu prin grajd și ieși pe ușa din spate. Lumina soarelui i se păru intensă, orbitoare după scurta plimbare prin clădirea întunecoasă, și clipi pentru a-și limpezi vederea.

Phillip se afla în celălalt capăt al curții, sprijinit de un gard și râzând alături de câțiva dintre bărbații care îl ajutau să aibă grijă de cai. Edward se opri, așa cum făcea întotdeauna, și îl privi, încântat și fermecat, dar și tulburat.

Nu o să se poată obișnui niciodată cu ideea că Phillip era fiul lui. Puteau trece ore întregi, chiar zile, fără să își amintească acest lucru, prin urmare era mereu luat prin surprindere când se trezeau brusc față în față. Chiar și acum, când venise anume să îl caute pe Phillip, realitatea era deconcertantă.

Phillip era neîncrezător și ostil, iar Edward era confuz și rușinat, astfel că nu reușeau să găsească un punct comun în relația lor.

Erau prieteni? Nu prea credea acest lucru, deși și-ar fi dorit să fie așa. Nu ar fi vrut în ruptul capului să-și petreacă restul vieții incapabil să treacă peste raportul tensionat dintre un angajator și un angajat. Era groaznic să se gândească la câte lucruri se întâmplaseră – sau nu se întâmplaseră – de-a lungul anilor și că nu o să reușească vreodată să treacă peste hopul în care se împotmoliseră.

Acum că reflecta la trecut dintr-o perspectivă mai înțeleaptă, se rușina să își amintească acea perioadă, rămasă cu treizeci de ani în urmă, când fusese atât de amorezat de mama lui Phillip. Fusese o fată frumoasă, vioaie și atrăgătoare, în timp ce el fusese un bărbat răsfățat, egoist, având la dispoziție prea mult timp liber și insuficiente modalități de a și-l ocupa.

Imatur și naiv, nu văzuse nimic rău în aventura lor. Se lăsase dominat de impulsurile carnale, și nici morala, nici integritatea nu reușiseră să îl abată de la acele fapte.

Când tatăl lui aflase despre legătura secretă, se înfuriase și îl mustrase aspru, avertizându-l că îl păștea o nenorocire și că purtarea iresponsabilă a lui Edward avea să abată necazuri catastrofale asupra tuturor celor implicați. Însă el fusese obsedat de acea femeie și nu îl lăsase inima să renunțe la ea.

În imaturitatea lui, Edward nu înțelesese cât de grave puteau fi consecințele. Abia trecuse și el de vârsta copilăriei, iar ea fusese prima lui iubire, așa că se desfătase cu amorul lor fierbinte.

Deși știuse că ceea ce făceau ei se putea solda cu apariția unor copii, fusese doar o idee vagă. După ce se născuseră Phillip și sora lui, Anne, dorința fizică a lui Edward față de mama lor pălise și, spre rușinea lui, nu se simțise niciodată prea legat nici de copii, nu îi privise niciodată ca pe o parte din el, ca pe niște ființe cărora le datora loialitate și implicare.

Deși era umilitor să recunoască acest lucru, când venise vremea să se logodească, iar tatăl lui sugerase să îi îndepărteze pe copii de pe moșie, cu tot cu mama lor, Edward fusese ușurat să se descotorosească de ei.

Însă în ultima vreme se simțea împovărat de tragedia acelor vremuri. Poate că, odată cu înaintarea în vârstă devenise sentimental, dar nu se putea abține să nu reflecteze la greșelile pe care le făcuse, la căile pe care ar fi putut să le aleagă.

În multe dimineți posomorâte se privise în oglindă încercând să găsească rămășițele acelui flăcău crud. Chiar fusese atât de nemilos? Atât de superficial? Atât de rău? Cum de își imaginase că propriii copii ar fi fost o povară? Cum de se convinsese singur că ei nu aveau nevoie de tatăl lor?

Fuseseră încă mici când plecaseră, având de-abia doi, respectiv trei ani împliniți, iar Edward își amintea cu multă claritate acea după-amiază. Ca un adevărat laș, se ascunsese în camera lui, urmărind pe furiș de la fereastra camerei lui întreaga scenă, până când trăsura dispăruse pe drum. Îmbrăcați frumos, copiii fuseseră foarte cuminți, iar mama lor urcase cu stoicism și curaj în trăsura ce îi ducea spre un viitor incert.

Încă mai era năpădit de remușcări când își amintea cuvintele dure ale tatălui său atunci când îl anunțase că mama lui Phillip refuzase renta oferită de familia Paxton. Ea afirmase atunci că o să muncească, și încă din greu, pentru a-și câștiga existența. Că se puteau *descurca* foarte bine și fără generozitatea îndoielnică a lui Edward. Și, aparent, chiar așa se întâmplase.

Nu mai luase niciodată legătura cu Anne, deși știa că rămăsese necăsătorită și locuia într-o casă din zona rurală de lângă Bath.

Cu Phillip, i se oferise ocazia de a repara o parte din relele pe care le făcuse, deși trecuse prea mult timp de atunci și nu se bucurase de prea mare succes. Când fiul său își făcuse apariția la

moșie, un flăcău de paisprezece ani clocotind de energie și pus de pozne, Edward se arătase uluit. Pe lângă faptul că era chipeș, Phillip se dovedise inteligent și viclean, un băiat de care orice tată ar fi fost mândru.

Din nefericire, deși Edward fusese încântat de sosirea lui Phillip, soția lui nu reacționase la fel. Știuse despre existența copiilor bastarzi ai lui Edward, căci încă de la începutul căsniciei lor avuseseră o discuție pe tema zvonurilor care circulau. Când el o informase despre dorința lui Phillip de a locui cu el, ea îl implorase să nu îi dea voie.

Până în acel moment, căsnicia lor traversase o perioadă lipsită de evenimente, în care renunțaseră la orice speranță de a avea propriii copii, astfel că soția lui se simțise amenințată de simpla existență a lui Phillip. Își descărcase animozitățile, arătându-se frecvent răutăcioasă cu el în public, purtare pe care Edward nu intervenise să o oprească. Nu știuse cum să o facă.

Cum putea un bărbat să își oblige soția să se poarte civilizat cu fiul lui nelegitim?

Mâhnirea pe care i-o provocase purtarea ei față de Phillip nu pălise nici o clipă și o percepea ca fiind, pur și simplu, încă un capitol la care dăduse greș în fața unicului său fiu.

Phillip își ridică privirea și îl observă, iar Edward rămase încremenit, ca sub efectul unei vrăji, țintuit de ochii albaștri strălucitori ai lui Phillip, care erau o copie fidelă a ochilor mamei lui, făcându-l pe Edward să fie năpădit de melancolie de fiecare dată când îi vedea.

Acele zile palpitante, pline de ardoare îi rămăseseră atât de vii în amintire. Fiecare aspect păruse vital și esențial. Nici o emoție nu fusese trăită cu jumătate de măsură. Fusese beat de fericire, animat și copleșit de bucurie. În comparație cu nebunaticul de altădată, acum părea un om plictisitor, un nobil rigid, un zgârie-brânză. Se purta ca și cum s-ar fi apropiat de vârsta de optzeci și cinci de ani, nu de patruzeci și cinci.

Când devenise atât de prăfuit și de anost?

În trecut își trăise viața la maxim, făcuse fiecare clipă să conteze, în timp ce acum se complăcea în rutină și o serie de automatisme. Evita cu orice preț situațiile palpitante și schimbarea,

și se întreba cu tristețe dacă nu cumva ar fi fost cazul să le poruncească servitorilor lui să-i facă rost de un scaun cu rotile. Ar fi putut să-l instaleze undeva într-un colț, cu o pătură în poală, precum un bunic bolnav!

Phillip făcu o observație sarcastică – pe care Edward nu o auzi –, dar, judecând după reacția celorlalți, nu fusese un compliment. Ridicând din sprâncene, bărbații hohotiră și se îndepărtară.

Adoptând o postură defensivă, Phillip îl aștepta cu picioarele încordate și mâinile în șold, ca și cum ar fi fost pregătit pentru o bătaie.

Edward oftă. Cum de se prăbușiseră în halul acela încât să ajungă într-o asemenea situație regretabilă? O să reușească vreodată să repare relația dintre ei? O să vină vreodată clipa în care Phillip să se uite la el și să *se bucure?* Nu putea decât să spere.

– Ce mai e acum? îl întrebă Phillip când se apropie.

Edward era derutat de iritarea și animozitatea lui Phillip.

– Ce vrei să spui?

– Tu nu vii niciodată aici decât dacă te-am supărat cu ceva.

Așa percepea Phillip discuțiile lor? I se părea oribil.

– Știi bine că nu e așa.

– A, nu? Phillip îl studie fără a trăda vreo urmă de afecțiune cât de vagă. Ei bine, să te auzim.

– De fapt, voiam să discutăm despre cai, minți Edward.

Dată fiind ostilitatea lui Phillip, decise să amâne motivul vizitei sale, preferând să se intereseze despre o iapă și când urma să fete, despre un cal de trăsură care șchiopăta și despre un mânz care nu creștea așa cum ar fi trebuit.

Phillip iubea animalele și nu ar fi plecat deloc de la grajduri dacă nu ar fi fost nevoit să mănânce și să doarmă, prin urmare era un subiect cu care îl putea scoate ușor din carapace. Deși Phillip fusese suspicios la început, discuția îl entuziasmă și răspunse la toate întrebările, până când Edward nu mai găsi nici una și rămase fără pretexte de a mai amâna motivul venirii sale acolo.

– Apropo...

Se străduí să pară relaxat, dar ceva din tonul lui distruse orice urmă din camaraderia pe care tocmai reușise să o creeze.

– Da? îi aruncă Phillip răstit.

– Sunt nevoit să te rog să fii mai circumspect. Te-ai spălat în jgheab într-o după-amiază, acum câteva zile. Mă gândesc că te-ai dezbrăcat de cămașă și...

Phillip se tensionă. Un aer de amenințare și mânie începu să emane dinspre el în valuri.

– Ce-i cu asta?

– Una dintre doamnele invitate te-a văzut și a fost ușor tulburată.

– Care *doamnă?* întrebă el acid. Prețioasa ta Olivia?

– Nu, nu, interveni Edward. Fata mai tânără, cu părul roșcat. Lady Penelope. E o copilă ignorantă și naivă...

Phillip pufni în râs.

– Eu n-aș crede asta.

Pe Edward îl derută afirmația lui. Phillip avea adesea acces la informații pe care Edward nu ar fi avut cum să le afle. Sugera cumva că Lady Penelope nu era virtuoasă? De unde ar fi putut să obțină o bârfă atât de scandaloasă? Și cum ar fi putut să îl iscodească diplomatic? Edward habar nu avea.

– Dar chiar de-ar fi așa, încercă el stângaci, trebuie să fim atenți cum ne purtăm când e și ea prin preajmă.

– Dă-mi voie să îți vând un mic pont în privința lui *Lady* Penelope. Phillip se întoarse, ca pentru a-i împărtăși un secret teribil, pe care Edward nu îl voia divulgat. Mă îndoiesc că pieptul *meu* a fost primul pe care l-a văzut întâmplător. Nu o să reușești să mă convingi vreodată că a fost un șoc prea mare pentru ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– S-a întâmplat deja de mai multe ori să fiu nevoit să o alung de la grajduri. A dezvoltat o adevărată *afecțiune* pentru unii dintre băieți – dacă înțelegi unde bat.

– Lady Penelope?

– Are un talent înnăscut să stârnească probleme, iar moralitatea ei e demnă de o pisică a străzii. Deci *tu* ar trebui să fii atent, altfel te vei trezi cu un inel pe deget și însurat cu fata nepotrivită. Se îndepărtă furios și bombăni: Să fiu al naibii dacă nu ți-ai merita-o cu vârf și îndesat.

– Phillip!

Phillip se răsuci pe călcâie, pradă unei mânii și furii care, dat fiind tonul nevinovat al conversației lor, nu se justificau deloc.

– Nu ți-e jenă să te imaginezi cu o mireasă care e suficient de tânără ca să-ți fie nepoată? Sau ești pur și simplu pasionat de adolescente?

– Ce comentariu scandalos și necuviincios...

Înainte să apuce să-și exprime ofensa, Phillip se îndepărtă furios, și, cu toate că Edward strigă după el, nu-și încetini pasul. Își continuă drumul până dădu colțul pe după hambar, iar Edward rămase singur, incapabil să mai facă vreo mișcare.

Nimeni nu îi vorbea lui Edward așa cum o făcea uneori Phillip, și nu putea decide cum să reacționeze. Aruncă pe furiș o privire în jur pentru a se asigura că nici unul dintre servitori nu fusese martor la oribila scenă.

Phillip nu era un băietan care să poată fi bătut la fund și, în plus, era un îngrijitor de cai prea valoros ca să fie concediat. Mare păcat că biciuirea nu era o opțiune!

Chinuit, mâhnit, se îndepărtă și se retrase în grădină, rătăcind pe o alee singuratică. Istovit, se lăsă să cadă pe o bancă retrasă, sprijinindu-și capul în mâini și reflectând la soarta lui mizerabilă.

Era văduv, nu avea nici un moștenitor, nici un copil legitim, iar singura lui familie o constituiau cei doi copii de care se lepădase ca de niște gunoaie, când ei erau încă în scutece. Unul din ei era o fiică frumoasă și harnică pe care nu o mai văzuse de când avea trei ani, iar celălalt, un fiu fermecător, extraordinar, care îl disprețuia.

Ce individ nevrednic devenise, în cele din urmă! Phillip avea dreptate. Cât de jalnic era dacă ajunsese să umble după fete în căutarea unei potențiale soții.

Oare toți cei de pe moșia lui se amuzau pe tema investigațiilor lui nupțiale? Devenise bătaia de joc și ținta bârfelor pentru propriii servitori?

Da, își dorea cu disperare un moștenitor, și da, era obligat și hotărât să ia de soție o femeie cu o genealogie impecabilă, dar Olivia și Penelope – precum și celelalte fecioare cu care discutase – erau atât de imature. Și atât de obositoare. Nu avea nimic în comun cu nici una din ele. Ele nu știau nimic despre greutățile vieții, despre bucuriile sau suferințele ei.

Când se căsătorise prima dată, el și soția lui avuseseră aceeași vârstă și îmbătrâniseră împreună. Fuseseră compatibili, avuseseră îndeletniciri similare, le plăcuseră și displăcuseră aceleași lucruri, și începea să bănuiască, din ce în ce mai tare, că nu avea cum să ajungă la un numitor comun cu aceste femei, când diferența de vârstă era atât de mare. Anii constituiau o barieră insurmontabilă.

Ce impas!

Ce bine ar fi fost dacă verișoara lui Margaret, Winnie Stewart, ar fi fost de origine nobilă. Ce ușor ar fi făcu alegerea!

Își aminti ziua când ea se relaxa pe terasă admirând moșia. Cu părul ei brunet scânteind în soare, cu rochia cuminte scoțându-i în evidență silueta superbă, i se păruse cea mai fabuloasă creatură pe care o zărise vreodată. Îl stârnise într-o manieră primitivă și se trezise dorindu-și să poată da curs acelor impulsuri, însă ea nu zăbovise suficient pentru ca el să apuce să exploreze acea intensitate a dorinței. Precum o gâsculiță speriată, fugise, iar el nu o mai văzuse de atunci, deși, spre consternarea lui, o căuta peste tot.

Din pură frustrare, adusese vorba despre ea în fața lui Margaret o dată, afectând o curiozitate politicoasă, iar când Margaret afirmase că lui Winnie nu îi plăcea să socializeze, nu îndrăznise să mai deschidă subiectul, ca nu cumva interesul lui să fie înțeles greșit.

După felul oribil în care se purtase cu mama lui Phillip, își jurase lui însuși că o să-și controleze impulsurile josnice, prin urmare nu își făcea de lucru cu femei de rang inferior. Nu se tăvălea cu slujnicele, nici nu se zbenguia cu văduvele din zonă. Nici nu dădea curs privirilor ispititoare pe care i le aruncau fetișcanele cu moravuri ușoare din înalta societate atunci când mergea la Londra. Nu apela niciodată la târfe, nici nu hoinărea prin bordeluri, așa cum făceau adesea mulți alți bărbați.

Era atât de singur!

Însă nu putea să sară direct la o relație sexuală. Nu neapărat din loialitate față de răposata lui soție, ci fiindcă își dorea mai mult decât o împreunare clandestină și pe fugă, pentru care ar fi fost nevoit să se strecoare pe uși din dos, să își ascundă calul și să își păstreze pantalonii la îndemână în caz că trebuia să dispară în grabă.

Nu ducea niciodată lipsă de amante disponibile, însă nu avea încredere în motivul care le îndemna să fie cu el. Deși acestea îi puneau la dispoziție adesea trupurile lor apetisante, toate își doreau, în schimb, anumite beneficii din partea lui. Titlul lui. Banii lui. Protecția lui.

Viața de conte era un adevărat iad, și îl invidia pe Phillip, care se putea întâlni cu o fată drăguță și să își facă de cap, fără a fi nevoit să-și pună problema că o să cadă cerul peste el, dacă o făcea.

Auzi pași răsunând pe alee. Indiferent cine era persoana care se apropia, nu putea să-l vadă decât după ce lua curba pe după gardul viu, așa că își ridică privirea, rugându-se în gând să nu fie Olivia, sau Penelope, sau, și mai rău, Margaret. Persoană mai acră și mai dezagreabilă decât ea nu întâlnise niciodată.

Spre marea și deplina lui încântare, se dovedi a fi Winnie, care se plimba singură în pas vioi. Era cufundată în gânduri, cu fața ei frumoasă adăpostită sub o umbrelă de soare sprijinită pe umăr.

În aceeași clipă, privirile li se întâlniră, iar ea tresări uluită. În mod evident, era ultima persoană pe care se așteptase să o întâlnească. Nu părea încântată să dea peste el. De fapt, părea de-a dreptul înspăimântată.

Deși acceptase explicațiile insistente ale lui Margaret că Winnie prefera să stea retrasă, tot rămăsese cu impresia că îl evita. De ce? Spusese sau făcuse ceva stângaci fără a-și da seama?

– Nu știam că e cineva aici, afirmă ea. Scuză-mă că te-am deranjat.

Se răsuci pe călcâie și dădu să se îndepărteze în grabă.

– Winnie!

Ea se opri și își coborî privirea în pământ, având umerii rigizi de tensiune.

– Nu-mi cere să zăbovesc.

– Vreau să o faci. Doar puțin.

– Edward...

– Te rog!

Ea șovăi o veșnicie, iar el o privi, dându-și seama că în sufletul ei se purta o luptă cruntă. În cele din urmă, se întoarse spre el, cu o expresie de angoasă palpabilă.

– Ce e, Winnie? Te-am supărat cu ceva?

– *Tu?* Să mă superi *pe mine?* Cum ți-ai putut închipui așa ceva?

El îi întinse mâna, folosindu-se de autoritatea dată de titlu pentru a o convinge să i-o ia, iar ea nu se simți în stare să-l refuze. Ezită, apoi îi întinse la rândul ei mâna, ca și cum ar fi fost cea mai dificilă sarcină pe care fusese nevoită vreodată să o îndeplinească.

Împletindu-și degetele cu ale ei ca doi tineri îndrăgostiți, o pofti să se așeze lângă el. Îl năpădi fierbințeala ei, parfumul ei. Pielea ei avea o aromă interesantă, ca un amestec de flori și tartă cu mere. Îi gâdila și îi stârnea sensibilitățile masculine, făcându-l să-și dorească să se aplece spre ea, să o adulmece și să o guste.

În general, era un gentleman desăvârșit, un individ rezervat și politicos care se purta ireproșabil în prezența unei doamne. Însă cu Winnie Stewart nu era nimic blând în sentimentele lui. Fusese lovit de o atracție primitivă, aproape sălbatică, față de ea, de o emoție ce îl scotea din minți, de dorința de a se deda la orice purtare desfrânată pe care ea i-ar fi permis-o, și chiar la unele pe care nu i le-ar fi permis.

Deși fusese îndrăgostit de multe femei, nu mai trăise niciodată o legătură care să semene cât de puțin cu aceasta. Își dorea de la ea lucruri pe care nici nu știa să le articuleze, în capul listei aflându-se oportunitatea de a o duce în patul lui, de a o vedea goală, cu pielea ei cremoasă și fină peste a lui.

Acea idee erotică era atât de surprinzătoare pentru firea lui, încât se văzu nevoit să reflecteze dacă nu cumva îl vrăjise. Sau, mai probabil, celibatul pe care și-l impusese de la moartea soției sale îl făcuse să își piardă mințile!

Stătea așezat lângă ea mult mai aproape decât ar fi permis regulile bunei-cuviințe, atingând-o complet până jos, cu picioarele încurcate în fusta ei. Contactul îl încânta, făcându-l să vibreze de vitalitate și de vigoare.

Spre uluirea lui, descoperi că pantalonii îl strângeau! Începea să se excite din cauza simplei ei proximități, în vreme ce ea era prea tulburată chiar și pentru a-l privi. Ca o copilă sfioasă, își ținea privirea abătută într-o parte, astfel că el se mută pentru a o face să-l privească. Ochii ei erau căprui, încadrați de

sprâncene negre, și obrajii îi deveniseră trandafirii de la plimbarea prin aerul proaspăt de la țară.

Era atât de atrăgătoare, atât de tentantă, și chiar fără a face absolut nimic, îl ispitea nemăsurat de mult.

Avu un moment de déjà-vu, ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna, așa că o întrebă:

– Ne-am întâlnit cumva și înainte să vii la Salisbury?

– Nu.

Gura ei se curbă într-o jumătate de zâmbet.

– Ești sigură? Poate în Londra sau...

– Sunt convinsă. Mi-aș fi amintit.

– Da, la fel și eu.

– Ești bine? îl întrebă ea pe neașteptate. Pari tulburat.

Deci... simțea și ea aceea legătură bizară dintre ei. Îl întristase cearta cu Phillip și nu era surprins că îi observase mâhnirea.

Drept răspuns o întrebă:

– Îți dorești vreodată să poți schimba trecutul?

– Da, tot timpul.

– Mi-ar plăcea să inventez o mașinărie care să-mi permită să mă întorc în timp și să îmi șterg toate greșelile.

– Ar fi fabulos, nu-i așa?

Winnie dădu din cap, iar Edward percepu în ea un aer de tristețe, o suferință adânc întipărită și o solemnitate ce sugerau o tragedie din trecut, o mare nenorocire și nefericire ce fusese răscolită acum, și se întrebă ce i se întâmplase. Prin ce necaz trecuse? Ce eveniment oribil își lăsase asupra ei amprenta subtilă?

Fără a se opri să reflecteze, se apropie și mai mult de ea și o sărută. Gestul a fost atât de direct și de îndrăzneț, încât o șocă până în adâncul ființei ei – și la fel și pe el.

Preț de o clipă efemeră, rămaseră agățați unul de celălalt, cu atâta ardoare ca și cum ar fi fost ultimii doi oameni de pe Pământ. Apoi, la fel de brusc cum începuse, îmbrățișarea lor se sfârși. Winnie se smulse din brațele lui și sări în picioare, cu obrajii în flăcări și cu degetele apăsate pe buze.

Prima lui reacție a fost să își ceară scuze, însă nu îi părea rău. În schimb, o întrebă:

– Vrei să te plimbi cu mine într-o noapte? La lumina lunii? Mi-ar plăcea să o văd strălucind în părul tău.

– Nu, nu aș putea face asta niciodată.

– De ce? o întrebă el prostește.

De parcă avea nevoie să audă de la ea cât de idioată era rugămintea lui!

Profund îndurerată, ea îi explică șovăitoare:

– S-ar putea să te căsătorești cu Olivia – sau nu. Dar dacă decizi să *nu* o faci, nu pot fi eu motivul. Familia Hopkins m-a primit în sânul ei când nu aveam unde altundeva să mă refugiez. Au fost foarte buni cu mine.

– Înțeleg.

– Nu trebuie să mă rogi să mai stau lângă tine vreodată. Sau să mai zăbovesc în preajma ta. Se îndepărtă tot mai mult. O să îmi doresc să spun „da", dar nu e o idee bună. Pentru nimeni.

– Ai dreptate, desigur.

Winnie plecă, dispărând în spate tufișurilor, iar el ascultă lipăitul încălțărilor ei până se stinse cu totul.

Afinitatea dintre ei nu putea duce decât la dezastru și la regrete, căci ar fi fost o culme a nesimțirii și cruzimii să aibă o aventură cu Winnie, când el o curta pe Olivia pentru un eventual mariaj. Însă nu se putea abține să nu viseze la cât de minunat ar fi fost să o aibă doar pentru el, să nu tânjească să transforme visul în realitate.

Cu inima grea, se ridică și se îndreptă către casă. Singur.

Capitolul 7

Olivia era așezată în grădină, pe banca pe care i-o arătase Penny, de unde putea privi pe furiș printre gardurile vii, pentru a-l spiona pe Phillip.

Margaret era în vizită la unul dintre vecinii lui Edward, așa că Olivia ieșise din casă cu portofoliul ei, prefăcându-se că desena curtea. Dacă s-ar fi întâmplat să treacă cineva pe acolo, avea

la îndemână diverse ilustrații mediocre care ar fi dovedit că interesul ei față de artă era doar o ocupație perfect cuviincioasă pentru o doamnă, nu ceva în care investea vreo urmă de entuziasm.

În realitate, desena din memorie schițe cu Phillip, așteptând, în același timp, nerăbdătoare să îl zărească.

Trecuseră trei zile de când nu îl mai văzuse. Sau, mai exact, trei nopți. După cearta lor teribilă din bibliotecă se furișase frecvent până acolo, sperând ca el să o aștepte, astfel încât să își poată cere iertare sau să discute despre ce se petrecuse, însă el, așa cum promisese, nu binevoise să mai apară.

Își dorea cu disperare să afle ce gândea despre întâlnirea lor secretă. În ceea ce o privea, era confuză, perplexă și agitată. Felul în care o atinsese îi stârnise trupul într-un mod pe care nu îl înțelegea. Nu putea mânca, nu putea dormi și nu se simțea deloc în largul ei.

Sfârcurile ei căpătaseră o viață a lor. Erau în permanență rigide și se frecau de cămășuța ei. Respira accelerat, ceea ce îi făcea corsetul de netolerat, căci nu putea inspira adânc. Părțile ei intime erau fierbinți și tânjeau după atingeri pe care nu le înțelegea, ceea ce o făcea să se foiască în permanență pe scaune, încercând să-și ușureze acel chin.

Oare suferea și el de o tortură cât de cât asemănătoare cu a ei?

O, cum de fusese în stare să renunțe la ea atât de ușor? Simțise că între ei se crease o legătură puternică, ceea ce o făcuse să se îngrijoreze în privința obligațiilor ei față de lordul Salisbury. Era o femeie de moravuri ușoare? Nestatornică? Cum putea fi atât de amorezată de Phillip, când încerca să îl convingă pe Edward să o ia de soție? Ce spunea purtarea ei despre caracterul și morala ei?

Îi plăcuse ceea ce îi făcuse Phillip, îi plăcuse atât de mult, încât era înnebunită de dorința de a o face din nou și din nou, de îndată ce reușeau să aranjeze o întâlnire. Cel mai mare regret al ei era că se speriase și că îl implorase să înceteze.

Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi putut să continue. Phillip i-ar fi dezvăluit misterele relației dintre un bărbat și o femeie. În mod cert i-ar fi astâmpărat acea foame carnală care o scotea din minți.

Fără îndoială, ar fi existat un punct final al îmbrățișării lor, un țel sau o destinație la care încercau să ajungă, iar dacă ar fi continuat atunci, nu s-ar mai fi aflat acum în situația de a tânji cu atâta patimă.

De dincolo de tufe întrezări mișcare, ceea ce îi captă atenția, și se lăsă să alunece în jos pe bancă, pentru a vedea mai bine. Phillip! În sfârșit! Înconjurat de mai mulți bărbați de la grajduri. Stătea sprijinit de gardul țarcului, cu un braț petrecut pe deasupra scândurilor. Își ținea capul dat pe spate, fața expusă la soare, și era atât de chipeș, încât de-abia îl putea privi.

Mâna ei rămăsese încleștată pe un creion de cărbune, căci intenționase să îl deseneze, însă încremenise, incapabilă să facă altceva în afară de a se zgâi la el și a-l admira. Avusese acel crai fabulos doar pentru ea, îl explorase, îl mângâiase și frământase, îl sărutase cu o pasiune nestăpânită, și era gata să o facă din nou, dacă reușea să îi stoarcă încă o întâlnire.

Dar cum? Cum să-l convingă să petreacă timp cu ea? Nu putea pur și simplu să meargă la el și să-l invite la o discuție. Statutul lor diferit făcea imposibilă găsirea unei explicații pentru modul în care se cunoscuseră. El îi declarase că nu o să mai vină în bibliotecă, deci ce putea să facă?

Ursuză și întristată, îl observă când se tensionă. Bărbații cu care stătuse la glume se risipiră, iar în fața ochilor ei apăru un alt bărbat.

Era contele! Discutând cu Phillip.

Văzuți împreună, cei doi semănau leit. Aceeași înălțime, aceiași umeri lați și trăsături remarcabile. Singurele contraste reale erau vârstele lor și faptul că ochii lui Phillip erau albaștri, în vreme ce cei ai lui Edward erau căprui.

Phillip era fiul nelegitim al lui Edward! Nu încăpea îndoială. Nimeni altcineva nu ar fi putut fi tatăl lui. Cum de nu observase până atunci?

Era furioasă. El nu îi mărturisise acest lucru, ceea ce i se păru a fi un gest de trădare din partea lui.

Crezuse că erau prieteni! Că între ei se crease o legătură ce depășea granițele rangului și ale clasei sociale. Nu ar fi putut să aibă încredere în ea? Îi era teamă că ar fi leșinat? Credea

că fusese atât de strict crescută, încât nu auzise niciodată de copii bastarzi?

Bărbații făcură un schimb de replici aspre – Phillip era vizibil iritat –, apoi el se îndepărtă furios. Edward părea pierdut și năucit, și mai rămase o vreme unde se afla, apoi plecă și el.

Minute în șir, Olivia rămase cu o privire mânioasă ațintită asupra locului unde se aflaseră cei doi, apoi își trânti hârtiile în mapă, legă sfoara și, pufnind, porni cu pas hotărât către casă.

Cum de îndrăznea să o ignore! Cum de îndrăznea să se poarte ca și cum ar fi fost invizibilă! Cum își permitea să-și vadă mai departe de viață, neafectat de ceea ce se petrecuse între ei?

Urcă scările în grabă până în camera ei și chemă o cameristă, care o ajută să-și îmbrace costumul de călărie.

Dacă Phillip refuza să vină la ea, o să meargă ea la el.

În mod normal, nu s-ar fi ocupat prea mult de coafura sau de ținuta ei, dar era hotărâtă să fie cât mai atrăgătoare posibil în cursul confruntării ce se anunța, astfel că defilă și se învârti prin fața oglinzii până aduse la perfecție fiecare detaliu. Apoi coborî și ieși cu pas ușor, dar cu inima bătându-i frenetic.

O să fie în stare să o facă?

Se năpusti în grajd, unde o întâmpină un băiat, vizibil uluit.

– Doresc să vorbesc cu grăjdarul-șef, anunță ea pe un ton arogant.

Băiatul se îndepărtă în grabă și se întoarse cu Phillip. Când o văzu, Phillip își ascunse orice reacție.

Carevasăzică, *lucra* la grajduri! Ticălos mincinos! Era atât de furioasă, încât ar fi fost în stare să își roadă unghiile până în carne.

– *Tu* ești grăjdarul-șef?

– Da. Prins cu minciuna, se fâstâci. Vă pot ajuta, milady?

– Doresc să călăresc. Nu am mai făcut-o de mult timp, deci voi avea nevoie să mă asiști.

Atitudinea ei arogantă îl făcu să se răzvrătească, însă îi răspunse politicos:

– Am un jocheu cu foarte multă experiență, care vă va ajuta bucuros să...

– Nu. O vei face tu.

– Sunt foarte ocupat.

– Chiar așa ? întrebă ea. Prea ocupat să mă însoțești *pe mine?* Sunt invitata *specială* a contelui și îți cer să mă asiști personal. Refuzi să o faci?

Un mușchi îi tresări pe obraz. Avea în minte mii de replici usturătoare pe care ardea să i le arunce, sute de modalități în care i-ar fi plăcut să-i dea peste nas, însă băiatul de la grajduri aștepta lângă el, deci nu își putea descătușa furia.

Se înclină, recunoscându-și înfrângerea.

– Vă stau la dispoziție, milady.

Băiatul o conduse până la suportul de încălecat, unde Olivia aștepta. În scurt timp, apăru și Phillip, ducând de căpăstru doi cai. Distant și eficient, o ajută să încalece, însă în clipa în care o văzu în șa, se îndepărtă.

Fără a-l privi, Olivia dădu pinteni calului, știind că Phillip o va urma. Nu putea s-o lase să hoinărească neînsoțită. În scurt timp, auzi în spatele ei o a doua pereche de copite. Mânia stârnită de atitudinea ei arogantă se revărsa dinspre el în valuri, și, nu putea să nu recunoască, era puțin șocată și ea. Nu făcea niciodată paradă în fața celorlalți de poziția ei sau de rangul ei social, și singura explicație pe care o putea găsi pentru snobismul de care dăduse dovadă era faptul că Phillip conta pentru ea, iar ea era hotărâtă să fie cu el.

Detesta să îl știe privind-o. În timp ce el era expert în arta călăriei, *ea* era novice. Trecuseră ani buni de când nu mai călărise și spera că nu uitase cum se făcea, că nu o să se facă de râs pierzându-și echilibrul și căzând în fund. Ce bine s-ar mai fi amuzat pe seama ei!

Iapa mergea cuminte, așa că se adaptă și se strădui să pară îndemânatică. Nu trecu mult și ajunseră departe de curte, singuri, pe o potecă izolată și umbrită de copaci. Olivia îi aruncă o privire mânioasă peste umăr și îl acuză:

– Nu ai mai venit în bibliotecă.

– Ți-am zis că nu voi mai veni.

– Nu te-am crezut.

El ridică din umeri, ca și cum i-ar fi păsat prea puțin. Având în vedere cât de încântată fusese ea să îl cunoască,

și faptul că întâlnirile lor secrete îi absorbiseră neîncetat gândurile, detașarea lui o înfuria.

– Ești fiul lui, nu-i așa? îi aruncă ea, dorindu-și să-i smulgă un răspuns fără să-i lase timp de gândire.

– Al cui? întrebă el nepăsător.

– Al lordului Salisbury.

El ridică din nou din umeri.

– Cel puțin ai bunul-simț să recunoști! îi strigă ea.

– Da, sunt fiul lordului Salisbury. Phillip Paxton. Asta mureai de curiozitate să afli?

Olivia smuci frâiele și întoarse calul spre el, apropiindu-se până ajunseră unul lângă celălalt, cu animalele îndreptate în direcții opuse, cu genunchii și picioarele lipite strâns de ale lui.

Phillip o studie; era agitat și deconcertat, ca și cum – având în vedere dispoziția ei – nu putea să prezică ce era ea în stare să facă.

Foarte bine! N-avea decât să fiarbă în suc propriu!

– De ce nu ai putut să-mi încredințezi acest secret? vru ea să știe. Nu am fost decât un flecușteț pe care te-ai amuzat să îl tachinezi și să...

Phillip umplu spațiul care îi despărțea și își puse mâna peste a ei, gestul punând capăt brusc tiradei ei bosumflate.

– El a insistat să nu afli. Să mă ascund.

Replica lui a fost ultimul lucru la care s-ar fi așteptat, ceea ce îi tăie puternic din avântul furiei.

– De ce?

– Fiindcă nu voia ca prezența ta nobilă să fie întinată de a mea.

– Dar asta e... asta e...

Voia să spună „crud", și „stupid", și „nejustificat", însă purtarea lui Edward era nu doar normală, ci chiar dezirabilă din partea unui nobil care primea vizita unei candidate la statutul de mireasă a sa. Nu ar fi vrut ca prima impresie pe care și-ar fi făcut-o potențiala lui soție în privința integrității lui să se bazeze pe vestea că avusese copii nelegitimi cu femei de rang inferior.

– O idioțenie? o completă el.

– Da.

– Mai degrabă tipic, pufni el. Întotdeauna m-a ținut ascuns de cei de rangul tău. Sunt obișnuit.

Făcu acea afirmație în glumă, însă ea simți că era o rană veche, ce încă supura ca și cum tocmai ar fi fost provocată.

– Cine a fost mama ta?

– O servitoare din casă, cine să fie?

– A iubit-o?

– Să o *iubească?* Glumești. Avea optsprezece ani, era fiul lordului și putea face orice dorea – cu oricine dorea. Ea era tânără și naivă, și credea că promisiunile lui contau cât de cât.

– Înțeleg, reflectă ea.

– Ba nu. Tu nu *înțelegi* nimic. Își încleștă mai strâns degetele pe frâie. Nu am răbdare pentru prostiile tale. Să ne întoarcem.

Răceala și nonșalanța lui o derutau și tânjea să străpungă acel zid de indiferență pe care și-l construise el, însă nu era sigură cum anume.

– Nu vreau să plec. Vreau să vorbesc cu tine.

– Ei bine, doamna mea, *eu* nu vreau să vorbesc cu tine. Nu mă căuta. Am o slujbă și aș vrea să mi-o păstrez.

Era înverșunat, grosolan, iar atitudinea lui nu amintea cu nimic de bărbatul impertinent și interesant cu care flirtase, ceea ce îi stârni o bănuială teribilă.

– De ce te-ai jucat cu mine în bibliotecă? Ai făcut-o doar ca să te răzbuni pe tatăl tău, fiindcă te avertizase să stai departe de mine?

– Firește, răspunse el. De ce altceva aș fi făcut-o?

– Firește, repetă ea sumbru.

Cât de jalnică era! Cât de prostuță și de îngustă la minte! Era atât de naivă și de lipsită de experiență, încât se lăsase prinsă în jocul lui de-a seducția, văzând în el o afecțiune care nu exista.

În viața ei nu se simțise mai umilită și își dori cu disperare să se întoarcă în grabă la conac, pentru a se încuia în camera ei până își spăla rușinea. Deși, având în vedere cât de jenată se simțea, era posibil să rămână închisă o veșnicie!

– Îmi cer scuze că v-am abordat, domnule Paxton. Nu se va mai repeta.

Intenționase să dea pinteni calului și să plece ținându-și capul sus și păstrându-și mândria intactă, însă suferința îi provocă un

val de lacrimi ce o împiedica să vadă drumul, astfel că se rugă ca animalul să se descurce singur să ajungă acasă.

El îi observă durerea și, înainte ca ea să apuce să dea pinteni iepei, murmură o comandă ce făcu animalul să se oprească brusc.

– Nu am fost sincer mai devreme, îi spuse el.

– Ba da.

– Îmi pare rău.

– Lasă-mă să plec.

– În noaptea când ne-am întâlnit, am dat peste tine întâmplător.

– Fie-ți milă, domnule Paxton! Nu am nevoie de nici o explicație.

– Eram furios pe tatăl meu, și m-am gândit că ar fi amuzant să te chinui pe tine. Dar după aceea – a doua oară și a treia oară – am venit de dragul tău. Nu mai exista nici o legătură cu tatăl meu.

Olivia era sfâșiată de durere, dorindu-și cu ardoare să îl creadă, dar nefiind sigură dacă putea. Atunci când venea vorba despre Phillip, nu se simțea deloc în elementul ei și se grăbea atât de tare să creadă că afecțiunea lui era reală, încât cel mai probabil ar fi luat de bună orice remarcă pe care ar fi ales el să o facă.

Phillip o trase din șa și o mută pe propriul lui cal. Ea stătea acum în poala lui, între brațele lui.

– Te doresc, Livvie, îi declară el, așa cum un soț își dorește soția. De fiecare dată când respir, tânjesc să fii a mea. Dar la ce bun?

– Nu știu, scânci ea.

– Unde ne poate duce asta?

– Nu știu să-ți răspund.

– Ai habar ce catastrofă se va produce dacă suntem prinși?

– Da.

– Dar eu nu aș putea niciodată să te iau de soție, așa cum ar impune circumstanțele. Nu am nici o proprietate, de-abia am un salariu. Doar hainele de pe mine sunt ale mele. Nu am nimic. Nu ți-aș putea oferi nimic. Înțelegi?

Situația era atât de disperată! Era o nebunie din partea lor să continue, însă în clipa aceea, gura lui se contopise cu a ei și o săruta cu un abandon sălbatic, ce o făcu să ignore catastrofa teribilă care îi amenința familia, căsătoria cu Edward, binele lui Helen.

Când o atingea Phillip, ea se transforma în altcineva, într-o femeie pe care nu o recunoștea, care era pregătită să uite de tot ce însemna bună-cuviință, virtute și respectabilitate. S-ar fi dedat bucuroasă oricărei purtări nechibzuite, dacă el i-ar fi cerut.

Ce i se întâmplase? De ce nu putea controla acea spirală bizară?

Mâinile lui îi cuprinseră mijlocul, apoi îi mângâiară sânii prin țesătură. Cu o lăcomie incorigibilă, brutală, el avea nevoie de acea atingere nerușinată, și gemu de încântare.

– Doamne, cât ești de pasională, spuse el. De nerăbdătoare.

– Pentru tine, Phillip, promise ea. Doar pentru tine.

Se sărutară o eternitate, acolo pe poteca singuratică, sub soarele ce scânteia prin frunzișul copacilor, în ciripitul păsărelelor de pe ramuri. Ardoarea se potoli treptat, iar buzele lor se îndepărtară.

Phillip o privi fix, studiindu-i trăsăturile.

– Deci... vom continua?

– Nu prea avem de ales, nu-i așa?

– Nu, mă gândesc că nu, răspunse el resemnat. Vino la mine în seara asta.

– În bibliotecă?

– Nu. În căsuța mea, în spatele unuia dintre grajduri. O să-ți arăt unde e când ne apropiem de conac. Poți veni?

– O să găsesc o cale.

Phillip o eliberă, așezând-o din nou în propria ei șa. În timpul îmbrățișării fierbinți i se deranjaseră și părul, și rochia, iar el i le aranjă până le readuse într-o stare satisfăcătoare.

Trebuiau să se întoarcă în curte părând doi străini, așa cum îi credeau ceilalți, iar ea detesta gândul de a afișa o asemenea răceală sau indiferență.

Își trecu un deget peste obrazul lui, peste buzele lui, întipărindu-și-le în memorie.

– Să nu mă mai eviți sau alungi, îl imploră ea. Nu pot îndura.

– Nu o s-o fac, îi promise, dar chiar în timp ce auzea acele cuvinte ea știu că nu o să-și poată respecta promisiunea.

Ce le rezerva viitorul? Cum ar fi putut acea încurcătură să se rezolve favorabil? Oare chiar nu-i mai rămăsese nici urmă de rațiune?

Aparent nu, căci era dispusă să își asume orice risc, doar pentru a fi cu el.

Descurajată, înspăimântată, istovită, dădu pinteni calului și porni către casă. Păstrând o distanță cuviincioasă, conform regulilor societății, el veni în urma ei ca un însoțitor perfect politicos.

Își continuară drumul – femeia nobilă, fiică de conte, și bărbatul muncitor, cu rol de angajat – separați de imensitatea unui univers întreg.

Penelope își plimbă privirea de la un capăt la celălalt al somptuoasei mese pregătite pentru cină, studiindu-i pe oaspeții lordului Salisbury. Invitase prea multă lume: mica nobilime din zonă, vicarul și soția acestuia, baronul local. Grupul voluminos fusese menit să impresioneze, însă Penny îi găsea plictisitori și mohorâți.

O serată provincială previzibilă, începuse cu o anostă servire de băuturi tari în salon, urmată de cina monotonă organizată în salonul imens pentru servirea mesei, apoi conversație și socializare.

Nu era un eveniment la fel de formal și de rigid ca petrecerile găzduite de Margaret la Londra, dar chiar și așa, Penny se plictisea de moarte. Nici măcar gândul că era posibil să se danseze mai târziu nu reușea să o înviioreze.

Ca de obicei, Margaret o urmărea cu ochi de vultur, pregătită să sară asupra ei la cea mai mică indiscreție. Nu putea nici să se plimbe prin grădină fără a se simți ca o infractoare. Încercase să cocheteze cu unii dintre băieții de la grajduri, însă grăjdarul-șef pusese scurt capăt oricăror încercări de împrietenire.

Singura ei diversiune erau excursiile regulate pe care le făcea în camera Oliviei, unde studia pe furiș desenele din portofoliul ei. Ce scandalos de palpitant se dovedise a fi acel ritual!

Olivia investea excesiv de multă energie în a-și desena amantul în diverse grade de dezbrăcare.

Cum inițiase Olivia acea aventură îndrăzneață? Era o întrebare care o consterna pe Penny. Sora ei vitregă era prea cuminte și demnă pentru a se dezbrăca și a se tăvăli cu un bărbat, iar Penny nu avea nici o îndoială că exact așa ceva se petrecea.

Olivia nu ar fi putut să născocească acele scene desfrânate. Erau mult prea verosimile.

Unde se vedeau pentru întâlnirile lor secrete?

Se străduise să îi prindă împreună, însă nu reușise. Singura dată când o convinsese pe Olivia să iasă în curte, pentru a-i putea studia reacția la vederea tipului bine făcut, pe jumătate despuiat, aceasta aproape că nu schițase nici un gest de recunoaștere, iar Penny fusese teribil de dezamăgită.

Ce n-ar fi dat să îi poată privi pe ascuns în timp ce se abandonau pasiunii!

Din celălalt capăt al mesei, unul dintre vecinii contelui, care îi fusese prezentat sub numele de Freddy Blaine, o cântărea pe furiș. Era fiul unui baronet mărunt, și Penny o auzise întâmplător pe mama ei bombănind că era un derbedeu și un mizerabil, ceea ce trezise curiozitatea lui Penny.

Dacă exista cineva care să-i displacă lui Margaret, Penny avea tendința să îl placă foarte mult; în plus, s-ar fi amuzat să o stârnească pe Margaret să își iasă din fire.

Deși se străduia să fie discret, bărbatul o cerceta cu intenții fățișe și clar lipsite de onorabilitate. De fiecare dată când avea ocazia, privirea îi aluneca asupra decolteului ei și zăbovea acolo, iar ea, simțind acest lucru, își ridica pieptul și îl scotea în afară.

Ha! N-avea decât, bătrânul ticălos, să vadă ce pierdea!

Bănuia că vârsta acestuia era mai apropiată de cea a contelui, iar cu părul lui castaniu ondulat și cu acei ochi căprui era frumos într-o manieră oarecum necizelată. Era înalt și slab, nu gras și chinuit de gută, așa cum deveneau mulți dintre bărbații mai în vârstă, iar scânteierea din privirea lui era palpitantă.

După ce văzuse desenele Oliviei cu grăjdarul-șef, era curioasă să știe cum ar fi să aibă o aventură cu un bărbat în toată firea. Deși băieții o atrăgeau, pipăielile lor stângace prin colțuri întunecate lăsaseră mult de dorit, și încerca să își imagineze cum s-ar fi comportat un tip mai matur. Ar fi fost mai distractiv?

Aruncă o privire în jur. Nu era nimeni atent la ea, nici măcar mama ei, care o adormise pe soția vicarului cu tiradele ei; prin urmare, își fixă privirea asupra domnului Blaine. Preț de o clipă, se formă între ei o legătură și, într-o străfulgerare de moment,

își comunicară un univers întreg. El ridică o sprânceană și înclină ușor capul, acceptând îndrăzneala ei ca pe o propunere.

Interminabilul banchet se încheie, în cele din urmă, iar Penelope se văzu nevoită să îndure câteva ore de socializare idioată. Deși se organizară partide de cărți, nimeni nu avu suficientă inițiativă cât să rearanjeze canapelele pentru a se putea dansa. Singurul beneficiu al oribilei seri a fost faptul că, profitând de lipsa de atenție a lui Margaret, prinsă într-o conversație, Penny putu bea pe furiș din carafa de brandy fără a fi observată de ceilalți.

Deși Margaret îi permitea să bea la masă vin îndoit cu apă, Penny prefera băuturile mai tari, pe care Margaret i le interzisese cu strictețe să le guste. Îi plăcea felul în care tăriile îi stârneau furnicături și gâdilituri, cum o făceau să se simtă puternică și invincibilă; astfel că, până începură oaspeții să plece, deja se amețise, deși își ascundea exuberanța.

Freddy Blaine încercase să se apropie de ea toată noaptea, însă fuseseră întotdeauna al naibii de mulți oameni mișunând de ici-colo și nu avuseseră nici o clipă în care să discute între patru ochi. Când se duse să-și ia rămas-bun de la conte, trecu în pas vioi pe lângă locul unde stătea Penny, lângă bufet.

– Ne întâlnim în pavilion, îi șopti el. În cincisprezece minute.

Cu inima bubuindu-i în piept, Penny așteptă până mai plecă un cuplu, apoi se prefăcu și ea obosită și obținu permisiunea lui Margaret de a se retrage. Ajunsă în camera ei, zăbovi doar cât să-și ia o pelerină, apoi coborî în vârful picioarelor pe scara servitorilor. Cât ai clipi, se furișa pe gazonul din spate.

Pavilionul se înălța alb și sinistru în lumina lunii, iar aerul era atât de încremenit, încât se întrebă dacă se afla cu adevărat afară. Apoi auzi un cal pufăind din spatele clădirii decorative și, aruncând o privire peste umăr, urcă treptele.

El stătea ascuns în umbră, așezat pe o băncuță cu perne, cu picioarele întinse și încrucișate.

– Ei, ei, o dojeni el, e chiar mezina contelui. Devenind brusc nesigură, Penny ezită, iar el se plesni ușor peste picior. Vino încoace, fetiță obraznică.

– Nu pot să stau. Eu...

– Acum! șuieră el, intimidând-o cu porunca aspră, iar ea, fără a i se opune, făcu ceea ce îi ceruse.

Prinzând-o de încheietură, o smuci în jos, așezând-o cu fundul pe coapsa lui și cu sânii zdrobiți de pieptul lui.

Tentativele ei anterioare de flirt fuseseră orientate către băiețandri, deci nu avea experiență în a-i face față unui bărbat adult. Acesta știa ce voia, iar ea își dădu brusc seama că poate fusese puțin mai aventuroasă decât ar fi fost înțelept. Se propti în umărul lui, încercând să se desprindă de el, însă el refuză să-i dea drumul.

În locul unde șoldul ei se înfipsese între coapsele lui îi simți mădularul bărbătesc erect, iar el nu se strădui să-l ascundă. Penny știa ce însemna dacă el era atât de excitat – servitoarele din casă erau teribil de indiscrete în pălăvrăgeala lor –, și își simți stomacul invadat de fluturi.

– Ce vrei de la mine, fetițo?

– Nimic.

– Minți, o mustră el. Tu ai pus asta la cale, și am venit la cererea ta.

– Ei bine, m-am răzgândit, spuse ea, bosumflându-se. Nu-mi placi. Ești mult prea arogant.

El chicoti.

– La cină ai făcut paradă din belșug cu *poftele* tale. Nu-i cazul să te apuce timiditatea când deja s-a ajuns atât de departe.

– Te flatezi singur dacă îți închipui că sunt interesată de tine.

Cu o îndrăzneală nemaivăzută, el îi prinse în palmă unul din sâni.

– Ești fantastic de mândră de ăștia doi, o tachină el. Sunt adevărați? Sau folosești întăriturі, ca să ascunzi faptul că ești doar o copilă?

– Nu sunt o copilă! pufni ea furioasă.

Cine era el să-și bată joc de ea? Să o hărțuiască și să o insulte? Ce tupeu! Dădu să i se opună, dorindu-și să se întoarcă la conac, însă în clipa aceea, el își strecură mâna sub corsajul rochiei și trase țesătura în jos, expunându-i sânii și făcându-i sfârcurile să se întărească.

– Da, de *adevărați*, sunt adevărați, râse el. Deși nu-i mare lucru de capul lor.

– Ticălosule! rosti ea, clocotind de furie.

Încercă să îl plesnească, însă nu avea unde să-și ia avânt pentru o lovitură eficientă.

El îi contracară imediat lovitura, aproape fără efort, țintuindu-i brațele la spate. Manevra îi dezgoli și mai mult sânii, permițându-i să vadă și mai bine ceea ce ea nu-și mai dorea să îi arate. O prinse de unul dintre sfârcuri și îl strânse până o duru.

– Dă-mi drumul!

Îl izbi cu picioarele și se zbătu din șolduri, însă nu își dorea cu adevărat să scape. O stimula felul în care o ținea prizonieră, faptul că nu putea să scape.

– Îți place să joc dur, nu-i așa? Începu să îi ridice fusta. Ei bine, și mie.

Cu brutalitate, se aplecă și îi supse sfârcul, în timp ce degetele lui se strecurară în teaca ei de carne feminină. Era udă, pregătită, iar locul în care se afla mâna lui era atât de impudic și cu desăvârșire interzis, încât avu impresia că o ardea.

Însă el se retrase brusc și o întrebă fățiș:

– Să fie oare o scorbură strâmtă, de fecioară?

Penny era hotărâtă să îl pună la punct, să îl facă să creadă că era mai în vârstă decât în realitate.

– Nicidecum, se lăudă ea. Am avut zeci de amanți.

– Sunt sigur că da, târfă mică.

Nimeni nu mai fusese vreodată atât de grosolan cu ea.

– Nu mă insulta.

– Dacă asta ești...

Se ridică și începu să se descheie la pantaloni.

– Ce faci? întrebă ea speriată.

– Intenționez să aflu dacă gura aia a ta e bună și la altceva în afară de a scuipa obrăznicii. Își descheie și ultimul nasture, lăsându-și bărbăția să pulseze în spatele prohabului lărgit. Pune-te în genunchi.

Penny înțelegea ce își dorea – băieții din cercul ei de admiratori glumiseră adesea pe această temă – și încremenise între teamă și entuziasm. El o prinse de umăr, aducându-i gura în fața șlițului.

– Suge-mi-o, îi porunci el. Vreau o felație.

– Nu!

El însă își scoase mădularul din pantaloni. Era prima ei ocazie de a vedea așa ceva, și încă de la doar câțiva centimetri distanță. Blestemația era fascinantă, hidoasă, complet roșie și acoperită cu vinișoare groase care pulsau. Era hipnotizată, înspăimântată.

El o dezmierdă cu bulbul peste buze.

– Deschide gura, frumoasa mea curvă.

Ea refuză, strângând din buze, iar el o prinse de gât, chinuindu-se să o forțeze să i-o primească în gură. Se luptară, însă el se sătură și o împinse deoparte. Izbindu-se de podea cu o bubuitură puternică, se ridică greoi în genunchi, apoi în picioare, aranjându-și rochia și ferindu-și sânii de privirea lui arzătoare.

Dezgustat, el se ridică deasupra ei.

Ce porc îngâmfat! Cum îndrăznea să o desconsidere!

– Nu ești decât o ațâțătoare jalnică, rânji el batjocoritor, îndesându-și părțile intime în pantaloni. Defilezi cu fundul ăla peste tot și îți fâlfâi țâțele în fața bărbaților de fiecare dată când se întorc puțin spre tine. Norocul tău că refuz să mă împerechez cu un copil.

– Nu sunt copil! repetă ea furioasă.

– Câți ani ai? Doisprezece? Treisprezece?

– Dar câți ani ai *tu?* îi aruncă ea.

– Patruzeci și trei. Sunt bărbat în toată firea și știu să mă port corespunzător.

– Eu am douăzeci și doi, minți ea, dorindu-și cu disperare să pară mai sofisticată decât era.

– Vezi să nu! pufni el. Ei bine, nu veni să-mi mai dai târcoale decât dacă ești dispusă să mergi până la capăt. Data viitoare nu voi mai fi la fel de tolerant față de isteriile tale virginale.

– Ah, ești... ești...

Nu reuși să găsească un termen ofensator care să îl descrie.

– Dispari, murmură el. Sunt sătul de purtarea ta juvenilă.

O împinse spre scări, iar ea, precum o gâsculiță speriată, dispăru în noapte.

Capitolul 8

Phillip aștepta lângă ușa căsuței lui, căutând orice urmă de mișcare pe întinderea de pajiște care separa conacul de umila lui locuință. Undeva în depărtare tunetele anunțau apropierea unei furtuni de vară, iar aerul avea un miros crud și umed.

Olivia venea la el. Din clipă în clipă o va vedea țâșnind dintre gardurile vii, alergând înnebunită spre căsuța lui, dar ce intenționa el să facă după ce sosea?

Urma să întrețină raporturi sexuale cu ea? Era hotărât să o compromită? Putea să-i pună coarne tatălui său într-un asemenea hal?

Răspunsul evident era că nu, nu putea. La început se gândise la o aventură, dar adevărul era că, în adâncul sufletului, îl iubea pe Edward și nu îl putea răni. Deci dacă nu intenționa să aibă o relație ilicită cu ea, care era țelul lui? De ce o îndemnase să îl viziteze?

Era o întrebare care îl consterna. Deși reflectase când furios, când calm, asupra răspunsului, nu găsise nici o explicație pentru purtarea lui. *Trebuia* să o vadă din nou, *trebuia* să profite de această oportunitate rară de a fi cu ea, și nu putea să prevadă un viitor dincolo de acel obiectiv limitat și egoist, deși știa că nu proceda corect.

Ridicându-și privirea, o văzu în capătul îndepărtat al pajiștii. Deși gluga pelerinei pe care o purta îi acoperea părul auriu, o recunoscu după pasul ei lin. Orice trecător ar fi bănuit că era vreo servitoare, furișându-se la o întâlnire.

Auzi un bubuit în urechi și nu reuși să-și dea seama dacă era tunetul ce prevestea o furtună sau bătaia frenetică a inimii lui.

Întinderea de iarbă părea imposibil de lungă, lăsându-i impresia că ea se apropia cu o stranie încetineală în mișcări, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce îi sugerase să își asume un asemenea risc. La fiecare pas era pândită de primejdii.

Și biblioteca fusese un loc periculos și și-o căutaseră cu lumânarea de fiecare dată când se întâlniseră acolo.

Se gândise că locuința lui o să fie o alternativă mai bună, și trebuia să admită că era suficient de vanitos încât să și-o dorească în casa lui, în patul lui, să și-o poată imagina acolo după ce ea pleca. Sau poate era mai complicat de atât. Poate că nu suporta gândul de a-i face curte sub acoperișul tatălui lui.

Într-un sfârșit, ea parcurse distanța dintre ei, și, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, el o luă în brațe și o trecu pragul, închizând și zăvorând apoi ușa.

Preț de câteva momente, ea rămase nemișcată – tăcută și încremenită –, privind pe sub gluga pelerinei. Ochii ei albaștri erau rotunzi, luminoși, și din întreaga ei ființă emanau valuri de tensiune. El ridică mâna și îi dădu jos gluga.

– Mă bucur că ai venit, spuse el, rupând tăcerea.

– Și eu.

Vocea îi era tremurătoare, anxietatea, palpabilă, iar el o îmbrățișă, dezmierdând-o cu degetele pe spate.

– Nu-ți fie teamă, îi șopti el.

– Nu mi-e.

Dezlegându-și pelerina, și-o luă de pe umeri și o agăță într-un cuier lângă ușă, o piesă vestimentară ce arăta atât de ciudat printre diversele lui jachete și pălării de lucru.

Phillip îi luă mâinile într-ale lui, trecându-și degetele mari peste mijlocul palmelor ei. Ca un prostănac îndrăgostit, ar fi putut sta acolo toată noaptea, holbându-se la ea.

– A fost o idee proastă, îndrăzni ea să spună.

– Știu.

– Suntem nebuni.

– Fără îndoială.

În semn de recunoaștere tacită a nebuniei lor comune, își zâmbiră, însă nici unul nu era dispus să pună capăt întâlnirii sau să dea înapoi. Lui Phillip i se părea că fuseseră legați cu o frânghie care îi târa spre un destin nevăzut. Nu puteau împiedica, nici schimba cursul acelei alunecări forțate către ceva inevitabil; nu puteau decât să se străduiască să reziste.

El o sărută, trecându-și blând buzele peste ale ei. Contactul a fost scurt, cuminte, genul de sărut pe care un băiat i l-ar fi oferit, poate, unei iubite. Când buzele li se separară și ea își ridică

privirea spre el, dezvăluindu-și limpede candoarea și inocența, pe el îl cuprinseră mustrările de conștiință.

Era atât de frumoasă, încât i se părea a fi mai presus de tot ce-și imaginase el vreodată că ar putea avea, și cu toate că își dădea seama că nu o merita, nu putea să nu meargă mai departe. *Trebuia* să o aibă, și la naiba cu ce avea să fie după.

– Haide.

O conduse în dormitorul aflat în partea din spate a căsuței. Din mers, ea aruncă o privire în jur, studiindu-i lucrurile, iar el nu se putu abține să nu se întrebe ce impresie își făcea.

Cum o să îl perceapă ca persoană, judecând după lucrurile care-l înconjurau?

Locuința lui era una tipică pentru un bărbat celibatar, mobilată modest, cu draperii și covoare simple, cu lambriuri de mahon sobre pe pereții albi. Nu se vedea nici urmă de influență feminină, nici o cuvertură împletită sau vreo pernă croșetată, nici o broderie sau figurină colorată pe polița căminului. Era curat, grație eforturilor unei cameriste pe care Edward i-o trimitea cu regularitate.

O bibliotecă ce se întindea de-a lungul peretelui era ticsită de cărți – titluri despre înmulțirea animalelor, și o mână de romane împrăștiate printre ele –, o tablă de șah pe o masă, un birou încărcat cu registre contabile în care nota, pentru tatăl lui, cheltuielile legate de grajduri.

Erau posesiuni modeste care indicau o existență lipsită de complicații și de pretenții și care, dacă în trecut îi păruseră suficiente, acum simțea că subliniau diferența dintre ei și statutul lui mărunt și lipsit de importanță, în comparație cu al ei.

O să îl disprețuiască din cauza lipsei de avuție?

Când intrară în camera lui, ea îi văzu patul și ezită, apoi îl urmă, ceea ce lui i se păru a fi un gest de mare curaj. Probabil era prima dată pentru ea când se afla în dormitorul unui bărbat. Se duse direct lângă pat și se întinse, trăgând-o și pe ea după el, pentru ca momentul dificil să se încheie înainte ca ea să apuce să reflecteze prea mult.

Se întinse și ea, lăsându-și fusta să îi cadă încurcată peste picioarele lui, însă, nereușind să scape de anxietate, se propti într-un braț și rămase nemișcată. Părul îi era despletit, prins doar cu o panglică verde, legată lejer. El i-o smulse, iar buclele i se revărsară peste umeri într-un val blond luxuriant. Arăta jucăușă și seducătoare, stârnindu-i instinctele și înălțându-i simțurile pe noi culmi.

Deși nu se putea hotărî ce voia de la ea, era încins, capacitatea lui de a se stăpâni atârnând doar de un fir de ață. Trebuia să o ia mai încet, să își stăpânească impetuozitatea, ca nu cumva să o înspăimânte cu ardoarea lui violentă.

Se așeză într-o rână și o întoarse și pe ea astfel încât să stea față în față, privirea lui căutând-o pe a ei.

– Ai de gând să te căsătorești cu tatăl meu, Livvie?

– Credeam că aș fi în stare, dar...

Răspunsul se stinse neterminat, trădându-i de acest fel mâhnirea și nedumerirea.

– De ce ai face-o? Formați o pereche ciudată. Văzu că întrebarea lui o tulburase și o liniști: Poți avea încredere în mine. Nu vei păți nimic.

După o șovăială febrilă, ea spuse:

– Trebuie să-mi juri că nu vei povesti nimănui ceea ce-ți voi spune.

– Îți promit.

– Tatăl meu a murit anul trecut.

– Știu asta.

– De atunci am aflat că eram ruinate din punct de vedere financiar.

– Deci trebuie să te căsătorești cu el.

– Da.

– L-ai informat pe Edward despre dificultățile tale financiare?

– Nu – se agăță de brațul lui –, iar tu ai promis să nu îi spui. Nu mi-a mai rămas nimic din zestre, iar dacă ar afla adevărul...

Oare chiar credea că era un secret ușor de ascuns? Că Edward nu o să-și pună avocații să verifice?

– Când intenționezi să-i dai vestea?

– Mama mea vitregă e convinsă că, odată ce apucă să-mi ceară mâna, va fi prea gentleman să mai dea înapoi, la descoperirea catastrofei în care ne aflăm. Tu îl cunoști bine. Speranțele noastre sunt deșarte?

– Edward poate fi foarte generos, recunoscu el. Dată fiind averea lui imensă și natura sa binevoitoare, era genul care le-ar fi putut ajuta. Chiar atât de gravă e situația?

– Sunt cinci femei în familia mea. Nu avem venituri sau resurse, iar nepoata mea, Helen, e...

Se opri.

– Ce e cu ea? o încurajă el.

– E bolnavă, spuse ea. Soarta tuturor depinde de mine, iar presiunea e enormă. Ce se întâmplă dacă nu reușesc să intru în grațiile lui Edward? Dacă nu reușesc să le salvez?

Întristat de mărturisirile ei, Phillip o cuibări la pieptul lui. Ce nebunie provocase făcându-i curte? Deși înțelesese că orice asociere între ei era irealizabilă, nu conștientizase întreaga amploare a circumstanțelor care o motivau pe ea. Nu ar fi putut niciodată să se mărite cu el și, deși înțelegea acest lucru, îi era greu să îl accepte.

Ca un idiot, și-ar fi dorit să aibă *el* capacitatea de a o ajuta, să poată fi el însuși, în loc de tatăl său, suficient de bogat încât să o poată salva. Pentru prima dată își dorea cu disperare să poată juca rolul cavalerului salvator.

Nu puteau aspira la o relație intimă. Ea trebuia să se elibereze de umbra lui, pentru a se putea apropia de Edward fără a fi împovărată de el, fără a fi tentată sau sedusă să facă ceva ce nu ar fi trebuit.

Avea să o protejeze de ea însăși. Ca adult și ca om familiarizat cu riscurile dorinței, știa – spre deosebire de ea – că o putea împinge pe căi greșite. Ea avea nevoie să se concentreze asupra lui Edward și să nu se lase distrasă de flirtul dintre ei, care ar fi putut s-o facă să creadă că Phillip era o alegere mai bună.

Însă chiar și așa, chiar în timp ce se mustra și își făcea singur reproșuri, nu era în stare să o lase să plece. Putea, cel puțin, să o inițieze în ritualurile pasiunii, astfel încât – în noaptea nunții ei – să aibă cât de cât habar ce o să se petreacă. Fără a se

aventura prea departe, îi putea oferi experiența care îi lipsea, îi putea liniști temerile feciorelnice.

Trăgând-o peste el, îi prinse fesele în mâini, împingându-i bazinul peste al lui, și o sărută, explorând-o relaxat, metodic.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

În sinea lui, adăugă: „Doar de data aceasta. Apoi, gata".

– Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

– Vom începe așa cum am făcut-o în bibliotecă. Începu să îi descheie nasturii rochiei. Doar că vom continua.

– Până unde?

– O să-ți arăt.

– Există o destinație?

– O, da. În mod cert există o destinație.

– Mă bucur atât de mult să aud asta!

El chicoti, încântat că și ea era excitată și tulburată. În starea ei exaltată, ceea ce avea să-i facă o să se dovedească mult mai satisfăcător.

Corsajul rochiei ei se lărgise și îi alunecă de pe corp. Sânii ei goi, ca două movilițe delicioase, se dezvăluiau privirii lui, iar vârfurile dulci și alungite atârnau deasupra gurii lui nerăbdătoare.

– Îmi place când nu porți corset.

Se împinse mai jos, sub ea, pentru a avea o perspectivă mai bună asupra sânilor ei și pentru a se juca cu ei, mușcând-o mărunt și sugându-i sfârcurile.

– Oooh, murmură ea. Muream de nerăbdare să faci asta.

– A, da?

– Da, ticălosule. M-ai lăsat în ultimul hal. Te-am blestemat toată săptămâna.

El o ciupi de sfârcuri și i le strânse.

– Biata de tine!

– Am fost atât de nefericită! Aveam impresia că eram gata să explodez.

– Nu putem permite așa ceva, nu?

Îi supse sfârcul, luându-l adânc în gură, torturându-l și mușcându-l până deveni roșu și rigid, apoi trecu la celălalt, revărsând asupra lui aceeași atenție toridă. Fără voia ei, șoldurile începură să i se ridice, iar el se strădui să se adapteze ritmului ei

languros, însă era prea excitat. Poftele lui carnale creșteau și se chinuia să se stăpânească. Trebuia să își țină în frâu lăcomia, să facă experiența să dureze cât mai mult posibil.

Întinzând-o ușor pe spate, îi ridică fusta peste picioare, intensificându-și chinul. Ea se arcui și toarse de plăcere, acceptând ca el să o mângâie pe pulpe și pe genunchi, însă când îi ajunse la coapse, ea se tensionă.

– Relaxează-te, o îndemnă cu blândețe, așa cum ar fi făcut cu un mânz sperios.

– Nu mi se pare... nu ar trebui...

– Când suntem împreună în felul acesta, orice lucru e permis.

– E prea personal, prea... prea...

El se ridică până ajunse să o mângâie pe burtă.

– Prea ce?

– Phillip! țipă ea.

– Orice lucru e permis, repetă el.

Pentru a-i înăbuși protestele și a-i distrage atenția, îi abandonă pieptul, urcând cu săruturi arzătoare până ajunse din nou la gura ei. Când ea se abandonă sărutului, el își lipi podul palmei de osul ei pubian. Părul mătăsos al părților ei intime îi gâdilă plăcut pielea.

– Ce îmi faci? gâfâi ea. Și de ce?

– Aici poți găsi plăcere. Dă-mi voie să ți-o ofer.

– Plăcere? Cum? Unde?

– O să te ating așa cum nu a mai făcut-o nimeni până acum. Fără alte avertizări, își strecură două degete în ea. Era udă toată, inundată de sucurile ei femeiești. Teaca ei de carne era strâmtă, virginală, iar mușchii ei interiori se încleștară în jurul degetelor lui.

– O, Doamne, șopti ea. Ce mi se întâmplă?

– Așa e când un bărbat mângâie o femeie, când un soț își mângâie soția.

– Nu se poate!

– Așa e, Livvie. Crede-mă.

Începând cu mișcări lente, își plimbă degetele în ea, înainte și înapoi, înainte și înapoi, lăsând-o să se obișnuiască încet cu

senzația de alunecare a mâinii lui, cu acea invazie ilicită. La început, ea rămase rigidă, tensionată, șocată de acea încălcare bizară și neașteptată a limitelor ei, însă, treptat, se relaxă și acceptă tratamentul lui.

El își intensifică masajul, intrând tot mai adânc, ducând penetrarea cât de departe putea, apoi retrăgându-se, reproducând mișcările unui mădular bărbătesc, oferindu-i stimularea după care tânjea.

Se înălța ca într-o spirală, natura ei senzuală căpătând aripi, instinctele ei erotice purtând-o pe culmi pe care nu le mai atinsese vreodată. Era evident, din agitația ei, că nu se mai aventurase niciodată pe acea cale a plăcerilor carnale, așa că o împinse din ce în ce mai rapid.

Ea se zvârcoli, frenetică, cu șoldurile zbătându-i-se furios. Deși mintea ei nu știa exact ce voia și cum ar fi trebuit să se poarte, trupul ei înțelegea de ce avea nevoie. Se afla pe buza prăpastiei și era gata să sară în gol.

– Te rog, îl imploră ea. Nu-mi place. Nu mai pot îndura.

– Aproape am terminat.

– Phillip! scânci ea.

– Acum, iubito. Fă-o pentru mine.

Se aplecă asupra sânului ei și începu să i-l sugă, în timp ce cu degetul mare o mângâia, dezmierdându-i centrul sexual. Cu încântare nespusă, ea se înălță în văzduh și țipă, delectându-l cu felul deplin în care se sparse în bucăți.

Sărutând-o profund, el îi înghiți bucuria, savurând momentul, extaziat că îi oferise primul ei orgasm.

Când tulburarea se mai atenuă, iar agitația ei păli, se liniști și ea. Sărutul lui deveni mai blând, gustând-o și savurând esența ei. Gândindu-se că s-ar putea simți jenată de modul zgomotos în care se manifestase, își retrase mâna și îi coborî fusta.

În cele din urmă, ea expiră prelung.

– Ce-a fost asta?

– Francezii îi spun *la petite mort*.

– Mica moarte, traduse ea. Înțeleg de ce.

– Te ucide puțin câte puțin, de fiecare dată.

– Se poate întâmpla de mai multe ori?

Întrebarea ei inocentă îl fermecă.

– De numărate ori.

– O să mor în brațele tale.

El râse.

– Mă îndoiesc.

Olivia se încruntă, încrețindu-și fruntea frumoasă.

– Cum se poate să am douăzeci și trei de ani și să nu știu nimic despre așa ceva?

– E un secret al patului conjugal.

– Aha, reflectă ea, cântărind informația, apoi se opri. Stai așa. Tu ai fost vreodată căsătorit?

– Nu.

– Atunci, *tu* de unde știi?

Phillip roși. Deși nu era un desfrânat notoriu precum unii dintre fiii de aristocrați alături de care servise în armată, nici nu fusese vreodată un sfânt.

– Ei bine, eu... eu... se bâlbâi el.

Nu îi putea explica de unde obținuse informația.

– A, înțeleg, îl dojeni ea. Ești un derbedeu și un mare crai, genul în privința căruia m-a avertizat întotdeauna mama mea vitregă.

Văzând-o întinsă pe patul lui, cu sânii dezgoliți și cu rochia șifonată, nu putea nega.

– Poate, recunoscu el.

– Nici nu-i de mirare că fecioarele sunt sfătuite să stea departe de ticăloșii ca tine. Dacă am cunoaşte toate aceste detalii desfrânate, nu am mai fi dispuse să aşteptăm până în noaptea nunții.

– Asta e o problemă majoră.

Olivia chicoti și își întinse brațele deasupra capului. Sânii îi erau în continuare goi, dar, în prezența lui, se simțea în largul ei, nefiind deloc grăbită să se acopere, acum că ardoarea pălise, însă el luă o mină serioasă. Apetitul lui nu fusese satisfăcut și îi era dificil să se prefacă a avea chef de conversație. Ceea ce își dorea cu adevărat era să se năpustească asupra ei, dar făcuse apel la întreaga lui stăpânire de sine, pentru a se ține în frâu.

– Tu de ce nu te-ai căsătorit? îl întrebă din senin.

– Nu am cunoscut pe nimeni pe gustul meu.

– Dar ai vrea? Se întoarse pe o parte, cântărindu-l din priviri. Dacă ai cunoaște fata potrivită, adică.

– Firește.

– Te-ai căsători *cu mine* dacă ai putea?

Phillip zâmbi. Era atât de spirituală, atât de ciufulită și de șifonată! Care bărbat nu ar fi pus mâna pe ea dacă ar fi avut ocazia?

– Fără să clipesc, Lady O.

Ea îi zâmbi la rândul ei, apoi își cuibări capul în scobitura gâtului lui și îi mărturisi:

– Mi-aș dori să o poți face.

– La fel și eu.

Mărturisirea îl surprinse și pe el. Ideea de a se căsători cu ea era atât de extravagantă, încât nu-i venea să creadă că discutau despre ea.

Ce aveau de câștigat din astfel de visuri irațională? Ea era o fecioară fără experiență, iar el trebuia să fie atent în ceea ce o privea. Pasiunea putea să orbească și să copleșească. Tocmai avusese parte de un orgasm și deja confunda plăcerile carnale cu afecțiunea. Trebuia să se asigure că emoțiile ei imprudente nu o duceau acolo unde nu ar fi putut niciodată să meargă.

Tăceau amândoi, bucurându-se de compania mută, când ea se dădu înapoi, pentru a-l privi.

– Povesteşte-mi mai multe.

– Despre ce anume?

– Despre noaptea nunții și ce se petrece atunci. Brusc, îmi dau seama că sunt ignorantă în privința a numeroase lucruri care ar putea ajunge în curând să conteze mult în viața mea.

– Nu eu sunt persoana care ar trebui să te învețe.

– De ce nu?

– Ei bine, *acesta* e privilegiul și obligația soțului tău, declară el.

Ea își coborî privirea şi se uită la pieptul ei dezgolit.

– E puțin cam târziu să ne facem griji pentru asta, nu crezi?

Chicotind, îi întoarse spatele, râzând îndelung și cu poftă, ceea ce îl înveseli și pe el.

Situația lor era ridicolă. Ei îi era sortit să se mărite cu tatăl lui sau cu un alt nobil. Phillip nu avea ce să caute lângă ea nici

acum, nici pe viitor. Ea avea îndatoriri și obligații care o împovărau și pe care el nu ar fi putut niciodată să și le asume în locul ei.

Nu era treaba lui să o instruiască în arta amorului sau în orice altceva, dar tocmai se aflase cu gura pe sânul ei și cu mâna în interiorul tunelului ei de carne feminină. Depășiseră de mult granița conversațiilor politicoase și a etichetei de salon.

Ce purtare se impunea de aici înainte?

– Explică-mi pe de-a-ntregul, îl imploră ea. Îmi doresc să mă ajuți să nu mai fiu atât de neștiutoare.

Și poate că o scăpa și de virginitate, dacă nu erau prudenți. Înainte să sosească în casa lui, se întrebase dacă intenționa să meargă până la deflorare, iar acum își spunea că nu o să încerce vreodată ceva atât de îndrăzneț. Nu putea să o compromită, ruinându-i șansele la partida benefică pe care și-o dorea cu atâta disperare. O plăcea prea mult pentru a-i submina viitorul și nu avea de gând să pășească peste acel prag decisiv.

Însă fără a produce nici o stricăciune ireversibilă, putea să o educe verbal cu privire la ceea ce o aștepta.

– Mai ții minte în bibliotecă, începu el, când m-ai întrebat despre desenele erotice?

– Da.

– Ai vrut să știi dacă soțul tău îți va cere să te dezbraci.

– Iar tu mi-ai spus că da.

– Îți va cere mult mai mult decât doar să îți scoți hainele.

– Ce altceva mai poate fi?

Devenise solemnă, iar pofta de a face glume, de mai devreme, îi dispăruse.

– Bărbatul și femeia își fac reciproc diverse lucruri pentru a-și oferi plăcere fizică.

– Iar actele lor presupun nuditate?

– De obicei, da.

– E plăcut?

– Foarte.

– Eram sceptică până acum – îi aruncă un rânjet obraznic –, dar isprava ta de mai devreme mă face să-ți dau dreptate. Nu am crezut niciodată că faptul de a mă dezbrăca poate fi atât... de... atât de excitant.

– Reacția ta va deveni din ce în ce mai intensă pe măsură ce te vei familiariza tot mai mult cu partenerul tău.

– Cum ar putea, oare, să devină și mai intensă?

– Prin repetare. Familiarizare. Acestea îți slăbesc stăpânirea de sine și îți fac ferfeniță controlul.

– Hmm... Reflectă puțin. Îmi place cum sună asta. Cât despre bărbat... lui ce îi oferă femeia?

În timp ce vorbeau, ea se juca distrată cu nasturii cămășii lui, descheindu-i unul câte unul, până când îi dezgoli complet pieptul, permițându-i să îl mângâie. Seducătorul masaj, adăugându-se dorinței lui nesatisfăcute, îl făcu să-i fie foarte greu să se concentreze asupra vorbelor sale.

– Bărbatul e construit diferit față de femeie.

– În ce fel?

– La părțile intime. Îi conduse mâna între picioarele lui, lăsând-o să investigheze umflătura din pantalonii lui. Un bărbat are un fel de băț sau bară între picioare, în timp ce femeia nu are.

– Cum se numește această bară?

– Are multe nume: mădular, bărbăție, penis.

– La ce se folosește?

– La reproducere. Și pentru plăcere.

Ea începuse să exploreze, manipulând țesătura în încercarea de a estima mărimea și forma.

– Cum se petrece reproducerea? Am fost dintotdeauna curioasă.

– Bărbatul își înfige mădularul înăuntrul trupului femeii...

– Înăuntru? Glumești. Unde?

– Aici. Îi prinse locul cu mâna. Apoi își flexează șoldurile într-un ritm vioi, iar mișcarea produce frecare, ce duce la apariția unei creme albe care țâșnește din vârf. Acea cremă e sămânța lui, iar când se revarsă în pântecele femeii, apare un prunc.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Asta e cea mai ciudată poveste pe care am auzit-o vreodată.

– Pare greu de crezut – până o trăiești pe propria piele.

– Dar un bărbat poate fi *satisfăcut* și fără a se ajunge efectiv la reproducere?

– O, da.

Întrebările ei deveneau din ce în ce mai îndrăznețe.

– Cum așa?

– Ei bine, femeia poate freca mădularul bărbatului folosindu-și mâinile, sau îl poate lua în gură. În timp ce el îi explica, ea își trecea ușor degetul mare peste capul bărbăției lui, iar disciplina lui aproape cedă.

– În gură! Îi inspectă pantalonii. Foarte interesant.

Cu fiecare detaliu pe care i-l divulga, ea devenea din ce în ce mai curioasă și se ridică în genunchi, așezându-se călare peste coapsele lui, pentru a ajunge mai bine la zona lui inghinală.

– Cum poți umbla cu umflătura asta în față?

– În mod normal, chicoti el, e moale.

– Acum nu e moale.

– Nu, acum nu. Sunt excitat.

– Ești?

– Cât se poate de excitat.

– Mă dorești?

Era uluită. Încântată.

– Da.

– Când o femeie se joacă, la rândul ei, cu mădularul unui bărbat, simte și el ce am simțit eu acum câteva minute?

– E foarte asemănător.

– Vrei să-mi arăți cum să fac asta pentru tine?

Phillip simți broboane de sudoare adunându-i-se pe frunte. Olivia începuse să-i desfacă pantalonii! Nu fusese niciodată un mare gentleman, dar în situația de față intenționase să se străduiască, și era hotărât să o oprească – sincer și cu adevărat hotărât –, însă undeva între creierul și limba lui porunca de a înceta se pierdu pe drum. Rămase năucit și incapabil să facă altceva în afară de a studia alunecarea subtilă a degetelor ei subțiri și îndemânatice.

– Livvie, scrâșni el, n-ar trebui să faci așa ceva.

– De ce? Tu mi-ai făcut mie. A fost superb.

– Dar tu nu înțelegi la ce duce asta. Ea își strecură degetele dincolo de material, iar pielea ei goală luă contact cu pielea lui goală. Mâna i se strânse în cerc în jurul penisului lui. O, Doamne....

Ea se opri.

– Vreau să te privesc. Îmi dai voie?

„Nu, nu, nu", țipă creierul lui, însă el se mulțumi să o priveasscă încruntat. Era extenuat, împins dincolo de limite. Dacă Olivia mai făcea un singur pas pe calea pe care o luase, nu își mai putea asuma răspunderea pentru ce ar fi fost în stare să facă.

– Livvie, lătră el, se poate întâmpla ca bărbatul să devină prea nerăbdător și să nu-și mai poată controla comportamentul. Te joci cu focul.

– Dar tu nu mi-ai face niciodată rău.

– Nu intenționat.

Ea zâmbi, refuzând să creadă în mustrarea lui, și, cu un gest scurt din încheietură, îl dezgoli în aerul răcoros al serii. Fascinată și fermecată, îl studie centimetru cu centimetru. Sub privirea ei toridă, mădularul se trezi la viață. Era sălbatic, pulsa, dilatându-se și mai mult și întinzându-se spre ea.

– E uriaș, remarcă ea netulburată. Toate sunt atât de mari?

– Sunt eu mare. Mai mare decât majoritatea.

Se cufundară amândoi în tăcere, privindu-se doar, iar el nu știa dacă în felul acesta o provoca să meargă mai departe sau să se oprească. Dacă îl atingea din nou, avea să explodeze. Și în caz contrar, rezultatul ar fi fost același.

Fără avertizare, ea se aplecă, îi prinse în mână bărbăția și... i-o luă în gură! Gestul a fost atât de neașteptat, atât de șocant și de scandalos, încât el se goli aproape instantaneu.

Înnebunit, se întinse după ea și o împinse deoparte, apoi sări din pat ca și când s-ar fi ferit de șerpi. Gâfâind și cu pulsul încă accelerat, traversă grăbit încăperea mică și, stând cu spatele la ea, se sprijini cu o mână de perete.

Genunchii îi tremurau și constată că se alesese praful de calmul lui. Cum de ajunsese într-o situație atât de bizară, în care ea, practic, implora să fie compromisă, iar el se chinuia să îi salveze castitatea. În viața lui nu mai trecuse printr-un asemenea moment ridicol, absurd.

– Phillip, îl strigă ea din pat, ce e? Ce-am făcut rău?

– Of, Livvie, gemu el, calmându-se și trăgându-și pantalonii pe el. N-ai făcut nimic *rău*.

– Dar ai zis că femeile îți ating cu gura mădularul. Nu ar fi trebuit să o fac și eu? Se dădu jos din pat și porni spre el, apoi își sprijini o mână pe umărul lui. Nu voiam decât să te fac fericit.

El își încolăci un braț în jurul ei, cuibărind-o la pieptul lui, și o ținu acolo până își veni în fire. Când se simți în stare să vorbească fără a părea un idiot, o sărută pe creștet.

– Trebuie să te întorci la conac.

– Nu fi furios.

– Nu sunt. Doar că am nevoie de puțin timp să reflectez.

– La ce anume?

– La noi – arătă cu mâna între ei, indicând ceea ce nu putea exprima în cuvinte – și la unde duce această atracție. Te doresc mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva, dar nu pot să-ți fac asta. Nici tatălui meu.

– Dar am decis că nu pot să mă căsătoresc cu el. Nu după ce am fost aici cu tine.

– Nu spune asta. Își apăsă un deget pe buzele ei, reducând-o la tăcere. Mai ales nu acum, când pasiunea noastră abia s-a consumat. Și tu ai nevoie de timp să reflectezi.

– Ba nu am, insistă ea. După ce m-am culcat cu tine, nu aș putea niciodată să fac același lucru cu el.

– Dar, Livvie, chiar dacă ai renunța la Edward, *noi* nu am putea să ne căsătorim vreodată. Sunt prea multe persoane care depind de tine. Nu poți să îi abandonezi de dragul cuiva de teapa mea.

– Dar dacă aș face-o? sugeră ea brusc, pe negândite. Dacă, pentru prima dată în viața mea, m-aș gândi la mine și la ceea ce îmi doresc și am nevoie *eu?*

Deși își dădea seama că vorbea prostii, inima lui idioată tresări în fața acestei posibilități minunate, dar se strădui să își tempereze exuberanța neghioabă.

– Tu nu ești așa. Nu ai putea niciodată să îi abandonezi pe oamenii pe care îi iubești.

Nu discutaseră până atunci despre acest aspect al personalității ei, însă știa acest lucru cu o convingere de neclintit. Chiar dacă o supăra povara ce îi fusese aruncată în cârcă, în cele din urmă, avea să-și facă datoria.

– Hai să ne asigurăm că ajungi înapoi în casă.

O conduse în camera din față. Ea îl urmă și așteptă până ce el îi luă pelerina din cuier, i-o aranjă pe umeri și îi puse gluga pe cap. Depuse un sărut ușor pe buzele ei, iar ea îl strânse într-o îmbrățișare fierbinte.

– Voi veni la tine și mâine noapte.

„Spune-i nu!", țipă mintea lui, dar tot ce reuși să scoată a fost:

– În regulă. O să te aștept.

Phillip aruncă o privire afară pentru a verifica împrejurimile, apoi, fără a-și lua la revedere, Olivia ieși din casă, lăsându-se înghițită de întuneric. Zăbovind în prag, el îi ascultă pașii și o urmări până când o văzu furișându-se pe ușa servitorilor, după care se prăbuși lângă tocul ușii.

Ce făcea? Ce spera să obțină? Cum ar fi putut toate acestea să aibă un deznodământ fericit?

Tulburat, îndurerat și mai frustrat sexual decât fusese vreodată, intră în casă și închise ușa.

Capitolul 9

Winnie stătea în mijlocul grădinii întunecoase, cu părul despletit fluturându-i în vânt, cu halatul și cămașa de noapte lipite de corp. Cerul negru era sfâșiat de un fulger, iar bubuitura tunetului care urmă răsună prea aproape, făcând-o să se cutremure.

Precum o zeiță păgână din vechime, își înfipse vârful picioarelor în iarbă și își ridică brațele spre cer, implorându-l să-i ofere o mângâiere pe care nu știa să o numească.

Aerul era cald și înăbușitor, anunțând o ploaie iminentă, iar furtuna ce se apropia clocotea în ea, făcând-o lacomă și nechibzuită. Neliniștea o forțase să iasă din spațiul sufocant al camerei ei, însă îi era imposibil să fugă de nemulțumirea care o mistuia încetul cu încetul.

Nu putea să fugă suficient de departe, nici suficient de tare.

Călătoria la Salisbury, faptul de a-l fi cunoscut pe conte stârniseră în sufletul ei sentimente pe care le crezuse îngropate,

și, din motive de neînțeles, întâlnirea cu Edward Paxton o readusese la viață.

Timp de aproape douăzeci de ani se convinsese singură că era mulțumită, că existența ei senină și anostă în casa familiei Hopkins era tot ce îi trebuia, tot ce merita.

Păcătuise mult – în special împotriva fiicei pe care o abandonase în speranța unei adopții – și se convinsese singură că nu merita mai mult decât cărțile pe care i le împărțise soarta.

Copilă fiind, fusese frumoasă, vanitoasă, încrezătoare în ceea ce făcea. Avusese atâta poftă de viață și trăise din plin fiecare clipă, dar entuziasmul ei arogant și sufletul romantic o împinseseră spre fapte nesăbuite și interzise.

Plătise pentru acele greșeli, înăbușindu-și acea parte a personalității ei care se dedase unor purtări hedoniste. Când se mutase în casa familiei Hopkins, îi jurase lui Margaret că nu o să păteze niciodată reputația familiei, că nu o să comită vreun gest care să ridice semne de întrebare sau să dea apă la moară bârfitorilor.

Dusese un trai marginalizat. În permanență agreabilă, în permanență binedispusă, niciodată certăreață sau îmbufnată, își petrecea tot timpul având grijă să nu fie o povară, să nu supere, să nu enerveze și să nu deranjeze pe cineva.

Zâmbitoare, înțelegătoare și docilă, nu voia să dea impresia că nu era recunoscătoare, fiindcă era. Recunoscătoare, și conștientă, și îndatorată, și la cheremul altora pentru fiecare centimetru de material din hainele pe care le purta, pentru fiecare înghițitură de mâncare pe care o băga în gură.

Trecuseră atâția ani în care nu își dăduse niciodată cu părerea, nu participase la nici o discuție importantă, nu se plânsese când fusese tratată urât sau nedrept de oamenii de care depindea însăși supraviețuirea ei. Își ascunsese emoțiile atâta timp, încât nici nu mai știa cum *să simtă*. Devenise invizibilă, își mascase bine firea pasională și veselă, transformându-se într-o creatură fadă, fără formă, vagă, neclară, complet lipsită de substanță.

Tunetul bubui din nou și ploaia începu să cadă cu picături uriașe. Acestea o loviră ca un potop de pietricele, iar ea începu să se învârtă, cu fața ridicată spre cer, lăsându-și pielea încinsă să i se răcorească. Ploaia îi trecu prin halat, apoi prin cămașa de noapte,

făcând țesătura să i se lipească de corp, scoțându-i în evidență sfârcurile întărite, curbele feselor și ale coapselor.

Și-ar fi dorit să fie suficient de îndrăzneață încât să se dezbrace complet, să defileze goală, biciuită de furtună. Țesătura îi limita prea mult mișcările și nu o putea suporta. Se simțea prinsă în capcană, împovărată, simțind că nu îi ajungeau plămânii să strângă tot aerul de care avea nevoie.

Poate era din cauza turbulenței din atmosferă, căci se simțea nebună și impulsivă, imprudentă și înclinată să se dedea oricărei fapte nesăbuite care ar fi putut calma demonii ce o sfâșiau pe dinăuntru.

Furtuna o izbea din toate părțile și începu să tremure. I se făcu pielea de găină când un alt fulger căzu în apropiere și o luă la fugă spre casă, năpustindu-se pe terasă și strecurându-se pe ușa din spate.

Ignorând apa care picura în urma ei, urcă scările în vârful picioarelor. Fulgerele proiectau umbre sinistre pe pereți. Ajunse la palierul unde ar fi trebuit s-o ia pe coridor spre camera ei, însă ceva – o forță, o dorință nestăpânită – o făcu să se oprească și să arunce o privire în jur.

La capătul coridorului, Edward stătea în pragul ușii ce dădea spre apartamentul lui. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni, cu pieptul și picioarele goale, aștepta cu o atitudine poruncitoare în cadrul ușii. Privirea îi era aprigă, pătrunzătoare, studiind fiecare detaliu al corpului ei scos în evidență de hainele subțiri și ude.

Fără un cuvânt, întinse mâna spre ea. O invitație. O poruncă.

„Fă-o!", o îndemnă o voce din mintea ei. „Îți dorești asta. Îl dorești pe el. Du-te!"

În ciuda pretențiilor ei, nu era decât o femeie ușoară. Înainte să apuce să se stăpânească, se trezi alergând pe coridor ca și cum ar fi fost în flăcări. O provocare primejdioasă; îi luă o veșnicie să ajungă la el, și, cu fiecare pas, se simțea copleșită de impresia supranaturală că alerga către destinul ei.

El o trase în cameră, închise ușa și o zăvorî, apoi se năpusti asupra ei ca un animal înfometat. Ea răspunse sărutului lui sălbatic încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și picioarele în jurul taliei.

Înfigându-și limba în gura ei și prinzându-i sânii în menghina degetelor lui, nu se dovedi deloc politicos, nu arătă nici urmă de respect față de statutul ei de femeie. Brutale, dureroase, gesturile lui erau faptele unui bărbat disperat, care fusese împins dincolo de limite.

Acea purtare grosolană și aspră era exact ceea ce îi trebuia, exact experiența după care tânjise trupul ei neîngrijit și neglijat.

Plecându-și capul, el o mușcă mărunt de sfârcul întărit, iar ea se zvârcoli și gemu.

– Da, da, îl imploră ea, atinge-mă peste tot.

Prinzând-o de fese, el o răsuci pe călcâie, rapiditatea mișcării amețind-o. O duse pe sus până la patul masiv și o întinse pe saltea, cu ochii lui căprui și sălbatici concentrați asupra ei, dar tot nu spuse nimic. Îngenunchind în fața ei, o masă în sus și în jos pe o traiectorie atent aleasă, atingând-o ușor pe bust, pe burtă, pe zona inghinală, apoi urcând, pentru a repeta tortura.

Îi smulse halatul, apoi se luptă cu cămașa ei de noapte, care era prea udă și se lipise de pielea ei. Frustrat, incapabil să mai rabde fie și cea mai mică întârziere, își încleștă degetele pe corsajul ei și i-l sfâșie pe mijloc, până la picioare. Cele două bucăți căzură cu un fâlfâit, iar ea rămase goală.

Tremurând de emoție, arăta ca un soldat cuceritor, gata să o posede sălbatic împotriva voinței ei. Nimic nu ar fi putut să îl împiedice, iar ferocitatea lacomă a dorinței lui era excitantă. Ea ardea de nerăbdare să i se ofere în orice fel, oricât de decadent ar fi fost.

Trei dintre degetele lui necruțătoare se strecurară în ea. Trecuseră secole de când nu mai fusese atinsă acolo de un bărbat, iar invazia se dovedi dureroasă, însă nu îi păsă. Explodând de plăcere, își arcui șoldurile, dar el i le apăsă în jos, refuzând s-o lase să se îndoaie, să se mai elibereze puțin de tensiune.

– Să nu mă mai refuzi niciodată, îi porunci el și se aplecă, nu asupra sânilor ei, așa cum se așteptase ea, ci asupra moviliței de carne dintre picioare. Depărtându-i buzele cu limba, o pătrunse cu un gest precis, apoi începu să îi sugă clitorisul. Degetele lui rămaseră în teaca ei de carne, dezmierdând... dezmierdând... într-un ritm brutal.

Atingerile lui îi declanșară orgasmul, tensiunea dintre picioarele ei explodând și copleșind-o cu un val de fericire exaltată. Era atât de încântată, încât nu își putea ascunde reacția, dar nici nu îi păsa dacă o considera desfrânată sau stricată.

Satisfacția a fost supremă, departe de tot ce mai trăise până atunci, și se ridică în infinitul universului, zburând până în cel mai înalt punct, apoi revenind pe pământ, iar când își veni în fire și deveni conștientă de ce se petrecea în jurul ei, văzu că el începuse să-și descheie nasturii pantalonilor.

După ce îi desfăcu, și-i trase jos până pe coapse, dezgolindu-și mădularul, tufișul de păr masculin și cei doi saci ce atârnau dedesubt. Era uriaș, impunător, cu vârful umed și mustind de sucul lui erotic. Ea își depărtă coapsele, iar el chicoti în fața nerăbdării ei.

– Mica mea diavoliță, spuse el, dă-mi voie să-ți ofer mai mult din ceea ce e atât de evident că îți dorești.

Își trecu vârful rotunjit al mădularului peste carnea ei, apoi o prinse de șolduri și se înfipse în ea. Nu ezitase să încerce să-și dea seama dacă era fecioară, nu se oprise să se întrebe – slavă Domnului, nu o întrebase nici pe ea! –, ci mersese direct mai departe, iar ea se bucură. Dacă ar mai fi zăbovit chiar și o secundă, poate că ar fi explodat.

În clipa în care intră în ea, trupul i-a fost invadat de un nou orgasm, care o zgâlțâi și mai puternic decât primul. El se împinse în ea cu forță, cu brutalitate, oferindu-i-se cu toată lungimea și grosimea lui, în timp ce ea se lăsa răpită de dorință.

Nu putu rămâne tăcută în tot acel tumult și țipă, ceea ce îl făcu să o reducă la tăcere cu un sărut, invadându-i gura cu limba lui în același ritm cu legănarea șoldurilor lui.

Ea îi simți pe buze gustul sexului ei, iar acea aromă picantă și ușor sărată se dovedi un afrodiziac ce o încinse și o împinse pe noi culmi ale extazului.

În timp ce ea coborî în spirală, el rămase sprijinit pe brațe deasupra ei, iluminat de o aureolă sălbatică, primitivă.

– Bun venit în patul meu, domnișoară Stewart. Afectă o mină regală. S-ar părea că ai ajuns în sfârșit unde ți-e locul.

– Da, milord, consimți ea, așa se pare.

– Dată fiind înclinația ta fățișă către desfrâu, s-ar putea să nu te mai las să pleci vreodată.

– Voi fi, deci, sclava ta sexuală?

– O idee minunată, reflectă el. O să mă gândesc la asta.

Își înteți ritmul, cu fiecare penetrare făcând-o să se izbească de tăblia patului, iar ea se văzu nevoită să își încleștеze degetele pe așternuturi, pentru a se stabiliza.

Își mai venise puțin în fire și redevenise rațională. Nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva, că se afla acolo, goală și cu picioarele încolăcite ferm în jurul lui. Și totuși nu îi părea rău, nici nu era mâhnită.

Acea escapadă îi dădea o stare de bine, ca și cum ar fi găsit, în sfârșit, drumul spre casă, după ce rătăcise ani la rândul.

Luptându-se să ajungă la punctul culminant, cu inima bubuindu-i sub coaste, cu sudoarea strângându-se în broboane mari pe frunte, Edward ajunse la doar câteva clipe distanță de a se revărsa în pântecul ei. Ea nu îi putea da voie să comită un act atât de imprudent – era prea periculos pentru amândoi –, însă dorea să îi ofere un climax care să fie la fel de superb cum fusese al ei.

Preluând controlul, se rostogoli împreună cu el până când ajunse cocoțată deasupra lui. Bărbăția lui rămase o prezență constantă și neîmblânzită între picioarele ei, izbindu-se necruțătoare în ea.

– Dumnezeule mare, Winnie, se întrebă el, ce se întâmplă cu noi?

– Nu știu, Edward.

– De-ar fi să mor în clipa asta, aș ști că a meritat să trăiesc până acum.

– Ei bine, lasă deoparte gândurile morbide, râse ea. Nu am de gând să te las să-ți dai duhul. Cel puțin, nu până nu mă joc puțin cu mădularul ăla delicios al tău.

Lăsându-l fără replică în urma răspunsului ei carnal, alunecă de pe el și coborî cu săruturi arzătoare pe pieptul lui, pe buric, până la părul țepos din partea de jos a abdomenului.

Îngropându-și nasul în el, începu să îl lingă și să îl scormonească, iar el se foi agitat, nerăbdător să guste din ceea ce îi promitea.

Trecuse foarte, foarte mult timp de când nu mai avusese parte de o tăvăleală atât de indecentă. Întreaga lui ființă striga de bucurie, văzând că descătușase caracterul ei scandalos. Ea se aplecă și îl linse, apoi îl linse din nou.

– Winnie, o avertiză el, sunt foarte excitat. Dacă mă iei în gură, nu cred că o să mă pot stăpâni.

– Nu vreau să te stăpânești, insistă ea. Privirea ei rugătoare se ațintи în ochii lui. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Nu mai așteptă răspunsul lui, știind că în clipa în care mergea mai departe, el nu o să mai fie în stare să se plângă. Se jucă ușor cu buzele peste capul mădularului, apoi deschise larg gura și îl lăsă să se împingă în ea. Avea un gust sublim, fierbinte, sărat și masculin, și detecta o aromă moscată ce părea să fi fost creată exclusiv pentru ea.

– O, Doamne, gemu el, și reluă penetrarea cu și mai multă energie, apoi încremeni, cu trunchiul împietrit.

Se împinse în față. O dată. De două ori. De trei ori. După aceea, se revărsă în gâtul ei. Ea acceptă tot ceea ce avea el de oferit, și chiar mai mult, savurând fiecare aspect îndrăzneț și vulgar al gestului de desfrâu.

Îl ținu acolo, adânc îngropat, până expiră. Dorința urgentă se disipă, căzu cu toată greutatea pe saltea, iar erecția începu să i se retragă. De-abia atunci urcă încet cu sărutări pe abdomenul lui, apoi pe piept, simțind nevoia de a se cuibări în brațele lui.

Fără îndoială, prin mintea lui goneau mii de întrebări. Ce fel de fată bătrână era? De ce nu era fecioară? Care era cauza imoralității ei rușinoase? Cum de fusese în stare să pice direct în patul lui, fără nici un schimb de replici menit să o atragă acolo?

Spera că Edward era prea gentleman pentru a-i pune acele întrebări. Avea prea puține răspunsuri și își imagina că, odată cu ivirea zorilor, o să fie lovită de rușine și de regrete, însă, în acel moment, era fericită, poate chiar puțin încântată de ea însăși pentru starea dramatică în care reușise să îl aducă.

Deși încercase să nege acea parte din ea, eforturile ei fuseseră în van. Câtă vreme se afla acolo cu el, nu avea să renege ceea ce tocmai trăiseră împreună, nu avea să încerce să găsească explicații logice. Își dorise acea împerechere zgomotoasă și își

dorise, de asemenea, ce ar fi urmat după ceea ce se întâmplase. Acea companie calmă, glumele sugestive, mulțumirea senină reprezentau mare lucru pentru ea.

Cum nu era pregătită să audă orice ar fi avut el de spus, inițiе un sărut pentru a-l împiedica să vorbească. El îi răspunse, lăsându-și limba să se joace cu a ei. Când buzele li se separară, el declară:

– Ador să simt gustul sexului meu în gura ta.

Roșind, Winnie nu știu ce să răspundă, iar el o salvă ridicându-se din pat, mergând la o măsuță de lângă fereastră și luând paharul de vin din care băuse. I-l aduse, se întinse într-o rână pe saltea și i-l ținu în timp ce ea sorbi de mai multe ori, cu sete.

– Am fost trezit de furtună, îi mărturisi el, și te-am văzut afară. Îi ciufuli părul. Era umed și în dezordine. Ți-e frig?

– Nu.

Clătină din cap, dar el o acoperi oricum cu o pătură, apoi se ridică și își scoase pantalonii, în timp ce ea îl studie în detaliu.

Zvelt și înalt, chipeș și în formă, era un exemplar foarte reușit. Mădularul lui era ușor sculat, ca și cum tăvăleala lor înnebunită de mai devreme nu i-ar fi astâmpărat dorința, însă el nu se sfia să defileze gol prin fața ei.

Dădu la o parte pătura și se băgă sub ea, cuibărindu-se lângă Winnie și încolăcindu-se apoi unul în celălalt. Ea se înfioră de plăcere când simți alunecarea tensionată a mușchilor lui, frecarea produsă de părul lui aspru pe pielea ei fină, și îl trase mai aproape, cu mâna pe fesele lui, ghidând bazinele lor spre un contact mai intim.

– Dacă o ții tot așa, spuse el rânjind cu subînțeles, nu prea vom apuca să mai și discutăm.

– Cine a zis că vreau *să discutăm?*

– Vulpoaico. Timp îndelungat, Edward o studie, analizându-i trăsăturile ca și cum ar fi încercat să ghicească ce anume o făcea să vibreze, apoi spuse fără urmă de delicatețe: Nu erai virgină.

– Nu, nu eram.

– Norocul tău! Chicoti, făcând mai ușor de îndurat penibilul afirmației lui. Scoți la iveală bestia din mine, domnișoară

Stewart. Dacă ai fi fost înzestrată cu un minim de castitate, cel mai probabil te-aș fi sfâșiat în două.

– Nu ai fi putut, milord. Plesnesc de sănătate.

– Edward, o dojeni el. Ai uitat?

– Nu, nu am uitat.

Deși nu voia să îi folosească numele mic, nu dorea să existe vreo piedică în calea dezvoltării acelei intimități emoționale care deja înflorea între ei cu o viteză alarmantă.

Cuibărindu-se în perne, el își petrecu un braț pe după umerii ei.

– Cum îți explici atracția dintre noi? Sunt teribil de excitat, ca un adolescent.

Ea se întinse și îl mângâie pe mădular, făcându-l să se întărească brusc.

– Nu prea există nimic de băiețandru în tine. Dacă m-ar întreba cineva, aș fi nevoită să te descriu ca pe un individ viguros și foarte viril.

– Încetează, vulpoaico. O plesni vesel peste mână. Trebuie să-mi trag sufletul. Am patruzeci și cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu te poți aștepta să o țin tot într-o hârjoană, ca un iepure.

Ea râse și își mută degetele obraznice pe fundul lui, care era un loc excelent de odihnă.

– Dată fiind starea ta jalnică, o să-ți acord o pauză, dar nu ți se va permite să te odihnești prea mult.

– Da, Maiestate. Îi răpi un sărut scurt, apoi deveni serios. Povestește-mi despre cel căruia i-a dăruit virginitatea ta. Mai face parte din viața ta?

Era evident că nu putea suporta gândul de a o ști cu un alt bărbat și era hotărât să îi smulgă mărturisirea că nu avea nici un iubit.

Ce idee caraghioasă! Ea, anosta și plicticoasa Winnie Stewart, să aibă o aventură clandestină! Singura modalitate prin care existența ei ar fi putut deveni mai ștearsă ar fi fost dacă ar fi murit!

– Nu. Roși din nou. S-a întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă.

– L-ai iubit?

– Da, l-am iubit. Nebunește și cu pasiune. Eram foarte tânără și naivă.

– Dar el nu te-a luat de soție?

– Nu putea.

Aluzia la vechea ei iubire – fiul lordului, Gerald, pentru care renunțase la toate – o tulbură și se lăsă năpădită de lacrimi înainte de a reuși să și le ascundă.

Ce rușinos să îl știe martor la durerea ei!

– Nu vreau să vorbesc despre perioada aceea.

– Nu ar fi trebuit să fiu atât de brutal, spuse el. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. E o rană veche, dar are puterea să mă rănească mai mult decât ar trebui.

– Îmi dau seama.

Câteva dintre lacrimile ei se revărsaseră, iar el folosi cearșaful pentru a i le șterge, apoi îi prinse fața în palme și o sărută pe fiecare dintre pleoape.

Gestul a fost atât de afectuos și de neașteptat, încât făcu apel la întreaga ei stăpânire de sine pentru a nu izbucni într-o repriză de plâns prelungită.

Trebuia să dea o notă de frivolitate întregii situații, să schimbe subiectul cu unul mai puțin traumatizant. Redevenind calmă, zâmbi.

– Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostit?

El reflectă la întrebarea ei.

– Am crezut că da, la un moment dat, când eram tânăr, dar nu. Nu am fost niciodată.

– Nici măcar de soția ta?

– Am fost prieteni foarte buni.

Era o mărturisire tristă. Bărbații din clasa lui socială se căsătoreau din numeroase motive, printre care nu se număra niciodată afecțiunea, dar cât de trist era că nu trăise deloc satisfacția pe care o putea oferi iubirea!

– Dacă te căsătorești cu Olivia, deschise ea subiectul, crezi că vei ajunge să nutrești sentimente profunde față de ea?

El pufni.

– Nu văd cum aș putea. Ea și cu mine nu avem nimic în comun.

– Ce trist pentru amândoi!

Deși relația ei cu Gerald o lăsase cu inima frântă și îi distrusese viața, nu ar fi schimbat cu nimic acea perioadă din viața ei. Cunoscuse extazul și fericirea într-o măsură de care prea puțini se bucurau vreodată. Fusese singura perioadă când se simțise cu adevărat vie.

– Regreți că nu ai avut copii?

– Foarte mult. Eram nerăbdător să văd câțiva strengari veseli alergând prin conacul ăsta bătut de vânturi. Se întinse pe spate și o lipi cu obrazul de pieptul lui. Îmi dai voie să îți mărturisesc un secret? Dar trebuie să îmi juri că nu i-l vei împărtăși Oliviei sau lui Margaret.

– Desigur, Edward.

– Am doi copii.

– Chiar așa?

Năucită de veste, se ridică într-un cot pentru a putea să-l privească.

– Te-am șocat.

– Nu, minți ea. Doar că nu am auzit niciodată zvonuri.

Și îi era greu să creadă că Margaret nu descoperise acest lucru. Femeii îi plăcea să vorbească la nesfârșit despre cum descoperise fiecare aspect important de știut.

– S-a întâmplat înainte să mă căsătoresc. Ei sunt adulți acum.

– Cine a fost mama lor?

– O fată care lucra ca slujnică în casă. Era atât de plină de viață și eram nebuni unul după celălalt. Se încruntă, ca și când acel moment din trecut i se părea acum ireal. E moartă de mulți ani.

– Ei sunt aici, pe moșie?

– Fiul meu, da. E grăjdarul meu șef. Numele lui e Phillip.

– O să mi-l prezinți?

Edward păru surprins să o vadă interesată.

– Mi-ar plăcea.

– Și celălalt copil e o fiică?

– Da. Anne.

– Ea unde e?

– Trăiește lângă Bath. E o femeie modernă și independentă, cel puțin așa mi s-a spus.

– Nu ești sigur?

– Nu am mai văzut-o de când avea trei ani. Era rândul lui să roșească. M-am purtat foarte urât cu ei. Au plecat de pe moșie exact înainte să mă căsătoresc și s-au descurcat singuri, fără ajutorul meu. Nu mă aștept ca Anne să mă placă prea mult – asta dacă se gândește vreodată la mine. Nu am încercat niciodată să o găsesc.

Winnie nu își putea imagina cum era să ai o fiică, fără să păstrezi nici un fel de legătură cu ea. Decizia ei de a renunța la Rebecca era un spin ce o înțepa neîncetat și, dacă ar fi știut unde se afla fata, și-ar fi asumat orice risc, ar fi depășit orice obstacol, pentru a fi cu ea.

– Ce te împiedică?

– Sunt un laș. Nu am nici o altă scuză.

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș urca în șa chiar mâine și nu m-aș mai opri până nu aș ajunge la ea, căzând în genunchi și cerându-mi iertare pentru tot răul pe care i l-am pricinuit.

– Tu așa ai face, nu? Rânji. Mi-aș dori să am curajul tău.

– *Eu* mi-aș dori să am copiii tăi.

Conversația lor o făcea să sufere, căci îi trezea instinctele materne și feminine de a călăuzi și sfătui, de a liniști și învăța, făcând-o să tânjească să fie soția lui.

Dorința era atât de intensă, încât aproape se materializă ca un obiect tangibil între ei. O făcu să își dorească să îi pice cu tronc. În ciuda bogăției și a rangului lui, a faimei și notorietății, era singur, la fel ca ea, și, dată fiind camaraderia lor excepțională și afinitatea lor fizică dogoritoare, erau extrem de compatibili.

Ar fi putut să îl iubească atât de ușor, încât ideea o înspăimânta. Se simți năpădită de cel mai ridicol vis; se văzu cu el în viitor, fermecați și senini, la bătrânețe. Viziunea era atât de vie și atât de limpede, încât o sperie. Își dori de îndată să afle dacă putea transforma în realitate un astfel de viitor luminos, ceea ce o făcea să fie cel mai jalnic exemplar de gâsculiță sentimentală pe care îl întâlnise vreodată.

I se mai întâmplase cândva să trăiască o aventură frivolă, amăgindu-se singură că s-ar fi putut produce imposibilul. Încă de la bun început înțelesese că Gerald nu ar fi putut niciodată

să o ia de soție, însă continuase chiar și așa, lăsând entuziasmul și fanteziile să îi anuleze prudența.

Ambițiile ei irațională distruseseră mai multe vieți, și crezuse că deprinsese o fărâmă de înțelepciune de pe urma idioteniei ei, însă, aparent, nu o făcuse, căci stătea în brațele lui Edward și își închipuia tot felul de scenarii scandaloase și nepractice.

Nu o să învețe niciodată din greșeli?

Nu doar că se culcase cu Edward, ci îi și dezvăluise firea ei desfrânată, nelăsându-i loc de îndoială în privința caracterului ei. O înșelase pe Olivia, poate chiar îi pusese în pericol șansele de a reuși să încheie acea partidă. În fond, de ce s-ar fi căsătorit Edward cu cineva dintr-o familie în care unul dintre membri era o femeie atât de ușoară?

Iar dacă totuși o alegea pe Olivia, unde ar fi putut Winnie să meargă? Ce ar fi făcut?

Nu putea rămâne la Salisbury, așa cum sperase. Nu ar fi fost în stare să o privească în ochi pe Olivia sau pe Margaret. S-ar fi simțit prea rușinată să stea lângă ele la masa de seară sau la festivitățile de sărbătoare. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna amintirea acelui episod o să umbrească interacțiunile lor.

O să trăiască veșnic sub imperiul impulsurilor ei carnale? Acum nu mai putea da vina, pentru acele înclinații, nici pe tinerețea ei, nici pe naivitate, deci ce pretext ar fi putut folosi pentru a-și justifica faptele?

Oftă. Îi era atât de greu să se mustre singură, când se bucura de fiecare clipă petrecută alături de Edward.

„Mâine-dimineață la prima oră", se dojeni ea. Reproșurile personale puteau începe în zori. Deocamdată avea de gând să cocheteze și să se joace, să se cuibărească lângă el și să își imagineze că bărbatul acela îi aparține. Dimineața o să vină oricum prea repede.

– Te-ai odihnit suficient, depravat bătrân ce ești?

El lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Da, ușuratică nerușinată ce ești! Privirea îi scânteia de veselie. O să-ți arăt de ce suntem în stare noi, libertinii în vârstă, atunci când ne propunem ceva.

Urcându-se peste ea, îi desfăcu larg coapsele pentru ca bărbăția lui proaspăt trezită la viață să își poată croi din nou drum printre ele, și, aproape fără efort, se strecură în ea. Ea ridică picioarele și le încolăci în jurul lui.

Punându-și mâinile de o parte și de cealaltă a capului ei, își împleti degetele cu ale ei, apoi începu să se miște. Era năucitor, blând, minunat, cea mai tandră întâlnire de suflet posibilă între doi oameni.

Ardoarea lor crescu în același ritm, deși, de data aceasta – acum că pasiunea inițială fusese satisfăcută –, ritmul era lent, relaxat, permițându-le să savureze fiecare pas din ascensiunea către punctul culminant. Însă pe măsură ce tensiunea trupească a lui Edward se intensifica, la fel creștea și teama ei.

În cursul interludiului lor sexual de mai devreme ea îi oferise plăcere folosindu-și gura, însă nu putea risca să îl lase să termine între picioarele ei.

– Edward, promite-mi ceva.

– Draga mea Winnie, poți avea tot ce îmi stă în putere să îți ofer.

– Nu te goli în mine. Vreau să îmi promiți, înainte să mergem mai departe.

El se opri din penetrarea lentă, privind-o cu afecțiune, și o altă emoție – iubire, se întrebă ea? – îi străluci în ochi.

– Voi avea grijă. Îți jur.

Șoldurile lui își reluară legănatul metodic, iar când orgasmul o invadă, se retrase și se revărsă pe abdomenul ei. În aerul cu iz de sudoare și de sex, o strânse în brațe până când pielea li se răcori, apoi se strecură din pat și se duse în camera alăturată. Când se întoarse, avea în mâini o carafă cu apă și un bol. Le puse pe o masă de toaletă, înmuie un prosop și se apropie de ea, ștergându-i pata lăsată de sămânța lui.

Apoi o luă din nou în brațele, trăgând pătura peste amândoi. Ea se lipi cu spatele de el, cuibărindu-i-se la piept și preluând căldura emanată de trupul lui.

El căscă, și ei i se păru că șuieratul acela cald de lângă urechea ei era însoțit de un zâmbet.

– Sunt fericit, murmură el.

– Mă bucur.

– Rămâi cu mine.

– Cât de mult pot.

Respirația lui se domoli și adormi. Winnie rămase nemișcată, savurând acel moment, memorând totul în cele mai mici detalii, pentru a nu uita niciodată.

Dar ce o să se întâmple mâine?

Oricât ar fi încercat să alunge acea întrebare, ea nu se dădea dusă.

Atunci când era vorba despre Edward nu avea nici o fărâmă de voință, și ar fi ars de dorința de a se împreuna cu el ori de câte ori ar fi avut ocazia. Atracția dintre ei era de netăgăduit și inevitabilă, și deși simțea că o trădase pe Olivia de data aceasta – o situație teribilă și cu totul ieșită din comun –, nu se putea înfrâna să nu o facă din nou.

El nu pomenise de posibilitatea de a-și da altă întâlnire în afară de aceea, și nici nu s-ar fi așteptat la așa ceva, însă nu ar fi putut îndura să dea întâmplător peste el în timp ce se plimba pe moșie sau se relaxa pe terasă.

Trebuia să plece la Londra cât mai discret și mai rapid cu putință, în măsura în care își putea organiza deplasarea. Cum nu avea bani să plătească drumul, o să fie nevoită să se consulte cu Margaret, ceea ce însemna să găsească un motiv care să o încurajeze pe verișoara ei să o trimită acasă.

Nu știa ce tertip o să utilizeze, dar avea la dispoziție tot restul nopții pentru a reflecta.

Se ridică cu grijă din pat și își luă halatul. Neglijeul ei sfâșiat se afla pe podea și, îndemnată probabil de diavol însuși, îl ridică și îl băgă în pat lângă Edward, ascuns parțial de perne, dar lăsând la vedere suficient din el pentru ca Edward să îl observe de îndată ce se trezea.

– Un suvenir, dragul meu bărbat, șopti ea cu o ultimă privire plină de dor. Mulțumesc pentru ceea ce mi-ai oferit în noaptea asta.

Se duse în vârful picioarelor la ușă, aruncă o privire pe coridor, după care părăsi pe furiș încăperea.

Capitolul 10

Freddy Blaine era așezat la biroul lui și răsfoia teancul de facturi care îi fuseseră aduse de la Londra.

Nu conștientizase cât de mult cheltuise în cursul vizitei sale în oraș. Ținea minte că își cumpărase câteva seturi de haine, își achiziționase un cal nou, dar în rest...

În fine.

Banii dispăreau fără să-ți dai seama, și îi era al naibii de greu să țină de ei. Deși nu considera că ar fi avut gusturi extravagante, îi era dificil să se descurce cu renta neîndestulătoare pe care i-o acorda fratele lui mai mare, Henry. Nu că ar fi avut de gând să se plângă. Ținând cont de zgârcenia fratelui lui, era un miracol că îi acorda orice fel de venituri, deci nu se afla într-o poziție care să-i permită să se smiorcăie sau să protesteze.

Dacă Henry ar fi avut cea mai mică bănuială că Freddy nu îi era recunoscător, ar fi fost suficient de meschin să îi taie toate fondurile; prin urmare, Freddy se purta cu mănuși cu el. Trebuia să fie amabil și servil cu plângăciosul zgârie-brânză, mimând afecțiunea și bunăvoința, în timp ce în sinea lui clocotea și urzea planuri.

Aparențele contau mai presus de orice, deci îi plăcea să fie văzut ca un gentleman înstărit. Nu ar fi suportat ca toți ceilalți să îl privească de sus, bârfindu-l sau strâmbând din nas în fața sărăciei lui.

Ah, cât ura sărăcia!

Era o nenorocire să fii al șaselea născut al unui baronet. Averea ancestrală era mică și nesemnificativă, iar iresponsabilul lui tată adusese pe lume doisprezece copii, dintre care nouă erau băieți. Cele trei fete reușiseră să se căsătorească, în vreme ce unul dintre frații lui se călugărise, iar celălalt intrase în armată. Ceilalți șapte, dar în special Freddy, insistau să fie întreținuți din veniturile proprietății, căci nu aveau de gând să se umilească muncind ca oamenii de rând.

Freddy avea anumite standarde, iar acestea erau foarte ridicate. Din nefericire erau și foarte costisitoare. De exemplu, numai factura pe brandy ar fi ruinat un individ mai puțin prosper.

Oftă. Ce era de făcut?

Nu mai putea continua așa prea mult timp. Se pricepea să fugă de răspundere, să își ascundă datoriile și să amâne plățile, dar unii dintre proprietarii de prăvălii se săturaseră să aștepte plata și îl amenințau cu măsuri judiciare.

Ce mizerie din partea unui om de rând să îndrăznească să amenințe o persoană așa importantă cum era el. Încotro se îndrepta lumea?

Dacă fie și numai unul dintre mâncăii aceia avari își ducea la îndeplinire amenințările, o să fie nevoit să meargă la Henry să cerșească, iar a-i cere bani în plus nu era o opțiune.

După ultima încurcătură în care se vârâse Freddy, Henry îi declarase că era ultima dată când îl salva, iar Freddy era convins că Henry vorbise serios. Încă se înfiora de fiecare dată când își amintea bubuitul surd cu care se trântise ușa închisorii din acel orășel mizerabil, unde fusese prins umblând după fuste.

Freddy avea o preferință pentru fetele foarte tinere și, dată fiind incapacitatea lui de a-și stăpâni poftele murdare, existaseră numeroase incidente de-a lungul anilor. După cel mai grav dintre ele – când flirtase cu fiica de zece ani a unui duce –, Henry îl izgonise la țară, cumpărându-i proprietatea pe care locuia acum și spunându-i că nu avea ce să caute în înalta societate, cu alte cuvinte, că nu putea trăi printre cei de-o seamă cu el.

Nu știa nimeni despre ticăloșiile lui repetate. Henry fusese al naibii de prevăzător atunci când împărțise bani în toate direcțiile pentru a cumpăra tăcerea celor față de care greșise, deci Freddy își păstrase o imagine acceptabilă. I se permitea să se tragă de șireturi cu mica nobilime, era invitat cu regularitate pe moșia Salisbury și pe altele similare, era chemat la partide de vânătoare, dineuri și evenimente sociale.

De fiecare dată când reușea să se organizeze, se furișa în oraș, în pofida instrucțiunilor explicite ale lui Henry, deoarece, ca tot omul, trebuia și el să își aducă la zi garderoba și să fraternizeze cu prietenii lui. Și, desigur, trebuia să se ocupe și de nevoile trupești.

Luase foarte în serios avertismentele lui Henry – că dacă o ținea tot așa, o să se vâre în vreun bucluc din care nici măcar regele nu l-ar fi putut salva; prin urmare, își stăpânise poftele violente atât cât fusese în stare. În fond, ca bărbat, nu se putea distra în acele cătune modeste în care ar fi fost atât de ușor recunoscut, așa că își considera expedițiile la Londra un fel de tratament sexual preventiv. Își vedea de treburile lui ticăloase păstrând un relativ anonimat, astâmpărându-și dorințele după pofta inimii, ceea ce îl ajuta să și le mențină la un nivel rezonabil. Apoi, când se întorcea acasă, putea să își continue activitățile monotone și plicticoase.

Ceea ce i-ar fi trebuit era o soție cu avere. O infuzie considerabilă de capital i-ar fi asigurat independența față de baierele pungii fratelui său. Și-ar fi plătit datoriile și i-ar fi rămas suficient cât să își satisfacă poftele și capriciile după bunul lui plac. Nu ar mai fi fost nevoit să își numere fiecare nenorocită de lețcaie.

Din păcate, nu avea nici o calitate care ar fi putut atrage o soție cu avere. Nu urma să moștenească nici un titlu, nu avea proprietăți doar ale lui – moșia pe care locuia fiind deținută de Henry. Dacă ar fi avut cel mai mic beneficiu pe care să i-l poată oferi unei femei bogate, ar fi pus mâna pe una cu mult timp în urmă, însă femeile cu avere nu se înghesuiseră niciodată să îi bată la ușă.

Punând la socoteală și vârsta lui – patruzeci și trei de ani – și obiceiurile proaste – tăriile, jocurile de noroc și perversiunile –, nu prea era un pretendent tentant.

Ce femeie cu scaun la cap l-ar fi vrut?

Mormăind dezgustat de el însuși și de halul în care ajunsese, împinse hârtiile deoparte și porni hotărât spre ieșirea din spatele casei, ajungând în curte. Undeva în depărtare deslușI un horn al conacului Salisbury.

Ce n-ar fi dat să fie în locul lui Edward! Un titlu sigur, o grămadă de bani în bancă, și toate fecioarele avute din regat întrecându-se să îi obțină mâna.

Unii bărbați se scăldau în noroc, în timp ce alții nu aveau deloc!

Brusc, îi trecu prin minte o imagine cu imprudenta târfuliță de Penelope, cu care se jucase în pavilionul lui Edward. Oare ea ce urmărea?

Deși pretinsese că avea douăzeci și trei de ani, el i-ar fi estimat vârsta mai aproape de șaisprezece. Pe tot parcursul cinei pe care o îndurase în casa lui Edward, îi aruncase ocheade. O făcuse într-o manieră subtilă, astfel că ceilalți nu observaseră flirtul, iar când îi sugerase o întâlnire secretă, el nu fusese surprins.

Se purta ca o femeie ușoară, însă când încercase să facă sex cu ea, fata fugise ca o fecioară înspăimântată. Se gândise la un viol, un act pe care l-ar fi considerat justificat, după cât îl stârnise ea, însă Penelope era o leoaică sălbatică și i-ar fi opus rezistență; și, cum băuse prea mult, nu avusese chef să se chinuie cu ea doar ca să facă treaba.

Fusese salvată de beția lui, însă dacă i se arăta din nou ocazia să se amuze cu ea, nu putea garanta că o să fie la fel de norocoasă. Odată provocat, rareori mai dădea înapoi, și ar fi fost mai mult decât bucuros să îi dea exact ce merita.

Prin minte îi trecu o altă idee, chiar mai interesantă. Ce fel de zestre avea? Atât tatăl ei natural, cât și cel vitreg fuseseră conți, doi măgari tiranici și pompoși pe care Freddy nu îi putuse suferi. Fără îndoială că, la moartea lor, îi lăsaseră lui Penelope o sumă substanțială, pentru a-i asigura o partidă avantajoasă.

– Cum o fi? se întrebă el cu voce tare.

Cât de generoasă era zestrea primită de Lady Penelope de la cei doi tați? Nu cumva avea o zestre *dublă?* Câte una de la fiecare conte! Ce noroc ar fi fost pe capul lui!

Era puțin mai în vârstă decât îi plăcea lui, dar suficient de atrăgătoare să îi stimuleze preferințele anormale. Cu obrăznicia și atitudinea ei, nu s-ar fi săturat niciodată să încerce să o îmblânzească sau să o învețe să i se supună.

Simpla idee îl excită, trezindu-i mădularul la viață în pantaloni.

Ar fi fost simplu de forțat o căsătorie cu Lady Penelope. Cum avea o purtare demnă de o femeie de moravuri ușoare, nu i-ar fi fost greu deloc să o atragă într-o situație compromițătoare. Judecând după întâlnirea lor precedentă, nu credea că avea prea

multă experiență, ceea ce îl încânta. Era expert în a convinge copiii să facă lucruri interzise, deci nu o să fie nevoit să consume prea multă energie pentru a o duce pe căi greșite.

Alte câteva priviri furișe, alte câteva cuvinte șoptite, una sau două întâlniri secrete în pavilion, iar Penelope o să se trezească pierdută și disperată.

Odată ce erau prinși, o să fie nevoiți să se căsătorească rapid, pentru a evita orice urmă de scandal.

Chiar și gândul la momentul când avea să-i dea vestea lui Henry, la cât de minunat ar fi fost să scape de sub influența pioasă a fratelui său îi acceleră pulsul.

Ce plan grozav! De ce nu îl pusese la cale mai devreme?

Intră cu pași hotărâți în casă și porunci să i se înșeueze un cal, în timp ce el urcă în fugă și se schimbă într-una din jachetele nou cumpărate. În câteva minute era pe drum către Salisbury. Dacă reușea să-și facă o intrare impresionantă, o să poată obține o nouă invitație la cină.

Cu siguranță, lui Edward i-ar fi prins bine să mai aibă un bărbat la masă pentru a întreține întregul cârd de femei.

Râzând și simțindu-se mai optimist decât fusese în ultima vreme, dădu pinteni calului și o luă la galop.

Margaret stătea pe terasă, savurând căldura soarelui și răsfoind corespondența ce îi fusese adusă de la Londra. Cuprindea un vraf de facturi la care se așteptase, scrisori personale de la diverse cunoștințe și un alt bilet înnebunit de la menajera lor, informând-o că Helen tot nu fusese găsită.

După ce primise prima misivă agitată a servitoarei, Margaret o liniștise, trimițându-l pe domnul Lassiter să facă o scurtă vizită la reședința lor. Acesta, un individ deosebit de competent, îi dăduse femeii câteva rapoarte vagi despre căutări false care nu se realizaseră niciodată, însă acestea erau detalii pe care slujnica băgăcioasă nu avea nevoie să le știe.

Unii ar fi fost șocați de ceea ce pusese în mișcare, dar alții, la fel de numeroși, ar fi procedat exact la fel, date fiind circumstanțele, și refuza să se simtă vinovată.

În ciuda obiecțiilor viguroase ale lui Margaret, familia acceptase să o păstreze și să aibă grijă de acea creatură de rând, deși era evident că mama ei avusese sângele întinat. Cum ambii părinți răposaseră, lui Margaret îi revenise sarcina de a descâlci consecințele neglijenței fiului ei vitreg.

Margaret nu avea de gând să permită ca greșeala unui bărbat imatur și tâmpit, mort acum, să influențeze negativ viitorul lui Penny – sau al ei –, și nici nu avea de gând să irosească și mai mult din banii lor, deja împuținați, pentru a o găzdui pe micuța imbecilă. Margaret cheltuise pe copilă mult mai multe resurse și efort decât merita.

Olivia o să se bucure într-o bună zi. Cu siguranță! Margaret nu se îndoia de acest lucru. Odată ce se va vedea căsătorită și ocupată să-și crească propriii copii, o să fie ușurată că soarta îi ridicase acea povară de pe umerii ei slabi.

Din pragul ușii apăru Winnie, iar Margaret băgă scrisoarea la fundul teancului, ascunzând-o. Dacă Winnie și Olivia ar fi avut cea mai mică bănuială că ceva era în neregulă, ar fi insistat să se întoarcă în grabă în oraș, însă Margaret nu avea de gând să permită ca vizita la Salisbury să se încheie prematur. Plănuiseră să rămână în vizită pe moșia contelui timp de alte două săptămâni, și așa aveau să facă. După ce lucrurile se rezolvau într-o manieră satisfăcătoare pentru Margaret, o să fie timp suficient să își frângă mâinile și să plângă după Helen.

Winnie veni spre ea, iar Margaret o studie. Părea schimbată. Avea o scânteiere și o vivacitate pe care nu i le mai văzuse de o veșnicie, iar schimbarea o scotea în evidență, făcând-o vizibilă și ostentativă într-o manieră care nu îi plăcu lui Margaret.

Winnie fusese dintotdeauna mult prea frumoasă. Din fericire, câtă vreme locuise cu Margaret, avusese grijă să își ascundă frumusețea. Nu folosea vopsele de față care să îi pună în valoare trăsăturile, își purta părul acoperit și se îmbrăca în rochii cuminți, fără nimic deosebit, iar Margaret îi fusese recunoscătoare pentru modestia ei.

Odată ce imoralitatea ei fusese dovedită și având, pe deasupra, o înfățișare care ar fi putut ispiti orice bărbat, Margaret trăise în permanență cu teama ca nu cumva servitorii bărbați,

sau poate chiar – Doamne ferește! – propriul ei soț sau fiu vitreg, să cadă victime faimoaselor farmece ale lui Winnie, însă temerile ei se dovediseră nejustificate.

De fapt, Winnie afișase un comportament perfect cuviincios, străduindu-se neîncetat să treacă neobservată, așa încât nu înțelegea ce se întâmplase de se produsese o asemenea transformare dramatică.

Își aminti o remarcă ciudată a lui Penny, cum că îi văzuse pe Winnie și pe conte împreună în grădină. Margaret nu o băgase în seamă, interpretând informația drept un alt exemplu al plăcerii lui Penny de a face rele.

Winnie și contele nu puteau fi...

Gândul era atât de ridicol, încât refuză să îl lase să o împingă spre o concluzie. De când sosiseră, Winnie abia dacă schimbase câteva fraze cu Edward. Își petrecea fiecare clipă stând mohorâtă în camera ei. Nu ar fi avut nici o ocazie să...

– Bună ziua, Margaret.

Salutând-o cordial, își trase un scaun și se așeză.

– Winnie.

– E atât de frumos aici, nu-i așa?

Oftând, își ațintă privirea asupra pajiștilor, lăsându-și ochii căprui să studieze terenul îngrijit și caii ce pășteau în depărtare.

– Nici c-ar putea avea Olivia noroc mai mare decât să pună mâna pe toate astea.

– Ai observat vreun indiciu privind starea de spirit a contelui? Pare îndrăgostit?

Margaret pufni disprețuitoare.

– Sentimentele lui personale nu au nimic de-a face cu decizia lui.

– Ar fi drăguț pentru Olivia însă, nu-i așa? Dacă s-ar putea căsători din dragoste?

– Ce neghiobie!

Margaret flutură din mână ca pentru a șterge acel sentiment absurd. De ce tot insistau tinerii cu prostiile lor romantice? Winnie era suficient de în vârstă și avea destulă experiență pentru a înțelege inutilitatea unor astfel de sentimente.

Olivia o să se căsătorească din motive practice, acceptate de întreaga societate.

– Unde ai fost toată ziua? interveni Margaret, schimbând cu abilitate subiectul.

– În camera mea.

– Ce te-a făcut să ieși?

– Voiam să vorbesc cu tine.

Margaret așteptă o veșnicie ca Winnie să înceapă, iar tăcerea ei prelungită o irită.

– Ei bine?

– Aș vrea să mă întorc la Londra.

– Glumești.

– Nu, și mă gândeam cum am putea face asta.

– Vrei să pleci mai devreme? Înainte de a se fi încheiat vacanța noastră?

– Dacă nu ar fi un deranj prea mare.

Voia să plece? Winnie nu mai călătorise nicăieri de foarte mult timp, fiindcă Margaret nu îi permisese niciodată, iar de data aceasta o acceptase doar fiindcă voia ca Winnie să fie absentă în momentul dispariției lui Helen. Nenorocita se bucura de o vacanță fabuloasă și tocmai pomenise cât de frumoasă i se părea că era moșia. Ce nu era în regulă cu ea?

– Ar fi un *deranj* foarte mare, se plânse Margaret. Am venit cu trăsura contelui. Tot cu ea ne vom întoarce acasă. Dacă ai pleca, ar trebui să călătorești cu poștalionul. Cum de ți-a trecut prin cap o asemenea nebunie? Ce te-a apucat?

– Presupun că mi s-a făcut dor de casă. Și trebuie să recunosc că mă plictisesc teribil. Nu prea am cu ce să mă ocup și îmi lipsesc activitățile care sunt disponibile în oraș.

Zâmbi, afișând surâsul ei obișnuit, agreabil.

Margaret o studie. Fiecare cuvânt pe care îl rostise era o minciună sfruntată. Pe Winnie o încânta acel gen de aventură idilică, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Margaret nu îi permisese decât rar să o însoțească pe moșia familiei. Ca nu cumva să uite că prezența ei era un act caritabil, Winnie avea nevoie să i se amintească mereu care îi era locul.

– Ce solicitare necuviincioasă, se răsti Margaret. Plecarea ta nu doar că l-ar insulta pe conte, dar lipsa ta de maniere s-ar reflecta negativ și asupra Oliviei. Și ar fi dificil pentru mine să îți finanțez o astfel de călătorie deloc necesară și complet nejustificată. Vizibil mânioasă, clătină din cap. Să-ți fie rușine, Winnie! Să-ți fie rușine!

– Îmi cer iertare, Margaret, declară Winnie. Nu voiam să te supăr, dar chiar ar fi atât de scump? Îmi închipui că biletul nu e mai mult de câteva lire.

– Așa îți închipui, hm? o întrebă Margaret. Și ce dacă e *câteva* lire? Nu ai putea să pleci singură, deci ar trebui să trimitem o cameristă cu tine. Ar trebui să plătim și biletul ei. Tu ai impresia că banii cresc în copaci?

– Știu că nu cresc.

– Tu nu ai fost niciodată nevoită să îți plătești singură cheltuielile. Margaret o lovi din plin cu acea remarcă usturătoare. Winnie păli. Deci nu înțelegi prea bine cât de mult costă una sau alta și cât e de greu să o scoți la capăt cu banii, dar eu aș considera că o astfel de călătorie ar fi un act de frivolitate.

– Înțeleg...

Agitată și tensionată, Winnie își coborî privirea spre mâinile ei și, o clipă, dădu impresia că o să insiste sau, poate, că o să dezvăluie lucruri care nu ar fi trebuit divulgate.

– Eu îți sugerez – se grăbi Margaret să adauge înainte ca Winnie să poată face vreo observație care nu ar fi trebuit rostită cu voce tare – să faci o plimbare prin grădină și să reflectezi de ce ar trebui să fii recunoscătoare pentru acest scurt răgaz pe care ni l-a oferit lordul Salisbury. În cazul în care nu o va alege pe Olivia și ne vom retrage la Londra cu mâinile întinse, ca o adunătură de cerșetoare, vei avea timp destul pentru văicărelile tale egoiste. Își îndreptă atenția asupra scrisorilor. Pleacă, înainte să spui vreo idioțenie care să mă facă să-mi ies din fire.

Winnie mai zăbovi puțin, ca și cum ar fi fost hotărâtă să o înfrunte, curajoasă, însă Margaret îi întorsese spatele, deci nu mai îndrăzni să zică nimic. Se ridică și plecă, urmând sfatul lui Margaret de a se plimba prin grădină pentru a-și recăpăta calmul.

Se îndepărtă de casă apucând-o pe una dintre aleile șerpuitoare, iar Margaret îi studie din spate silueta, până o văzu dispărând dincolo de tufișuri. Apoi se relaxă în scaun și reflectă la bizara conversație.

Detectase niște aspecte ascunse pe care Margaret nu le înțelegea și nu reușea să le definească, însă le simțise limpede, ca și cum ar fi izbit-o în față.

Winnie nu inițiia niciodată o confruntare. De ce o făcuse acum? Era măcinată de o problemă gravă. Dar dacă se dedase vreunei aventuri cu lordul Salisbury? Era oare posibil?

Margaret o să fie nevoită să caște larg ochii și urechile. Dacă Winnie era suficient de proastă să aibă o relație ilicită cu Edward, ceea ce ar fi distrus efectiv șansele Oliviei de a se căsători cu el, Margaret avea munți întregi de muniție cu care să o țină pe Winnie în frâu.

Winnie avea multe secrete umilitoare, iar Margaret le cunoștea pe toate. Nu ar fi avut scrupule să îi împărtășească lui Edward trecutul sordid al lui Winnie. Pentru un bărbat care punea accentul pe genealogie mai presus de orice, păcatele lui Winnie ar fi fost imposibil de trecut cu vederea.

Între timp o să se intereseze de detaliile privind mijloacele de transport public care duceau pasagerii la Londra, de la stația de poștă din zonă. În cazul în care o să se dovedească necesar ca Winnie să dispară rapid de pe moșie, informația i-ar fi fost utilă.

Margaret își lăsă privirea să alunece dincolo de curte, oprindu-se la aleea șerpuitoare care făcea legătura între conac și drumul principal. Olivia ieșise din nou să călărească, o diversiune de după-amiază pe care o adoptase pe neașteptate și cu regularitate, iar acum tocmai se întorcea. În spatele ei se afla un grăjdar, păstrând distanța cuviincioasă, afișând un aer plictisit și îndeplinindu-și eficient sarcinile.

Nu era nimic neobișnuit în acea scenă și poate că Margaret și-ar fi desprins atenția de la ea dacă nu s-ar fi întâmplat să o observe pe Olivia aruncând o privire în jur. Deși nu putea vedea expresia de pe chipul Oliviei, chipul grăjdarului îi apărea foarte limpede. Acesta îi făcu Oliviei cu ochiul, zâmbind cu jumătate de gură ca și cum ar fi făcut o glumă știută doar de ei.

Bărbatul era chipeș, de o frumusețe întunecată și periculoasă care plăcea multor femei, iar Margaret înțelegea de ce o femeie cu o educație atât de restrictivă ca aceea a Oliviei ar fi putut fi fascinată de un astfel de individ. Bărbații de rând aveau un anumit farmec la care nici măcar Penelope a ei nu era imună.

Olivia nu ar fi făcut nimic necuviincios, nici nu s-ar fi dedat unui comportament nesăbuit, dar se ocupa cu activități care nu îl implicau și pe conte, ceea ce o înfuria pe Margaret. Nu știa unde era Edward, iar, în locul lui, însoțitorul atrăgător al Oliviei era o ispită care ar fi putut să-i distragă atenția de la obligațiile ei.

Până în acel moment Margaret se mulțumise să lase relația să evolueze singură, însă cu fiecare zi care trecea, Olivia era din ce în ce mai puțin dispusă să încerce să intre în grațiile lui Edward. Plimbările ei călare erau un exemplu concludent că prefera să facă orice altceva decât să socializeze cu lordul Salisbury. Răzvrătirea ei, venind acum să se adauge purtării ciudate a lui Winnie, o făcu pe Margaret să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să se îngrijească ea de cum să sfârșească povestea.

Erau multe metode prin care se putea asigura că Olivia se căsătorea cu Edward. Poate că sosise momentul să înceapă să pună la cale un plan, pentru a forța partida.

Își strânse hârtiile într-un teanc ordonat și se întoarse în camera ei să își facă somnul de după-amiază. În acele câteva minute de dinainte de a adormi reușea să gândească cel mai limpede. Spera ca, după ce se va trezi, să aibă o grămadă de idei salvatoare la îndemână.

Olivia porni cu pași mari spre casă, însă, pentru a ajunge la destinație, o luă pe o rută ocolitoare ce ducea prin imensele grădini ale conacului. O zărise pe Margaret pe terasă și își dorea cu disperare să o evite pe mama ei vitregă.

Margaret sigur va dori să discute cu ea despre detaliile pregătirilor pentru acea seară – ce bijuterii și ce rochie ar fi trebuit să poarte Olivia la cină, cum să își aranjeze părul –, însă Olivia nu putea suferi să vorbească despre nimic din toate acestea.

Își făcuse un obicei din a călări în fiecare după-amiază, activitate considerată acceptabilă, care îi oferea pretextul perfect pentru

a petrece timp în compania lui Phillip. Însă plimbările erau prea scurte și se încheiau mult prea repede, iar după încântătoarea oră pe care o petrecea amuzându-se cu el, nu putea îndura tiradele lui Margaret legate de Edward și de potențiala lor nuntă.

Ce ar fi trebuit să facă?

Devenea din ce în ce mai limpede că nu își putea respecta promisiunea de a-l cuceri pe Edward Paxton. Deși Margaret se baza pe ea și nu aveau nici o altă opțiune, nu putea să salveze întreaga familie, așa cum i-o cerea Margaret.

Dacă devenea soția lui Edward, viitorul îi rezerva un șir lung de cine festive îngrozitoare, de întâlniri și evenimente sociale cu vecinii, în care ea ar fi jucat rolul de gazdă de fiecare dată, cu gândul la fiul lui, aflat la grajduri și urmărind totul din depărtare.

Ori de câte ori ar fi ieșit în curte sau ar fi avut nevoie să folosească trăsura, ar fi riscat să dea întâmplător peste Phillip, și nu își putea imagina tortură mai mare decât să fie aproape de el, însă fără a putea să profite de acea apropiere. Nu era în stare să-și trăiască viața ca soție a lui Edward, prefăcându-se că Phillip nu exista.

Spre deosebire de majoritatea fetelor, ea nu se gândise prea mult la ziua când o să devină mireasă, nu visase la nunta ei, nici nu încercase să își imagineze cum ar fi arătat soțul ei. Când Margaret îi explicase situația lor disperată, Olivia consimțise cu stoicism că o nuntă grabnică era singura alternativă, însă nu se gândise prea mult la ce presupunea efectiv *căsătoria*.

De când îl cunoscuse pe Phillip reflectase îndelung la acel aranjament misterios. Acum cunoștea câte ceva despre ardoare și dorință fizică. Exista un aspect unic al căsătoriei, despre care ea nu știuse nimic și pe care nu îl putea ignora.

Descoperise în firea ei o latură desfrânată, dedată plăcerilor carnale, pe care nu o mai observase până atunci. Era captivată, încântată și fermecată de gesturile pe care i le arătase el, însă nu putea îndeplini acele acte nerușinate decât cu cineva față de care nutrea sentimente profunde.

Ceea ce excludea o partidă aristocrată.

Având nevoie de venitul pe care i l-ar fi asigurat un soț, nu se putea căsători cu Phillip, însă nu se putea căsători nici cu

Edward. Nu putea să împartă patul cu un bărbat pe care nu îl iubea. Nici dacă ar fi deținut toate bogățiile din lume. Nici măcar dacă scumpa ei familie ar fi fost în pericol să piară.

Pur și simplu nu o putea face.

Cum de nimerise în mijlocul unei asemenea încurcături? De ce își permisese să înceapă o aventură cu Phillip? Până atunci totul i se păruse atât de ușor, viitorul îi fusese bătut în cuie, hotărârea fusese luată, însă pe Phillip îl văzuse o singură dată, suficient pentru a uita complet de prudență.

O aventură cu el însemna să cocheteze cu dezastrul. Dacă se ducea la Margaret și îi mărturisea sentimentele pe care le nutrea, nu putea să prevadă cum ar fi reacționat aceasta. Femeia putea fi de-a dreptul malefică și era posibil să recurgă la amenințări sau la planuri de răzbunare pentru a o forța pe Olivia să îi facă jocul.

La fel, dacă îl aborda pe Edward și îi mărturisea ezitarea ei, el i-ar fi acceptat decizia, apoi le-ar fi trimis imediat acasă. Nu ar mai fi avut niciodată ocazia de a fi cu Phillip, iar acel gând făcea o eventuală plecare prea dureros de acceptat. O să fie nevoiți să se separe, însă nu era în stare să se gândească la acel moment și nici nu putea face nimic care să grăbească acea zi teribilă.

Nu putea decât să continue, mimând un început de afecțiune față de Edward, îmbunând-o pe Margaret cu jumătăți de adevăr și răspunsuri evazive, având grijă în tot acest timp să nu se privească prea atent în oglindă. Ca o adevărată lașă, nu ar fi fost în stare să o înfrunte pe femeia pe care ar fi văzut-o acolo.

Ce neghiobie! Câtă naivitate și lipsă de rafinament! Se crezuse atât de deșteaptă, atât de experimentată. Cum de se vârâse într-un asemenea dezastru?

Își continuă drumul, ascunsă privirii de tufișurile dese. O coti pe alee și, spre marea ei surprindere, aproape se ciocni de Winnie.

– Winnie, bună. Zâmbi, deși ea nu îi răspunse la fel. Ce cauți aici singură?

– La fel te-aș putea întreba și eu.

Olivia râse, căci Winnie exprimase ceea ce era evident.

– Eu mă ascund.

După o șovăială îndelungată, Winnie recunoscu:

– Și eu.

Olivia o studie. Nu ținea minte să o fi văzut vreodată pe Winnie tulburată. Winnie era în permanență senină, calmă și docilă. Într-o casă în care Olivia era înconjurată de mutenia lui Helen și de răutatea și șicanele lui Margaret și ale lui Penny, Winnie era o prietenă exemplară, o gură de aer proaspăt. Ea nu se plângea niciodată, nici nu se agita, accepta orice idee sau plan, era veselă și optimistă, indiferent cât de neagră ar fi fost situația. Însă iată că, pe neașteptate, părea extrem de chinuită.

Era evident că se învârtise neliniștită prin acel loc izolat, iar revelația fu atât de bizară, încât o șocă și o îngrijoră pe Olivia.

Ce ar fi putut să se întâmple ca să o aducă pe Winnie într-o asemenea stare de spirit?

– Ești bine?

– Da. Se întoarse și își îndreptă privirea spre conac, studiindu-l ca și cum ar fi putut vedea prin ziduri. De ce n-aș fi?

– Pari foarte supărată.

Winnie continuă să scruteze conacul, iar tăcerea deveni insuportabilă. Olivia făcu un pas spre ea, apoi se opri, derutată de mâhnirea lui Winnie și neștiind prea bine cum să o aline.

Winnie se întoarse brusc spre ea.

– M-ai ierta, nu-i așa, Olivia? o întrebă ea. Dacă ți-aș face ceva îngrozitor?

– Ei bine, firește că da.

– Nu te-aș răni niciodată intenționat.

– Știu. Strânse mâinile lui Winnie într-ale ei. Ce e, Winnie? Ce te-a adus în halul ăsta?

Lacrimile inundară ochii lui Winnie și i se revărsară pe obraji. Winnie locuia cu ele de doisprezece ani, dar era prima dată când Olivia o vedea plângând.

– Vreau să plec acasă, spuse ea.

– De ce? Ce s-a întâmplat? Te-a insultat sau supărat cineva?

– Nu, nu.

– Atunci ce e?

– M-am săturat să mă tot bazez pe alții. Măcar de data asta aș vrea să pot lua singură o hotărâre.

Era evident că problema plecării ei era una vitală.

– Ai discutat cu Margaret?

– Da, dar ea insistă că nu ne permitem.

– Poate ar fi dispus contele...

– Nu! o întrerupse Winnie. Nu aș vrea să îl deranjez.

– Te rog, spune-mi cum aș putea să te ajut.

– Nu poți face nimic, spuse ea. Nu ai nici tu mai mulți bani decât mine, ca să cumperi un bilet.

– Nu, nu am, dar dacă aș avea chiar și un bănuț, ți l-aș da.

– Ai fost întotdeauna atât de bună cu mine, în timp ce eu nu am făcut aproape nimic ca să merit.

– Winnie! Dumnezeule mare!

– O, nu mă băga în seamă. Ridică din umeri, încercând să se scuture de mâhnirea profundă. Am fost atât de disperată și de nefericită. Acum se revarsă totul. Nu mă pot controla.

De cât timp suferea Winnie? Era din cauza unui incident recent sau era ceva care se acumulase în timp? Judecând după cât de agitată era, suferința ei părea să fi crescut în fiecare zi, iar ceva o făcuse să dea pe dinafară.

Lacrimile continuară să i se reverse în șiroaie, iar când Olivia își petrecu un braț pe după umerii ei, îi trecu prin minte că, deși erau în relații foarte cordiale, nu o cunoștea aproape deloc pe Winnie. Relația lor era strict una de suprafață, alimentată de conversații frivole despre viața de zi cu zi, despre vreme și despre cele mai recente rochii la modă, dar *ce știa* cu adevărat despre ea?

Aparent, nu prea multe. Cum era posibil ca această persoană care îi era atât de dragă să sufere, fără ca Olivia să aibă cea mai vagă idee despre chinul ei sau măcar vreo umbră de bănuială privind cauza?

Descoperirea o făcu să se simtă meschină și josnică. Chiar atât de detașată era de cei din jur? Se închidea față de ei și evita intimitatea? Sau să fi fost din cauza lui Winnie? Winnie își construise ziduri care să o despartă de ceilalți?

Olivia fusese atât de absorbită de propria ei dilemă, încât îi ignorase pe cei apropiați ei. Venise la Salisbury pentru a-și ajuta familia, însă unul dintre membrii acelei familii era copleșit de neliniște, iar Olivia fusese oarbă la suferința lui. Dacă nu ar fi ales să treacă prin grădină, nici acum nu ar fi știut despre agonia lui Winnie.

Cât de nepăsătoare fusese! Cât de crudă! Chiar în clipa aceea jură în sinea ei că o să fie o prietenă mai bună.

– Hai să ne întoarcem în casă, îi sugeră ea.

– Nu, nu vreau să mă întorc înăuntru.

Vehemența ei o făcu să pară aproape tematoare.

– Liniștește-te, haide, o alină Olivia. Trebuie să te calmezi. Vom cere un prosop parfumat pentru ochii tăi. Eventual vreo licoare care să te ajute să te relaxezi.

Olivia avea o batistă pe care o păstra în manșeta jachetei și, scoțând-o, tamponă ușor obrajii pătați de lacrimi ai lui Winnie.

– Încearcă să-ți vii în fire – doar până ajungem în camera ta. N-ai vrea să te vadă cineva în starea asta.

– În special lordul Salisbury. Să nu-l lași să mă vadă.

Era o remarcă bizară. Olivia nu știa ca Winnie să fi petrecut suficient timp în compania lui Edward, ca părerea lui să conteze.

– Nu o să-l las. Apoi, îi explică planul calmă: Urcăm pe scările de serviciu. Știu eu drumul. Te descurci?

– Da.

Ținându-se de mână, porniră.

Capitolul 11

Phillip își ațintă privirea asupra curții întunecate în timp ce Olivia risca din nou totul pentru a se furișa în căsuța lui. O rugase să nu mai vină, îi poruncise să înceteze cu acea nebunie, însă fără prea multă energie în mustrările lui.

Vizita ei de dinainte, când el o învățase ce însemna pasiunea, fusese o nenorocire pentru el. Reușise să își stăpânească purtarea, astfel încât să nu îi răpească virginitatea, dar nu era sigur că se simțea în stare să fie la fel de galant și a doua oară.

O dorea. Fără restricții sau limitări. Fără să se gândească la consecințe. Nevoia lui trecea de ceea ce știa sau înțelegea despre el însuși. Olivia era cea mai inaccesibilă femeie, ca un înger din rai care, preț de o clipă efemeră, binevoise să lumineze viața lui

jalnică, dar care nu o să poată fi vreodată a lui. Acest lucru era un adevăr absolut, însă mintea lui refuza să accepte realitatea.

Ce era de făcut?

Deși ea nu îl mai vizitase din acea primă noapte atât de importantă, îl tortura în fiecare zi făcându-și apariția la grajduri, obligându-l să o însoțească în plimbările ei călare pe aleile inundate de soare ale moșiei. Precum un băiețandru amorezat, el o escorta, venind în urma ei în calitate de însoțitor.

Umilința de a veni după ea ar fi trebuit să îi fie de ajuns ca să își dea seama cât de nesăbuită era purtarea lui, căci nu exista metodă mai bună de a sublinia diferențele dintre ei. Atunci când era vorba despre ea, nici măcar orgoliul lui nu mai conta. Nu îi păsa că trebuia să o slujească precum un angajat loial. Nu îi păsa că erau despărțiți de situația financiară și de statutul social. Ajunsese să aștepte cu nerăbdare plimbările lor, astfel încât dorința de a fi cu ea era pe primul plan, influențându-i în special capacitatea de a-și face treaba.

Pe tot parcursul dimineților nesfârșite stătea și tânjea după ea, așteptând neliniștit după-amiaza și zgomotul pantofilor ei, când intra în grajd. Până în clipa în care îi vedea fața frumoasă, nu se putea concentra la nimic altceva.

Nu se putea aduna, nu reușea să fie atent la ajutoarele lui. Adesea, aceștia erau nevoiți să repete de mai multe ori o întrebare până reușeau să obțină un răspuns. Pentru el, singurul subiect care conta era Olivia.

Își petrecea ore în șir încercând să ghicească unde se afla și ce făcea. Ca un vagabond sărac, stătea cu privirea ațintită asupra conacului, studiind ferestrele, terasa, dornic să o zărească o clipă în timp ce își vedea de treburile ei.

Era înnebunit să descopere ce purta, ce mâncase la micul dejun, cu ce își ocupa timpul și dacă – oricât de mică ar fi fost probabilitatea – nu cumva se gândea și ea la el.

Plimbările lor călare, făcute cu regularitate, începuseră să consolideze o legătură periculoasă între ei, care era puternică și reală, și, oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să reducă din atracția pe care o simțea față de ea. Fragmentele de informații pe care i le dezvăluia despre ea îi alimentau reflecțiile. Îi era

teamă pentru ea, situația ei dificilă îl îngrijora și și-ar fi dorit să îi poată rezolva dilema.

Ea îi mărturisise totul: catastrofa financiară care o păștea, relația ei conflictuală cu Margaret și cu Penelope, tristețea care o chinuise după moartea tatălui și a fratelui ei. Îi povestise chiar și despre nepoata ei, Helen, fiica nelegitimă a fratelui ei, și faptul că dificultățile mentale ale fetei stârneau disensiuni între femeile adulte.

Circumstanțele nefavorabile o împingeau spre Edward, iar frustrarea lui Phillip era mai intensă ca niciodată. Cât și-ar fi dorit să aibă bani suficienți să o ajute! Fără să ezite nici o clipă, ar fi luat-o pe sus și i-ar fi rezolvat toate problemele.

Cea mai tristă realitate era că visurile ei de viitor erau similare cu ale lui. Nu vâna moșia fabuloasă pe care o oferea Edward, nici ocazia de a fi contesă. S-ar fi mulțumit cu o căsuță confortabilă în care să poată citi și picta, în care să o poată crește pe Helen și, poate, într-o bună zi, pe propriii ei copii.

Când închidea ochii, vedea o imagine cu ei doi, căsătoriți și fericiți, instalați într-o căsuță rurală mică și cochetă, unde el ar fi putut dresa și vinde cai, în timp ce ea s-ar fi ocupat de diverse treburi mărunte, în locuința lor confortabilă.

Visurile erau atât de autentice și atât de sfâșietoare, încât nu putea îndura să le contemple.

Faptul că Olivia nu avea nici o opțiune potrivită îl mâhnea atât de tare, încât se gândise să meargă la tatăl lui și să ceară fie un aranjament financiar, fie o parte din proprietate și câteva dintre animale ca bază pentru formarea unei herghelii. În aceste reverii ale lui s-ar fi folosit de mica afacere pentru a o întreține pe Olivia – deși nu își imagina cum ar fi putut o activitate atât de modestă să asigure toate cele necesare pentru cinci femei și copiii pe care i-ar fi avut el și Olivia, nici cum ar fi putut locui cu toții împreună, bucurându-se de o oarecare armonie; toate acestea nu făceau decât să scoată în evidență cât de caraghioase erau acele fantezii ale lui.

Însă deși știa că era absurd să spere, nu reușea să renunțe la ideea că ar fi trebuit să încerce. Nu îi ceruse niciodată lui Edward vreun sfanț. Uriașa lui aroganță nu i-ar fi permis acest lucru.

Tot ce primise fusese rodul unui efort susținut, iar faptul că era dispus să se umilească reprezenta o dovadă în plus a faptului că era amorezat până peste cap.

Ce i-ar fi spus lui Edward dacă ar fi purtat acea discuție? „Am o aventură clandestină cu femeia căreia îi faci curte?" „Aș vrea să îmi dai o avere ca să mă pot căsători cu ea în locul tău?"

Copleșit de absurditatea situației, clătină din cap. Nu existau răspunsuri. Nu exista nici o concluzie viabilă.

Aruncă o privire în jur, studiind căsuța în care locuise ani la rândul, apoi grajdurile de dincolo de pajiște. Acolo era *acasă*. Când zăcuse printre străini, pe câmpia prăfuită din Spania, cu sângele scurgându-i-se în pământ, se rugase să supraviețuiască atât cât să se poată întoarce în acel loc special, și iată că, în cele din urmă, reușise.

Își refăcuse sănătatea și își reluase munca. Dar avea să dureze acea situație? Deși Olivia tot insista că nu se putea căsători cu Edward, dacă o făcea totuși? Dacă decidea că nu avea încotro?

Dacă Olivia se căsătorea cu Edward, Phillip nu ar mai fi putut rămâne la Salisbury. Nu ar fi fost în stare să-și petreacă viața stând cu ochii ațintiți asupra conacului și imaginându-și-o în brațele tatălui lui, în patul tatălui lui. Ar fi fost nevoit să plece, dar unde să meargă? Ce ar fi putut face?

Se uită din nou în jur, cântărind locul familiar, casa lui dragă, și se întrebă dacă acestea o să fie ultimele zile în care mai era înconjurat de acareturile de care era atât de atașat. Îndrăgostindu-se de ea își pusese în joc nu doar inima, ci și securitatea?

„Îndrăgostindu-se..."

Cuvintele răsunară cu ecou în mintea lui. Asta era ceea ce i se întâmplase? Se îndrăgostise?

– O, Doamne, gemu el, nereușind să cuprindă profunzimea idioteniei lui; însă nu mai apucă să reflecteze.

Olivia era acolo și îl căuta, iar el se grăbi să o conducă în căsuță și să închidă ușa.

Purta peste veșminte aceeași pelerină, iar el se aplecă și îi captură gura într-un sărut torid. Nu fusese niciodată genul care să facă lucrurile doar pe jumătate, și dacă tot era să asiste la sfârșitul lumii, intenționa să se prăbușească încununat de glorie.

Odată ce se va sfârși povestea lor de dragoste – cu un final nefericit, fără îndoială! –, nu o să reflecteze întristat la faptele petrecute și nici nu o să regrete că nu-și ascultase inima. O să savureze fiecare întâlnire delicioasă pe care reușea să o pună la cale, până când ghinionul sau circumstanțele o să îl oblige să înceteze.

Mâinile lui erau peste tot, pe umerii ei, pe spatele ei, pe fund. Prinzându-i fesele, o ridică în aer, întorcând-o și pornind cu ea spre patul lui. O întinse pe saltea, încă înfășurată în pelerină, și i se alătură, întinzându-se și el și împingând-o în saltea. Era încins de la contactul fizic, arzător și pregătit pentru orice ar fi putut încerca, și, de data aceasta, prevedea că o să *încerce* foarte multe.

– Te vreau goală.

Apucându-i pelerina, îi dezlegă gluga și i-o dădu jos.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea râzând.

– Dacă nu reușesc să-ți scot hainele în următoarele zece secunde, greu de spus ce-aș fi în stare să fac.

– Chiar te rog, atunci. Poftește.

Incapabil să mai amâne, era disperat să îi muște mărunt sânii, să îi lingă miezul femeiesc. Îi descheie nasturii de la rochie și i-o trase jos. Sfârcurile îi erau obraznice, rigide, și se aplecă să i le sugă în timp ce continua să o dezbrace, dezgolindu-i abdomenul.

În cele din urmă, rămase goală, doar cu pantofii în picioare, iar Phillip i-i smulse și îi aruncă pe podea, unde aterizară cu o bufnitură surdă.

Îngenunchind între picioarele ei, îi studie trupul, iar ea îndură cu grație privirea lui. Doar roșeața din obraji trăda faptul că era o experiență nouă pentru ea. Avea o siluetă perfectă, lată în dreptul umerilor, îngustă la talie, lată din nou la șolduri. Sânii îi erau plini și rotunzi, coapsele, rotunjite și fine.

Priveliștea cu ea goală, așteptând ca el să-i ofere plăcere, îl încântă și îl excită.

Ridicându-i picioarele, își apăsă degetele mari în arcul tălpilor ei, masându-i-le și desfăcându-i în același timp coapsele, dezvăluindu-i centrul. Ei nu îi plăcu această expunere neobișnuită, simțindu-se jenată să fie privită astfel, și încercă să-și strângă picioarele, însă el nu se lăsă înduplecat.

– Nu mă refuza, Livvie. Lasă-mă să fac asta.

– E prea ciudat. Mă simt rușinată.

– Ei bine, pe mine mă excită. Vreau să te văd cu totul. Îi dezmierdă gleznele, gambele. Mai ții minte cartea pe care o studiai când ne-am întâlnit prima dată?

– Cum aș putea uita? *Un deliciu pentru simțuri.*

– M-ai întrebat de ce se pictează așa ceva, iar eu ți-am spus că bărbaților le place să privească femei goale. Nici eu nu sunt diferit.

Frecționându-și umflătura dintre picioare, se chinui să ușureze o parte din presiunea ce creștea acolo. Se întărise atât de tare din cauza ei, încât simțea că era gata să explodeze în pantaloni, ca un băiat de treisprezece ani, cu caș la gură.

Ea observă încotro se îndreptase mâna lui.

– O să te dezbraci în noaptea asta?

– Cred că da.

– Fă-o. În timp ce te privesc *eu*.

Phillip șovăi. Deși era hotărât să ducă mai departe relația lor sexuală, nu știa sigur dacă era suficient de ticălos încât să îi răpească virginitatea. Chiar dacă tânjea să o facă și chiar dacă era capabil să o excite suficient, ca ea să îl implore să o facă, tot nu se hotărâse încă să meargă până la capăt. Însă, odată ce se descotorosea de haine, nu era sigur că o să se poată abține să facă acel ultim pas.

„Sunt multe lucruri plăcute pe care le poți face și fără să-i sacrifici virtutea."

Vocea păru să răsune dintr-un loc aflat imediat după pat și păru atât de real, îndemnându-l într-un mod atât de limpede și de viclean să facă ceea ce nu ar fi trebuit, încât se întrebă dacă nu cumva diavolul însuși se afla în celălalt colț al încăperii.

Ei bine, fusese dintotdeauna un păcătos, deci dacă Lucifer îi dădea ghes să meargă mai departe, bătrânul nemernic o să fie foarte fericit.

Sub privirile ei foarte atente, își descheie cămașa, scoțând-o din pantaloni. Odată eliberată, și-o dădu jos.

– Și pantalonii, te rog, îi ceru ea.

Nu îl deranja cu nimic să se dezbrace pentru ea. În cursul aventurii lor carnale precedente, ea îl atinsese și îl masase, ba chiar gustase din mădularul lui – un act care îi trezise o durere

de câteva zile în boașe –, deci nu o să fie nevoit să facă față vreunui șoc feciorelnic, deși își făcea griji că o să-i vadă cicatricea de pe coapsă, provocată de o sabie inamică. Era urâtă, și nu îi plăcea să vorbească despre ea, nici despre cum se alesese cu ea.

Se dădu jos din pat, își trase pantalonii peste labele picioarelor și se descotorosi rapid de pantofi și ciorapi, rămânând mândru și gol în fața ei.

Ea îl examină, privirea ei pătrunzătoare făcându-l să vibreze de tensiune și să i se umfle mădularul și mai mult când ea îi studie fiecare centimetru de piele.

Sprijinindu-și mâinile în șolduri, se expuse complet, încântat să o vadă interesată, fericit că nu era timidă sau speriată.

– Nu te deranjează curiozitatea mea, așa-i? îl întrebă.

– Câtuși de puțin.

– De vină e artistul din mine. Trebuie să verific ceea ce se ascunde dincolo de atâtea țesături.

– Îți stau la dispoziție, Lady O.

– Întoarce-te din lateral, îi ceru ea, apoi îl evaluă din nou. Acum complet, să-ți pot vedea spatele și fundul.

Supunându-se, îi simți privirea alunecând peste el și o auzi coborând din pat. Se apropie de el, își puse degetele pe umerii lui, urmărindu-i conturul oaselor, apoi coborî pe șira spinării, trecu peste scobitura din dreptul taliei și peste curbele fundului lui.

Îl prinse de fese, studiindu-le forma și greutatea, apoi se lăsă în genunchi.

– Ce-i asta?

– O cicatrice.

„Evident!" Se întindea din dreptul bazinului până la genunchi.

– De la ce?

– Am fost rănit în armată. În Spania.

– Serios?

– Da.

– Ai fost soldat! Se lumină la față. Eroul meu de război!

– Nu tocmai.

Roși. Nu făcuse decât să încerce să-și salveze naibii pielea, ceea ce nu considerase niciodată a fi un act prea eroic.

Ea își trecu un deget peste cicatrice.

– Te doare?

– Când plouă, minți el.

Locul îi pulsa dureros în cea mai mare parte a timpului – amintindu-i constant și necruțător de acea escapadă oribilă – și, ocazional, încă mai șchiopăta.

Uluindu-l, Olivia se aplecă în față și îl sărută pe cicatrice. Prea puține persoane îi arătaseră vreodată blândețe sau înțelegere, iar grija ei îl impresionă. Lacrimile îi încețoșară privirea și se bucură că nu stătea cu fața la ea.

– O să-mi povestești cum s-a întâmplat?

Phillip înghiți în sec de două ori înainte de a reuși să răspundă.

– Poate.

Ea se mulțumi cu atât, intuind că nu era un subiect despre care avea să afle prea multe, iar el se simți foarte ușurat.

– O să-mi dai voie să te desenez într-o bună zi? îl întrebă, schimbând subiectul conversației.

De ce nu? Ce năzbâtie grozavă ar fi fost!

– Cu siguranță.

– Nud?

„Nud?"

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Da. Chicoti. *În mod cert* mi-ar plăcea.

Îl inspecta cu un aer detașat, ca și când ar fi studiat o statuie sau un cal deosebit, însă chiar și așa, Phillip se simți extrem de încântat. Mângâierile, adăugându-se exclamațiilor ei întrebătoare, stârneau un foc imposibil de stins și avu nevoie de întreaga lui tărie sufletească pentru a se abține să nu se răsucească pe călcâie și să o posede, atunci și acolo, pe marginea saltelei.

Zăbovind la picioarele lui, ea se ridică apoi, lipindu-și bustul gol de spatele lui și încolăcindu-și brațele în jurul lui.

– Ești superb, murmură ea, sărutându-l între omoplați.

Copleșit, Phillip era incapabil să vorbească, așa că rămaseră cufundați în tăcere. Apoi, el îi conduse mâna spre mădular, pentru ca degetele ei să-l cuprindă, și începu să facă lent mișcări de du-te-vino, însă după câteva împingeri ajunsese deja la limita excitării și se opri.

Răsucindu-se pe călcâie, o ridică în brațe și o puse din nou pe pat, acoperind-o cu trupul lui lung și zvelt. Când corpurile lor se întâlniră, lăsă să-i scape o răsuflare șuierată.

– O, Dumnezeule, Livvie!

Fără voia ei, picioarele i se îndepărtară, făcându-i loc perfect, lăsându-i mădularul să se strecoare la locul lui, fără a fi ghidat. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi putut să o scape de virginitate și să rezolve odată pentru totdeauna acest aspect, însă, dintr-un motiv nebunesc, nu merse mai departe.

– Urmează să....

Prudentă, puse întrebarea, fără a ști prea bine ce termen să folosească mai departe.

– Nu cred, răspunse el. Doar o să te țin în brațe.

– Dar vreau să aflu cum e.

– Știu că vrei, dar dacă te deflorez, nu va mai exista cale de întoarcere.

– Nici nu-mi doresc.

– Spui asta acum, o contrazise el, dar nu poți ghici ce îți rezervă viitorul. Dacă am merge mai departe – își strecură blând două degete în ea –, aș da acolo peste o pielicică subțire care blochează accesul spre pântecul tău și aș rupe-o. Te-ar durea și ai sângera.

– Și ce-ar însemna asta?

– Sângele și durerea îi arată soțului tău că ai venit în patul conjugal fecioară. Dacă rup membrana, nu va mai crește la loc. Nu putem repara stricăciunea.

– Oh, urăsc chestia asta! scânci ea, în timp ce el începu să o dezmierde. Nu vreau ca posibilitatea unei căsătorii – idee pe care nu o suport – să ne despartă. Ce pot face?

Confuzia lui era la fel de mare ca a ei, dar nu avea răspunsuri. Nici pentru ea, nici pentru el însuși.

– Nu vreau să te ascult flecărind despre căsătoria ta, o repezi el. Nici despre alegerile tale.

Era un subiect prea sensibil, fiindcă știa că el nu se va afla niciodată printre pretendenții ei. Nu exista decât momentul prezent, împărtășit doar de ei doi, și intenționa să îl transforme într-un episod magic, în care să nu permită invazia lumii exterioare.

– Dar dacă nu mă poți ajuta nici tu, la cine să apelez?

– Nu știu, răspunse el. Tot ce pot să-ți sugerez e să ne bucurăm cât de mult putem de timpul pe care îl avem la dispoziție, astfel încât, după ce vei pleca, să nu regretăm nici o clipă.

Ea dădu din cap, posomorâtă.

– Presupun că asta e cea mai înțeleaptă alegere.

Dădu și el din cap, apoi începu din nou să o sărute, dorindu-și să pună capăt altor discuții. Subiectul îl făcea să sufere. Era mult mai simplu să facă dragoste cu ea. Se putea preface că legătura dintre ei era pur fizică, că nu avea deloc profunzime emoțională.

Coborând cu sărutări fierbinți pe gâtul ei, parcurse, cu mușcături mărunte, distanța până la pieptul ei, oprindu-se la sâni. Oliva era deja familiarizată cu acele gesturi desfrânate și le acceptă, arcuindu-și mijlocul și oferindu-i mai mult din trupul ei, pentru plăcerea lui. În partea de jos a corpului, șoldurile ei răspunseră cu un ritm lent, iar el își mută săruturile pe abdomen, coborând către miezul ei de carne. Scormonind prin părul ei pubian, o adulmecă și o linse pe abdomen. Ea îi permise totul până când el coborî și mai mult și își strecură limba în ea.

– Phillip?

Era speriată și încerca să se ferească de explorarea lui, însă el se înfipsese bine în picioare și nu îl putea împinge la o parte.

Îndepărtându-i pliurile de carne, o expuse, dezgolindu-i piersica umedă și penetrând-o, în același timp țintuind-o și folosindu-și degetele pentru a-i tortura sfârcurile.

– Ai un gust atât de bun.

– Nu-mi place asta.

– O să îți placă.

– Nu, eu...

Se chinui să se ridice în capul oaselor.

– Stai jos. Nu te împotrivi.

– Te rog, nu! îl imploră ea. E atât de... atât de...

– Indecent? Obraznic? Desfrânat?

– Da.

– Tocmai de asta mă încântă.

Își îndreptă atenția asupra clitorisului ei, dezmierdându-l cu atingeri scurte, iar ea încetă să se mai plângă. Trupul ei deveni rigid, împingându-se spre el, chinuit de torentul pasiunii.

– Dă-ți drumul, Livvie, îi porunci el și începu să sugă din bobocul de carne excitat, ciupind-o în același timp de sfârcuri.

Ea scoase un țipăt ușor și se prăbuși în abisul orgasmului.

Phillip urcă pe creasta valului de plăcere și coborî împreună cu ea. Când o simți relaxându-se, urcă încet cu săruturile pe trunchiul ei, capturându-i apoi gura cu a lui.

Era atât de atrăgătoare, atât de seducătoare, iar senzualitatea ei contrasta puternic cu aparența cuminte și cuviincioasă a unei fiice de conte.

Cât era de norocos că fusese cel care scosese la iveală acel aspect al personalității ei! Cât de minunat i se părea că era singurul care știa despre acest lucru!

– Cum îmi faci asta? îl întrebă ea.

– Tu urci ușor pe culmile plăcerii. Nu prea are de-a face cu mine.

– Mincinosule, îl dojeni ea, zâmbind. Are exclusiv de-a face cu tine.

– Se poate, puțin.

Se umflă în pene. Erau atât de compatibili sexual. Îi era ușor să o ducă la orgasm.

– Cum se numește ceea ce tocmai ai făcut?

– Un sărut franțuzesc.

– Mai întâi *la petite mort*, acum sărutul franțuzesc. Râse. Ce-i cu francezii ăștia?

– Știu cum să se simtă bine.

– Asta e sigur. Se întinse precum o pisică satisfăcută. Îmi place atât de mult ce îmi faci. Asta înseamnă că sunt o stricată?

– Nu, înseamnă că ești o fetișcană pofticioasă și nerușinată – ridică jucăuș din sprâncene –, dar mie îmi placi așa.

Deși nu îl deranja să flecărească în timpul sexului, mădularul lui încă nesatisfăcut era atât de tare, încât îi pulsa. Nu putea să mai reziste la multe episoade în care el să îi ofere eliberarea de tensiune, fără a termina, la rândul lui. Se ridicase dincolo de punctul în care s-ar mai fi putut stăpâni, iar dacă nu avea parte în scurt timp de o satisfacere a dorinței, era posibil să își piardă controlul.

Ea probabil îi recunoscu tensiunea, căci își încleștă mâinile pe șoldurile lui și îl trase mai aproape. Pentru el mișcarea se

dovedi periculoasă. Capul bărbăției lui era deja lipit de ea. Ea era alunecoasă, deschisă și, cu puțină presiune, ar fi putut să se strecoare în ea.

Ispita era extremă, apropierea, năucitoare, așa că se ridică de pe ea, întinzându-se pe spate și cuibărind-o în brațele lui.

– Atinge-mă, îi porunci el. Cum ți-am arătat mai devreme.

Ea îl prinse în pumn, manipulându-l cuminte, însă el avea nevoie de mai multă stimulare. Îi acoperi mâna cu a lui, făcând-o să îl strângă mai tare, astfel încât să își treacă degetele peste capul mădularului la fiecare mișcare.

Ca o elevă entuziastă și nerăbdătoare să învețe, ea se supuse indicațiilor lui, însă își dorea mai mult și, ridicându-se în genunchi, se urcă peste el. Cu părul blond revărsându-i-se peste umeri, cu buzele umede și umflate de la săruturile lui, cu sânii ei obraznici chinuindu-l și împingându-l în pragul nebuniei, arăta ca o zeiță păgână, o Walkirie.

El o trase în jos până ajunse direct peste el, cu mijlocul trupului ei transformat într-o crevasă alunecoasă, în care se putea mișca. Plăcerea era periculoasă, căci se afla din nou într-un loc unde nu ar trebui să se afle.

– Dacă am fi cu adevărat amanți, spuse ea, ai intra în mine, nu-i așa?

– Da.

– M-ar durea?

– Doar prima dată.

– Fă-o! îi ceru ea.

– Nu.

– Dar vreau să o faci.

– Așa crezi tu.

– Of... se bosumflă ea, mă frustrezi de mă scoți din minți.

Phillip râse cu poftă. Dacă era cineva frustrat, în mod evident el era acela!

– Ia-mă în gură!

– O idee minunată.

Coborî, abandonându-și poziția periculoasă.

Precum o desfrânată abilă, se jucă și îi tachină mădularul, ocupându-se de el ca și cum s-ar fi desfătat cu regularitate cu

acea manevră interzisă. Îl mușcă mărunt și îl sărută, udându-l peste tot, până când îi stârni secrețiile sexuale, îi transformă boașele în două pietre solide, îi făcu întregul trup să devină rigid sub presiunea dorinței insațiabile, moment în care își lăsă buzele înroșite să îi alunece peste capul bărbăției lui.

Având în vedere că era de novice în acele jocuri obscene, era urât și grosolan din partea lui să se folosească astfel de ea, dar *trebuia* să intre în ea, chiar dacă doar pentru o clipă efemeră.

Întorcându-se cu tot cu ea, își trecu un picior peste ea. Concentrându-se exclusiv pe actul interzis – pe ea, pe gura ei și pe forța vitală a mădularului lui – reuși să îndure pentru o clipă, să savureze și să se desfete cu acea indiscreție vulgară, însă nu ar fi putut rezista prea mult. Nevoia lui de a se descărca era prea puternică și trebuia să termine.

Se retrase, iar ea se întinse după el, dorindu-și să-l aducă înapoi, însă el îi dădu peste mână și o trase în brațele lui, lipindu-și erecția de pielea mătăsoasă a abdomenului ei.

– Trebuie să mă termin.

– Eu ce trebuie să fac?

– Ține-mă.

– Am s-o fac.

Zdrobind-o la pieptul lui, își începu cursa spre eliberare. Nu putea să se mai oprească acum, să dea înapoi, și, cu un geamăt de plăcere indescriptibilă, pasiunea lui explodă, iar sămânța i se revărsă din mădular într-un torent fierbinte și intens.

Se împinse din nou și din nou, pradă unui orgasm ce nu părea să se mai termine vreodată, până când, în cele din urmă, din fericire, se încheie. Pulsul îi bubuia. Era scăldat în sudoare și stătea aplecat peste ea, respirând gâfâit și cu gândurile în dezordine.

Prăbușindu-se alături pe pat, își îngropă fața în perne, lăsându-și degetele răsfirate pe sânii ei.

Cum o să perceapă ea acea purtare? Ce o să spună? Fusese prea copleșit pentru a se strădui să rămână blând sau pasiv, și își imagina că așa o să fie întotdeauna. Fără a încerca, ea reușea să îl poarte pe noi culmi ale dorinței.

Olivia se îndepărtă ușor și își coborî mâna pe abdomen.

– Asta e sămânța ta?

– Da.

Ridică privirea spre ea și o văzu cum își înmuia un deget în grămăjoara clocotitoare, ducându-l apoi pe limbă, pentru a degusta.

– O să te termini și în gura mea la un moment dat?

Năucit de nonșalanța ei, el își dădu ochii peste cap.

– O să mă omori, femeie.

– Așa crezi?

– Sunt *sigur*.

Aerul era împovărat de mirosurile împreunării lor, umed de la sudoarea și efortul lor, iar Phillip se dădu jos din pat și luă un prosop și o cârpă umedă, apoi se întoarse la ea și îi șterse temeinic pata de pe piele. Privindu-l atentă în tăcere, ea așteptă până ce el își termină treaba.

– A fost minunat pentru tine? întrebă ea sfioasă.

– O, da. Rânjind, aruncă prosopul deoparte. Dacă ar fi fost mai plăcut de atât, era posibil ca inima mea să înceteze să mai bată.

– Deci am făcut-o corect?

Pe Phillip îl fermecă îndoiala ei feciorelnică.

– Nici că ai fi putut să te descurci mai bine.

– Asta înseamnă că putem s-o facem din nou.

Cutremurându-se de râs, se întinse lângă ea, întorcând-o și încolăcindu-se în spatele ei.

– Lasă-mi câteva minute de răgaz, obrăznicătură mică ce ești. Trebuie să-mi trag sufletul.

– Eu nu.

– Ei bine, eu nu sunt la fel de vioi ca tine.

– De cât timp vei avea nevoie?

– Oricât trebuie. O plesni peste fund. Hai să ne odihnim.

– Nu sunt obosită.

Ridicându-se într-un cot, îl privi încruntată peste umăr. Arăta ciufulită, satisfăcută, având obrajii trandafirii și buzele umflate. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare și de ispititoare. Și îi aparținea doar lui. Cel puțin deocamdată.

– Vreau să te strâng în brațe, spuse el.

Cuvintele lui o făcură să se înmoaie.

– Mi-ar plăcea.

O instală pe pat, petrecându-și un braț pe sub capul ei și celălalt peste talie. Ea se cuibări în el, apăsându-și fundul delicios între picioarele lui.

– Cred că sunt *puțintel* cam extenuată.

Lăsă să-i scape un căscat deloc demn de o doamnă.

– Închide ochii.

– Nu îndrăznesc să adorm.

– O să stau cu ochii pe ceas.

Ea căscă din nou, iar respirația îi încetini și, în scurt timp, se cufundă într-un somn adânc și liniștit.

Închizând și el ochii, Phillip rememoră fiecare detaliu din năucitoarea lor întâlnire. Nu avea de unde să știe dacă o să i se alăture la o nouă întâlnire secretă și voia să se asigure că, dacă aceasta ar fi fost ultima, nu o să uite nici cel mai mic detaliu.

Trecându-și degetele prin părul ei, mângâindu-i ușor pielea, desenă conturul brațului ei, al taliei, al șoldului, marcându-i fiecare colțișor și pliu, crestele și scobiturile.

Se potrivea la fix în brațele lui, ca și cum Dumnezeu ar fi creat-o să fie perechea perfectă pentru el.

Ce farsă crudă! Bunul Dumnezeu avea un simț al umorului foarte bizar.

Phillip fusese marginalizat întreaga viață, urmărind de departe ce se petrecea acolo unde tânjea să fie și el inclus, așteptând să își ocupe locul legitim, însă acest lucru nu se întâmplase niciodată. Olivia era încarnarea a tot ce-și dorise vreodată și nu avea să obțină, iar acel gând îl sfâșie, zdrobindu-l cu povara dorinței lacome după atâtea lucruri care nu vor fi vreodată ale lui.

– Te iubesc, Livvie, îi șopti el, și avu convingerea că ea îi zâmbise.

Deși dormea adânc, îl auzise și înțelesese.

Odată ardoarea lor potolită, încăperea se răcorise, iar Phillip trase o pătură peste ei, înfășurându-se alături de ea ca într-un cocon confortabil, și își ațintă privirea asupra ceasului, pentru a putea să o trezească înainte ca trâmbița cocoșului să anunțe apropierea zorilor.

Capitolul 12

Penelope traversă furtunos coridorul, îndreptându-se spre camera ei. Furioasă, se năpusti înăuntru și trânti ușa cu suficientă forță încât să facă să tremure tablourile de pe pereți.

– Cum îndrăznește! tună ea.

De la acea scenă oribilă din pavilion, îl mai văzuse pe Freddy Blaine în trei ocazii diferite, și de fiecare dată, el o ignorase.

Tocmai se încheiase o altă masă interminabilă în cursul căreia Freddy se lăfăise în fața ei și, în ciuda nenumăratelor ei eforturi de a-i capta atenția, nu-i aruncase nici măcar o privire. După masă, ea ieșise să se plimbe pe terasă într-un moment când el ar fi putut veni după ea fără a fi observat, însă așteptase o veșnicie, fără ca el să iasă.

– Ticălosul, bombăni ea, savurând cuvântul urât.

Se credea al naibii de chipeș. O, cât îl detesta! Mizerabilul!

În timp ce ea nu putea înceta să se gândească la ceea ce făcuseră împreună, la cât de palpitant fusese când el o țintuise, când ea îi opusese rezistență, avea impresia că el nu fusese câtuși de puțin afectat. Iar gândul că nu avusese nici un efect asupra lui o înfuria.

Dintre toții indivizii stupizi și plictisitori pe care îi întâlnise la Salisbury, pe el îl alesese pentru o întâlnire secretă, însă el era nerecunoscător. În pavilion o insultase în repetate rânduri, o atinsese în feluri teribile, palpitante, și deși îi poruncise să înceteze, el nu se supusese dorințelor ei.

Apoi avusese tupeul să încerce să o forțeze să-și pună gura pe oribilul lui baston bărbătesc. Când refuzase, el o tachinase, alungând-o ca și cum s-ar fi purtat rău. Disprețul lui continua să îi stârnească mânia. Îi stătea ca un spin în coaste, înfuriind-o, scoțând-o din minți.

Nimeni nu îndrăznea vreodată să se poarte urât cu ea. Nimeni nu era disprețuitor sau batjocoritor cu ea. Ceilalți știau cine era, cine fusese tatăl ei, și îi arătau respectul și stima care

i se cuveneau în mod absolut. Însă el avea impresia că putea să o trateze ca pe o târfă de rând.

Cine era el de se credea atât de măreț? Conform spuselor mamei ei, nu era decât un vecin lovit de sărăcie, care dădea târcoale la ora cinei doar ca să aibă ce pune în gură.

Cât tânjea să se răzbune pe el!

Își smulse agrafele din coc și își lăsă părul să-i cadă pe spate, căci îl prefera liber și desfăcut, făcând-o să se simtă sălbatică și nesăbuită. Detesta faptul că Margaret insista să și-l țină prins, să folosească piepteni și bonete pentru a-l ascunde. Când bărbații îi întrezăreau pletele roșcate, erau fermecați. Voiau să-și treacă degetele prin ele, să le miroasă și să le mângâie.

Dacă Blaine i-ar fi văzut părul superb, nu ar mai fi privit-o ca pe o copilă. Nu i-ar mai fi spus că sânii îi erau prea mici sau că nu făcea decât să se joace cu el. Ar fi dorit-o, așa cum un bărbat dorea o femeie. Ea i-ar fi făcut pe plac, l-ar fi privit excitându-se, ar fi mimat puțină pasiune, iar când l-ar fi văzut încins și pregătit, i-ar fi întors spatele.

I-ar fi arătat cine deținea controlul. I-ar fi demonstrat care erau consecințele de a o lua peste picior.

Gândul la cum putea să îl umilească îi stârni un entuziasm extrem. Nu o deranjase mica lor luptă, felul în care îi dezgolise sânii și cât de tare îi ciupise. Îi provocase durere, și, din motive necunoscute, ea fusese încântată. Îi plăcuse să fie speriată și incapabilă să fugă, și deși încercase să înțeleagă de ce găsise acea experiență atât de incitantă, de ce era atât de nerăbdătoare să încerce din nou, nu reușea să se lămurească.

Flirtase cu mulți, mulți băieți, dar nici unul dintre ei nu se purtase măcar asemănător, deci nu avea termen de comparație. Însă rememorase la nesfârșit acea întâlnire uluitoare. Își dorea să aibă o aventură cu el, să descopere ce i-ar fi făcut, însă odată ce se sătura de pipăielile și atingerile lui, ea o să schimbe finalul.

Ea o să fie cel care să-l insulte. *Ea* o să îl jignească și o să îi arunce cuvinte grele, comentând despre abilitățile lui nesatisfăcătoare, de amator, despre caracterul lui efeminat, urmând să-l trimită acasă ca pe un copilaș răzgâiat care nu și-a făcut poftele.

Ideea de a-l pune la punct o înveseli teribil. Cât ai clipi, își imagină o duzină de metode prin care ar fi putut să se răzbune.

O să i-o plătească, iar el o să regrete *amarnic*.

Ajungând lângă fereastră, se opri. Era o noapte caldă și senină, stelele scânteiau, luna ilumina moșia și dealurile ondulate de dincolo de ea. Își ațintì privirea în curte și desluși conturul pavilionului, vopseaua albă ieșind puternic în evidență, în grădina întunecată.

Pe trepte lucea o lumină. Își mijì privirea, concentrându-se, și...

Era el! Freddy Blaine!

Cu un tupeu de nedescris, stătea tolănit lângă balustradă, fumând o țigară de foi. Calul îi era legat în spate, așa cum fusese și la întâlnirea lor precedentă.

Ha! O dorise, până la urmă. Vai, o să se amuze atât de bine! O să i-o plătească, apoi se va întoarce în camera ei fără să-și irosească prea mult timp cu el.

Pornind hotărâtă spre dulap, își luă pelerina, apoi se strecură în vârful picioarelor pe coridor și aruncă o privire de jur împrejur. Toată lumea era jos, socializând, iar mama ei credea că se retrăsese la culcare, chinuită de durerile de cap lunare, deci nu îi era deloc greu să se furișeze afară.

Continuându-și drumul pe hol, dădu o raită prin camera Oliviei. În câteva clipe găsi portofoliul de schițe al surorii ei și îl puse pe pat, scoțând desenele. Erau multe schițe noi, dovadă a unei aventuri romantice din ce în ce mai toride. Grăjdarul-șef era desenat gol, cu părțile intime expuse, deși, oricât s-ar fi străduit, nu pricepea cum reușea Olivia să se dedea unor acte atât de intime.

Ieșeau să călărească în fiecare după-amiază, iar Penny îi urmărise de două ori, atât cât putuse, însă cei doi nu făcuseră decât să discute. Nu se apropiase de ei suficient cât să audă ce își spuneau, dar nici nu văzuse nimic ce nu ar fi putut face și în fața lui Margaret. Cum se descurca Olivia?

Șterpeli trei dintre cele mai indiscrete schițe, în care bastonul masculin al grăjdarului-șef era proeminent și inconfundabil, apoi o luă spre scările de serviciu și ieși din casă.

Odată ce i le arăta lui Freddy, el nu avea să o mai numească vreodată *copilă!*

Traversând în grabă pajiștea, încetini pasul când se apropie de pavilion. Nu avea de gând să-l lase să vadă că se grăbise să fie cu el, și zăbovi, ascunzându-se în spatele unui gard viu până i se calmă respirația.

După ce se liniști, porni încrezătoare pe cărare și o luă vioaie spre pavilion, însă, când se apropie, el chicoti ca și cum ar fi observat-o pe tot parcursul drumului.

– Ei, ei, croncăni el, sorbind îndelung dintr-o sticlă de tărie, dar e chiar micuța fată bogată și răsfățată. Ce te face să ieși atât de târziu la plimbare? Ți-ai pierdut vreuna dintre păpuși?

Clocotind de furie, Penelope se străduì să rămână rece și disprețuitoare.

– Eu nu mă joc cu păpuși. Am modalități mult mai interesante de a-mi ocupa timpul.

– Chiar așa? pufni el. Ceaiuri și broderii?

Trecând semeață pe lângă el, ea luă sticla și se trânti pe o bancă. Bău, având grijă ca el să vadă cât de bine putea înghiți licoarea aprigă.

– Nu, sunt artistă, minți ea, și, punând sticla jos, scoase de sub pelerină ilustrațiile Oliviei.

După cum anticipase, el o urmărea precum un pește prins în cârlig.

– Ce ai acolo?

– Câteva dintre schițele mele.

Ignorându-l, întoarse unul dintre desene în lumina lunii. Bărbatul pe care îl ilustrase Olivia era greu de identificat, dar se vedea că era un bărbat și că era gol pușcă.

– E unul dintre amanții mei, se eschivă ea. A fost atât de încântat de mine, încât mi-a dat voie să îl desenez, după ce am terminat.

– I-a plăcut să și-o tragă cu un copil?

– *Nu* sunt copil! repetă ea.

– Eu nu mi-am dat seama. Îi smulse desenele din mână, aplecându-se spre balustradă pentru a vedea mai bine. Tipul ăsta o are mare ca un cal de curse, declară el. Te-a posedat ca pe-o cățea în călduri?

– Normal, pretinse ea. L-am lăsat să-mi facă ce-a vrut.

– Știi ce cred eu? întrebă el, aplecându-se. Nu tu ai creat astea. Tu nu te-ai apropiat vreodată de un bărbat gol.

– Ba da, afirmă ea. O să ți-o dovedesc! Te-aș desena pe tine, aici și acum, dar pun rămășag că ți-e prea frică să te dezbraci.

– De parcă m-aș dezgoli pentru cineva de teapa ta. Studie paginile. Sunt foarte reușite. Foarte senzuale. Unde le-ai găsit?

– Îmi aparțin. Ilustrațiile nu aveau efectul scontat. Se ridică în picioare și încercă să i le smulgă, însă el le flutură exact atât de sus cât să nu le poată ajunge. Dă-mi-le!

– Nu.

Le ridică și mai mult, iar ea sări, în încercarea de a le recupera.

– Mama ta știe de ele? Mă întreb cum ar reacționa dacă i-aș spune?

– Mizerabilule!

– Ei, ei, o mustră el. Așa se vorbește cu cineva mai mare decât tine?

Penelope începu să se lupte cu el de-adevăratelea, dând să-l lovească cu picioarele și cu pumnii, dar nu reuși să îl nimerească. Sătul să își bată joc de ea, el aruncă hârtiile deoparte și îi țintui încheieturile la spate.

– Mama ta a dat greș cu educația ta. Degetele lui se strecurară în corsajul rochiei ei, unde îi prinse un sfârc și i-l răsuci. Ți-ar prinde bine mai multă disciplină. Poate ți s-ar potrivi o corecție cu biciul.

– Dă-mi drumul! șuieră ea.

– De asta ai nevoie? O bătaie la fund? Dădu să o întindă pe bancă. Ești o obrăznicătură imposibilă. Mi-ar face mare plăcere să-ți administrez eu o pedeapsă.

Brusc, se trezi întinsă, cu el deasupra ei, deși era prea înalt pentru a încăpea complet pe bancă. Un genunchi îi rămăsese pe podea, iar celălalt era petrecut de-a curmezișul picioarelor ei.

Își slăbi strânsoarea, iar ea încercă să îl plesnească peste fața arogantă, însă el o împiedică ușor.

– Dacă nu ești cuminte, te leg fedeleș. Acum fă ce-ți spun eu!

– Ba nu!

Continuă să se lupte cu el, însă fără vigoare. Era atât de fascinant să fie astfel imobilizată, să fie incapabilă să se miște, încercând între timp să ghicească ce intenționa el să facă mai departe.

El o trase de rochie, dezgolindu-i sânii și expunându-i sfârcurile, și începu să i le răsucească și să le strângă într-o manieră dureroasă, ce o făcu să se zvârcolească și să se ude între picioare.

Începu să o sărute, iar ea își întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, chinuindu-se să îl evite, însă el o prinse de bărbie. Își băgă limba în gura ei, lăsând-o să simtă gustul de bărbat adult, de brandy și de tutun.

Nu mai fusese sărutată astfel niciodată, și o incită obscenitatea întregii scene, atât de diferită față de stângăciile insipide ale băieților de la grajduri, însă nu avea de gând să-l lase și pe el să vadă acest lucru. Îl mușcă. Tare.

Retrăgându-se rapid, el se răzbună zdrobindu-i sfârcul cu atâta forță, încât ea țipă de durere, însă el înăbuși sunetul acoperindu-i gura cu palma lui mare. Îi șopti:

– Diavoliță ce ești! Dacă mai încerci o dată, te sugrum.

Coborându-și capul pe pieptul ei, îi scormoni și-i molfăi sfârcurile, iar ea i se împotrivi, prefăcându-se dezgustată. I se părea mult mai satisfăcător, și mult mai depravat și mai periculos, atunci când se luptau.

Alcoolul pe care îl înghițise o făcea să se simtă dezorientată. Înainte de a ieși, luase pe ascuns destule înghițituri și în casă, iar cantitatea totală, la care se adăugau cele câteva pahare de vin pe care le băuse la cină, o făcuseră să devină amețită și irațională.

El se purta foarte brutal cu ea, iar într-un colțișor îndepărtat din mintea ei își dădu seama că situația nu decurgea așa cum plănuise ea, că el nu o implora, nici nu se târa în fața ei. Depășiseră cu mult orice graniță a rezonabilului, și ar fi trebuit să îi ceară să înceteze, dar, în realitate, nu își dorea. Poftise la acest lucru, tânjise timp îndelungat. Era de departe cel mai revoltător și cel mai șocant lucru pe care și-l putea imagina că l-ar face.

Nu era nici un adult de față care să o facă să se răzgândească sau să îi poruncească să se stăpânească. Nu știa nimeni unde se

afla sau ce făcea. Scăpase de criticile și văicărelile mamei ei; era liberă și de capul ei.

El începuse să îi ridice fusta și jupoanele, urcând șerpuitor pe gamba ei, apoi pe coapsă. Nu purta chiloți, iar el, fără avertizare sau șovăire, își strecură degetele în ea, mișcându-le cu brutalitate.

– Ești udă leoarcă, târfă mică.

– Te urăsc. Mi-e greață și să te văd.

– Corpul tău nu asta îmi zice.

Când el îi împinse fusta până deasupra brâului, ea își coborî privirea către locul unde se întâlneau picioarele ei. Cea mai mare parte din mâna lui era înfiptă acolo, iar priveliștea era bizară, absurdă. Nu îi venea să creadă că stătea acolo ca o plăcintă și îi dădea voie să o atingă astfel.

El îi despărți buzele de jos și o inspectă.

– Nu-mi place să mă tăvălesc cu o femeie care are păr pe părțile intime. Șterpelește o curea și o lamă și rade-te complet înainte de următoarea noastră întâlnire.

– Asta e dezgustător. N-o voi face.

– Ba da, îi porunci. Rade-te și sub braț, să nu fiu nevoit să îți privesc părul. Te vreau moale și fină ca o fetiță.

Voia să pară mai tânără decât era? Cât de ciudat. Ea tot încercase să se prefacă mai matură, ca el să o creadă mult mai în vârstă. Ceva de o importanță vitală zăcea ascuns în acest ultimatum, dar ea era prea beată pentru a-și da seama despre ce era vorba și chicoti, considerând situația amuzantă.

Între timp, el se descotorosi stângaci de pantaloni și, în scurt timp, se înfipse în ea, însă nu cu degetele. Indiferent ce ar fi folosit, era enorm, bont, și îi întindea carnea într-un mod inconfortabil.

Scânci, deși nu intenționase să o facă, și se chinui să-și strângă picioarele laolaltă, însă el se băgase bine între ele și înainta încet, iar în clipa aceea înțelese și ea ce urmărea. De o veșnicie deja se săturase de sâcâitoarea ei virginitate și căutase metode prin care să scape de ea, dar acum avea îndoieli în privința acelei decizii și nu era convinsă că ar fi trebuit să o ducă la bun sfârșit.

Mai ales nu aici. Și mai ales nu cu el. Era prea bătrân. Prea autoritar și dominator. Prea diabolic.

– Mă doare, protestă ea. Încetează! Acum!

– Nici gând. Îi imobiliză brațele pe lângă corp. Dă-i bătaie. Împotrivește-te dacă vrei. Zvârcolelile tale mărunte mă amuză.

– Nu-mi place.

– Al naibii ghinion! O să primești exact ceea ce m-ai tot rugat să îți dau.

– Ei bine, nu mai vreau!

– Câți amanți ai avut cu adevărat?

Își flexă șoldurile și, dintr-o singură mișcare, se înfipse în ea.

Durerea nu a fost nici pe departe atât de intensă pe cât și-o imaginase sau auzise ea că putea fi, dar nici nu era la fel de incitant sau de romantic cum auzise. Era, de fapt, destul de neplăcut, așa că se detașă mental de ceea ce se petrecea. Starea ei de ebrietate făcea ca totul să pară ireal, ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Erau amândoi acoperiți de sudoare, iar în aer apăruse un miros ciudat, creat de împreunarea lor. El se împingea în ea, strivind-o atât de tare, încât aproape că nu putea respira. În timp ce el părea să savureze ceea ce făcea, *ea* nu remarcă nici o emoție în afară de o dorință fierbinte ca totul să se termine cât mai curând.

El se goli în ea, și chiar și acel moment i se păru dezamăgitor. Gemu și se cutremură, apoi se prăbuși peste ea, stârnindu-i un moment de panică în care se întrebă dacă bărbatul nu suferise cumva un atac de cord.

Dumnezeule bun, oare murise țărănoiul?

Însă când îi auzi răsuflarea, temerile ei se risipiră. Retrăgându-se din ea, se ridică și își aranjă pantalonii. Era cât se poate de calm, în timp ce ea era parțial goală, cu pieptul încă expus. Nu voia ca el să o vadă atât de răscolită și se ridică în capul oaselor. În mijlocul de carne dintre picioare simțea durere, umezeală și ceva lipicios. Își trase fusta în jos, băgându-și sânii înapoi în corsaj.

El era insolent, plin de sine, uitându-se în jos la ea cu o privire încruntată.

– Am stabilit, fără urmă de îndoială, câți amanți ai avut, nu-i așa?

– Poate că ai mai multă experiență decât mine, îl luă ea peste picior, dar faptul că ai exersat atât nu te-a ajutat. Am avut de-a face cu băieți care erau mai buni decât tine. Tu nici măcar nu știi să săruți!

– Eu nu trebuie să-mi irosesc timpul cu săruturi ca să obțin ce vreau de la o femeie.

Luând sticla de brandy, trase o dușcă, apoi își trecu mâneca peste buze. Îi oferi și ei sticla, iar când ea refuză, o prinse de gât și o forță să bea.

– Trebuie să înveți să faci ce-ți zic eu.

– N-o să mă poți forța vreodată.

– Nu fi prea sigură.

O obligă să bea, iar ea încercă să-și țină gura închisă, însă el ar fi fost dispus să i-o toarne pe rochie, prin urmare se supuse, luând mai multe înghițituri care îi arseră gâtul și o făcură să-i dea lacrimile.

– Ai nevoie de un stăpân sever, o anunță el, iar eu sunt bărbatul perfect pentru tine.

– Ha! N-o să mă mai vezi vreodată.

– Ba da, replică el. Ești ca un câine cu un os; îl tot adulmeci. Ai gustat puțin din el și vrei să te întorci pentru încă o porție.

– Ba nu!

– Sufletul tău e la fel de negru ca al meu. N-o să poți rezista.

Chiar avea un suflet negru? Oare așa era? Fusese întotdeauna diferită de tot restul lumii, plictisită de morala și de restricțiile pe care i le impuneau ceilalți. Era palpitant să minți și să furi, să te dedai unor acte furișe și secrete. Exista constant riscul de a fi prins, ceea ce o stârnea să facă lucruri din ce în ce mai nesăbuite.

Aventura ei cu el era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să îl facă, cea mai îndepărtată limită pe care ar fi putut să o încalce, însă nu simțea nici o remușcare. În cel mai rău caz, pierderea virginității îi garanta că Margaret nu o să o poată licita ca pe o vacă grasă, vânzând-o vreunui boșorog pompos și mucegăit, așa cum încerca să facă în acel moment cu Olivia.

Era cu adevărat rea? Desfrânată?

Rânji. Purtarea depravată era al naibii de plăcută în comparație cu atitudinea de puritan înțepat. Punând mâna pe sticla de

brandy, trase o dușcă zdravănă, iar el zâmbi, fiind evident că nici nu se aștepta la altceva.

– Întoarce-te mâine noapte, îi spuse el. O să aduc din nou băutură. Și niște opiu. L-ai încercat vreodată?

– Nu.

– O să îți placă. Strânse schițele Oliviei și i le întinse. Acum du-te la conac înainte să ți se simtă lipsa.

– Și ce dacă? îl mustră ea. Nu-mi pasă.

– Nu sunt pregătit să fiu prins cu tine. Cel puțin nu încă.

Penelope habar nu avea la ce se referise și nu îi trecu prin minte să întrebe. Mișcându-se prea rapid, se ridică și se întinse după desene, însă era ametită și se simțea greoaie. El încercă să o sprijine, dar ea se smuci.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Așa crezi tu.

– Ești un pervers, un ticălos, un... un....

Creierul ei nu funcționa așa cum ar fi trebuit și nu reuși să mai găsească alte insulte pe care să i le arunce.

– Da, sunt, recunoscu el deschis. Mâine la miezul nopții.

– N-o să vin. Te urăsc.

– Dacă nu apari, o să mă strecor în camera ta. O să te leg și o să te biciuiesc. Apoi o să te oblig să mă termini cu gura. Chiar dacă mă implori să nu o fac.

– Ești mizerabil și respingător.

– La fel ești și tu. Ne e scris să devenim prieteni grozavi.

O împinse spre scări, iar ea se împletici, dar își recăpătă echilibrul și plecă, fără a-i oferi satisfacția de a arunca o privire în urma ei. Porni pe alee, și tocmai luase colțul când se ciocni de Olivia, care, aparent, ieșise la o plimbare de seară.

– Penny? o întrebă ea. Ce naiba? Credeam că te-ai dus la culcare acum o oră.

– Am avut nevoie de puțin aer proaspăt, se eschivă ea.

– Ai tras la măsea.

– Și ce dacă?

Pavilionul se afla la doar câțiva metri depărtare și îl auziră pe Freddy încălecând și pornind la trap. Olivia se încruntă și scrută umbrele, încercând să identifice cine pleca de pe proprietate.

– Cine era acolo? întrebă ea. Ce-ai făcut?

– Nu te privește.

Încercă să treacă pe lângă sora ei vitregă, însă Olivia o blocă.

– Era domnul Blaine?

Penny ridică din umeri, fără a confirma sau a nega.

– Of, Penny, o dojeni Olivia, plescăind mâhnită. Spune-mi că nu ai fost aici cu el.

– Nu e treaba ta ce fac eu.

– O, ba e. Vrei să o faci de rușine pe mama ta? Și pe mine? În casa contelui? Suntem oaspeții lui. Ce ți-a venit? Își aținti privirea în întuneric, ca și cum ar fi putut zări silueta tot mai îndepărtată a lui Freddy, dar acesta dispăruse. Promite-mi că nu o să mai vorbești vreodată cu el.

Penny rămase cufundată într-o tăcere încăpățânată.

– Dacă nu îmi dai cuvântul tău de onoare, o amenință Olivia, o să merg la mama ta.

Penny fu năpădită de un val de furie. Cine era Olivia să îi dea ei ordine și să o dojenească? Era destul de enervant că trebuia să asculte cicălelile nesfârșite ale lui Margaret. Nu avea de gând să le tolereze și din partea surorii ei sclifosite și miorlăite.

– Ba n-ai s-o faci.

– Ba da, insistă Olivia.

Penny și Olivia erau de aceeași înălțime și aceeași greutate. Penny veni spre ea până ajunseră una lângă cealaltă, cu fustele încurcându-se între ele, și prinse antebrațul Oliviei, ciupindu-l cât de tare putea și forțând-o să se îndepărteze.

– Știu despre tine și grăjdarul-șef, o informă Penny.

– Poftim?

– Am câteva dintre schițele pe care le-ai făcut. Le scoase de sub pelerină și le flutură. Dacă mă pârăști în privința domnului Blaine, o să i le arăt lui Margaret.

Olivia păli, devenind albă ca o stafie.

– Penny!

– Atunci o să vedem cine dă mai tare de bucluc, nu-i așa?

Vizibil înspăimântată, Olivia o studia.

– N-ai putea niciodată să îmi faci ceva atât de rău.

– A, nu? Se apropie, iar sora ei timidă tresări. Penny savura puterea pe care o deținea, îi plăcea să fie martoră la spaima Oliviei. Nu-mi pasă de tine. Nu mi-a păsat *niciodată* de tine.

Oripilată, înfricoșată, Olivia se dădu în spate.

– Ești nebună.

Penny râse, scoțând un chicot jos, răuvoitor, ce nu anunța decât rele pentru orice persoană suficient de nesocotită să o supere, apoi se întoarse și porni vioaie către conac, lăsând-o pe Olivia să tremure pe peluză.

Jane aruncă o privire prin încăperea mare în care se strângeau fetele pentru a coase. Mai rămăseseră doar câteva, care nu își terminaseră norma, iar ea se număra printre ele. Acum că binefăcătorul ei renunțase să o mai susțină financiar, trebuia să își câștige existența, și își petrecea multe ore în fiecare zi, executând piesele necesare.

Continuă să coasă frenetic, panicată de soarta care o aștepta pe străzile Londrei odată ce era dată afară la vârsta de treisprezece ani.

Dacă nu reușea să termine o cantitate suficientă, acel moment înfricoșător o să sosească mai devreme, iar ea era disperată să nu se ajungă la așa ceva. Printre orfani circulaseră întotdeauna zvonuri despre ororile vieții de afară, iar Jane credea toate poveștile.

Pur și simplu nu știa cum o să supraviețuiască, odată ce își lua în primire bocceluța și i se poruncea să plece.

Pe neașteptate, ochii i-au fost inundați de lacrimi. De când se afla în orfelinat, tot visase că mama și tatăl ei o să vină după ea. Doamna Graves afirma că părinții ei erau morți, că era cu adevărat orfană, însă Jane nu se lăsase niciodată convinsă. Dacă nu avea nici o familie, cine îi plătise șederea la orfelinat timp de doisprezece ani? Un bunic? Un unchi milos?

Își făcuse multe idei romantice despre cine ar fi putut fi acea persoană și ce se întâmplase, din moment ce încetase să o susțină financiar. Doamna Graves pretindea că binefăcătorul ei nu fusese cineva din familie, ci o persoană care făcuse plățile ca act caritabil, plătind întreținerea unei fete sărmane pentru a-și face datoria de creștin.

Jane nu acceptase nici acea minciună.

În adâncul sufletului știa că părinții ei erau vii, că doar o pierduseră și că de atunci o căutau neîncetat, sperând să o găsească. Însă cum nu mai avea mult până să împlinească treisprezece ani, era nevoită să accepte că se înșelase. Nu era nimeni care să o salveze, nimeni care să se grăbească să îi vină în ajutor.

Era complet singură pe lume, iar gândul i se părea prea trist pentru a se adânci în el, așa că își alungă mâhnirea ce pusese stăpânire pe ea.

Având atât de mult de lucru, nu putea irosi nici o clipă deplângându-și soarta. Chiar și în perioada în care fusese ajutată de binefăcătorul ei, trebuise să coasă, iar acum avea și mai mult de lucru, plus că se alesese cu povara de a face și treaba lui Helen. Încercase în repetate rânduri să îi explice fetei ce avea de făcut, să o învețe să se concentreze pe ac și ață, însă Helen nu reușise să se adune.

Jane nu își putea explica de ce o îndrăgise atât de mult pe Helen, dar nu o putea lăsa să se confrunte singură cu primejdiile orfelinatului. Era complet lipsită de apărare și demnă de milă, iar Jane era înspăimântată la gândul că fata putea fi alungată pentru vreo faptă necugetată sau că putea fi oferită acelor bărbați care erau interesați de copii foarte mici.

Ori de câte ori Jane auzea că acei indivizi ciudați se aflau prin zonă, o ascundea pe Helen într-un cufăr de lemn. Jane îi descrisese pe bărbații cei răi, iar Helen părea să înțeleagă pericolul. Fără tam-tam, intra în cufăr, iar Jane se așeza pe capac ca și cum acolo ar fi stat cocoțată de obicei, căci nu și-ar fi dorit ca vreunul din ei să vadă uluitorul păr alb al lui Helen sau ochii ei mari și albaștri.

Aveau obiceiul să le aleagă pe cele mai frumoase, iar Jane era convinsă că ar fi selectat-o pe Helen, în ciuda anormalității ei. Era prea atrăgătoare pentru a trece neobservată.

Continuându-și munca, Jane cusu până la orele târzii ale serii, când se făcu prea întuneric pentru a mai vedea. Doamna Graves nu le permitea să folosească lumânări, deoarece costau prea mult, deci se văzu nevoită să-și încheie munca. Ratase chemarea la cină, însă bucătăreasa era o femeie bună la suflet și probabil că ascunsese în bucătărie niște pâine și brânză pentru Jane.

Își strânse lucrurile, apoi se duse să o caute pe Helen, pentru a putea să se strecoare la parter să mănânce. Doamna Graves plecase deja, dar cel mai probabil domnul Sawyer bântuia prin clădire. De regulă era ocupat să doarmă sau să bea tării în biroul doamnei Graves, deci Jane nu avea motive să-și facă griji că ar fi fost descoperită.

În camera comună a fetelor se aștepta să o găsească pe Helen pe patul ei, însă nu era acolo. Jane o însoțise la micul dejun, apoi o adusese înapoi, sfătuind-o să nu meargă nicăieri. În toate celelalte zile, Helen o ascultase. Putea sta o veșnicie fără să facă nimic, fără să vorbească sau să observe activitatea din jurul ei.

Jane o căută peste tot, aruncând o privire pe sub paturi și în spatele măsuțelor de toaletă, însă spaima ei se accentuă.

Nu cumva fusese răpită, fără știrea lui Jane, de vreunul dintre acei bărbați siniștri? Plecase singură? Era atât de tăcută, încât s-ar fi putut strecura pe ușă fără să o observe nimeni.

Coborî în grabă scările, dând peste o altă fată care tocmai urca.

– Ai văzut-o pe Helen?

– Cine e Helen?

– Martha, se corectă Jane. Muta.

– Imbecila?

Cealaltă fată râse batjocoritor.

– Da, răspunse Jane, înăbușindu-și o replică usturătoare.

– Era cu domnul Sawyer.

– Încotro mergeau?

– De unde să știu eu?

Fata ridică din umeri și își continuă drumul.

Jane își simți inima grea ca plumbul. Domnul Sawyer era un individ dubios, un porc mizerabil, exact genul pe care Jane îl evita cu orice preț. O dată încercase să o târască într-o debara. Nu era sigură ce intenționase să îi facă, însă se zbătuse ca o pisică, zgâriindu-l și lovindu-l, până reușise să fugă, iar el o lăsase în pace de atunci.

Însă făcuse același lucru cu alte fete, care nu fuseseră suficient de norocoase să scape, iar acestea vorbeau în șoaptă despre ceea ce se petrecuse.

Nu se băga niciodată în treburile altora, mai ales acum când trebuia să își câștige singură existența. Situația ei era precară, iar dacă o înfuria pe doamna Graves, putea fi aruncată în stradă într-un timp la fel de scurt cât i-ar fi luat să-și facă bocceluța.

Și totuși, simțea că Dumnezeu i-o lăsase pe Helen în grijă, că Jane fusese aleasă să vegheze asupra ei și să o ocrotească. Helen nu se putea descurca singură. Jane trebuia să fie răspunzătoare pentru ea și nu își permitea să își facă griji în privința consecințelor.

Dacă nu o proteja ea pe Helen, cine ar fi făcut-o?

Coborî în vârful picioarelor până la bucătărie, de unde luă o mătură și un cuțit. Ascunse cuțitul în buzunarul șorțulețului, apoi porni către partea din față a clădirii.

Nici un copil nu avea voie să bântuie pe la parter la o oră atât de târzie, iar dacă era prinsă, ar fi avut probleme serioase.

În timpul nopții, coridoarele păreau și mai sumbre și mai murdare decât de obicei. Aruncă o privire în salonul principal, încăperea confortabilă și plăcută în care doamna Graves primea vizitatorii, pentru a le da impresia că și restul clădirii era la fel de veselă.

Camera era goală.

Continuând să înainteze, examină cameră după cameră, avansând încet spre partea din spate a clădirii. Când ajunse la biroul doamnei Graves văzu că ușa era întredeschisă, iar prin crăpătură se strecura lumina slabă a unei lumânări. Se furișă mai aproape. Se opri. Ascultă.

După o tăcere îndelungată, la urechile ei ajunse chicotul malefic al domnului Sawyer.

– Ești o fetiță foarte, foarte frumoasă, Martha, spuse el, și vei fi *prietena* mea specială. O să ne distrăm foarte bine împreună!

Jane se apropie de ușă și aruncă o privire înăuntru.

Sawyer stătea pe scaunul din spatele biroului. Helen era în poala lui, cu părul ei ivoriu strălucind ca o aureolă în timp ce acesta i-l mângâia. Era solemnă și nemișcată, cu privirea ațintită în gol, părând să nu conștientizeze atingerile lui.

Pe Jane o năpădi o asemenea furie, încât avu impresia că ar fi putut exploda de turbare, și nu își lăsă răgaz să se calmeze sau să își vină în fire. Dând buzna pe ușă, o izbi cu atâta forță, încât se deschise larg și se lovi de perete cu o bufnitură puternică.

Domnul Sawyer se întoarse rapid, iar Helen căzu pe podea și scânci de durere când se lovi la genunchi.

– Ce dracu'? lătră el.

Înainte să apuce să se apere sau să reacționeze, Jane se năpusti asupra lui și îl lovi cu coada măturii. O ridică să îl lovească din nou, însă el îi prinse capătul înainte ca ea să apuce să o coboare cu forță.

– Te omor pentru asta!

Privirea ochilor lui cruzi se îngustă când îi smulse mătura și o aruncă într-un colț.

– Nu mi-e frică de tine! declară ea, deși tremura.

Helen își ridică privirea.

– Fugi, Helen! o îndemnă Jane. Fugi repede! Ascunde-te, până vin după tine!

Helen reacționă la tonul alarmant al lui Jane și se îndepărtă în grabă, retrăgându-se cu pași mărunți de-a lungul coridorului, în vreme ce Jane rămase să blocheze ușa ca un ghem mut de furie, până avu convingerea că fata plecase.

Domnul Sawyer se apropie de ea, un bețiv mare și violent, însă ea îl înfruntă curajoasă. Când se aruncă spre ea, Jane scoase cuțitul și îl flutură în fața lui. Judecând după expresia de uluire și de teamă care îi străbătu trăsăturile aspre, acesta nu se îndoia că fata ar fi fost capabilă să îl folosească, așa că bătu imediat în retragere.

– Dacă îndrăznești chiar și să o mai privești vreodată, îl avertiză Jane, o să aștept până vei fi adormit și, când o să te aștepți mai puțin, o să te ucid în somn.

– Astea sunt vorbe cam mari pentru o fetiță cât un flecușteț.

– Eu aș fi foarte atentă, în locul tău.

Se îndepărtă discret, intenționând să plece înainte ca el să își recapete curajul și să o atace.

– Târfă mică și obraznică! Respirația lui împuțită se revărsă asupra ei, stârnindu-i greața. Te crezi atât de tare? Atât de deșteaptă? Mă duc direct la doamna Graves, să știi. O să ajungi în stradă cât ai clipi!

Pocni din degete.

– Nu te va crede niciodată.

– Eu nu aș fi la fel de sigur în locul tău.

– O să-i spun ce faci cu fetele.

– De parcă ar lua vreo măsură în privința asta. Râse, un sunet care îi provocă fiori pe șira spinării. Poate o s-o conving că ar trebui să te vândă domnului Aires, indiferent dacă ești sau nu de acord. O să-i propun să o vândă și pe amica ta idioată. Să vedem atunci cui o să-i fie *frică*.

– Nu ar face-o niciodată.

– Ha! Domnișoara Sclifosită, nu cumva crezi că le știi pe toate? Meriți să ți se dea peste nas puțin. Se năpusti asupra ei. Mă amenințI, ei? Ce-ar fi să-ți ofer o mică introducere legat de ceea ce te așteaptă în *casa* domnului Aires.

Jane se răsuci pe călcâie și o luă la goană, știind că își pierduse măruntul avantaj obținut prin intrarea intempestivă.

Traversă în fugă coridorul și urcă scările, căutând siguranța oferită de ceilalți orfani, a căror prezență l-ar fi împiedicat pe domnul Sawyer să o nenorocească.

Nu se opri decât când ajunse la patul ei, și se lăsă să cadă pe salteaua noduroasă, unde se chinui să își recapete calmul. Câteva dintre fetele mai mari o studiară, însă nu o întrebară nimic despre halul în care era, iar ea se bucură pentru răceala lor.

Panicată, deznădăjduită, o copleșiră gânduri înspăimântătoare.

Sawyer avusese dreptate în tot ceea ce spusese. Cărțile fuseseră împărțite, iar ea își jucase mâna în singurul fel posibil. Consecințele, oricât de dezastruoase ar fi fost, urmau să o afecteze în cel mai scurt timp.

Înspăimântată și devastată, porni în căutarea lui Helen.

Capitolul 13

Edward se sprijinea de gard, cu brațele petrecute peste el, în timp ce își studia fiul chipeș și activ aflat pe câmp, ocupându-se de o iapă și de mânzul ei. Cu iarba atât de verde, cerul atât de albastru și norii pufoși plutind deasupra lui, părea o scenă pașnică, desprinsă dintr-un basm.

Cine ar fi bănuit că acel peisaj calm era străbătut de atât de mulți curenți ascunși?

Din după-amiaza aceea oribilă când se certaseră în spatele grajdului, nu își mai vorbiseră deloc, iar el se simțea îngrozitor din cauza comentariilor teribile pe care i le aruncase Phillip. Cât de mult și-ar fi dorit să existe o cale de a acoperi prăpăstiile care îi despărțeau.

Oare Phillip o să îl deteste pentru totdeauna? Relația lor o să rămână cea dintre un angajator și angajatul său – doi bărbați care nu aveau nimic altceva de discutat decât despre cai? Putea repara răul pe care îl provocaseră el și soția lui?

Multă vreme trăise cu impresia că făceau progrese. Când Phillip se întorsese după serviciul militar – pe jumătate mort de foame, parțial schilodit și arătând ca o stafie –, Edward fusese atât de ușurat, încât făcuse unul dintre puținii pași curajoși din viața lui: îl implorase pe Phillip să se mute la conac. Spre marea consternare a lui Edward, Phillip îl refuzase, însă, ca soluție de compromis, venea la cină în fiecare seară.

Apoi, în mod stupid, Edward renunțase la aranjamentul lor pentru a nu se face de rușine în fața actualilor oaspeți. La momentul respectiv, solicitarea i se păruse prudentă, însă reușise să calce rău de tot în strâchini, insultându-l pe Phillip și rănindu-l, fără să fi avut vreodată această intenție. Nu își dorise decât o soluție simplă cu privire la găsirea locului potrivit pentru Phillip.

Edward nu reușea nicidecum să pună lucrurile la punct odată pentru totdeauna, și acela era miezul problemei. Care era locul lui Phillip? Ce rol ar fi trebuit să își asume? Era nedrept să îl trateze ca pe un membru al familiei atunci când îi convenea, dar să îl ascundă când prezența lui îl punea într-o lumină proastă.

Îi era rușine de el însuși, iar consecința – perfect justificată – era că avea nevoie de sfatul și de părerea înțeleaptă a lui Phillip, însă nu avea dreptul să se bucure de ele. Era torturat de o dilemă uriașă, îi era imposibil să deslușească singur răspunsul, însă faptul că distrusese relația lor cordială îl făcea să nu îndrăznească să apeleze la sfatul lui Phillip.

Ar fi trebuit să o ia de soție pe Olivia? *Putea* să o ia de soție pe Olivia? Scrisoarea primită recent de la avocatul lui era plină de

zvonuri privind situația financiară a familiei Hopkins, deci cum ar fi putut să refuze să o facă? Era chiar atât de crud, încât să fie în stare să le trimită pe toate acasă să se descurce singure?

Nu credea că putea face așa ceva.

O cerere în căsătorie ar fi ameliorat dezastrul lor financiar, punând totodată capăt misiunii lui mizerabile de a obține o soție și un moștenitor.

Olivia era o fată dulce și cuminte, și presupunea că ar fi putut construi cu ea o căsnicie anostă. Existau multe alte opțiuni mai rele.

Reflectând asupra acestui lucru, clătină din cap. De ce era dispus să accepte atât de puțin? Cu câțiva zeci de ani în urmă făcuse alegerea rezonabilă și respectase regulile societății atunci când își selectase prima soție. Căsnicia lor fusese obișnuită, convențională, conformă cu așteptările, și nimic mai mult.

Fusese plictisit de moarte. Zi după zi.

Poate că vârsta înaintată îl făcea să se simtă neliniștit și nemulțumit, însă ideea de a îndura din nou o asemenea relație monotonă îl irita și îl obosea. Nu își dorea ceva plicticos și banal; tânjea să se bucure de pasiune, de picanterii și de emoții intense.

Și-o aminti pe Winnie dansând în ploaie prin curte, cu halatul lipit de piele, cu sânii ieșindu-i în evidență la fiecare fulger ivit pe cer. Simțea încă pe corp urmele gurii ei, părul acela umed și bogat atingându-i ușor coapsele. De ce era atât de atras de ea? Abia dacă se cunoșteau și nu știa despre ea nimic relevant în afară de faptul că își oferise virginitatea unui iubit de demult, însă simpla amintire a întâlnirii lor sălbatice îi făcea pantalonii să devină prea strâmți.

Se împreunaseră ca două animale. Doamne, în frenezia lui pasională îi sfâșiase cămașa de noapte de pe ea, i-o rupsese efectiv pe mijloc și i-o aruncase deoparte! Încă nu îi venea să creadă că fusese în stare de o purtare atât de brutală. În toate întâlnirile lui sexuale precedente nu fusese niciodată stârnit în asemenea hal. Femeia îl împinsese dincolo de orice limită sau inhibiție.

Faptul de a o fi întâlnit, de a o fi cunoscut, de a se fi culcat cu ea transformase ceva în adâncul sufletului lui, făcându-l să reflecteze la credințele și la convingerile lui.

O nouă căsnicie banală și prăfuită ar fi fost inutilă și intolerabilă. Își dorea ceea ce trăise alături de Winnie. De ce nu putea avea așa ceva? Era ca un copil răzgâiat căruia i se refuza jucăria preferată. La ce bun să aibă avere, statut și putere, dacă nu își putea satisface poftele inimii?

De când se trezise singur în pat și constatase că ea plecase, ba chiar, ca o adevărată vulpoaică, îi și băgase sub pernă neglijeul distrus, nu mai reușise să o vadă, însă acest lucru nu îl împiedicase să se gândească obsesiv la ea. Nu putea să și-o scoată din minte și tot cocheta cu cea mai periculoasă întrebare: Cum ar fi dacă?

Cum ar fi dacă s-ar lepăda de tradiție? Cum ar fi dacă ar abandona misiunea de a-și găsi o mireasă aristocrată și s-ar căsători cu Winnie?

Gândul era atât de scandalos și de nesăbuit, încât îl împiedicase să doarmă, făcându-l să se foiască agitat în pat toată noaptea. Să se scuture de lanțurile societății și să ia de soție o femeie de rangul ei era o idioțenie, ceva de neconceput. Era ca și cum i s-ar fi cerut să accepte că pământul era pătrat sau oceanul galben. Și totuși, ideea îi făcea pulsul să bubuie și îi dădea speranțe măreț.

Ar fi în stare? Cum ar fi dacă?

Un astfel de gând era contrar tuturor învățăturilor profunde pe care începuse să le deprindă încă din naștere. Drumul său în viață trebuia să fie determinat de poziție și de rang. Nu exista nici o altă opțiune.

Nu putea să se însoare cu ea, dar nici nu își putea imagina că ar fi fost în stare să meargă mai departe cu Olivia. Dată fiind pasiunea incontrolabilă pe care o nutrea față de Winnie, relația lor nu prevedea nimic în afară de un șir interminabil de ocazii sociale marcate de o nefericire profundă, în care Winnie ar fi stat la masa lui, privindu-se amândoi, muți și derutați.

Alternativa era să o facă pe Winnie amanta lui, și încercă să își închipuie cum ar fi fost să se strecoare amândoi pe la spatele Oliviei, însă nu reuși să își imagineze așa ceva. Winnie avea prea multă onoare, iar în ceea ce îl privea, nu ar fi putut îndura scandalul care s-ar fi iscat, dacă ar fi fost prinși.

Of, în ce hal ajunsese! Era înnebunit. Derutat. Frustrat de genealogia lui și de dilema în care îl punea.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să le alunge pe femei din casa lui, să îl invite pe Phillip la conac și să discute cu el între patru ochi! Phillip avea o capacitate de înțelegere profundă în privința oamenilor și a purtării lor, iar Edward ar fi dat orice să afle părerile tânărului, însă după ultima lor ceartă, Phillip probabil că nu avea de gând să se mai înjosească vreodată luând cina împreună lui Edward. Edward tânjea după acele mese agreabile și liniștite. Phillip era inteligent, interesant, amuzant, sincer și demn de încredere, genul de om pe care orice bărbat ar fi fost mândru să îl aibă prieten. Sau fiu.

Edward nu reușea să înțeleagă de ce lăsau atât de mulți factori mărunți să le afecteze relația. De ce nu puteau, pur și simplu, să se înțeleagă bine? Le era sortit să fie pentru totdeauna bântuiți de trecut?

Phillip își termină treaba pe pajiște și porni cu pași hotărâți spre locul unde îl aștepta Edward. Ascunzându-și neliniștea, Edward îl privi venind. Privirile li se întâlniră, ochii albaștri ai lui Phillip, orbitor de frumoși în lumina soarelui, amintindu-i atât de mult de mama lui. De el însuși. Era atât de atletic. Atât de viguros și de grațios. Atât de reușit.

Phillip se apropie, fiecare fibră din corp reflectându-i mânia, și, adoptând o poziție de luptă, se opri când ajunse exact în fața lui, fiind separat doar de gard.

– Ce vrei? îl repezi, gata să înceapă o nouă ceartă.

Edward fusese crescut să devină un individ arogant și tiranic, iar reacția lui inițială a fost să scoată pe gură o remarcă idioată. Însă se surprinse pe el însuși când recunoscu:

– Mi-e dor să iau cina cu tine în fiecare seară.

– Poftim?

Phillip rămase năucit de acea declarație, având impresia că nu auzise bine.

– Mi-e dor de tine, repetă Edward, și nu-mi place deloc când ne certăm.

– Hmm, reflectă Phillip, neștiind ce să spună.

– Putem vorbi?

Phillip ezită, nesigur:

– Cred că da.

Edward deschise poarta, nelăsându-i timp să se răzgândească, și trecu de cealaltă parte. Urmă o scurtă clipă de stângăcie, când se priviră încruntați, întrebându-se amândoi ce să spună.

Erau prea multe probleme între ei care rămăseseră nediscutate și nerezolvate, și, brusc, lui Edward i se păru vital să deschidă subiectul care îl tot frământase. Îl lovise impresia bizară că poate nu o să i se mai ofere prea multe oportunități.

– Nu prea am fost un tată bun și îmi cer iertare.

Șocat, Phillip ridică din sprâncene și bombăni:

– Ai fost destul de bun.

– Nu e nevoie să minți, spuse Edward chicotind, nici să îmi menajezi sentimentele.

– Ei bine...

Phillip ridică din umeri și, din motive necunoscute, roși.

– M-am purtat oribil. Cu mama ta. Cu tine și cu sora ta. Își îndreptă atenția spre cer, incapabil să îndure privirea pătrunzătoare a fiului său. Nu am făcut-o intenționat. Eu doar... doar... Cum ar fi putut să îi explice și să justifice o viață întreagă presărată cu decizii greșite și cu nepăsare? Nu exista nici o soluție diplomatică. Mi-aș dori să putem fi prieteni.

– E dificil, recunoscu Phillip.

– Știu. O luă către grădină. La câțiva metri distanță se afla o cărare izolată și arătă spre ea, anticipând că i-ar fi fost mai ușor să discute cu Phillip fără a-l privi în față. Mă însoțești la o plimbare?

– Tu ești șeful.

– Nu fi așa!

Edward își puse mâna pe umărul lui Phillip, împingându-l ușor în față, și îi trecu prin minte că, de când Phillip fusese un copilaș exuberant, era prima dată când își atingea fiul. Nici măcar după ce acesta se întorsese acasă din Spania, înfășurat în bandaje și sprijinit în cârje, nu îl atinsese. Deducând că Phillip era teafăr și urma să se refacă, Edward se simțise extrem de ușurat, însă nu fusese suficient de curajos să meargă la el și să îl îmbrățișeze.

Acel gând îl întristă și îl făcu să se rușineze, împingându-l din nou în brațele mâhnirii și ale regretelor.

De ce insista să păstreze o asemenea distanță? La ce îl ajuta să îl excludă pe Phillip din viața lui?

– Nu ar fi trebuit niciodată să îți cer să te ascunzi de oaspeții mei.

– O să supraviețuiesc.

Edward aruncă o privire piezișă și văzu că Phillip zâmbea. Un început promițător.

– Vino să iei cina cu noi diseară, îl invită, fără să-și fi propus dinainte să-i facă o asemenea sugestie, ca să te pot prezenta.

– S-ar putea să le vezi pe doamne că leșină în grup.

– N-au decât să leșine.

Phillip se posomorî, studiindu-l.

– Ai dat în mintea copiilor?

– Asta crezi tu că se petrece? Crezi că m-am smintit?

– Da. Phillip chicoti. O să mă lipsesc de invitația ta. Nu sunt pregătit să *cinez* cu doamnele din familia Hopkins.

– Ei bine, atunci, după ce pleacă, vom reîncepe să luăm mesele împreună, ca înainte. Și aș vrea să te gândești din nou să te muți la conac.

– Dar dacă te căsătorești?

– Și dacă mă căsătoresc, ce? îl provocă Edward.

– Cum ar tolera soția ta un astfel de aranjament?

– E o casă al naibii de mare, bombăni el. Va fi nevoită să se adapteze.

Phillip îl privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Poate chiar așa era. Își continuară plimbarea, fără a merge undeva anume, când Edward întrebă brusc:

– Cum e sora ta?

– Bună la suflet, frumoasă și harnică. De ce?

– Ce-ar face dacă m-aș duce la Bath și i-aș bate la ușă?

– Ți-ar trânti-o în față.

– Chiar atât de mult mă detestă?

Phillip se opri, fâstâcit.

– Scuze. Nu am vrut să mă exprim atât de brutal.

– Chiar nu e nici o problemă, afirmă Edward. Merit să aibă față de mine o asemenea purtare. Mă doare să aud asta, dar

e justificat. Apoi îi veni o idee genială. Ai vrea să vii cu mine? La Bath? Ai putea fi cel care să ne împace și să ușureze reîntâlnirea noastră.

Phillip îl cântări atent din priviri.

– Ești bolnav?

– Nu m-am simțit mai bine în toată viața mea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai chinuit de trecut, mai năpădit de regrete privind acțiunile lui, mai îngrijorat și mai neliniștit în privința viitorului și a căii pe care voia să o urmeze. Părțile ce-l alcătuiau pe bărbatul din el păreau să fi fost amestecate, precum piesele unui puzzle scuturate într-o cutie, ajungând acum să nu se mai potrivească sau să fie incomplete.

Trecură de un cot al aleii, iar atenția lui Edward i-a fost atrasă de strălucirea unei rochii de un roșu-închis. Era Winnie, care se plimba agale prin parc. Stătea cu spatele la ei, așa că nu îi văzu, iar el putu să o studieze fără știrea ei. Inima lui tresări de încântare și de încă ceva, ceva puternic și imposibil de definit, care îl înspăimântă.

Să fi fost oare iubire?

Râse de propria lui fantezie. De parcă el, la vârsta de patruzeci și cinci de ani, ar fi putut să se îndrăgostească! Mai ales de o femeie de rând, de o fată bătrână, care refuza să vorbească despre trecutul ei sordid. El era conte, unul dintre cei mai de seamă nobili din regat, un aristocrat apreciat și distins. Ea era... era...

Nu putea descrie exact ce anume *era*, însă gândul că s-ar fi putut îndrăgosti de ea era caraghios și ridicol, așa că îl alungă.

Când o observă, Phillip o recunoscu drept o membră a familiei Hopkins și se opri, tulburat. Neliniștea lui îl împinse pe Edward pe noi culmi ale nebuniei.

– Winnie, o strigă el încet, simțind dintr-odată o nevoie disperată de a i-l prezenta pe unicul lui fiu.

Ea se opri brusc, întorcând ușor capul, derutată parcă de vocea lui. Sfioasă ca o porumbiță în fața armei unui vânător, se răsuci pe călcâie și se simți invadată de un val de emoții frenetice: bucurie amețitoare, mâhnire, teamă, nedumerire.

Edward tânjea să o ia în brațe și să o consoleze. Exista între ei o legătură ce nu putea fi negată, însă ea îl privea atât de încruntată, de parcă el ar fi fost însuși întruchiparea Ruinei. De ce îl evitase după acea noapte splendidă de fericire erotică? Fusese spectaculoasă, uluitoare, magnifică, și ar fi repetat întreaga experiență fără să ezite o clipă, dacă ea i-ar fi dat cel mai mic semn că era interesată.

– Winnie, cât mă bucur să te văd! Se apropie de ea. Iată pe cineva pe care voiam să ți-l prezint.

Prinsă în capcană, Winnie aruncă o privire în lungul aleii, ca și cum ar fi încercat să estimeze dacă ar fi putut să o prindă în cazul în care fugea, însă manierele ei exemplare își spuseră cuvântul. Făcu o reverență joasă care, dat fiind gradul lor de intimitate, îl făcu să se simtă jenat.

– Lord Salisbury.

Rămase în acea poziție umilă, cu umerii lăsați, cu privirea ațintită în pământ.

– Ridică-te acum, o dojeni, însă ea refuză să îl privească, ceea ce îl consternă.

După ce o ajută să se ridice, eticheta i-ar fi impus să îi elibereze mâna, însă el continuă să i-o atingă, prinzând-o în îndoitura cotului lui ca și cum ar fi fost prieteni la cataramă.

– Phillip, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Winifred Stewart, verișoara din Londra a lui Lady Olivia.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Stewart, replică Phillip.

– De fapt, sunt verișoara contesei, îl corectă ea. Eu și Olivia nu suntem deloc înrudite.

– Desigur. Am greșit eu, spuse Edward. Winnie, Phillip e fiul meu și grăjdarul meu șef. E un adevărat geniu în materie de cai. Ți-am povestit despre el.

– Da, mi-ai povestit. Prinsă între ei doi, Winnie era o ființă minionă. Îl studie pe Phillip ca și cum ar fi fost o pictură extraordinară în care încerca să deslușească orice detaliu. Apoi îi aruncă o privire lui Edward, uitându-se de sub marginea bonetei ei, cu o expresie tulburată și rănită în superbii ei ochi căprui. E un băiat minunat, Edward. Ești un tată foarte norocos.

– Sunt, nu-i așa?

În fața acelei mărturisiri, fu încântat să constate uluirea de pe chipul lui Phillip. Zâmbi și îi strânse degetele, iar între ei se lăsă o tăcere care i se păru cea mai dificilă tăcere îndurată vreodată.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc – ezită – domnule Paxton?

– Da, răspunse Phillip, dar poți să-mi spui Phillip dacă dorești.

– Așa voi face. O zi bună, Phillip. Lord Salisbury.

Salută din cap, apoi își smulse mâna din strânsoarea lui Edward și se îndepărtă atât de rapid, încât lăsă impresia că nu fusese nici o clipă acolo.

Edward rămase cu privirea ațintită asupra locului unde dispăruse ea după tufe, apoi se întoarse spre Phillip. Vicleanul lui fiu detectase undele ascunse și turbulente ale întregii scene. Era curios, fascinat, și avea mii de întrebări pe vârful limbii.

– Ce naiba a fost asta? îl întrebă Phillip.

– Nici n-aș ști cum să-ți explic, spuse Edward oftând. Dacă te-aș întreba despre femei, îndrăzni el, ai putea să mă luminezi în privința felului în care gândesc?

– Nu, în nici un caz. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece în capul lor.

– Îmi era teamă că vei spune asta.

Phillip îl cântări din priviri.

– Ești îndrăgostit de femeia asta?

– Îndrăgostit? De domnișoara Stewart? Ce ridicol! Râse ca și cum nu ar fi cunoscut-o aproape deloc, ca și cum sugestia lui Phillip ar fi fost absurdă și – era convins de acest lucru – se condamnă singur la iad, în același timp. Oftă din nou. O să te rog să mă scuzi.

– Desigur.

– Vorbim mai târziu.

– Oricând dorești, consimți Phillip.

Edward se îndepărtă cu pași mari, dar simți privirea cercetătoare a lui Phillip înfigându-i-se în spate și se simți ușurat când coti și dispăru din câmpul lui vizual.

Nu o vedea nicăieri pe Winnie, dar știa că pornise către casă, prin urmare, o luă în aceeași direcție. Când se apropie, o întrezări

strecurându-se pe ușa de la terasă, care urma s-o ducă în salonul mare, iar de acolo în sus pe scări până în camera ei.

Iuți pasul, neștiind prea bine ce făcea, dar pe măsură ce înainta devenea tot mai hotărât. Era furios pe ea, sătul ca ea să se tot ascundă, plictisit de insistența cu care ea se prefăcea că nu se întâmplase nimic între ei. Sentimentele lui față de ea erau singurul lucru excepțional și palpitant care i se întâmplase de secole și nu avea de gând să îi permită să mai fugă de el.

Vizita familiei Hopkins era programată să mai dureze încă zece zile și, pentru numele lui Dumnezeu, o să petreacă o parte din acel timp cu Winnie – indiferent dacă ei îi plăcea sau nu!

Urcă aproape în fugă scările, pentru a intra în casă. Dădu peste câțiva servitori risipiți ici-colo, însă avansă prea rapid pentru a fi reținut de vreunul dintre ei. Când ajunse la scări, se năpusti către etajele superioare, unde se aflau dormitoarele.

Al ei se afla pe coridor, vizavi de al lui și, preț de o clipă foarte scurtă, se opri în fața ușii ei pentru a se convinge că nu îl privea nimeni, apoi, țanțoș ca un cocoș, în plină zi, intră energic în cameră.

Winnie se afla lângă fereastră și tocmai își turnase un pahar zdravăn de vin roșu, pe care îl ținea cu ambele mâini, pentru a-și stăpâni tremurul. Intrarea lui impertinentă și neanunțată o făcu să se oprească tocmai când dădea să ia o înghițitură.

– Pleacă! îi porunci ea încet, adăugând cu mâhnire: Te rog.

În replică, Edward se întoarse și răsuci cheia în broască, încuindu-se cu ea în cameră.

– Nu.

– Nu-mi doresc asta, spuse ea. Nu te doresc.

– Ceea ce îți dorești sau nu a încetat să mai conteze pentru mine.

Foarte furios, străbătu furtunos distanța ce îi despărțea, punând mâna pe paharul ei de vin și luând o înghițitură zdravănă. Ea rămase nemișcată, la fel de furioasă ca el, aruncându-i o privire acuzatoare și plină de reproș.

După ce puse paharul pe masă, Edward o luă în brațe, asediindu-i gura cu a lui, însă ea se feri, astfel că ajunse să o sărute

pe obraz, pe gât, coborând fierbinte pe pieptul ei, pe decolteu. Degetele și le vârâse în părul ei bogat, smulgându-i agrafele și lăsându-i pletele să i se reverse peste umeri.

– Te vreau acum, Winnie Stewart. Acum, și din nou, și din nou. O luă pe sus și o duse în pat. Nu poți să mă refuzi.

– O să țip.

Mințea. Nici unul din ei nu voia să atragă atenția asupra a ceea ce se petrecea.

– N-ai decât... dacă așa o să te simți mai bine.

– Ești nebun, spuse ea.

– Foarte probabil.

– O să cer să fii luat pe sus de oamenii de la ospiciu.

– O să merg bucuros, imediat ce terminăm.

Edward avea senzația că trupul îi fusese invadat de un străin, de un mercenar cuceritor, pus pe jaf și distrugere.

Întinzându-se, o sărută pasional, cu gura, cu dinții, cu limba, jucându-se cu gura ei în timp ce își făcea de lucru stângaci cu rochia ei și cu șireturile de la corset.

Împingând în jos corsajul, o dezgoli, movilițele rotunde de carne revărsându-se în mâinile lui. Mângâindu-le, dezmierdându-le, o ciupi de sfârcuri până o făcu să se zbată și să se zvârcolească, apoi îi supse vârfurile îmbătătoare, calmându-se și liniștindu-se la pieptul ei.

Ea își arcui spatele, oferindu-i mai mult, iar el se desfătă, trecând de la un sân la celălalt, zăbovind, jucându-se.

Coborând mai jos, începu să îi ridice fusta în timp ce el își descheia pantalonii, iar ea, acceptând resemnată ceea ce urma să se întâmple, nici nu îl încurajă, nici nu îl împiedică în acțiunile lui. Edward știa că ar fi trebuit să înceteze, sau să își ceară scuze, sau să explice ce anume îl împingea de la spate, însă nu putea da glas impulsurilor nebunești pe care i le inspira ea.

Mădularul îi era pregătit și dornic, astfel încât îl ghidă către centrul ei umed și primitor, înfigându-se în ea ca un băietan excitat, fără a-i păsa de confortul sau de plăcerea ei. Însă ea nu păru deranjată; își deschise mai larg coapsele și îl trase mai aproape.

– Ești nebun, spuse ea din nou.

– Da. Nebun după tine.

– Vom fi prinși.

– Nu-mi pasă, declară el. Nu-mi pasă de nimic în afară de tine.

Începu să o penetreze cu mișcări lente, măsurate. Winnie dezlănțui bestia din el, o creatură virilă și amenințătoare care era capabilă de orice faptă ticăloasă, care ar fi recurs la orice gest scandalos pentru a obține satisfacție.

Își întinse brațele, sprijinindu-se cu palmele de o parte și de cealaltă a capului ei, iar ea îl masă pe piept. În afară de bărbăția ce îi ieșea din pantaloni, era încă îmbrăcat din cap până în picioare, căci nu avusese răbdare să mai aștepte, să o curteze sau să seducă.

– Ai de gând să te căsătorești cu Olivia? întrebă ea, o peliculă subțire de lacrimi făcându-i ochii să scânteieze ca niște diamante.

– Taci. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Ai de gând? vru ea să știe, iar el își abătu privirea, rușinat.

– Da. Nu. Nu știu.

– Promite-mi, îl imploră ea, că dacă o faci, o să mă trimiți departe de aici.

– Winnie...

– Într-un alt colț al țării, undeva prea departe pentru a putea veni în vizită. Ca să am scuze justificate atunci când nu voi veni de Crăciun sau la botezul primului vostru copil.

– Nu aș putea accepta să nu te mai văd vreodată.

Winnie izbucni în plâns, lăsându-și lacrimile să îi picure pe alături, și îl strânse în brațe, apăsându-și obrazul de al lui.

– Dacă te căsătorești cu ea, nu voi putea locui aici. M-ar ucide, încetul cu încetul.

– Aș putea să îți cumpăr o casă în apropiere, sugeră el, punând la cale scenariul din mers.

Era jignitor pentru ea să și-o imagineze ca amantă, dar nu îi putea da voie să dispară din viața lui.

– Aici, în zonă? întrebă ea în glumă. La capătul aleii?

– Vom găsi noi ceva.

– Nu. Orice întâlnire ar fi plină de primejdii, iar ea nu trebuie să afle vreodată ce am făcut sau cum am trădat-o.

După spusele ei, relația lor pasională reprezenta un lucru groaznic, în timp ce el și-ar fi dorit ca ea să o considere ceva rar și unic – așa cum o privea el.

– Nu am *trădat* pe nimeni.

Însă chiar în clipa în care exprimă acel sentiment, se simți vinovat. În loc să se ocupe de întâlniri amoroase, ar fi trebuit să fie jos, făcând conversație cu Olivia și cu Margaret.

Dorind-o pe Winnie, dădea dovadă de lipsă de loialitate față de atât de multă lume. Însă cum ar fi putut o dorință atât de fervență să fie rea?

– Jură-mi că o să mă ajuți să plec de aici.

– N-aș putea niciodată.

– Trebuie. Nu înțelegi? Nu putem continua așa.

– Nu *înțeleg* nimic. Nu știu decât că ești aici și că nu pot sta departe de tine. Își închise mâna peste a ei și îi sărută degetele. Nu am de unde să știu ce ne rezervă viitorul. Nu pot să văd mai departe de acest moment.

– E un dezastru.

– Ba nu e, Winnie. E simplu. Suntem tu și cu mine, singuri. Se cufundă în ea, cu fiecare legănare a șoldurilor penetrând-o până în pântec. E atât de bine.

Cu un hohot de plâns nefericit, ea acceptă ceea ce îi făcea, alăturându-i-se în goana spre satisfacție. Își încolăci brațele în jurul taliei lui și picioarele în jurul șoldurilor lui.

Ritmul lui nu mai rămase lent sau concentrat. Trecuse de limita autocontrolului. Nu mai exista decât ea și acea dorință vitală și irezistibilă.

Băgând mâna între ei, o atinse cu degetul mare, iar ea fu inundată de un val orgasmic. Gemu, iar el îi captură scâncetul de extaz, lăsându-l să se amestece cu al lui în timp ce se revărsă în ea.

Undeva în mintea lui răsună o alarmă, însă nu putea să o asculte.

Revărsându-și sămânța în ea, păcătuise într-o manieră care era mult mai periculoasă și mult mai imatură decât răul pe care i-l făcuse mamei lui Phillip. De data aceasta nu mai avea ca scuză naivitatea sau exuberanța tinereții.

Era posibil să o fi lăsat însărcinată pe Winnie – iar potențiala lui soție era jos, în salon, sorbind ceai. Existau o sută de motive pentru care purtarea lui era grosolană și neglijentă, însă nu îi păsa. A doua zi o să i se ofere suficiente ocazii să regrete, dar, deocamdată, se va bucura și va savura luxul de a o fi posedat în singura manieră care conta.

Cufundat în ea, înlănțuit cu brațele și cu picioarele de Winnie, nu mai ținea minte să se fi simțit vreodată atât de fericit. Era ametit, năucit, orbit de acea afecțiune ce începea să îmbobocească.

Dar dacă rămăsese grea? Oare își dorea, în secret, să fie așa? Dacă ar fi rămas gravidă, nu ar fi putut să se refugieze în vreun ținut îndepărtat, sperând să fugă de el. Un prunc ar fi asigurat un motiv temeinic pentru a păstra contactul, pentru a continua asocierea.

Posibilitatea era electrizantă și îi accelera pulsul atât de tare, încât se înspăimântă singur.

Intenționa să redevină tată? Să aducă pe lume încă un copil nelegitim? Cu o femeie necunoscută, nepotrivită, de care nu îl lega decât sexul arzător? Nu învățase nimic din greșelile lui din trecut?

Aparent nu, căci tânjea atât de mult să aibă o familie cu ea, încât simțea gustul dorinței pe limbă. Când închidea ochii își putea imagina fetițe perfecte, cu părul brunet ca al mamei lor, țopăind pe podea. Băieți gălăgioși, care semănau cu Phillip, hârjonindu-se pe podea.

Nevoia lui de a transforma acel vis în realitate era primitivă, de neînțeles, și refuză să recunoască fantezia, forțând-o să dispară.

– Nu ar fi trebuit să faci asta, șopti ea în urechea lui.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Ea oftă, purtând pe umeri povara unei lumi întregi.

– Ce-o să ne facem?

– Vom face dragoste până la apus, spuse el. După aceea, nu îndrăznesc să ghicesc.

Ea chicoti fără umor.

– Presupun că există și modalități mai rele de a petrece ziua.

– Nu-mi imaginez nimic mai bun. Luă cearșaful și îi șterse lacrimile de pe obraji. Nu-ți face griji, Winnie. O să iasă bine, până la urmă.

Ea îl studie, cu o expresie chinuită pe chip.

– Nu mă răni la final. Inima mea nu ar putea să îndure.

– Nu aș face-o niciodată, îi promise, întrebându-se chiar în același moment dacă se putea ține de cuvânt.

Cum ar fi putut întreaga situație să aibă un deznodământ fericit?

– Dacă tot e să ne hârjonim – se dădu jos de pe ea și începu să își descheie nasturii cămășii – ar fi bine să ne și dezbrăcăm.

– O idee minunată.

Rânji și se rostogoli pe spate, lăsând-o pe Winnie să preia controlul.

Penelope aștepta ezitând în camera Oliviei, pregătită să se strecoare afară. Sub braț ținea mapa cu schițe a Oliviei.

După întâlnirea lor din noaptea precedentă, hotărâse că ar fi fost mai bine să îi fure toate desenele. Nu i-ar fi convenit ca mapa să dispară tocmai când ar fi avut nevoie să i le arate lui Margaret.

Știa că Olivia va încerca să ascundă schițele într-un alt loc, așa că fusese încântată când descoperise că rămăseseră băgate tot sub pernele Oliviei.

Principalul defect al Oliviei consta în faptul că era prea încrezătoare în oameni, prea onestă, și presupunea în mod firesc că și ceilalți erau la fel. Pentru un adult, era incredibil de naivă. Și proastă. În cazul de față, idiotenia ei avea să îi aducă sfârșitul.

Deși Penny nu făcuse decât să insinueze că o va pârî lui Margaret, nu intenționa câtuși de puțin să mai amâne. Dacă Olivia lăsa să-i scape vreun cuvințel, Penny ar fi fost trimisă la Londra, și nu terminase nici pe departe cu Freddy Blaine. Individul prezenta prea multe perspective palpitante și avea de gând să le exploreze pe fiecare în parte.

Nu putea să-i lase pe ceilalți să-i dejoace planurile. Cu atât mai puțin pe mironosița de Olivia.

Frecându-și coapsele laolaltă, savură durerea pe care încă o mai simțea după desfrânata ei întâlnire cu Freddy. Deși nu era sigură cum de ajunsese să îi ofere virginitatea ei, era încântată că se descotorosise de ea. Povestea fusese ceva mai puțin interesantă decât ar fi crezut, și cu siguranță mai puțin romantică, dar era tolerabilă.

Avea de gând să facă singură alegerile în viață, să încerce tot ce-i trecea prin cap – cu Freddy sau cu oricine altcineva pe placul ei – și nu intenționa să se lase intimidată de puțină durere sau disconfort.

Rânjind, se gândi cât de furioasă o să fie mama ei în fața acestei noi situații. Margaret avea atâtea planuri măreațe, care includeau duci și prinți, însă Penny găsise un tip care era mult mai pe gustul ei, care știa ce își dorea și ce îi trebuia, care se dădea peste cap să îi ofere acele lucruri.

Și mai era și bogat! În pofida bombănelilor lui Margaret despre situația lui financiară, Penny trăsese cu urechea la bârfele servitoarelor și auzise despre casa lui frumoasă și trăsura elegantă, despre hainele la modă și prietenii sus-pușI. O să fie capabil să îi întrețină stilul de viață cu care se obișnuise.

Își coborî o mână peste abdomen, ducând-o la părțile ei intime și atingându-se. Freddy îi poruncise să se radă și, doar pentru a-l enerva, avea de gând să nu-l asculte, însă cu cât se gândea mai mult, cu atât o încânta mai tare porunca lui depravată. Ar fi fost decadent să socializeze în cercuri înalte știind că își îndepărtase părul dintre picioare!

Aruncase o privire într-o cameră goală de oaspeți și găsise o lamă de ras, o dusese în camera ei și o băgase într-un sertar, ca și cum acolo i-ar fi fost locul. Acum trebuia să își facă și curaj să o folosească.

Scrută cu privirea coridorul, vrând să verifice că era pustiu, când, la capătul lui văzu o altă ușă deschizându-se și făcu ochii mari. Crezuse că era singură pe palier. Dacă nu ar fi crezut acest lucru, nu ar mai fi zăbovit pe acolo.

Spre uluirea ei, Winnie scoase capul pe ușă și cercetă cu atenție holul pustiu. Deși era aproape sfârșitul după-amiezii, Winnie avea părul despletit și era îmbrăcată într-un halat diafan legat lejer la brâu, expunându-i în mare parte trunchiul gol.

Nevăzând pe nimeni, se dădu înapoi, iar în locul ei apăru contele! Acesta se aplecă și îi oferi un sărut prelungit, apoi ieși și porni către scări. Ajuns pe palier, se opri și o privi. Nici unul nu spuse nimic, însă privirea pe care i-o aruncă era pasională, intensă, hipnotizantă. Ridică din umeri, îi oferi un zâmbet melancolic și coborî.

Winnie îl privi plecând, după care se sprijini de tocul ușii, cu genunchii tremurându-i; scoase un scâncet ce aducea a disperare. Rămase acolo timp îndelungat, sprijinindu-se de lemn, până își veni în fire și închise ușa. Cheia se învârti cu un clinchet în broască.

– Ei, ei, murmură Penny.

Nu era asta o descoperire interesantă?

Contele și Winnie erau atât de disperați unul după celălalt, încât își asumaseră riscul unei aventuri clandestine în toiul zilei. Oare contele o iubea pe Winnie? Era posibil să fie tentat să se însoare cu ea, în loc de Olivia?

Penny întoarse întrebarea pe toate părțile.

„Așa ceva nu se poate nicicum", decise ea.

Olivia o să devină soția lui Edward. Penny luase deja o hotărâre în această privință. Olivia îl iubea pe grăjdarul-șef și cel mai probabil se gândea cum să facă să rămână cu el, în loc de conte.

Nu-i așa că o aștepta o trezire crudă la realitate?

Nimeni nu putea îndrăzni să o amenințe pe Penny. Nimeni nu putea să îi spună ce să facă sau cum să se poarte. Băgându-și nasul în aventura lui Penny cu Freddy, Olivia comisese o eroare gravă, și i se arătau mulți, mulți ani în care să o regrete, cât avea să dureze îndelunga și monotona ei căsnicie cu Edward.

Winnie nu putea fi lăsată să intervină în deznodământul inevitabil.

Trebuia să plece de pe moșie, iar Penny trebuia să găsească o soluție pentru a o face să dispară rapid. Erau multe detalii de pus la punct, multe scenarii fezabile pe care ar fi putut să le pună în mișcare. Care era cel mai bun?

Se strecură în vârful picioarelor pe hol și se îndepărtă pe furiș, neauzită și nevăzută, cu mintea zbârnâindu-i de gânduri și posibilități.

Capitolul 14

Olivia traversă pe furiș curtea, luna palidă iluminându-i calea, însă nu avea nevoie de lumină pentru a-i călăuzi pașii. Picioarele ei aveau un al doilea simț ce o purta spre destinație.

În fața ei se profila în întuneric căsuța lui Phillip, cu o lumânare arzând la fereastră în timp ce o aștepta să vină. Se opri brusc, ascultând tăcerea, studiind locuința mică și cochetă, cu inima bubuindu-i în piept.

Era ultima dată când o să-l mai viziteze. Nu o să-i mai privească niciodată casa din acea postură, nu o să mai cunoască acel fior minunat de nerăbdare, nici nu o să mai trăiască acel torent palpitant de bucurie.

Stătuse ca pe ace toată ziua, pregătită sufletește pentru dezastrul iminent, așteptând să fie chemată în camera lui Margaret pentru cearta monstru ce avea să urmeze, însă acest lucru nu se întâmplase. Fusese toată un ghem de nervi, încercând să ghicească și anticipând îngrijorată consecințele.

Până să îi treacă prin minte că ar fi trebuit să își ascundă portofoliul, desenele deja dispăruseră. Căutase prin toate colțurile și colțișoarele camerei ei, rugându-se să fi rătăcit cumva mapa, gândindu-se că poate fusese descoperit întâmplător de cameriste în timpul curățeniei și mutat altundeva.

Îndrăznise chiar să o întrebe pe una dintre servitoare dacă văzuse mapa, însă fata negase chiar că ar fi știut despre existența ei, iar Olivia o crezuse.

Unde erau schițele? Se aflau în posesia lui Penny?

„Bineînțeles că da!"

Răspunsul evident îi răsună în minte. Unde altundeva ar fi putut să dispară?

O, de ce desenase acele schițe? Ce sperase să obțină?

Da, era fascinată de nuditate, de ilustrațiile erotice și de impresiile neobișnuite pe care le trăia în timp ce le studia, la fel cum era captivată de Phillip, de forma lui și masculinitatea lui. Degetele ei harnice reproduseseră fiecare detaliu pe care și-l

amintise din întâlnirile lor furișe. Nu lăsase nici o parte din el neexplorată, nici un gest nereprezentat.

Ce o să spună Margaret? Ce o să facă? Margaret nu era nici mama ei, nici tutorele ei. Nici măcar prietena ei, la drept vorbind. Însă Olivia îi arăta un respect profund în memoria răposatului ei tată. Margaret nu fusese niciodată o persoană agreabilă, însă ea și Olivia trăiseră ani la rândul sub același acoperiș, iar Olivia nu ar fi jignit-o niciodată intenționat pe femeia mai în vârstă, căci orice insultă ar fi pătat amintirea tatălui ei.

Fusese așa o neghioabă egoistă! Margaret făcuse atâtea eforturi să găsească o cale de a salva familia din ghearele catastrofei financiare, dar Olivia nu își făcuse datoria. Prin faptele ei impulsive își distrusese eventualele șanse de a se căsători cu Edward. Își dezamăgise familia, își abandonase responsabilitățile față de ceilalți. Și pentru ce?

În numele iubirii ei pentru un bărbat cu care nu s-ar fi putut căsători niciodată.

Din prima clipă în care se întâlniseră, fusese ca vrăjită de el, însă își dăduse seama, fără urmă de îndoială, că nu aveau un viitor împreună. Și totuși îl căutase, îl ispitise și îl rugase să aibă o aventură cu ea. El îi îndeplinise rugămintea, dar la ce bun?

Margaret o să insiste să se întoarcă la Londra, să-i găsească o altă partidă, dorindu-și să aranjeze imediat o nouă căsătorie, care să le salveze din pragul catastrofei. Între timp, ce o să se întâmple cu Phillip? Dacă Edward afla despre întregul dezastru, o să își piardă Phillip și slujba, și casa?

Cum era posibil ca imensa afecțiune dintre ei să îi fi adus în acea situație oribilă?

Nu ar fi trebuit să meargă la el, dar nu putea sta departe. Trebuia să discute cu el și să îi mărturisească temerile ei, trebuia să mai fie cu el o dată, înainte să fie îngenuncheată sub noianul de consecințe.

Cuprinsă brusc de disperare, își ridică poalele rochiei și traversă în fugă porțiunea de pajiște rămasă. Ca și cum ar fi fugit din fața diavolului însuși, coti după un gard viu și alergă spre el. Phillip o privea din prag, nerăbdător și entuziasmat, și o bagă rapid înăuntru, încuind ușa în urma lor.

– Aproape renunțasem la tine.

Îi smuci pelerina, smulgându-i-o și aruncând-o pe podea.

– O, Phillip...

Ușurată, având în sfârșit ocazia să își tragă sufletul, constată că teama și agitația ei se atenuau prin simpla lui prezență.

El o îmbrățișă, plimbându-și mâinile în sus și în jos pe spatele ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el. E ceva în neregulă?

– Totul, murmură ea, și absolut nimic.

– Tremuri.

– De la frig, minți ea.

Era speriată și îngrijorată. După ce dăduse peste Penny în acel hal care ar fi putut fi descris ca nebunie, Olivia nu putea ghici ce soartă întunecată o aștepta. Știa însă sigur că aceasta se apropia și că urma să fie cumplită.

– Vrei să fac focul?

– Nu. Doar ține-mă în brațe. Atunci voi fi bine.

– O rugăminte ușor de onorat, Lady O.

Luând-o pe sus, o duse în patul lui, culcând-o și întinzându-se lângă ea. Încălzind-o, aranjă o pătură peste amândoi, apoi o cuprinse în brațe.

Stând astfel îmbrățișați, sânii și abdomenul ei se apăsau pe trupul lui, picioarele li se încolăciseră, iar parfumul lui minunat o liniștea. Nu își putea imagina un loc mai bun în care să zăbovească și și-ar fi dorit să poată rămâne cuibărită acolo pentru veșnicie. Nici o problemă nu ar fi fost prea greu de rezolvat câtă vreme se afla în brațele lui.

– Spune-mi, o îndemnă el, când tremuratul ei încetă.

Olivia era bucuroasă că se cuibărise la pieptul lui și că nu trebuia să îl privească.

– Nu putem să ne mai întâlnim.

El oftă zgomotos.

– Știam amândoi că nu va putea dura la nesfârșit. Te întorci la Londra?

– În curând. Vezi tu, sora mea, Penelope...

– Drăcoaica cea roșcată?

– Exact. Descrierea lui era extrem de potrivită. A găsit câteva dintre desenele mele.

– Cu ce anume?

– Cu... cu...

Nu îi mărturisise niciodată ce schițe desenase. Cât de rușinos i se părea să admită ce făcuse!

– Haide, spune-mi, o încurajă el, când văzu că ea ezita. Cât de rău poate fi?

– Am desenat portrete cu tine. Și cu mine. Descrierea era prea cuminte, așa că adăugă: Suntem... *împreună*, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Phillip încremeni și se dădu într-o parte pentru a putea să o privească.

– Ai desenat... ilustrații erotice? Cu noi doi?

Nu ar fi fost nevoie să atâțe focul în sobă. Obrajii ei se înroșiră atât de intens, încât dogoarea lor părea să încălzească încăperea mai ceva ca un vas cu jăratic. Olivia simți că i se puse un nod în gât.

– Crezi că o să ajung în iad pentru asta?

– Livvie, vulpoaică sexy ce ești!

Apoi, el se rostogoli pe burtă, râzând cu poftă.

– Nu e amuzant.

– Nu, nu e, consimți el, dar continuă să se înece de râs, copleșit de veselie, iar bucuria lui o irită.

– Nu prea mă ajuți.

– Știu, dar nu mă pot abține. Se întoarse pe o parte, mângâind-o pe umăr ca să o liniștească. M-ai reprezentat în pielea goală? Cu boașele și toate alea atârnând?

– Da, dar de cele mai multe ori, suntem... suntem...

– Deci nu încape îndoială că suntem noi doi?

– Absolut nici una. Nu sunt cea mai talentată artistă, dar...

– Ești fantastică.

– ... dar pot să desenez o față ușor de recunoscut.

– Și o parte a corpului *ușor de recunoscut?*

Ea îl lovi în coaste.

– Încetează!

– Bine, bine. Renunță să mai glumească, clătină din cap și oftă. Ce încurcătură!

– Da.

– Cum poți fi sigură că le-a văzut?

– Avea câteva dintre ele la ea, îi explică Olivia. Le ține într-o mapă sub pernă, iar ea le-a descoperit cumva. Acum mi-a dispărut mapa cu totul și sunt convinsă că ea a luat-o.

– De ce?

– Noaptea trecută, când mă furișam înapoi la conac, am dat peste ea în curte. Fusese în pavilion cu vecinul tatălui tău, domnul Blaine.

– Freddy Blaine? Oare ce-o fi pus *el* la cale?

– Ticăloșii. Ea avea părul despletit și rochia strâmbă. Era beată.

– Câți ani are ea?

– Șaisprezece.

– Sunt surprins, reflectă el. E mult mai matură decât partenerele pe care le preferă el, în general.

– Ce vrei să spui?

– Unii bărbați sunt atrași de... de...

Veni rândul lui să roșească și să se bâlbâie.

– De ce anume?

– Hai s-o lăsăm baltă.

– Nu!

– De... de... copii.

– Sunt excitați sexual?

– Da.

– Dar asta e o perversiune.

– Cu siguranță.

– Domnul Blaine e unul dintre acei oameni?

Phillip dădu din cap.

– De unde știi?

– Livvie, o dojeni el, exasperat de curiozitatea ei, însă ea refuză să înceteze.

Ce fel de depravat țicnit se putea simți stimulat de copii? Ideea o făcu să se înfioare, iar Phillip o strânse mai tare lângă el.

– Situația asta e periculoasă pentru ea?

– Probabil.

– O, nu mă pot hotărî ce ar trebui să fac.

– În ce privință?

– M-a amenințat.

Phillip se arătă surprins și alarmat de veste.

– Ce-a făcut?

– A zis că dacă spun cuiva despre ea și domnul Blaine, îi va da schițele mele lui Margaret.

– Fata aia e nebună.

– Sunt de acord. Dar purtarea ei e nesăbuită și idioată. Cum pot să tac?

– Și-ar duce la capăt șantajul?

– Dacă mi-ai fi pus întrebarea asta ieri, ți-aș fi răspuns „în mod sigur nu". Dar văzând-o în ce hal și-a pierdut controlul, habar nu am ce-ar fi în stare să facă.

– Ai vrea să vorbesc eu cu ea? Am avut câteva ciocniri când băntuia pe la grajduri. Par să o intimidez. Poate aș reuși să o sperii.

– Dumnezeule, nu. Era tot ce-i mai lipsea, o ceartă între Phillip și Penny. E foarte vicleană, Phillip.

– Da, e.

– Dacă ai discuta cu ea, ar deveni evident că am venit glonț la tine. Ar fi sigură că avem o relație intimă. Prefer să o las să se îndoiască.

Phillip reflectă la cuvintele ei, fixând-o cu privirea.

– Dacă i le arată mamei tale vitrege, contesa va insista să mă căsătoresc cu tine? Zâmbi timid. Aș face-o. Cât ai clipi.

– O, Phillip... Oferta lui era atât de înduioșătoare, iar gândul de a fi soția lui, atât de încântător, însă era complet irealizabil, iar ea trebuia să se concentreze pe acea realitate. Nu putea da aripi fanteziilor ei. Am mai discutat subiectul ăsta. Dacă te-ai căsători cu mine, ar trebui să ne întreții pe toate.

– Oamenii au supraviețuit și cu mai puțin de atât, bombăni el, ușor amar, ceea ce o irită pe Olivia.

Chiar își putea imagina că ar fi trăit toți cinci sub acoperișul căsuței lui? Se gândise vreodată cu adevărat cât de ridicolă era ideea?

Cum o să-și permită să le cumpere mâncare? Haine? Penny trebuia să își facă debutul în societate, și aveau zeci de servitori

cărora trebuia să le plătească fie daune de concediere, fie pensii. Asta pentru început. Iar vânzarea proprietăților și achitarea datoriilor ar fi presupus atât de multe costuri!

Dacă se căsătorea cu el, rezervele lor s-ar fi evaporat rapid. De unde ar fi găsit bani să acopere deficitul?

Era nedrept din partea lui să o dojenească, să se poarte ca și cum l-ar fi refuzat din frivolitate. El nu putea să înțeleagă presiunea care o apăsa, povara pe care o simțea în ceea ce le privea pe femeile din viața ei. Atât de multe atârnau pe umerii ei, iar el nu-i putea prelua acea greutate și nici nu putea rezolva dilema în locul ei.

Oricât de brutal ar fi părut, banii erau soluția, remediul pe care îl căuta. El nu avea deloc, deci nu putea fi el alesul. Era sărac. Situația lor nu era nici mai simplă, nici mai complicată de atât.

– Hai să nu ne certăm, îl dojeni ea.

– Nu ne certăm.

Depuse un sărut blând pe buzele ei.

– Am încercat să îmi dau seama ce va face Margaret. Schimbă cursul conversației de la banii lui – sau de la lipsa lor. Cred că îmi va cere să mă întorc la Londra, să o iau de la zero cu un alt potențial soț. Nu va dori să facă scandal și să-mi afecteze reputația, deci nu va risca să îl informeze pe tatăl tău despre aventura noastră.

– Deci vei pleca în curând.

– Poate chiar mâine. Își sprijini palma pe obrazul lui. Chiar dacă nu va fi mâine, nu voi îndrăzni să te mai vizitez. E prea riscant de-acum.

Rămaseră privindu-se ochi în ochi, iar Olivia se rugă să poată desluși sentimentul pe care îl ascundea în adâncul sufletului. Tânjea teribil să îi mărturisească exact cât de multă fericire îi oferise, câtă încântare și bucurie. Fusese ca o rază de soare pentru ea și o transformase, o ajutase să se înțeleagă mai bine ca femeie.

Cu fiecare fibră din ființa ei și-ar fi dorit să îi declare cât de mult însemna pentru ea, cât de mult îl iubea, dar nu spuse nimic, sperând că el o să descopere singur acel secret.

La ce bun să își declare emoțiile? Deși el încerca să ascundă acest lucru, era cavaler și avea intenții nobile. Ar fi fost suficient

ca ea să îi ceară și ar fi făcut orice pentru ea. Dar ar fi fost o nedreptate imensă să îi ceară ajutorul sau să îi sugereze că ar fi acceptat susținerea lui câtă vreme ea nu ar fi putut niciodată să îl răsplătească pentru loialitatea și devotamentul lui, oferindu-i vreun angajament pe termen lung.

Dacă și-ar fi dat seama cât de mult ținea la el, s-ar fi simțit obligat să se pună la dispoziția ei în orice mod i-ar fi permis ea, însă drumurile lor se aflau pe traiectorii diferite și se îndreptau către universuri diferite. Își dorea să îl scutească de eventualele repercusiuni provocate de purtarea ei nesăbuită. Nu ar fi putut îndura să îl știe rănit sau persecutat din cauza răului produs de ea. Era un om curajos și poate că ar fi încercat să își asume responsabilitatea, să pretindă că relația lor fusese inițiată de el, ceea ce ea nu ar fi putut accepta vreodată.

Era mai bine să îl lase să creadă că nu fusese decât un capriciu trecător. Să-i dea impresia că afecțiunea ei era intensă, reală, dar nu copleșitoare. O să fie mai ușor pentru amândoi.

În ceea ce o privea, îi era imposibil să prevadă ce o să se aleagă de ea. Era mai bine ca acea nebunie să se sfârșească rapid și pașnic, căci nu se putea căsători cu Edward, după ce îl iubise pe Phillip. Dar o să poată accepta un alt pretendent, așa cum impunea situația ei dificilă? Se putea căsători cu altcineva? Îl putea primi în patul ei?

Răspunsurile la aceste întrebări o depășeau, erau prea dureroase pentru a reflecta la ele, prea deprimante pentru a zăbovi asupra lor.

– Vreau să fac dragoste cu tine, spuse el.

– Mi-ar plăcea.

– Ca să-ți amintești pentru totdeauna cum a fost.

De parcă ar fi putut uita vreodată! Chiar credea că ar fi făcut-o? Naiba să-l ia de bărbat.

Acel scurt episod fusese cea mai palpitantă și cea mai încântătoare perioadă din viața ei, și avea să o păstreze pentru totdeauna în suflet, nedezlipindu-se nici o clipă de ea. În cazul în care norocul i-ar fi permis să trăiască până la o vârstă înaintată, și-ar fi amintit fiecare detaliu cu o claritate vie.

O euforie atât de distinctă și de intensă nu avea cum să pălească vreodată.

Îi oferi un sărut fierbinte, iar el îi răspunse cu o plăcere deosebită. Se urcă peste ea, presând-o ușor cu greutatea lui, iar ea îl strânse aproape, savurând apăsarea pe care trupul lui masiv o exercita asupra ei.

După plecarea ei, Phillip o să cunoască și alte femei. Dar câte? O să se bucure alături de ele oferindu-și la fel de multă plăcere și extaz?

Oh, cât de tare o rănea acel gând!

Mai rău, își imagină ziua când o să afle – pe vreo cale neașteptată – că Phillip se căsătorise. Poate o să îl întâlnească pe Edward în oraș, iar el o să pomenească despre moșie. Ar fi auzit numele lui Phillip în trecere, ar fi aflat că tinerii căsătoriți se bucurau de o existență simplă, că mireasa lui fusese încântată să împartă cu el modesta căsuță, să îi aducă pe lume un cârd de copii veseli și gălăgioși.

Închise ochii și îl văzu în minte, râzând fericit.

În clipa aceea fu mai aproape ca niciodată să cedeze, să își abandoneze familia. Era chiar atât de rău să și-l dorească pe acel bărbat superb? Să facă tot ce îi stătea în putere pentru a-și transforma visul în realitate?

Chiar în clipa în care apăru acea dorință lacomă, o alungă. Nu ar fi putut niciodată să se scuture de lanțurile ce o legau. Egoismul nu făcea parte din caracterul ei, iar fericirea ei personală o să rămână pentru totdeauna pe locul doi.

Dacă ceda și se căsătorea, nu o să mai cunoască vreodată acel tip de extaz, acea pasiune arzătoare pe care Phillip i-o inspira doar privind-o. Voia să experimenteze fiecare fațetă a ardorii lui, să se îmbibe cu atingerile lui și cu mirosul lui, să se lege de el atât de profund și atât de complet, încât nici timpul, nici distanța, nici circumstanțele schimbate să nu poată sfâșia conexiunea creată între ei.

Phillip începuse să își facă de lucru cu rochia ei, scoțând nasturii din găici, dezgolindu-i sânii. Se apucă și ea de lucru, descheindu-i cămașa și trăgând de mâneci.

Trunchiurile le rămaseră expuse, părul lui de pe piept gâdilându-i pielea fină, stârnind-o la fapte necugetate. Se strecură mai jos, scormonind prin el până dădu de sfârc, și i-l luă în gură, lingând și mușcând mărunt minusculul mugur de carne, făcându-i respirația să i se poticnească și mușchii să i se contracte.

Înainte, ea nu se implicase activ, ci se mulțumise să aștepte leneșă, primind extazul pe care i-l oferise el. Fusese o novice, o ucenică, dornică să deprindă tehnicile pe care i le preda el, însă în noaptea aceea își dorea mai mult.

Tânjea să îl tachineze și să se joace cu el, să îl împingă dincolo de limite. Așa cum și el își dorea ca ea să păstreze amintirea tulburătorului amor fizic ce înflorise între ei, la fel și ea intenționa ca – odată întâlnirea lor încheiată – el să nu o mai poată uita vreodată.

Phillip se rostogoli cu amândoi, aducând-o deasupra lui, cu sânii atârnându-i deasupra gurii lui entuziaste, dezmierdându-i cu gura când pe unul, când pe celălalt, până când ea deveni nebună după el.

– Povestește-mi despre schițele pe care le-ai desenat cu noi doi, o îndemnă el. Eram împreună în felul acesta?

– Da, da, gemu ea, prea puțin capabilă să vorbească în vâltoarea torturii pe care i-o provoca el.

– Și sugeam la pieptul tău?

– Ocazional. Stomacul i se strânse când el o mușcă de sfârc și i-l plimbă printre dinți. Te excită imaginile?

– Foarte tare.

Începuse să îi ridice fusta, dezgolindu-i pulpele, apoi coapsele, prinzând în mâini curbele fundului ei, dar apoi, spre frustrarea ei, se opri acolo.

De ce nu mergea mai departe? Era ca un torent fierbinte de dorință, așteptând frenetică să îl simtă străbătând acei ultimi centimetri decisivi, să ușureze o parte din agonia ei. Însă el își încleștă mâinile de pe dosul ei și începu să o frece cu părțile intime de ale lui.

– Ți-ar plăcea să te ating?

– Te rog.

Cuvintele ieșiră ca un scâncet.

– Unde? Între picioare?

– Da. Acum!

– Cu degetele? Sau cu limba?

– Oricare. Amândouă. Nu-mi pasă.

– Să te las să te termini? Sau să te fac să aștepți?

Flecăreala obraznică o încântă. La fel ca în cazul ilustrațiilor carnale, nu știuse că și vorbirea putea împinge un om în pragul freneziei.

– Lasă-mă....

Phillip își închise buzele peste sfârcul ei, sugând cu forță, întrerupând-o de la orice ar fi vrut să-i ceară. Degetele lui se strecurară în sus, tot mai sus, însă nu mai ajunseră unde și le dorea ea cel mai mult. Îi masă coapsele, fesele, coapsele din nou, iar ea începu să se zvârcolească și să geamă, însă în van. Nu se putea sătura.

Întorcând-o și întorcându-se și el, Phillip o aruncă pe spate și, cu mișcări rapide și scurte, o penetră cu limba. Ea începu să gâfâie, chinuindu-se să ajungă la orgasm, care o invadă într-un val puternic. Înălțându-se în văzduh, îi strigă numele, iar el o țintui pe saltea în acele momente de culme a pasiunii, până începu să pălească. Însă când își recăpătă echilibrul, tot nu se simți satisfăcută, și își dădu seama că nu o să își astâmpere cu adevărat foamea decât dacă se cufunda cu mădularul în ea.

Phillip îngenunchease în fața ei, descheindu-se la pantaloni. Avea un aer ciudat. Era primitiv, sălbatic și părea să se afle pe buza unei prăpăstii, oscilând, nesigur. Își dorea să descătușeze barbarul închis în el. Îndrăznea oare să îl împingă dincolo de margine?

– Ia-mă, Phillip.

– Nu.

– Te implor să fii tu acela.

– Tu *trebuie* să te căsătorești, Livvie. Nu asta îmi tot spui?

– Da, dar...

– Dacă îți răpesc virginitatea, nu vei mai putea să te căsătorești niciodată. Se strecură în ea cu degetele, masând-o și lărgind-o. Nu o să-ți agravez și mai mult situația în care te afli.

– O să mint în noaptea nunții, o să mă prefac, o să... o să...

Având în vedere ce îi făcea el, îi era dificil să se concentreze.

Tensionată, căută nerăbdătoare ușurarea pe care el ar fi putut să i-o ofere. Nu își dorea cu adevărat să renunțe la virginitate, iar într-o parte încețoșată și derutată din mintea ei își dădu seama că era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să îl facă, însă dorința carnală îi copleșise rațiunea.

– Phillip! îl imploră ea.

– Stai cuminte!

Era încordat, agitat, acoperit de sudoare pe frunte și pe piept. Mădularul îi ieșise din pantaloni. Era roșu și rigid, iar el își încleștă pumnul în jurul lui, mângâindu-se singur. Apoi se aplecă în față, îndreptând capul rotund înspre ea.

Îi dădu la o parte buzele de jos, iar ea se pregăti sufletește pentru durerea tăioasă pe care avea să o resimtă la penetrare, însă el, spre consternarea ei, nu merse mai departe. Trăgându-i picioarele peste coapsele lui, lărgind-o și mai mult, își coborî privirea, studiind-o și pipăind-o.

Flexându-și șoldurile milimetric, trecu ușor capul mădularului peste carnea ei umedă și tumefiată.

– Dumnezeule, aș putea să fiu în tine într-o clipă. Oprindu-se, își ridică privirea spre tavan, ca și cum s-ar fi rugat să fie puternic. Ar fi atât de ușor.

– Fă-o!

– Nu-mi da voie, o repezi el. Nu sunt un sfânt.

– Nici eu nu sunt. Se considerase întotdeauna o persoană morală și corectă, dar tendințele ei desfrânate îi dăduseră peste cap toate trăsăturile virtuoase. Nu pot să mai vin la tine. Asta e singura noastră șansă și vreau să aflu cum e. Nu mă obliga să învăț asta cu un soț de care nu mă leagă nici un sentiment tandru.

– Nu pomeni de viitorul tău *soț* când te afli în patul meu.

– Atunci arată-mi. Prefer să se întâmple acum, cu tine, ca să descopăr ce înseamnă plăcerea și abandonul. Nu mai târziu, când o voi face din obligație și dintr-un simț al datoriei.

Phillip o scrută atent, iar Olivia aproape că văzu bătălia aprigă ce se dădea în el. Ținea la ea și nu putea îndura gândul de a-i face rău, sau de a-i agrava situația, dar, mai presus de orice, o dorea. În cele din urmă, ardoarea masculină câștigă în fața nobleței și înțelepciunii.

– Întinde-te pe spate.

Împingând-o pe pat, își smulse pantalonii, dezgolindu-și șoldurile și coapsele, apoi își strecură genunchii între coapsele ei, îndepărtându-i-le și mai mult.

Bestia din el fusese descătușată.

Capitolul 15

Phillip se sprijini pe brațele așezate de-o parte și de alta a capului ei.

„De ce nu?"

Întrebarea îi răsună în minte.

De ce nu ar fi posedat-o? Ce îl împiedica?

Orgoliul? Prostia? Teama?

Trecuseră de mult de punctul în care rațiunea ar mai fi putut să își spună cuvântul. Ca de obicei, fuseseră luați de valul pasiunii, deși nu își putea explica de ce această ocazie se dovedise mai stringentă decât cele anterioare. În trecut reușise să își stăpânească instinctele primare, refuzase actul ultim, dar acum se întreba de ce ar fi trebuit să își nege în continuare nevoia.

Mergând mai departe, nu ar fi făcut nimic împotriva voinței ei. În plus, ea nu era o copilă naivă și neștiutoare. La douăzeci și trei de ani era o femeie matură care știa ce voia. De ce să nu îi ofere ceea ce își dorea cu atâta ardoare?

Ar fi trebuit să se împiedice într-o noblețe greșit înțeleasă? Era mai bine să o lase să fie vândută de mama ei vitregă vreunui bătrân ticălos de rang înalt? Își imagină un gentleman gras și urât mirositor făcându-și treaba între coapsele ei frumoase și i se întoarse stomacul pe dos.

Chiar dacă era posibil ca, într-o bună zi, să devină soția altui bărbat, nu putea trece peste ideea că era *a lui* și că așa o să fie pentru totdeauna, indiferent ce i-ar fi rezervat soarta.

Își dorea din tot sufletul să fie primul ei bărbat. Astfel încât ea să nu îl poată uita. Astfel încât el, Phillip, sfidându-l pe cel

care avea să o revendice prin căsătorie, să fie cel care să îi apară în față de fiecare dată când se culca în patul conjugal și închidea ochii.

– Promite-mi ceva, spuse el.

– Ce anume?

– Jură-mi că, indiferent ce se întâmplă sau cum evoluează lucrurile, nu te vei căsători niciodată cu tatăl meu. Era o cerere ciudată de făcut chiar înainte de a o compromite, dar promisiunea ei era vitală pentru sănătatea lui mentală. Nu aș putea suporta.

– Nu o s-o fac, îi promise ea. Nu aș putea să fac așa ceva. Nici ție. Nici lui.

Phillip dădu din cap.

– Fără regrete, Livvie. Niciodată.

– Fără regrete, răspunse ea.

Era oare nebun? Își pierduse mințile având aspirații atât de înalte? Dorind-o cu atâta ferocitate?

Nimic din toate acestea nu mai conta. Singurul subiect important era ea și plăcerea delicioasă pe care avea să o cunoască odată ce intra în ea.

Începu să o sărute, lăsându-și limba să țâșnească în gura ei, apoi se aplecă asupra sânilor ei, sugând, excitând, aducând-o din nou pe marginea prăpastiei. Jucându-se și tachinând-o, o dezmierdă până ea deveni tensionată, încordată, apoi își coborî mâna între picioarele ei, masând-o și lărgind-o.

Era umedă, relaxată după primul orgasm și tot atât de pregătită pe cât putea fi, dată fiind virginitatea ei, iar el se poziționă la intrare. O deschise, intrând puțin, lăsând-o să se obișnuiască cu acea invazie necunoscută, însă făcu un efort supraomenesc pentru a nu se înfige cu totul. Zdruncinat de contact, se forță să își modereze ritmul, deși fiecare celulă din trupul lui îi striga să meargă mai departe cât de repede posibil.

Împingându-se mai departe, ajunse la bariera ei și se opri, disperat să termine odată cu ea.

Neliniștită, Olivia se arcui de mijloc, cu șoldurile zvârcolindu-i-se în încercarea de a scăpa de penetrarea lui necruțătoare. Deși în mintea ei se convinsese singură că asta își dorea, anatomia

ei de fecioară încă nu era pregătită. Lipsa ei de experiență o făcu să se opună necunoscutului și deveni din ce în ce mai înspăimântată.

– Phillip – se zbătu, chinuindu-se să scape – mi-e teamă. Ia-o încet.

– Nu. Așteptase atât de mult, o viață întreagă parcă, și era prea excitat pentru a da cursul temerilor ei virginale. Trebuia să se termine odată. Nu mai exista loc de întoarcere. O să te posed acum.

– Mă sperii.

– Nu am ce face.

– Phillip! repetă ea, implorând.

– Taci!

Prinzând-o de șolduri, o imobiliză, intenționând să atenueze o parte din durere ținând-o ferm. Dintr-o singură mișcare rapidă, îi sfâșie inelul de fecioară, înfigându-se până în plăsele, cufundându-se în ea cu toată lungimea mădularului său. Era fierbinte și strâmtă, teaca ei de carne încleștându-se în jurul lui, sângele ei de fecioară fiind asemenea unei fierturi aburinde, clocotitoare, ce îl ispitea în ghearele iadului.

Trecerea lui fusese brutală și era conștient că ar fi trebuit să mai aștepte, că ar fi trebuit să-i lase timp să se obișnuiască, dar era prea stârnit pentru a se mai putea gândi la confortul ei.

Începu să își flexeze șoldurile – pur și simplu nu se putu abține –, penetrând-o până la capăt, apoi retrăgându-se până la vârf. Din nou. Și din nou. Coborându-și privirea, vederea mădularului lui umflat penetrând-o îi duse dorința la un noul nivel de frenezie. Purtarea lui era atât de greșită, atât de scandaloasă, iar nedreptatea situației o făcea cu atât mai excitantă.

Calitățile lui de gentleman dispăruseră fără urmă. Nu îi arătă nici o picătură de îndurare, călărind-o cum ar fi făcut un soldat cu o târfă după o bătălie sângeroasă. Intră adânc, tot mai adânc.

Ea întâmpină curajoasă acea exploatare, acceptând ceea ce îi făcea, iar el o aruncă în cealaltă parte a patului până ajunse să se izbească de tăblia patului, cu fiecare penetrare. Chinuindu-se să se prindă de ceva, degetele ei se încâlciră în pături și perne în timp ce se străduia să rămână nemișcată în fața asediului lui violent.

Phillip își dorea ca împreunarea lor să fie atât de furtunoasă, atât de brutală, încât să devină o parte din ea, încât să se contopească doi oameni într-unul, astfel încât – după ce terminau – o părticică din el să rămână în urmă. Însă tot nu reușea să intre în ea suficient de adânc.

Ardoarea lui crescu și atinse punctul culminant, zgâlțâindu-i șoldurile când se declanșă orgasmul. Se strădui să îl mai amâne, să mai reziste preț de câteva clipe de extaz, însă nu reuși să-și stăpânească valul de plăcere.

Era turbat de dorința de a se revărsa în ea, de a-și proiecta sămânța în pântecul ei. Tânjea să o însemneze ca fiind a lui, lăsând-o grea cu pruncul lui. Înainte nu își dorise copii, nu se visase tată, dar acum, brusc, își dorea acest lucru mai mult decât orice. Cu Livvie ca mamă. Impulsul era primar, sălbatic, și își înăbuși un blestem în fața nevoii violente care îl mâna.

Nu putea să o lase însărcinată!

Cu un efort frenetic, se smulse din ea, strângând-o la piept, apăsându-i sânii pe pieptul lui, și se revărsă pe abdomenul ei, sămânța lui țâșnind într-un torent fierbinte de satisfacție. Se împinse din nou și din nou, savurând extazul nepotolit, stârnit să continue de pielea moale de pe abdomenul ei.

Ferocitatea exploziei păli, iar el se prăbuși peste ea, apăsând-o cu toată greutatea în așternuturi. Cel mai probabil o sufoca, dar nu era în stare să se dea jos.

Fusese un ticălos nepăsător și, acum că ardoarea se atenuase, era prea laș pentru a o privi. Ce ar fi văzut? Dezgust? Oroare? Resemnare?

Deși discutaseră despre actul respectiv și se învârtiseră în jurul lui, nu ar fi avut cum să îi explice exact în ce consta. Pentru o fecioară, singura experiență posibilă era să treacă împleticindu-se de cealaltă parte, de preferat fără ca episodul să se dovedească prea traumatizant.

La cum se purtase cu ea, Olivia probabil se simțea bătută și sfâșiată. O să îl ierte pentru cât fusese de brutal? Pentru felul grosolan în care se folosise de ea?

Tăcerea deveni grea, dar nu se simți în stare să o rupă. Apoi ea îl sărută pe ceafă, iar el fu uluit de gestul ei. Îndrăzni să se lase ușor pe spate și o văzu privindu-l cu o expresie fățișă de nedumerire.

– Îmi pare rău.

Își trecu ușor buzele peste ale ei.

– Pentru ce?

– Am fost atât de sălbatic, atât de nestăpânit.

– Nici nu mă așteptasem să te porți altfel. Zâmbi. Mi-a plăcut.

– Te doare?

– Puțin. O să-mi treacă.

– Intenționasem să fiu mai cumpătat, mai finuț. Rânji. Mă exciți dincolo de orice limită.

– Mă bucur.

– Dă-mi voie să te spăl.

Ducându-se la masa de toaletă, turnă puțină apă din carafă într-un lighean și îl aduse pe noptieră. Îndepărtând urmele păcatului lor, o șterse pe abdomen și tamponă ușor sângele întins pe coapsele ei. Apoi, sub privirile ei, își trase jos pantalonii și își curăță părțile intime.

Când se întoarse cu fața la ea era gol și se strecură în pat.

– Sunt mereu pe fugă cu tine, spuse el, de parcă nici nu apuc să mă dezbrac de tot înainte să începem.

– Am observat.

– Ar trebui cel puțin să *încerc* să mă dezbrac înainte de a sări pe tine.

Olivia oftă.

– Mi-aș dori să avem mai mult timp.

„La ce bun?" aproape că o întrebă el, dar nu o făcu.

– Și eu. Ridică jucăuș din sprâncene. Îmi vin în minte o mulțime de giumbușlucuri desfrânate cu care ne-am putea amuza.

– Sunt sigură că-ți vin. Chicotind, îl mângâie pe piept, masându-l în cercuri în dreptul locului unde pulsul lui își recăpătase ritmul normal. Te-ai retras la sfârșit.

– Da.

– De ce?

– Nu putem risca să facem un bebeluș.

– Am fi putut? Chiar dacă ne-am împreunat o singură dată?

– Multă lume pretinde că nu e posibil, dar nu cred că ar trebui să ne asumăm riscul.

– O precauție înțeleaptă.

Dar, oh, cât de tare își dorise! Oricât de absurdă ar fi fost ideea, fusese entuziasmat, tânjise după acel deznodământ cu o intensitate atât de rău prevestitoare, încât nu știa nici el de unde găsise forța de a nu lăsa să se întâmple acest lucru.

Dacă ar fi rămas grea, nu ar mai fi putut să plece de lângă el. Ar fi ajuns într-o situație catastrofală, iar diferențele sociale dintre ei nu ar mai fi putut să îi separe. Ar fi fost nevoită să cedeze și să devină soția lui, în ciuda acelor discrepanțe.

Deși știa că Olivia avea dreptate – că nu putea întreține familia ei numeroasă –, era suficient de egoist cât să își dorească să aibă ocazia. Era un bărbat vanitos și îl rănea gândul că tatăl lui ar fi fost o alegere potrivită strict datorită genealogiei și averii lui, în timp ce el nu era și nu ar fi putut fi vreodată.

Dacă Olivia ar fi rămas cu el, ar fi fost amândoi săraci – după standardele ei –, dar ar fi fost fericiți. De ce nu putea fi suficient?

Ar fi trebuit să fie furios pe ea că îl făcea să se simtă nevrednic, dar nu era. Membrii înaltei nobilimi erau educați să se considere excepționali și unici, iar realitatea sumbră era că ea nu își putea imagina un viitor de succes cu el. Interdicțiile societății îi fuseseră adânc inoculate și nu putea concepe un deznodământ contrar.

Prejudecățile ei îl făceau să-și dorească să o ocărască, dar protestele lui nu ar fi putut schimba cine era ea, nici să îi modifice viziunea asupra lumii.

Întristat, deznădăjduit, deplânse ceea ce nu o să se poată împlini vreodată. Deja o simțea îndepărtându-se ușor de el. I se părea mai puțin distinctă, ca și cum forma ei ar fi început să păleasca, liniile ei de contur devenind tremurătoare. În scurt timp, nu o să mai fie decât o amintire tulburătoare, a cărei agonie o să se stingă treptat până o să se întrebe dacă o cunoscuse vreodată cu adevărat, dacă fusese reală.

Ceea ce îi trebuia era un memento care să îi aducă aminte de ea, un obiect concret și neobișnuit care să reflecte caracterul

și dispoziția ei. Ce îndrăgea în mod deosebit? Ce era al ei și ar fi fost dispusă să ofere? Ce ar fi putut să-i ceară?

Când găsi un răspuns, acesta se dovedi amuzant, fantezist, dar perfect. Având în vedere că tocmai o deflorase, sosise momentul să i-o ceară, dar dacă evenimentele se desfășurau așa cum anticipa el, nu o să i se mai ofere ulterior șansa de a-i solicita un dar.

– Ai vrea să-mi faci o favoare?

– Desigur.

– Vreau să am ceva de-al tău după ce pleci. Ceva personal. Ai vrea să-mi desenezi ceva?

– Să-ți desenez? Acum?

– Da.

– Ce anume?

– Orice dorești. Tu iubești arta. Asta e ceva ce îmi voi aminti invariabil despre tine. Reflectă o clipă. Am câteva coli de hârtie mai groasă. Și câteva creioane ascuțite pe birou. Ai vrea?

Ea ridică din umeri.

– De ce nu?

Phillip porni în grabă spre camera din față și îi aduse cele necesare. Când se apropie de pat o găsi așezată turcește, studiindu-l cu un interes deosebit.

– Așază-te lângă tăblia patului, îi porunci ea.

– Eu?

Chicotind, ea dădu din cap cu o scânteiere drăcească în ochi.

– Mi-ai cerut o schiță și ai zis că pot să-mi aleg singură subiectul. M-am oprit asupra ta.

Phillip nu anticipase că l-ar fi putut alege pe el de model și nu era sigur că voia să o facă. Când îi ceruse să realizeze o schiță, se așteptase la ceva puțin mai cotidian: o vază cu flori, căsuța lui. Ezitând, roși din cap până în picioare.

– Haide, îl încurajă ea. Va fi distractiv.

Nu putea să o refuze și, cu inima strânsă, se urcă pe saltea, aranjând pernele și lipindu-se cu spatele încins de răcoarea lemnului sculptat. Ea se târî până la el, goală și sexy ca o zână a pădurii, iar priveliștea îi făcu bărbăția să se trezească la viață și să înceapă să se umfle.

– Jos, băiete!

Plesni ușor mădularul în creștere, făcându-l pe Phillip să se zgâlțâie de râs.

– Am creat un monstru.

– Cred că da.

Aranjându-l, îi ridică un genunchi, sprijinindu-i cotul pe el și aruncând un cearșaf peste poala lui.

– Ai de gând să mă desenezi gol-pușcă?

– Așa îmi placi.

– Nu voi putea să îl pun în ramă și să mi-l agăț pe perete.

– Dar îți va aminti de noaptea asta. Tu ai insistat că nu vrei să o uiți vreodată.

– Nu, nu vreau.

– Mai târziu am să te redesenez în aceeași poziție și pentru mine. Ca să avem amândoi câte un exemplar.

Ideea îl făcu să zâmbească, imaginându-și-o la Londra, în dormitorul ei elegant, din simandicoasa ei reședință de oraș, cu o ilustrație nud, reprezentându-l pe el, ascunsă bine într-un loc secret.

Experiența se dovedi surprinzător de intimă și, în timp ce creionul ei alerga pe hârtie, el îi studie fiecare mișcare. Nu îi luă decât douăzeci de minute să finalizeze desenul și, timidă, i-l întinse, sceptică în privința talentului ei și așteptând neliniștită opinia lui, la fel cum lui îi fusese frică de cum o să îl deseneze.

Ilustrația era nefiresc de reușită, se identifica cu el, și oricine ar fi văzut-o l-ar fi recunoscut în ea. Era musculos, puternic, cu părul ciufulit, cu o urmă de barbă întunecându-i obrajii, însă gura îi era strânsă într-un rânjet arogant și părea mai înfumurat decât se considera el a fi, mai sigur pe el și plin de sine.

Era o imagine tulburătoare ce sugera plăceri carnale și masculinitate, iar din aerul lui răzbătea o oarecare mulțumire ce nu lăsa loc de îndoială că avusese parte recent de satisfacție sexuală.

– Al naibii să fiu dacă nu arăt ca un corsar!

– Mai ții minte cartea erotică din biblioteca tatălui tău? Ești leit șeicul din ea, înconjurat de haremul său.

– Ai observat, nu-i așa?

– Da, ticălosule ce ești! Prima dată când te-ai furișat lângă mine și mi-am ridicat privirea, am crezut că te-ai materializat din fanteziile mele. M-ai speriat de moarte.

Phillip râse, iar Olivia îi smulse desenul și, cu o înfloritură maiestuoasă, îl semnă în colț.

– Piratul meu, sultanul meu. Cu dragoste pentru totdeauna, Livvie. Se holbă la ceea ce scrisese, părând să nu înțeleagă cum țâșniseră acele cuvinte din mâna ei, și roși, spunând încet: Ești singura persoană în afară de tatăl meu care m-a strigat vreodată Livvie.

– Ți se potrivește.

Acceptă portretul din mâinile ei și citi dedicația, urmărind-o cu degetul.

– „Cu dragoste pentru totdeauna", murmură el, savurând sonoritatea acelor cuvinte.

– Cu dragoste pentru totdeauna, îi răspunse ea în șoaptă, jenată și cu privirea ațintită în saltea.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– O s-o prețuiesc mereu.

O puse pe masă, apoi o trase pe Olivia spre el, lipind-o la piept, cu trunchiul prins între picioarele lui.

Erau atât de multe lucruri pe care tânjea să i le mărturisească acum: cât de mult ținea la ea, cât de mult se bucura că o cunoscuse și cât de mult o să-i lipsească după ce pleca. Regretul nedeclarat era atât de strident și atât de intens, încât avu impresia că îl sufoca.

Nu se considerase niciodată un laș, dar era, căci nu putea da glas nici uneia dintre emoțiile lui.

La ce l-ar fi ajutat, oricum, să își declare sentimentele arzătoare?

Olivia avea de urmat o cale ce nu îl includea și pe el, iar o mărturisire ar fi făcut despărțirea lor și mai greu de îndurat. În cursul acestei ultime întâlniri nu voia să fie sentimental. Spera că amândoi își vor aminti de noaptea aceea ca de un episod magic, pe care îl furaseră pentru ei înșiși înainte să intervină realitatea.

Aplecându-se în față, îi găsi gura și o sărută tandru, blând, dorindu-și să îi arate cu trupul ce nu putea exprima în cuvinte.

Plină de entuziasm, ea i se alătură, ca și cum ar fi avut și ea nevoie să îi transmită fizic afecțiunea pe care nu îndrăznea să i-o dezvăluie cu voce tare.

Phillip o întinse pe perne și se urcă peste ea.

– Îmi dai voie să te iubesc din nou?

– Da, te rog.

– Nu te doare prea tare?

– Nu.

Zâmbindu-i, chipul i se lumină de admirație și apreciere.

„Exact așa o să mi-o amintesc", își spuse el. Atât de frumoasă, atât de proaspătă și de vie. Unică și delicată. Aparținându-i doar lui până în zori.

O sărută din nou și se lăsară amândoi purtați de valurile pasiunii.

Capitolul 16

Margaret era așezată la masă în camera ei. Portofoliul cu desenele Oliviei se afla în fața ei, deși era închis. Nu avea nevoie să se mai uite odată peste imaginile acelea urâte și dezgustătoare.

Nu îl putea identifica pe derbedeul care era cu Olivia. La prima vedere i se păruse a fi Edward, dar erau prea multe diferențe, în special faptul că individul era mult mai tânăr. Era posibil ca ticălosul să fi fost grăjdarul-șef, deși nu fusese suficient de atentă la servitorul respectiv, pentru a putea fi sigură.

Ce jalnic că Olivia căzuse în brațele unei brute ordinare, că riscase atât de mult pentru cineva care nu era demn de ea. Oare fata își pierduse complet mințile?

Penny descoperise secretul rușinos al Oliviei și o pârâse, la fel cum îi dezvăluise și insultătorul amor carnal dintre Winnie și conte, dar Margaret nu reușea să deducă de ce ar fi vrut Penny să le provoace atât de multe probleme celor două femei.

Din câte știa Margaret, Penny nu avusese niciodată ceva de împărțit cu cele două femei. Olivia și Winnie se străduiau adesea

să îi facă pe plac lui Penny, deși ea, de multe ori, nu merita un asemenea tratament. Erau în permanență agreabile și cordiale, în pofida năzbâtiilor lui Penny, care puteau fi de-a dreptul oribile și puneau la încercare chiar și răbdarea unui înger.

Însă Penny fusese lovită de o doză excesivă de răutate, iar Margaret nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce făcuseră de-i stârniseră mânia. Când era vorba despre Penny, nu puteai fi niciodată prea sigur de adevăratele motive care o însufleteau, deci era posibil ca la mijloc să fi fost orice ofensă minoră.

Avusese o explicație imbatabilă pentru faptul că intrase în camera Oliviei și scotocise printre lucrurile ei, găsind acele desene lascive. La fel de bine justificase și momentul în care îi văzuse pe Winnie și Edward împreună. Margaret îi pusese întrebări detaliate despre ambele incidente, dar răspunsurile lui Penny păruseră prea exacte, ca și cum le-ar fi repetat înainte, pentru a obține un efect maxim.

Era evident că Penny voia ca Margaret să se înfurie, să ia măsuri drastice, și, desigur, ceea ce îi dezvăluise garanta că Penny o să-și vadă dorința îndeplinită. Dar de ce era atât de înverșunată să se răzbune? Margaret își petrecuse deja aproape o oră reflectând la această enigmă, când îi trecu prin minte că motivul conta prea puțin.

Cele două trebuiau strunite. Era esențial ca ele să înțeleagă – într-o manieră care să nu lase loc de îndoială – cât era de disperată Margaret să o vadă pe Olivia căsătorită cu Edward. Nu exista nici o alternativă posibilă, nici o altă opțiune viabilă, și o să rămână neînduplecată în a-și atinge țelul.

Winnie nu putea fi lăsată să mai hoinărească pe moșie, defilând în fața lui Edward și distrăgându-i atenția, ca el să poată evita să ia o decizie în privința Oliviei.

În trecut, Winnie avusese o aventură cu un bărbat aristocrat, îl împinsese în ghearele nebuniei și ale ruinei. Purtarea ei scandaloasă ar fi trebuit să-i servească drept lecție, dar nu fusese așa.

Ce spera să obțină culcându-se cu Edward? Câteva flecuștețe ca recompensă pentru favorurile ei sexuale? Sau poate că era, pur și simplu, o cățea în călduri care savura experiența vulgară de a avea un bărbat dând din fund între coapsele ei. Ei bine,

oricare ar fi fost motivele ei, legătura trebuia să se sfârșească înainte să se transforme în ceva mai dramatic.

Doamne ferește ca Edward să aleagă să se căsătorească cu acea stricată scăpată de sub control! În ruptul capului nu ar fi acceptat Margaret să stea deoparte și să o privească pe Winnie devenind contesa lui Edward. Winnie nu putea fi lăsată să își înfigă ghearele în averea lui Edward – avere ce avea să îi revină Oliviei și, astfel, lui Margaret.

Winnie era o persoană lipsită de însemnătate, o târfă desfrânată și imorală care abuza de bunătatea și de răbdarea lui Margaret de mai bine de zece ani. Margaret nu avea de gând să accepte ca, în final, să fie răsplătită cu trădare.

Se duse la șemineu, ținând în mână mapa Oliviei. Deși era toiul verii, îi ceruse cameristei să facă focul, care acum ardea cu o flacără veselă. Trăgându-și un scaun, aruncă paginile în flăcări. Una câte una, schițele obscene se transformară în cenușă. Observă procesul fără urmă de emoție, folosind din când în când câte un vătrai pentru a scormoni în grămadă, până când orice urmă a purtării diabolice a Oliviei a fost consumată de foc.

Când dispăru și ultimul fragment, se ridică și se duse la bagajele ei, aruncând mapa goală în valiză, satisfăcută că orice dovadă a idioteniei fetei fusese ștearsă.

Din capătul coridorului se auzi zgomot de pași, iar Margaret își dădu seama că Winnie se îndrepta spre ea. După câteva clipe, tânăra se strecură înăuntru, afișând acel zâmbet senin și insipid pe care Margaret îl disprețuia. Cu silueta ei voluptoasă și cu părul bogat, Winnie era atrăgătoare pentru bărbați, dar având în vedere conversația ce urma să aibă loc, Margaret se simți revoltată că înfățișarea lui Winnie îi amintea de puterea ei de seducție.

– Doreai să vorbești cu mine, Margaret?

– Da. Furia lui Margaret era ținută în frâu cu un fir subțire și era gata să explodeze. Închide ușa.

Winnie se supuse, apoi veni lângă ea.

– Ce e?

– Știu despre tine și conte, șuieră Margaret. Cum ai putut să îmi faci așa ceva? Mie? Nouă?

Înainte ca Winnie să apuce să se gândească sau să răspundă, Margaret o plesni peste față. Winnie se clătină și se prăbuși în genunchi, deși Margaret suspectă că i se întâmplase mai degrabă de la șocul de a fi fost lovită decât de la forța loviturii. Năucită, cu mâna încleștată pe obraz, nu încercă să se ridice.

– Margaret... încetează... scânci ea.

– Târfo! Margaret se aplecă asupra ei și o plesni din nou, mai tare. După tot ce am făcut pentru tine! Cine te-a ajutat, Winifred? În toți acești ani! Cine?

– Tu, Margaret.

– Exact. Tremura de furie. *Eu* am fost cea care ți-a ascuns păcatul ca să poți continua să ieși în lumea bună. *Eu* am șters urmele rușinii provocate de țâncul tău nelegitim. Ai stat la masa mea! Ai dormit în casa mea! Și așa mă răsplătești?

– Îmi pare rău, murmură Winnie. Atât de rău.

– Cel puțin nu încerci să negi.

– Nu.

Winnie era înnebunită, lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar Margaret fu tentată să întrebe *de ce*, de ce fusese dispusă să riște atât de mult, însă pe Margaret nu o interesau scuzele lui Winnie.

Voia pur și simplu să pună capăt dezgustătoarei situații. Imediat.

– Pleci la Londra azi. M-am ocupat eu.

– Mulțumesc.

– Îmi irosesc banii și așa insuficienți. Ca să te salvez din nou.

– Îmi pare rău, repetă ea.

– Ești cea mai nerecunoscătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

– Nu am vrut să se întâmple asta, Margaret. Ți-o jur. Eu...

– Taci! Margaret era atât de agitată, încât de-abia reuși să se stăpânească să nu o plesnească și a treia oară. Până la plecare vei rămâne în camera asta. Nu vei vorbi cu Edward, nu vei încerca să îl vezi, nici să îi strecori vreun bilețel prin care să îl informezi unde ai plecat. M-ai auzit?

Înfrântă, Winnie își coborî privirea în podea.

– Da, te-am auzit.

– În viața mea nu am fost mai serioasă, Winifred. Ai făcut atât de mult rău, și vom avea noroc dacă voi reuși să repar ce ai stricat tu. Dacă aflu că ai încercat să iei legătura cu el, o să te scot în stradă. Doar cu hainele de pe tine.

– Înțeleg.

– Îți imaginezi că viața ta a fost până acum îngrozitoare, dificilă? Am avut grijă să ai un acoperiș deasupra capului, haine de îmbrăcat și mâncare de pus în stomac. Imaginează-ți cum va fi când nu vei mai avea nimic. Schiță un gest de tăiere cu degetele. Nimic! Asta meriți.

Porni furtunoasă spre ușă, lăsând-o pe Winnie prăbușită pe covor.

– Am cerut să ni se pregătească o trăsură și o să te duc personal până în sat, de unde vei lua poștalionul public azi după-amiază. Dacă ne întâlnim cu oricine, dacă întreabă cineva ceva, vei spune că am ieșit la o plimbare scurtă, să luăm o gură de aer.

– Cum dorești tu.

– Mă duc să verific pregătirile. Îți sugerez să profiți de solitudine ca să reflectezi la ce ai făcut și cum îți vei răscumpăra păcatele față de mine și de restul familiei.

– Așa voi face.

Margaret ieși ca o vijelie, luând cheia și încuind-o pe Winnie în cameră, apoi, impunându-și o aparență de calm, coborî.

Nu mai ținea minte când fusese ultima dată atât de furioasă. Probabil atunci când intrase în grajd și o descoperise pe Penny cu acel băiat, cu părul despletit și cu rochia desfăcută.

Neghiobul de băiat descoperise rapid cât era de periculos să o supere pe Margaret. Mânia ei putea fi formidabilă, dar rareori se afla în situații în care să fie nevoită să și-o descătușeze, iar când se întâmpla acest lucru, oamenii erau surprinși de cât de răzbunătoare se dovedea a fi.

Winnie nu o să distrugă această oportunitate, nu o să dărâme ceea ce se străduise Margaret să construiască.

Grajdul contelui era organizat eficient, astfel că lângă ușa laterală aștepta deja o trăsură, gata să fie folosită, iar calul era ținut răbdător în frâu de un tânăr. Era vehiculul ideal pentru două doamne dornice să savureze o plimbare rapidă.

Margaret urcă să o ia pe Winnie, bonetele și pelerinele lor, și coborâră pe o scară din dos, fără a se întâlni cu nimeni. Drumul până în sat se desfășură în tăcere, apoi Margaret găsi hanul de poștă unde avea să aștepte Winnie. Deși Winnie avu îndrăzneala să implore câteva monede prețioase pentru a-și putea plăti o birjă în Londra, Margaret o refuză, fără să-i pese dacă Winnie ajungea sau nu în siguranță la reședința lor din oraș. Fără a-și lua măcar la revedere de la ea, îi plăti biletul și o lăsă pe Winnie de capul ei.

Întregul drum se desfășurase fără probleme și fără martori. Dispariția lui Winnie trecuse neremarcată, nevăzută. După cum plănuise și Margaret, nu putea nimeni să spună că nu se mai afla pe moșie.

Când Margaret se întoarse la Salisbury, lăsă trăsura la grajduri fără a mai fi nevoită să își facă de lucru cu vreunul dintre angajați. Neobservată, se strecură în camera ei, se dezbrăcă de hainele de plimbare și se găti puțin. Apoi coborî să studieze câteva saloane, cântărind potențialul fiecăruia și îndreptându-și atenția asupra bibliotecii contelui. Îi cunoștea programul, îi urmărise rutina, deci dacă își urma rutina zilnică, o să ajungă acolo în următoarea oră, pentru a trece în revistă corespondența de dimineață.

Se așeză la masa lui de scris și folosi instrumentele lui pentru a compune o scrisoare falsă. După ce o finaliză, rămase acolo, întărindu-se sufletește pentru discuția ce avea să urmeze. Viitorul lui Edward Paxton se năpustea asupra lui ca o trăsură scăpată de sub control și, din păcate pentru el, nu o să poată împiedica împlinirea destinului său necruțător și inevitabil.

În scurt timp apăru și contele, iar Margaret se prefăcu profund concentrată și îngrijorată, cu atenția îndreptată asupra falsei misive pe care o strângea în mână. Contele intră și aproape că ajunsese la masa de scris înainte de a o observa.

– Margaret? Nu te-am văzut.

Ea clipi, prefăcându-se dezorientată.

– Edward?

El o studie.

– E ceva în neregulă?

– Oh, răspunse ea, afectând o disperare extremă.

– Ce e?

Margaret își fricționă fruntea, ca și cum ar fi fost istovită și confuză.

– Pot să îți mărturisesc ceva?

– Da.

– Dar nu ar fi ceva care să o afecteze pe Olivia, nu?

– Olivia? O, nu. De ce ai crede așa ceva?

– Ea e inocentă în povestea asta.

– Firește că e.

Reflectând, agitându-se, strânse ușor din buze.

– Sunt la capătul puterilor, murmură ea. Nu mai știu la cine să apelez.

– Spune-mi.

Își trase un scaun, aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe genunchi, dornic să asculte.

Margaret îi oferi scrisoarea falsă pe care o concepuse.

– Am primit-o azi-dimineață de la Londra și de atunci sunt copleșită de mâhnire.

Îl privi în timp ce citea minciunile scornite de ea și se simți încântată când el făcu ochi mari de oroare la vederea numelui lui Winnie, deși își înăbuși orice alt semn că ar fi recunoscut-o.

– Winifred, spuse el gânditor, ca și cum nu ar fi cunoscut-o. Autorul scrisorii se referă la verișoara ta.

– Da. O, e atât de umilitor.

– Te rog să continui.

Margaret oftă.

– Are o problemă îngrozitoare.

– Cu ce anume?

– Cu lipsa ei de moralitate. E atrasă de bărbați și nu se poate abține. M-am rugat pentru ea și m-am străduit să o ajut să-și schimbe comportamentul, dar după acest scandal nu pot decât să concluzionez că îi e imposibil să se schimbe. Mimă un hohot de plâns credibil. O, nu ar fi trebuit să pomenesc asta în fața ta. Ce-o să crezi acum?

Obrajii lui se coloraseră într-un roșu intens.

– Nu e nici o problemă. Continuă.

– Promite, și plânge, și jură că nu o va face din nou. Apoi, când e prinsă, imploră iertare. Acum când am aflat că a stârnit probleme într-o altă familie... că e posibil să fi distrus o altă căsnicie...

Înfiorându-se, lăsă implicațiile nerostite, ca el să poată presupune tot ce putea fi mai rău.

Contele înghiți în sec, aproape incapabil să vorbească.

– Obișnuiește să aibă aventuri clandestine?

– Cu bărbați căsătoriți! Margaret dădu din cap, alimentându-i uluirea, și, aplecându-se în față, îi șopti: Ba chiar, cu mulți ani în urmă, a adus pe lume un copil nelegitim! Nu-ți poți imagina ce măsuri a fost nevoit să ia răposatul meu soț pentru a înăbuși un scandal.

– Dumnezeule, murmură contele, vizibil afectat. Cât de îngrozitor pentru tine!

– Tu ce m-ai sfătui să fac, Edward? Își sprijini mâna pe încheietura lui. O s-o trimit la Londra mâine. Nu ar trebui să rămână aici în preajma fetelor – nu acum că a dat în clocot această tulburare recentă.

– Nu, nu. Nu e o companie potrivită pentru ele.

– Dar ce ar trebui să fac cu ea odată ce ne întoarcem acasă? În trecut mi-a fost milă de ea fiindcă sunt singura ei rudă în viață – nu are pe nimeni altcineva –, dar cum pot continua să o primesc în casa mea, lângă fiicele mele? Nu-mi pot asuma riscul ca viciile ei să le contamineze și pe ele. Mai ales pe Penelope, care e atât de influențabilă, la vârsta ei.

– Dă-mi voie să reflectez asupra situației, bine? Poate mi-aș putea folosi influența pentru a interveni pe lângă tatăl bărbatului. Să păstreze tăcerea.

– Nu aș putea să te deranjez cu așa ceva. Își masă tâmplele. Am o durere de cap absolut oribilă. O să mă ierți dacă îmi petrec seara în camera mea?

– Chiar te rog.

Luându-și înapoi scrisoarea, Margaret ieși cu pas greoi, străduindu-se să pară fragilă și slăbită în timp ce simțea privirea năucită a contelui urmărind-o.

„Prost ca orice alt bărbat de pe lumea asta!", bombăni ea pentru sine. Pasiunea îi transforma pe bărbați în niște idioți

împiedicați. Cât de ușor se lăsase înșelat! Măcar dacă ar fi reușit să ducă la îndeplinire la fel de ușor și restul planului ei!

Se duse în camera Oliviei și o găsi așezată cuminte pe marginea saltelei. Când intră Margaret, Olivia o fixă cu o privire atât de directă, încât nu încăpea îndoială că înțelegea de ce venise.

Margaret închise ușa și se apropie de ea. Olivia se ridică în picioare, pregătită sufletește, și rămaseră față în față, privindu-se în ochi.

– Am o singură întrebare. Margaret o străpunse cu o privire furioasă, lăsând tăcerea să se prelungească, iar când Olivia începu să se foiască, Margaret rânji batjocoritor. Mai ești virgină?

– Margaret!

Cu obrajii încinși de rușine, își coborî privirea, iar Margaret o prinse de ceafă, strângând-o cu forță și înfigându-și unghiile în ea.

– Ai bunul-simț să mă privești.

– Mă doare.

– Nu-mi pasă.

O strânse și mai tare. Nu se mai întâmplase niciodată să o abuzeze fizic pe Olivia, însă era atât de turbată de furie, încât se simțea capabilă de orice gest, oricât de ticălos, și avu nevoie de întreaga ei tărie sufletească pentru a se stăpâni să nu o plesnească, așa cum făcuse cu Winnie.

– Repet. Mai ești virgină?

– Nu.

Margaret o îmbrânci, iar Olivia se împletici și se agăță de stâlpul patului pentru a nu cădea.

– Mă bucur că tatăl tău e mort și nu e martor la un astfel de moment hidos. Fără a se obosi să-și ascundă disprețul și indignarea, o cântări pe Olivia din priviri. Nu te-am crescut să devii târfă. Asta e adevărata ta natură? Ești stricată prin temperament? Ești dispusă să te împerechezi cu orice partener de rând, la fel ca desfrânatul tău frate?

– Îl... îl iubesc, spuse Olivia încet.

– Iubire, ei, na! pufni Margaret. *Iubirea* o să-ți pună mâncare în stomac? O să-ți cumpere cărbune pentru la iarnă? Iubirea nu contează câtuși de puțin.

– E importantă pentru mine! îi aruncă Olivia, încleștându-și un pumn în dreptul sânului și înfruntând-o curajoasă.

– Ei bine, pentru mine nu. Tocmai am discutat cu lordul Salisbury. Minciunile i se rostogoleau firesc de pe limbă, tot mai ușor de rostit. A decis să-ți ceară mâna.

– Nu!

– Te poți aștepta la o cerere în căsătorie mâine-dimineață. O *vei accepta*.

– Ba nu! Tremura. Nu poți să mă forțezi.

– O, ba pot.

– Vreau să mă întorc la Londra, protestă ea. Vom începe o nouă căutare. O să mă căsătoresc cu oricine alegi tu. Ți-o jur! Dar nu cu Edward Paxton. Nu-mi cere asta. Nu pot să fac asta pentru tine.

– Tu ai impresia că potențialii soți cresc în copaci? Că pot să scot unul din pălărie – ca un magician la un târg popular?

– Tu ești atât de vicleană, Margaret, se rugă ea. Poți găsi pe altcineva.

– Asta-i problema, Olivia. Nu sunt dispusă să cheltuiesc timp sau energie.

– Te rog!

– Nu.

– O să-i refuz cererea în căsătorie. Așa o să fac! O să ne simțim prost cu toții. Nu mă pune într-o astfel de situație.

Margaret veni și mai aproape.

– Nu cred că m-ai înțeles, deci dă-mi voie să îți explic mai clar: Înainte de a pleca din Londra m-am ocupat ca Helen să fie internată într-un spital.

Olivia icni.

– Poftim?

– Nu voiam ca personalul să fie împovărat de ea cât timp eram plecate.

– Helen nu e *o povară*.

Margaret îi ignoră comentariul idiot; imbecila era o sursă constantă de cheltuieli.

– E în siguranță. Deocamdată. Dar dacă îl refuzi pe conte, o s-o mut într-un orfelinat și nu o să-ți spun vreodată unde e. Voi duce secretul cu mine în mormânt.

– Asta e o barbarie!

– Chiar dacă ai reușit să o găsești și să o aduci acasă, Londra e un oraș atât de periculos. Gândește-te... o retardată ca ea ar putea să se împiedice pe scări sau să fie călcată în picioare de vreun cal. Reflectă. Cine poate ști ce tragedii ar putea să se abată asupra ei?

– Ai fi în stare... ai fi în stare... să o ucizi?

Margaret o luă peste picior.

– Fata ar fi trebuit abandonată imediat ce i s-au descoperit anomaliile.

– Dar e nepoata noastră!

– A mea nu e. Câtuși de puțin.

– De ce mi-ai face așa ceva? Mie sau lui Helen?

– Vreau să văd situația noastră financiară rezolvată și viitorul nostru asigurat. Habar nu ai cât sunt de hotărâtă să îmi duc la îndeplinire acest plan.

– Trebuie să existe și o altă cale.

– Nu există nici o altă cale. Te vei căsători cu Edward Paxton. Până vinerea viitoare.

– Ba n-o s-o fac, insistă ea din nou, iar răzvrătirea ei începu să o irite pe Margaret.

– Ăsta e cu siguranță dreptul tău, dar ar fi bine să reflectezi înainte ca decizia ta să devină ireversibilă, căci *eu* vorbesc teribil de serios.

Olivia se lăsă să cadă pe saltea și își înfipse privirea în podea. Margaret aproape că îi putea vedea rotițele minții învârtindu-se frenetic în timp ce se lupta cu această nouă realitate.

Mormăi îmbufnată:

– Chiar dacă îmi va cere mâna, cum aș putea să accept? Se va aștepta la o mireasă fecioară.

Margaret rânji în fața acelei remarci, detectând o cedare.

– Sunt multe metode prin care poți păcăli un soț. Nu vei fi prima mireasă care să se prefacă virgină. Ridică din umeri. Joci puțin teatru, te arăți speriată, folosești un flacon secret de vopsea roșie...

– Faci să pară totul atât de calculat.

– Sunt dispusă să fac orice pentru a vedea încheiată această partidă. Dacă mă subestimezi, o faci pe propria piele.

Olivia o studie cu atenție.

– M-am întrebat întotdeauna de unde a moștenit Penny atâta răutate. Acum știu.

– Da, știi.

– Ești prea crudă.

Atitudinea lui Margaret se înăspri.

– Dacă ți-am rănit sensibilitățile, nu-mi pasă. *Tu* ești târfa. Nu eu.

– Dar să o pedepsești pe Helen...

– Termină cu miorlăitul! lătră ea. Refuz să îți ascult smiorcăielile. Singură ți-ai așternut patul. Consecințele se pregătesc să apară. Cât de oribile sau cât de blânde vor fi, Olivia? Alegerea îți aparține.

– Nu știu ce să fac.

– Atunci o să te las să reflectezi, dar nu aici.

– Ce vrei să spui?

– N-o să te mai întâlnești cu amantul tău să îi ceri ajutorul.

– Nici nu intenționam.

– O poveste convenabilă, dar greu de crezut, o luă ea peste picior. Winnie s-a dus la Londra.

– De ce?

– Asta nu te privește.

– Dar nu și-a luat la revedere.

– Nu a mai apucat. Era disperată să plece și se tot agita de câteva zile. M-am săturat de cicălelile ei și am acceptat. Margaret refuză să îi mai divulge alte informații pe această temă. Te vei muta în dormitorul ei. Fiindcă e vizavi de al meu, iar eu dorm iepurește, nu vei putea să te furișezi afară. În plus, eu am avantajul de a deține o cheie. Vei fi încuiată. Până la nuntă.

– Nu poți să mă ții prizonieră!

Ce copilă era! Era înnebunită să scape de supraveghere. În mod evident, sperase să aibă parte de o ultimă întâlnire secretă, un afectuos rămas-bun de la amantul ei, dar nu putea să-i permită să agraveze și mai mult situația.

– Cum o să mă oprești? O să fugi la conte și o să te umilești mărturisindu-i ce târfă ești? O să te plângi vreunuia dintre

servitori despre nedreptatea la care ești supusă? Porni spre ușă și i-o ținu deschisă. Haide să ne mutăm în camera lui Winnie, bine?

Rămaseră o vreme încremenite amândouă, privindu-se în ochi câteva clipe care părură o eternitate. Olivia cedă, în cele din urmă, furioasă, rebelă, cu gândurile prinse într-un vârtej, încercând să pună la cale cum ar fi putut să fugă. Ce grea de cap era! Nu putea să priceapă realitatea? Soarta îi era pecetluită. Nu putea fugi din calea destinului, oricât ar fi urât ideea de a se căsători cu Edward.

Și de ce se plângea, oricum? Existau multe alte scenarii mult mai oribile, în care ar fi putut fi împinsă.

Margaret arătă spre hol, iar Olivia o luă înainte, străbătând coridorul ca un condamnat îndreptându-se spre eșafod. Margaret intră după ea în dormitorul lui Winnie.

Olivia aruncă o privire în jurul ei.

– Lucrurile lui Winnie sunt încă aici. Spuneai că a plecat.

– O să-i expediez lucrurile mâine. Cu poștalionul.

Olivia păru pe punctul de a-i pune alte întrebări, de a continua să se certe sau să se roage în favoarea ei, însă Margaret refuză să o mai asculte. Se retrase spre ușă.

– O să trimit să ți se aducă o tavă cu mâncare la cină. Până atunci îți sugerez să te instalezi confortabil. De acum înainte nu vei mai merge nicăieri fără să te însoțesc.

– Margaret, te rog!

Mai făcu o ultimă încercare de a apela la rațiune.

– Poate ar trebui să-ți petreci timpul liber reflectând la Helen.

Trânti ușa și învârti cheia în broască.

Preț de o clipă zăbovi în fața ușii, gândindu-se la absurditatea întregii situații. Cele două femei care de ani buni alcătuiau familia ei își pierduseră amândouă mințile deodată.

Niște stricate amândouă. Nu o surprindea căderea în păcat a lui Winnie. Dar Olivia? Era prea ciudat pentru a fi adevărat.

Ce spirală bizară de evenimente!

Clătinând din cap, coborî să o caute pe Penny, unde o informă în privința planului ei. Inițial, Penny se dovedi rebelă și nesupusă, însă când Margaret îi explică necesitățile, Penny

înțelese că planul lui Margaret era cel mai bun și admise că ajutorul ei ar fi fost esențial.

Convinsă că detaliile fuseseră puse în mișcare astfel încât situația să se desfășoare după cum dorea ea, Margaret îi porunci menajerei să pregătească tăvi cu mâncare pentru cină, precum și să îi prezinte contelui scuze privind absența de la cină a femeilor din familia Hopkins. Apoi se duse în camera ei, așteptând noaptea și un deznodământ fericit.

Capitolul 17

Edward urcă scările impunătorului conac. Era foarte târziu, toată lumea se culcase deja, iar el se furișă în vârful picioarelor pe coridoarele cufundate în tăcere.

După oribila lui conversație cu Margaret, fugise de pe moșie, deși nu își închipuia că ofensase pe cineva. Margaret însăși preferase să nu participe la cină sau să socializeze.

Odată dezvăluite astfel de fapte reprobabile, nu ar fi fost în stare să mai stea la masa de seară, făcând conversație pe durata unei cine interminabile.

Cum de se lăsase înșelat atât de ușor?

Winnie era o târfă. O femeie ușoară superbă, nerușinată, pofticioasă, care seducea bărbații strict pentru plăcerea ei sexuală.

Nu voia să creadă acest lucru – nu putea să-l creadă! –, însă ascultase cu urechile lui rușinoasele acuzații. Ascultase mărturisirea bâlbâită și jenată a lui Margaret privind dezonoarea lui Winnie, și totuși tânjise să nege adevărul cuvintelor lui Margaret, să respingă fiecare vorbă pe care o rostise aceasta, însă povestea nu putea fi decât adevărată. Cine ar fi mărturisit un secret de familie atât de rușinos, dacă nu ar fi fost adevărat?

Simțindu-se trădat, violat, era mai furios ca niciodată, deși nu știa sigur de ce. Dacă Winnie s-ar fi aflat în fața lui în clipa aceea, probabil ar fi zgâlțâit-o până n-ar mai fi putut.

„Cum îndrăznești!" tânjea să strige la ea. Cum îndrăznea să fie desfrânată, promiscuă, oferindu-și cu atâta lejeritate favorurile?

Se bătu ușor peste buzunarul interior al jachetei, auzind foșnetul scrisorii pe care o îndesase acolo. Îi fusese strecurată pe sub ușă înainte să iasă din casă. Precum un talisman cu puteri magice, îl atrăsese, deși se chinuise să se opună acelei ispite. O citise și o recitise până o învățase pe de rost.

„Dragul meu Edward" stătea scris cu litere îngrijite.

„Știu ce ți-a spus Margaret despre mine. Nu e adevărat. Ți-o jur! Te rog, dă-mi voie să îți explic. Nu pot îndura să te știu furios. Vino la mine. O să te aștept..."

Nu se semnase cu numele, doar cu inițiala, W.

Pe toată durata serii fusese chinuit de întrebări. Ce fel de joc făcea? Ce urmărea să obțină?

Spera să îl atragă într-o aventură clandestină? În ce scop? Ce își dorea cu adevărat? Bani? Un copil bastard pe care să fie obligat să îl întrețină? Sau era ceva mai simplu, mai elementar? Oare îl dorea doar fizic?

„Te iubește; suferă."

Gândul îl bântuia cu forța unui berbec de asediu, atât de puternic și de autentic, încât făcea să pulseze în el acea revelație.

Se pricepea să judece caracterul oamenilor. Chiar se pricepea! Iar în momentele fericite pe care le petrecuseră împreună, nu o bănuise nici o clipă că ar fi avut motive dubioase. Manifestase o afinitate profundă față de el; era convins de acest lucru.

Și totuși, văzuse teribilele acuzații trimise prin poștă lui Margaret, deslușise condamnarea cuprinsă în misivă. De ce ar fi scornit Margaret o calomnie atât de îngrozitoare?

Ajuns pe palier, ezită, pradă unei dileme agonizante. Într-o direcție se afla coridorul lung care ducea la apartamentele lui. În cealaltă, aripa elegantă în care dormeau oaspeții lui. Winnie era atât de aproape, iar el era nerăbdător să alerge la ea, să se năpustească înăuntru, să îi ceară socoteală pentru păcatele ei și să solicite o explicație.

Șovăi, reflectă, șovăi din nou, iar hotărârea lui se cristaliză.

Trebuia să afle adevărul, deci trebuia să o întrebe pe Winnie. Dacă o privea în ochi, dacă vorbea cu ea față în față, i-ar fi fost

imposibil să se eschiveze. Avea un chip atât de expresiv, încât nu i-ar fi putut ascunde adevărul.

Dacă afla că Margaret avusese dreptate, că Winnie era o femeie lipsită de virtute, așa să fie, dar nu îi putea permite să se întoarcă la Londra fără să fi lămurit mai întâi situația. Nevoia lui de confirmare era lipsită de sens și imprudentă, însă nu putea să procedeze altfel. O plăcea prea mult și nu suporta gândul că era posibil să fi fost înșelat.

Pășind tiptil pe hol, se furișă spre camera ei și spre răspunsurile pe care era hotărât să le obțină. În deplină liniște, deschise ușa și se strecură înăuntru. Era cald, iar draperiile patului erau strânse cu șnur, dinspre fereastră adiind o briză proaspătă.

Îi deslușì silueta cuibărită în așternuturi și simți un junghi de iritare constatând că nu era trează și că nu aștepta cu nerăbdare sosirea lui, deși nu avea de unde să știe la ce oră îi trimisese bilețelul. Cel mai probabil îl așteptase câteva ore, apoi renunțase.

Temându-se să nu o sperie, se furișă până lângă patul ei și se așeză cu grijă. Ea stătea cu spatele la el, așa că se aplecă peste ea, așteptând cu nerăbdare să-i citească surprinderea din priviri când va da cu ochii de el.

– Winnie, murmură el, dar ea dormea atât de adânc, încât nu se clinti. Șopti din nou: Winnie. Eu sunt. Am sosit.

Ea murmură ceva, se întoarse și clipi de câteva ori înainte să spună:

– Lord Salisbury?

Inima lui încremeni preț de câteva bătăi. Nu era Winnie!

Cea pe care o privea încruntat era Olivia și, cu toate că își dădea seama că făcuse o greșeală oribilă, încă nu înțelegea enormitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Timp de câteva clipe chinuitoare, prelungi, se holbă la ea, mintea lui refuzând să accepte imensitatea gafei pe care o făcuse.

Aruncă o privire buimacă prin încăperea cufundată în umbre. Intrase în camera greșită? Fusese aruncat în vreo dimensiune grotescă, deformată?

Era imposibil să se fi întâmplat așa ceva.

– Lady Olivia? întrebă el prostește.

– Da. Începea să conștientizeze unde se afla. Ce este? S-a întâmplat ceva?

Pe neașteptate, ea se ridică în capul oaselor, iar Edward fiind atât de aproape de ea, distanța dintre buzele lor era de doar câțiva centimetri. Ochii ei albaștri erau atenți și întrebători și era ciufulită, adorabilă. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte diafană, de vară, cu bretele subțiri. Umerii îi erau goi, părul blond despletit i se revărsa într-un val auriu.

Poziția era sexy și provocatoare pentru amândoi. Trunchiurile aproape li se atingeau, așternuturile îi alunecaseră până la brâu, și se întinse cu mișcări greoaie să le apuce, ascunzându-și pieptul.

– Scuză-mă. Eu... eu...

O senzație de pericol începu să-i dea târcoale lui Edward, și dădu să se îndepărteze de pat, însă era prea târziu.

În spatele lui auzi ușa deschizându-se și știu că soarta îi fusese pecetluită. Regulile bunei-cuviințe i-ar fi impus să sară de pe pat, dar nu prea mai vedea rostul în a nega sau a da înapoi.

Precum cel mai mare neghiob din lume, picase direct în cursă. Oare îi fusese întinsă de Margaret pentru a-l forța să se căsătorească? Dacă da, era cu mult mai vicleană și mai intrigantă decât ar fi putut el să ghicească vreodată, și chiar dacă îl îngrețoșa gândul la ceea ce avea să urmeze, nu putea să nu o felicite.

Dacă într-adevăr îl prinsese în capcană, era o maestră a intrigilor. Dacă nu o făcuse, tot reușise să dea accidental peste cea mai oportună și norocoasă concluzie la care ar fi putut visa vreodată orice familie.

Totul era din vina lui Winnie. Ea îl fermecase și îl cucerise dincolo de orice limite, îl ispitise cum nu o mai făcuse nici o altă femeie. Ca una dintre sirenele de pe vremuri, îl sedusese și îl distrusese, iar gândul îl făcu să fie inundat de un val de furie la adresa ei, căci îl târâse în acea catastrofă.

Ar fi vrut să izbucnească violent, să țipe și să ocărască nedreptatea pe care urma să o sufere – doar din cauza ei –, însă își înăbuși mânia. Refuza să o lase pe Margaret Hopkins să vadă cât de înșelat se simțea, cât de incapabil era să se salveze de un destin pe care nu îl putea suferi. Rezultatul nu mai avea cum să fie schimbat. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să culeagă

cioburile și să încerce să gestioneze dezastrul, astfel încât scandalul iscat să fie cât mai restrâns.

Dar Lady Olivia era inocentă sau complice la întreaga urzeală? Își jucase și ea rolul? Străduindu-se să i se prezinte ca o fecioară siluită? Sau tulburarea ei era reală?

Privind-o pe sub sprâncene, o studie și, atât cât reuși să deslușească, nu crezu că ar fi fost vinovată. Părea de-a dreptul înspăimântată și nu credea că cineva ar fi fost capabil să mimeze o asemenea teamă.

Ea era nevinovată, aproape doar o simplă copilă, și nu putea lăsa ca reputația ei să fie pătată sau mânjită din cauză că el se purtase ca un imbecil. Pentru ceea ce avea să se întâmple în mod inevitabil nu era nimeni vinovat în afară de el.

Margaret intră cu pas relaxat, ținând în mâini o lumânare aprinsă. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte și un halat ce flutura, cu părul acoperit de o scufie și cu picioarele încălțate în papuci moi. În spatele ei apăru Lady Penelope, învești mântată și ea tot în haine de noapte.

Edward se crispă. Dacă Margaret ar fi fost singura martoră, poate ar fi găsit o cale de a se salva din acel fiasco, dar cum totul se petrecuse sub privirile surorii mai mici, deznodământul era bătut în cuie.

– Olivia, spuse Margaret, am auzit un zgomot. Am decis să vedem ce e cu tine și... Se opri, ridicând din sprâncene, uluită. Edward Paxton! Pe legea mea!

– Bună, Margaret, răspunse el resemnat.

– Mamă, interveni Lady Penelope din prag, acela e lordul Salisbury cu Olivia? De ce se află în patul Oliviei? Ea nu e îmbrăcată.

Margaret își folosi corpul pentru a bloca ușa, împiedicând-o pe Penelope să intre, iar Penelope se ridică în vârful picioarelor, încercând să privească peste umărul mamei sale.

– Penny, lătră Margaret, du-te în camera mea și așteaptă-mă acolo. Vin și eu în scurt timp.

– Dar ce se petrece? Spune-mi.

– Penny!

Margaret se răsuci pe călcâie și ieși pe coridor, împingând-o pe Penny astfel încât să nu o lase să vadă rușinoasa priveliște.

Urmă o conversație lungă și chinuitoare, presărată din plin cu șuierături și exclamații, iar Penelope se îndepărtă furtunos. Apoi Margaret se întoarse la el și Olivia.

Edward se ridicase în picioare și stătea acum lângă ea. Olivia se ascunsese sub pătură, tremurând, dar nu se mișcase.

Furia ofensată a lui Margaret era prea puțin controlată.

– Nu o să te întreb ce cauți aici.

– Calmează-te, o sfătui Olivia. Nu e ceea ce pare.

– Chiar așa? o batjocori Margaret. Se *pare* că Edward tocmai ți-a făcut o vizită în pat.

– Sunt convinsă că are o explicație perfect valabilă. Olivia îi aruncă o privire, implorându-l să o salveze din acea catastrofă. Nu-i așa?

Edward nu văzu nici un motiv să se eschiveze și să înrăutățească oribilul incident. Ce ar fi putut să spună în apărarea lui? „Am venit să mă culc cu Winnie și, din greșeală, am dat peste Olivia?"

Era o justificare jalnică, și refuza să se facă de râs apelând la ea. În plus, nu voia să o implice pe Winnie.

– Nu am nimic de spus.

– Nu, nu, interveni Olivia frenetică, sunt sigură că nu vorbești serios.

– Taci, Olivia! se răsti Margaret, concentrându-și atenția asupra lui. Edward, nu m-aș fi așteptat niciodată la un asemenea comportament din partea ta. Sunt șocată!

– Îmi cer scuze.

Margaret se apropie încet, pâlpâitul lumânării accentuând liniile severe ale chipului ei, făcând-o să pară crudă, sumbră și necruțătoare.

– E ceva ce-ai dori să îi spui Oliviei?

– Cu siguranță.

Se întoarse spre Olivia, gata să vorbească, când ea îl întrerupse:

– Margaret, te rog. Nu îl forța să facă asta. Te implor.

– Taci, îi porunci Margaret.

– Margaret! încercă ea din nou.

– Sora ta a fost martoră la acest spectacol, Olivia. Să o lăsăm cu impresia că o astfel de purtare nerușinată e permisă? Margaret îl privi încruntată pe Edward, cu o expresie de mânie fățișă,

fără a-i da prin nimic de bănuit că era posibil să îi fi întins o capcană. Hai să trecem odată peste acest episod oribil. Dă-i bătaie!

– Lady Olivia, declară el formal, scuipând cuvintele amare, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

Olivia îl privi îngrozită, cu ochii scânteindu-i de lacrimi. Între ea și Margaret se duse o luptă monstruoasă, mută, plină de înțelesuri ascunse, pe care Edward nu ar fi avut cum să le descifreze. Preț de o clipă nebunească, crezu că o să îl umilească refuzându-i cererea. Stătea cu buzele strânse, răzvrătită și șovăind să răspundă.

Întâlnirea deveni jenantă, iar Margaret mârâi:

– Olivia! Chiar îți dorești să îl refuzi pe lordul Salisbury? În cazul în care ne-am întoarce la Londra fără ca tu să te căsătorești cu el, gândește-te care vor fi *consecințele*.

Margaret o cântări pe Olivia din priviri, între ele având loc o nouă comunicare tacită. Era ca și cum ar fi făcut conversație folosind un cod numai de ele știut, pe care el nu putea să îl descifreze. Indiferent care ar fi fost acea interpretare ascunsă, Olivia înțelese implicațiile la care făcuse aluzie mama ei vitregă.

Era copleșită de îngrijorare și de panică, iar Edward presupuse că i se adusese aminte de catastrofa financiară ce le păștea și despre care el nu ar fi trebuit să știe. Situația nu îi permitea să îi refuze cererea în căsătorie.

Coborându-și privirea spre poala ei, începu să smulgă scamele de pe pătură.

– Ei bine, Olivia? o interpelă Margaret. Care e răspunsul tău?

– Da, Edward. O să mă căsătoresc cu tine.

Margaret lăsă să-i scape un uriaș oftat de satisfacție.

– Bine, bine. Radioasă, bătu din palme, făcând lumânarea să tremure. Date fiind circumstanțele, sugerez o ceremonie discretă, organizată în grabă, aici la conac. Ce-ați zice de vinerea asta? Nu așteptă să afle și părerea lui. Aparent, nu era necesară. O să trimit anunțurile mâine-dimineață. Sunt sigură că poți cere o dispensă specială.

„Cinci zile", reflectă el, calculând timpul. Cinci zile în care să învețe să accepte despăgubirea pe care Margaret avea tot dreptul să o ceară. Cinci zile în care să se convingă că Olivia i-ar fi

fost o soție minunată. Cinci zile în care să se obișnuiască cu ideea că era pe punctul să se angajeze într-o nouă căsnicie lipsită de iubire.

După ce o cunoscuse pe Winnie, aspirase la mult mai mult de atât.

– O să trimit de îndată un curier la arhiepiscop, spuse el. Se poate rezolva până vineri fără nici o problemă.

– Minunat, croncăni Margaret.

Edward se încruntă la Olivia. Era pământie, tremura toată, palidă de spaimă și de dezgust, ceea ce îl irită profund. Ce naiba voia fata aceea? Venise la Salisbury în căutarea unui soț, care îi fusese servit pe tavă. Orice altă femeie din Anglia și-ar fi sacrificat bucuroasă un braț și un picior ca să fie în locul ei.

Ce nu era în regulă cu ea? Ar fi trebuit să țopăie de bucurie, nu să stea prăbușită grămadă, gata să izbucnească în plâns.

Înăbușindu-și enervarea, își aminti cât de tânără era și cât de fățiș năucită fusese de uluitoarea catastrofă în care alunecaseră amândoi din cauza neglijenței lui. O bătu pe umăr.

– Nu-ți face griji, Livvie, o consolă el, încercând să fie prietenos și încurajator, însă când își auzi numele de alint, ea se dădu înapoi ca și cum ar fi lovit-o.

– Să nu-mi spui *niciodată* Livvie, îi aruncă ea, pe un ton mult prea tăios.

– Cum dorești. Dădu din cap. O să fie bine. Nu te agita.

– N-o să mă agit, bombăni ea.

– Bun, deci, Edward, spuse Margaret, ești bun să ne scuzi?

Cu un aer autoritar îl alungă din cameră, făcându-i semn să iasă.

– Desigur. Vom discuta dimineață, să finalizăm planurile.

– De-abia aștept.

Ațintindu-și privirea asupra Oliviei, o provocă – aproape implorând-o – să ia act de prezența lui, însă ea rămase rece, înnebunitor de detașată, evitând să manifeste cel mai mic semn de politețe.

Ce anume o supăra? Nu își dorise acea partidă? Fusese cumva forțată de Margaret să accepte?

Ei bine, era mult prea târziu pentru a se mai eschiva. Drumul lor fusese stabilit și nu mai era loc de dat înapoi.

Cu orgoliul rănit, se răsuci pe călcâie și ieși, mult mai furios decât ar fi trebuit să fie, trăgând ușa după el și închizând-o cu un țăcănit ferm.

De cealaltă parte a coridorului se afla camera lui Margaret, iar în prag stătea Penelope, holbându-se la el. În întuneric, ochii ei păreau să lucească într-o nuanță ciudată de verde, ca aceia ai unei pisici sălbatice. Părul ei roșcat scânteia și el, ca și cum ar fi fost în flăcări.

Rânjea, expunându-și dinții albi și drepți, dar era un zâmbet bizar, viclean, ca și cum ar fi obținut exact ceea ce își dorea și ardea de nerăbdare să îi arate și lui.

„Ai avut și tu un rol în șarada asta?", aproape că tună el la ea. Și: „Unde naiba e Winnie?"

Era încuiată cu Penelope? Participase și ea la joc? Sau era prizonieră? Se simțea prea furios ca să îi mai pese.

Penelope continuă să îl privească atât de straniu, încât semăna cu o vrăjitoare, sau poate cu animalul favorit al unei vrăjitoare, iar imaginea îi făcu pielea de găină.

Îndepărtându-și un fior, își continuă drumul fără un cuvânt și fără a privi înapoi, dar o simți studiindu-i fiecare pas. Coridorul i se păru un nesfârșit culoar al torturii, iar când reuși să mărească distanța dintre ei, Penelope păși pe hol pentru a-l putea urmări până la capăt.

Dacă ar fi început să hohotească malefic sau să rostească incantații, nu ar fi fost surprins, iar când intră în apartamentele lui și trânti ușa, îl copleși o ușurare imensă.

Fata aceea îl înspăimânta și, oricât de bizar ar fi părut, luă cheia și o răsuci în broască, încuindu-se înăuntru pentru a o ține și pe ea afară!

„Logodit... Cât de supărător!" își spuse. Urmând să se căsătorească peste cinci zile. Cu o femeie care nici măcar nu îi plăcea în mod deosebit. Simțindu-se ca bolnav, se împletici până la pat și se întinse. Uitându-se în gol, își ațintă privirea asupra unei crăpături din tavan, lăsându-se purtat de noaptea lungă și grea ce se întindea înaintea lui.

Capitolul 18

Olivia se plimba pe moșie la braț cu Edward. Atrăgători, îmbrăcați elegant, calmi și siguri pe ei, formau un cuplu frumos. Oamenii se holbau la ei când îi vedeau trecând.

O pălărie de paie cu un bor deosebit de lat îi ascundea fața, și era recunoscătoare pentru protecția pe care i-o oferea. Aproape că nu pusese geană pe geană, și era ștearsă la față și palidă, extenuată și chinuită de dureri. Soarele îi bătea în cap, făcându-i ochii să pulseze și să lăcrimeze, iar genunchii îi tremurau atât de tare, încât abia reușea să mai facă un pas.

Vestea despre logodna lor se răspândise rapid și departe – Margaret se ocupase de acest lucru –, astfel că, pe când îndrăznise să coboare la prânz, noul ei statut nu mai era o surpriză pentru nimeni. Destinul îi ieșea rapid în întâmpinare, iar ea era prea paralizată pentru a-i face față.

Când nu fusese decât o simplă candidată la statutul de soție a lui Edward, servitorii fuseseră politicoși și îndatoritori, dar acum o priveau cu admirație. O studiau atenți, dornici să îi facă pe plac.

În scurt timp avea să devină contesa lor, și încercau toți să îi intre în grații. Oriunde mergea, angajații se opreau să o felicite, înclinându-se respectuos și făcându-i reverențe, exprimându-și bucuria stârnită de nunta ce se pregătea. Edward accepta totul relaxat, mulțumind tuturor, cordial și generos, pentru felicitările lor, însă ea se simțea teribil de jenată.

Avea impresia că era o impostoare, că își câștigase distincția ce urma să îi fie acordată printr-o faptă reprobabilă.

Mintea ei întorcea înnebunită pe toate părțile ceea ce se petrecuse. Cum se făcea că, în doar câteva ore, nu mai era încuiată în camera lui Winnie și devenise logodnica lui Edward?

Margaret orchestrase întreaga catastrofă – Olivia era sigură de acest lucru –, însă cum reușise să o facă, și cu atât de puțin tam-tam, era un mister care o nedumerea pe Olivia.

Cum acționase Margaret?

Ușa dormitorului fusese încuiată. Știa acest lucru fiindcă, pe parcursul interminabilei seri, încercase în repetate rânduri clanța, agățându-se de speranța că Margaret o să facă o greșeală, că o să reușească ea cumva să se strecoare afară.

Își dorise cu disperare să trimită o scrisoare către menajera lor din Londra pentru a întreba unde se afla Helen. Margaret jurase că o internase pe Helen într-un spital. Era adevărat? Sau era doar o minciună pe care Margaret o scornise pentru a o forța pe Olivia să se supună planului ei?

Era Helen în siguranță acasă? Sau era abandonată în vreun loc mizerabil?

Perspectivele sumbre o chinuiau.

Și-ar fi dorit să discute cu Phillip, să îi spună despre amenințările lui Margaret, să îi ceară sfatul și ajutorul. Într-o situație de criză, el era cel la care ar fi apelat în mod firesc. El s-ar fi dus în oraș, dacă l-ar fi rugat ea, ceea ce și intenționase să facă, având nevoie de o dovadă privind locul unde se afla Helen, însă ori de câte ori verificase ușa, constatase că era încuiată.

Oboseala o forțase în cele din urmă să se retragă la culcare și căzuse într-un somn adânc, astfel că atunci când intrase Edward, ea habar nu avusese ce se petrecea. După ce o trezise mai trecuseră câteva secunde până să își dea seama că era el.

Cum reușise Margaret să îl împingă pe Edward în patul ei? Cum făcuse ca acesta să apară tocmai când ușa fusese descuiată?

Întrebările erau ca o așchie enervantă pe care nu reușea să și-o scoată. O înghionteau și o împungeau fără a-i lăsa o clipă de răgaz. Însă ce importanță mai avea dacă reușea să dezlege enigma?

Nu putea schimba nimic din cele petrecute. Nu putea da timpul înapoi pentru a-l împiedica pe Edward să dea buzna peste ea, nici pe Margaret și pe Penny să îl urmeze înăuntru. Și nici nu putea schimba deznodământul petrecut conform planurilor lui Margaret. Nu putea decât să meargă înainte, cu greu, sperând că o să supraviețuiască în ziua nunții – și noaptea de după! – fără a se face de râs.

„O, Margaret", scânci în sinea ei, „cum ai putut să îmi faci una ca asta?"

Margaret fusese dintotdeauna o persoană rece și rezervată, cu un temperament care nu se preta la spontaneitate sau capricii, însă Olivia nu înțelesese niciodată cât de necruțătoare, cât de calculată și de vicleană era.

Discutaseră aproape obsesiv despre situația lor financiară, iar Margaret deplânsese circumstanțele lor grave și afirmase hotărârea ei fermă de a rezolva problema. Însă nici într-o mie de ani nu și-ar fi putut imagina Olivia că Margaret ar fi fost dispusă la măsuri atât de radicale pentru a obține soluția pe care o dorea.

Olivia se simțea ca o gâscă gătită și servită la felul principal într-una dintre urzelile lui Margaret. Era amărâtă, furioasă, îndurerată, speriată, dar trebuia să își țină tulburarea bine ascunsă. Din toate punctele de vedere, Edward era o partidă fantastică. Nu avea nici un motiv să fie tristă și nu putea să îl lase să vadă cât era de nefericită. El fusese întotdeauna blând și politicos, și în mod cert nu merita ranchiuna sau dezamăgirea ei.

Ardea de dorința de a-l întreba ce căutase în camera ei. Nu avea nici cea mai vagă idee, iar curiozitatea o consuma de vie. Nu venise hotărât să o siluiască, deci ce alt scop l-ar fi putut aduce acolo?

Dacă intenționase să îi ceară mâna – ceea ce, judecând după atitudinea lui abătută și superficială, era evident că nu fusese cazul –, ar fi putut să o facă în orice după-amiază când socializaseră. O căutase cumva pe Winnie? Era camera ei. Însă pe Winnie nu o cunoștea decât prea puțin, deci de ce ar fi intrat peste ea?

Își aminti că îi șoptise o remarcă, însă fusese cufundată într-un somn atât de adânc, încât nu mai ținea minte ce anume îi spusese. Își amintea că deschisese ochii și fusese șocată, dar înainte să apuce să deslușească sensul prezenței lui, Margaret dăduse buzna înăuntru.

Cum putea să îl întrebe pe bărbatul cu care urma să se căsătorească despre motivul care îl făcuse să îi târască pe amândoi în acel bucluc?

Nici el nu era mai fericit decât ea. Reticența și tristețea lui erau palpabile, însă era prea gentleman pentru a o insulta dându-i de înțeles că nu era tocmai încântat și se străduia din răsputeri să își ascundă sentimentele.

Avea nevoie să își deschidă sufletul în fața cuiva, să își descarce conștiința și să dea glas uluirii ei și senzației de neverosimil. Lumea grăbise brusc pasul și se învârtea cu o viteză atât de mare, încât evenimentele progresau mai repede decât reușea ea să le urmărească. În același timp, se mișca într-o stare ca de vis, având impresia că fiecare gest îi era lent și greoi. Se simțea atât de derutată și de copleșită!

Phillip era singura persoană în fața căreia ar fi putut să își reverse ofurile, dar se ruga să nu dea peste el.

Încă din clipa în care Edward ieșise furtunos din camera ei, tot încercase să găsească o metodă prin care să îl contacteze și să îl avertizeze. Însă Margaret o încuiase întreaga noapte, iar după ce fusese eliberată dimineața, nu mai găsise nici un moment de intimitate. Fusese însoțită în permanență fie de Margaret, fie de Edward, deci nu avusese nici o ocazie să se furișeze afară sau să compună în grabă un bilețel.

În cursul ultimei lor întâlniri excepționale, remarcabile, îi jurase că nu o să se căsătorească vreodată cu tatăl lui. Îi promisese! Însă nici douăzeci și patru de ore mai târziu se trezise logodită cu Edward.

Oare Phillip fusese anunțat?

Ea și Edward defilaseră pe moșie, iar Edward o condusese departe de grajduri, ca și cum și pe el l-ar fi neliniștit reacția lui Phillip.

De fiecare dată când trecuseră de un colț, la fiecare rând de tufișuri pe lângă care se plimbaseră, la fiecare bancă unde se opriseră, îi fusese teamă că o să îl întâlnească pe neașteptate pe Phillip, că acesta o să îi aștepte, sumbru și hotărât să lămurească situația, însă acesta se dovedise nefiresc de absent.

Era un bărbat orgolios și temperamental, iar relația lui cu Edward nu fusese niciodată stabilă. Odată ce afla despre situație, o să fie furios, scandalizat, o să ceară explicații și răspunsuri.

Dacă îi înfrunta, cum ar fi trebuit să se poarte?

Ea nu ar fi trebuit să știe cine era el, deci nu putea să trădeze prin nimic faptul că îl cunoștea. Însă era foarte probabil să nu mai ajungă niciodată să fie singură cu el, deci nu o să-i poată

povesti cum se ajunsese la acea logodnă. Nu avea nici un mijloc de a-l calma sau de a-l face să înțeleagă inevitabilul situației.

Phillip se va simți rănit. Profund. Nu o va ierta niciodată – nici pe ea, nici pe Edward – pentru ceea ce erau pe punctul de a-i face. Edward nu o să înțeleagă niciodată motivul, însă apropierea ezitantă pe care încercase să o construiască între el și Phillip o să fie distrusă.

În ceea ce o privea, va regreta până în ultima zi a vieții ei rolul pe care îl jucase în a-i frânge inima lui Phillip și a distruge legătura acestuia cu Edward.

Edward o condusese pe terasă. Servitorii pregătiseră o masă romantică pentru ei doi, iar el o însoți până la masă, unde îi trase scaunul pentru a se așeza.

Masa avea să fie cel mai dificil moment din câte îndurase până atunci. Înainte de asta nu făcuseră decât să se plimbe, salutând angajații, deci interacțiunile lor fuseseră atenuate de prezența celorlalți. Deși un lacheu stătea pregătit să le servească masa, acesta păstra distanța, oferindu-le o intimitate pe care ea nu și-o dorea.

Agitată, își făcu de lucru cu tacâmurile, cu șervetul. Lacheul îi turnă un pahar de vin, iar ea își încleștă mâna pe cupă, dornică să facă ceva normal, concret.

Edward îi urmă exemplul, sorbind posomorât, lăsându-și privirea să plutească peste moșie, cufundat în gânduri.

– Cât e de penibil, murmură el.

– Da, replică ea, ușurată că recunoscuse și el.

– Va deveni mai ușor.

– Fără îndoială, consimți ea.

– Unde e verișoara ta, domnișoara Stewart? întrebă el în mod bizar. Nu am mai văzut-o de nu știu când. Va fi prezentă la nuntă?

– Winnie?

– Da.

– Nu cred. S-a întors la Londra.

Ca împuns cu un băț ascuțit, Edward se crispă brusc.

– Când?

– Ieri.

– La ce oră?

– Nu știu. Devreme.

– A spus și de ce?

– Eu nu am vorbit cu ea. Margaret s-a ocupat de detalii. Dar era foarte mâhnită.

– Margaret... hmm...

Olivia îl studie și îi trecu prin minte că era cazul să îi dezvăluie catastrofa lor financiară, adevărul despre Helen și multe alte lucruri.

O scânteie de optimism se aprinse în sufletul ei. Poate că, odată ce afla cum îl mințise familia ei, o să anuleze logodna.

La Londra, când o lăsase pe Margaret să o convingă că intriga lor nebunească era o alegere viabilă, planul păruse prudent și rațional, dar acum fusese redus la o mărturisire rușinoasă. Inspiră adânc.

– E ceva ce trebuie să-ți spun.

– Ce anume?

– Sper că nu vei fi furios.

– O să încerc să mă stăpânesc.

Îi aruncă un zâmbet forțat care îi aminti atât de mult de Phillip, încât tresari. Așa o să se desfășoare tot restul vieții ei? O să-și petreacă absolut fiecare clipă privindu-și soțul, dar căutând în el asemănări cu cel pe care îl iubea?

– S-ar putea ca situația noastră financiară să nu fie exact așa cum ți s-a dat de înțeles.

– Sunt la curent cu acest lucru, spuse el, surprinzând-o. Margaret m-a informat în această dimineață, dar știam despre dificultățile voastre.

– Dar... cum?

– Avocații mei au făcut câteva verificări.

– Ai știut de la bun început?

– Da.

Olivia roși, întrebându-se cum de fusese în stare să se poarte atât de politicos cu ele.

– Îmi cer scuze.

– Se acceptă.

Se simți lovită de o nevoie rușinoasă de a-și justifica duplicitatea.

– Eram disperate.

– Sunt conștient de asta.

– Deci nu contează pentru tine?

– Cum ar putea să conteze? După evenimentele de noaptea trecută, e irelevant.

Resemnată și mâhnită, Olivia dădu din cap.

– Deși sunt sigură că nu merit nici urmă de bunăvoință din partea ta, vreau să îți cer o favoare.

– Orice îți pot oferi, o să-ți ofer.

De ce trebuia să fie atât de bun cu ea? O făcea să se simtă rușinată.

– Am o nepoată. Numele ei e Helen. Vreau să vină să locuiască în casa noastră.

– O nepoată? Vestea era o noutate, o bucățică ascunsă, pe care avocații lui nu o scoseseră la iveală. Nu știam că fratele tău a avut copii înainte să moară.

– Ea e... ei bine... o...

Termenul „bastardă" era un cuvânt prea necuviincios pentru a-l rosti, și nici nu putea discuta despre pornirile desfrânate ale fratelui ei, deci se simți salvată când el se întinse și o bătu pe mână.

– Înțeleg.

– E ușor bizară.

– În ce sens?

– E foarte tăcută și nu vorbește sau nu se joacă precum alți copii. Încurajată de propria ei mărturisire, dar nedorind nici ca el să își imagineze tot ce putea fi mai rău, se grăbi să adauge: Dar nu-ți face griji. E foarte drăgălașă și o să-mi asum eu răspunderea pentru ea. Nici n-o să simți că e prin casă.

– Nu mă va deranja să o știu aici, Olivia – generozitatea lui o făcu să se simtă și mai ingrată –, și va fi plăcut să avem un copil în casă. Mai e ceva?

Cu cât calm primise acea informație! Când se pregătiseră pentru vizita lor la Salisbury, Olivia fusese chinuită de poveștile lui Margaret despre cum o să privească Edward ciudățeniile lui Helen. Olivia acceptase toate poveștile de groază pe care le scuipase Margaret. De ce?

De ce o lăsase pe Margaret să o domine în asemenea hal? Când devenise atât de nătângă? Atât de neghioabă?

Ținând cont de tot ce se petrecuse, era înspăimântată de Margaret și de ce ar fi fost în stare să îi facă lui Helen. După cum o îngrijora și Penny, și răul pe care ar fi putut să îl facă aceasta căsniciei Oliviei. Edward era dispus să îi îndeplinească dorințele, astfel că nu o să rateze ocazia de a se descotorosi de cele două femei.

– Mi-aș dori ca Margaret și Penny să nu locuiască sub același acoperiș cu noi.

– În această privință suntem complet de acord.

Chicoti, însă fără umor, nutrind și el aceeași aversiune față de cele două. Se întreba și el dacă nu cumva fuseseră complice în acel plan, la fel cum se întreba și ea.

– Întreținerea lor separată va fi o cheltuială suplimentară.

– Nu-ți face griji în privința asta.

– Dar trebuie să îți cer să o ajuți și pe Winnie. Vreau să o scap de mama mea vitregă. Ar putea rămâne și ea la Salisbury?

Edward o studie, părând să aibă pe limbă o remarcă vitală și urgentă, însă după ce o studie îndelung, alese să nu i-o dezvăluie.

– Nu, dar voi avea grijă de ea.

– Mulțumesc.

Ce altceva și-ar mai fi putut dori? Familia ei era în siguranță, catastrofa ei financiară fusese rezolvată și era pe punctul de a realiza o partidă avantajoasă. Edward se dovedea înțelegător și altruist, chiar dacă nu avea nici un motiv. Și totuși, era atât de nefericită!

Cum putea fi atât de nerecunoscătoare? Atât de nemulțumită? În ce nemernică prost crescută se transformase?

Jenată, deconcertată, veni rândul ei să își lase privirea să rătăcească asupra curții, iar ceea ce văzu o înspăimântă.

Phillip venea furtunos către ei, traversând pajiștea cu pași lungi, deși șchiopăta, și își imagina că rana căpătată în război îl chinuia din nou. Judecând după atitudinea lui, nu încăpea îndoială care era destinația lui.

Arăta aprig, impunător, hotărât și atât de chipeș. Îmbrăcat superb, purta o jachetă albastră cambrată pe talie și o cămașă

de un alb imaculat, pantaloni cafenii, cizme de călărie negre și lucioase ce îi veneau până sub genunchi. În acea ținută elegantă, cu atitudinea lui nobilă și dispoziția arogantă, ofereau o priveliște remarcabilă.

Edward îl văzu apropiindu-se, însă în acel moment nu prea aveau ce să mai facă nici unul dintre ei. Phillip aproape ajunsese la ei.

Olivia își simți pulsul bubuindu-i în piept atât de asurzitor, încât îi răsuna în urechi.

Ce intenționa să facă? O să îi spună lui Edward despre aventura lor? Avea de gând să își declare sentimentele? Ce ar fi spus Edward? Cum ar fi reacționat?

Moartă de spaimă, începu să tremure de frică.

Cu grația fină a unui leopard, Phillip urcă treptele terasei, venind cu pași țanțoși spre ei.

Edward se ridică, tulburat, neliniștit și la fel de îngrijorat ca ea în privința scopului lui Phillip. În ziua aceea, ziua logodnei lor, pur și simplu nu putea să i-l prezinte pe Phillip.

Vai, câte minciuni! Câte complicații!

Olivia ar fi vrut să sară în picioare și să strige în gura mare că îi știa numele, că știa totul despre el. Tânjea să îl revendice ca prieten, să își afirme asocierea cu el de dinainte de acel moment, însă era o lașă nenorocită. Deși el însemna totul pentru ea, rămase așezată pe scaun, ca o bucată de lut fără viață, prefăcându-se că nu-l recunoștea.

– Phillip, cât mă bucur să te văd, începu Edward.

– Edward.

Privirea îi era rece, furia, doar cu greu controlată.

– Mă bucur că ai trecut pe aici. Aveam de gând să vin să te anunț personal – o minciună sfruntată, Olivia era sigură de acest lucru! – că mi-am anunțat logodna azi-dimineață.

– Am auzit.

– Da... ei bine... Edward își drese vocea. Dă-mi voie să ți-o prezint pe Lady Olivia Hopkins, care în curând va deveni contesa de Salisbury.

Edward îi întinse mâna, dorindu-și să o sprijine când se ridica, iar ea se încruntă, știind că Phillip le analiza fiecare gest în detaliu. Însă nu îl putea jigni pe Edward refuzând să-i ia mâna.

Timpul se opri brusc și toți trei încremeniră.

Olivia și-ar fi dorit să moară! Să se caște pământul sub picioarele ei și să o înghită. Să se evapore instantaneu.

„Fă-o!" țipă o voce din adâncul ei și, afișând un zâmbet neînsuflețit, îi întinse mâna. Imediat ce se ridică, Edward îi oferi brațul, așa cum făcuse și când se plimbaseră prin grădină, pentru a da de înțeles că erau iubiți.

Phillip rânji, iar Olivia își dori să se poată smulge de acolo, să îl poată împinge pe Edward deoparte sau să se dea în spate pentru a crea spațiu între ei, însă nu făcu nimic. Nu spuse nimic.

Spre rușinea ei eternă, îl privi cu indiferență, ca și cum ar fi fost complet străini.

– Olivia, el e Phillip, ăăă... ăăă...

Edward nu putu să încheie propoziția, iar Oliviei aproape că îi dădură lacrimile de frustrare. Era cea mai urâtă și mai dureroasă experiență din viața ei.

Phillip nu îl ajută nici el, stând ca un prinț sfidător, provocându-și tatăl să recunoască.

– Ce anume sunt?

– Ăăă... ăăă... grăjdarul meu șef, spuse Edward, alegând să fie laș, la fel cum făcuse și ea, iar Olivia se crispă în fața acelei renegări fără vlagă.

Oh, cât de tare îl răniseră! Rezultatul se arătă de îndată, căci Phillip păru să se dezumfle, ca și cum repudierea lui Edward îl străpunsese, provocându-i o gaură în miezul ființei, prin care întreaga lui vigoare se scurgea din el. Obrajii i-au fost inundați de un roșu aprins, ochii îi deveniră scânteietori, împăienjeniți cu lacrimi de furie sau de dezamăgire.

– Nu mai sunt, declară el.

– Poftim? îl întrebă Edward, confuz, în timp ce Olivia înțelese cât rău făcuseră.

– Nu mai sunt grăjdarul tău șef.

– Bineînțeles că da. Vei fi întotdeauna.

– Nu. Îmi dau demisia. Din buzunarul interior al jachetei scoase o scrisoare de demisie și i-o întinse lui Edward. Va intra în vigoare imediat.

Edward își aruncă privirea peste ea, apoi o rupse în bucăți, lăsând fragmentele să cadă pe jos.

– Ei bine, nu o accept.

– Nu-mi pasă.

Se răsuci pe călcâie, gata să plece furtunos, dar Edward îl atinse pe braț, iar contactul îl făcu să se oprească. Îi aruncă o privire furioasă peste umăr.

– Doar nu pleci...?

– Imediat.

– Așa brusc? S-a întâmplat ceva care să te supere?

– Nimic important nu s-a *întâmplat* vreodată aici, spuse el pe un ton caustic, rănind-o adânc pe Olivia.

– E ceva ce aș putea face eu?

– Nu.

Nereușind să îl facă pe Phillip să se răzgândească, Edward încercă să îl preseze, făcând apel la poziția lui. Îi declară autoritar:

– Nu poți să pleci. Nu o să-ți permit.

– Nu poți să mă împiedici.

Lipsa de respect a lui Phillip îl făcu pe Edward să se bâlbâie:

– Dar... dar credeam că ești fericit aici.

– Aici? întrebă Phillip pe un ton caustic, iar atenția lui se mută asupra ei, permițându-i să îi perceapă cu adevărat furia și sentimentul de trădare, înainte de a-și întoarce din nou privirea la Edward. *Aici* nu există nimic care să conteze câtuși de puțin pentru mine.

Edward fu năucit, nedumerit.

– Nu te înțeleg.

– Nu m-ai înțeles niciodată.

Erau atâtea curente învolburate ce se ascundeau în discuția lor, încât Olivia nu mai putea îndura atâta tulburare. Observase conversația lor în calitate de complice mut și incapabil de ceva, iar acum îi împiedica pe cei doi bărbați să-și pună lucrurile la punct, prin simpla ei prezență. Aveau nevoie de intimitate pentru o despărțire finală, care nu se putea realiza pe deplin în fața ei.

– Edward, interveni ea, poate ar trebui să merg înăuntru ca să te poți gândi mai bine la toate astea.

– Nu te obosi, milady, o dojeni Phillip, înainte ca Edward să apuce să răspundă. Eu și domnul conte nu avem nimic de discutat. Nu am avut niciodată.

Spunând acestea, se îndepărtă, coborând treptele și traversând cu pași mari curtea. Olivia și Edward îl priviră, cufundați în propria lor nefericire, însă incapabili să reacționeze. Cu stomacul întors pe dos și cu inima strânsă de durere, Oliviei i se făcu rău.

„Du-te după el!" îi strigă conștiința, însă ea, asemenea unei statui de marmură, rămase nemișcată, agățată de brațul lui Edward. Pe măsură ce Phillip se îndepărta tot mai mult, devenea din ce în ce mai mic, până nu mai rămase din el decât o pată de culoare, singurul obiect pe care îl mai putea deslușI.

Acesta o să fie sfârșitul pentru ei? După bucuria pe care o trăiseră împreună, erau aceste comentarii meschine și pline de ură ultimele cuvinte pe care aveau să și le mai adreseze vreodată? Nu o să îl mai vadă niciodată?

Nu își putea închipui că ar fi fost posibil așa ceva. Undeva într-un viitor îndepărtat încercă să și-l imagineze iertându-i îndurător păcatele, întorcându-se pe moșie, mai în vârstă, mai înțelept, eventual căsătorit, cu o familie a lui.

Viziunea era atât de chinuitoare, încât își spuse că era posibil să leșine. Cum scaunul se afla în spatele ei, se lăsă ușor jos, având nevoie să își sprijine greutatea pe pernă pentru a putea să-și ascundă tulburarea față de logodnicul ei.

Dar în momentul acela și el era atât de consternat, încât aproape nu observă în ce hal ajunsese ea. Rămase cu privirea ațintită asupra pajiștii, unde Phillip dispăruse în grajduri.

– Vrei, te rog, să mă scuzi? îi ceru.

– Desigur.

– Cred că ar trebui, probabil... ar trebui...

Porni după Phillip bombănind ceva, însă Olivia nu reuși să îi descifreze cuvintele. Se îndreptă spre ușa grajdului, iar când se apropie, Phillip ieși călare pe un murg superb, cu o geantă prinsă în spatele șeii.

Chiar pleca! Deși îl auzise spunând că avea să o facă și era martoră la fiecare scenă ce se desfășura în fața ochilor ei, nu îi venea să creadă ce vedea.

Edward îl strigă – pronunță „Phillip" foarte tăios –, iar acesta smuci frâiele. Edward se apropie de cal și își puse o mână alinătoare pe gamba lui Phillip, deși gestul lui nu avu nici un efect. Urmă o ceartă aprinsă, în care Edward arătă spre numeroasele padocuri, întrebându-l pe Phillip cum își putea abandona caii ce îi erau atât de dragi. Phillip ridică din umeri și păru să menționeze ceva despre Londra, dar putea fi orice alt cuvânt. Era pur și simplu atât de disperată să afle unde o să meargă, pentru a putea să și-l imagineze undeva departe, dar în siguranță.

Deja și-l închipuia în oraș. Unde o să locuiască? Ce o să facă pentru a-și câștiga existența?

O izbi o fantezie ridicolă în care, într-o bună zi, ar fi dat peste el în Londra, în timp ce rătăcea pe Bond Street, la un colț de stradă, și... acolo l-ar fi văzut pe el, zâmbind, vesel, gata să o ierte după scurgerea atâtor ani.

Aveau să povestească și să rememoreze vremurile bune. Doi prieteni regăsiți.

Conversația dintre tată și fiu se încheie și, deși era evident că Edward încă mai încerca să-l convingă pe Phillip să rămână, acesta din urmă clătină din cap și porni la trap, îndepărtându-se pe aleea mărginită de copaci, pe care ieșiseră de atâtea ori să călărească împreună.

Umbrele îl înghițiră cu totul și, în scurt timp, parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

„Îmi pare rău", jeli ea, „atât de rău".

Edward așteptă până dispăru cu totul, apoi o luă înapoi spre terasă. Olivia se foi în scaun, simțind nevoia să fugă undeva ca să își vină în fire, dar când dădu să se ridice, Margaret își trase scaunul de lângă ea și se așeză.

– Ăla era grăjdarul-șef? întrebă ea nepăsătoare. Penny mi-a spus că l-a văzut agățându-și bocceluța pe cal. Se zvonește că a renunțat la slujba de aici.

După cumplita întâlnire pe care tocmai o îndurase Olivia, acea aluzie vicleană se dovedi a fi prea mult.

– Nu mă simt bine. Cred că mi-ar prinde bine un pui de somn. Vrei te rog să îi transmiți contelui scuzele mele?

– Nu fi caraghioasă, Olivia. Margaret o prinse de încheietură. Pentru cineva din afară, gestul ar fi părut inocent, dar Margaret o strângea cu atâta forță, încât Olivia trebui să se abțină să nu se zvârcolească. Avem de planificat o nuntă și nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziție.

– Nu am chef în momentul ăsta.

– Prostii. Orice femeie are *chef* să își planifice nunta. Când Edward se apropie de masă, o forță pe Olivia să se așeze. Și uite-l și pe Edward. Va trebui să-i cerem părerea.

– Bună, Margaret, spuse Edward, zâmbindu-i, deși cu o oarecare răceală.

– Cel care tocmai a plecat era grăjdarul tău șef?

– Da.

– A plecat de tot, mă gândesc. Jur, clasele de jos au atât de puțină loialitate. Făcu un gest de nepăsare. Ah, păcat pentru tine! Angajații competenți sunt *atât* de greu de găsit. Cum Edward nu spuse nimic, Margaret adăugă: Eu și Olivia tocmai discutam despre nuntă.

– Ce drăguț, murmură el.

– Dă-mi voie să îți spun ce am rezolvat până acum.

Olivia se prefăcu a asculta, iar litania lui Margaret îi inundă urechile, făcându-i-le să țiuie de la tonul ei fals agreabil.

Se lăsase sedusă și împinsă în pragul nebuniei și a distrugerii în urma unei combinații între lăcomia lui Margaret și propria ei prostie. Din cauza idioteniei ei, distrusese mai multe vieți. A ei. A lui Phillip. A lui Edward. Cel mai probabil făcuse și alte rele – despre care nu știa încă. Nu intenționase să producă vreun dezastru, deci cum era posibil să fi provocat atâta rău, afectând atâtea persoane?

Istovită, închise ochii, în timp ce Margaret continuă să sporovăiască, atât de calmă și de imperturbabilă, încât Olivia abia se putu abține să nu țipe.

Era prinsă în capcană și nu avea cum să scape.

Capitolul 19

Jane stătea perfect dreaptă, țeapănă și încremenită ca un soldat. Helen se afla lângă ea, cu mâna ei mică strânsă în mâna mult mai mare a lui Jane.

De câteva zile anticipase acel moment al judecății. Domnul Sawyer nu o pârâse imediat și nu își putea da seama de ce. În fiecare dimineață se trezise așteptând să fie chemată în biroul doamnei Graves. Fiecare oră se scursese cu o lentoare agonizantă, fiecare pas ce se apropia îi făcuse pulsul să bubuie, fiind convinsă că aducea mesajul prin care i se poruncea să se prezinte la parter.

Acum că acea judecată venise, era aproape dezamăgitoare. Temerile și spaima ei se transformaseră într-o furtună de agitație și îngrijorare care o lăsase uluitor de detașată. Nimic din ce ar fi putut face doamna Graves, nici o pedeapsă pe care ar fi putut să i-o dicteze nu ar fi avut un efect prea mare.

Nu își regreta acțiunile și nu simțea nimic în privința posibilei sentințe. Era amorțită, deși atenția îi era distrasă de prezența lui Helen în încăpere.

Oare Helen o să sufere aceeași soartă ca ea? Cum putuse să atragă un asemenea blestem și pe capul copilei?

– Jane, sunt foarte surprinsă de tine. Doamna Graves aruncă un dosar pe birou, iar acesta plesni pe blatul de lemn. De la oricare dintre ceilalți orfani m-aș fi așteptat la o astfel de năzbâtie. Dar din partea ta!

Plescăi din limbă, scoțând un sunet iritant.

– Ești la noi de atâta vreme și ai avut un istoric atât de bun.

Jane știu că acela era momentul în care ar fi trebuit să își ceară iertare și să cerșească îndurare, dar mai degrabă și-ar fi mușcat limba decât să o facă.

Domnul Sawyer se lăfăia într-un scaun în colț, balansându-l astfel încât stătea doar pe picioarele din spate. Din gură îi atârna un pai de iarbă, pe care îl molfăia în timp ce studia în tăcere scena.

– Cât despre *ea* – doamna Graves arătă spre Helen –, cum o cheamă?

Își căută prin documente, încercând să ghicească dacă o trecuse cu numele de *Martha* sau *Mary*, însă Jane nu îi dădu nici un indiciu, refuzând, furioasă, să vorbească.

– Da, Martha, continuă doamna Graves. Având în vedere cât e de nebună, aveam rezerve dacă să o primesc, dar acum că am aflat că poate deveni violentă... Vai, vai! Plescăi din nou. Și e atât de mititică!

Jane se posomorî. Helen nu făcuse nimic în timpul altercației, în afară de a fugi.

– *Cum* anume a fost violentă? vru ea să știe.

– Nu te preface nevinovată, Jane. Nu te prinde. Arătă spre domnul Sawyer. Știi cât de rău l-a mușcat. Ei, domnul Sawyer a trebuit să fie cusut.

Jane îi aruncă o privire porcului ticălos și văzu că trei dintre degete îi erau legate într-un bandaj. Materialul era murdar și colorat în maroniu de la sângele uscat care trecuse prin el. Rana părea reală, dar nu îi fusese provocată de Helen.

– Cât de convenabil, rânji ea batjocoritor, iar domnul Sawyer își îndreptă scaunul și-l lăsă să coboare pe toate cele patru picioare, ca și cum ar fi fost gata să se arunce asupra ei.

– Jane! lătră doamna Graves. Încetează cu atitudinea asta țâfnoasă!

Refuzând să se lase intimidată, Jane susținu privirea furioasă a femeii. Doamna Graves nu era obișnuită cu o asemenea insolență, în special din partea unui orfan atât de cuminte și de îndatoritor cum fusese Jane întotdeauna, și se foi jenată.

– Având în vedere trecutul tău exemplar în materie de disciplină, o să-ți fac favoarea de a-ți permite să te aperi. Ce ai de spus în apărarea ta?

Bănuitoare, Jane o studie. Orice explicație ar fi fost inutilă. Consecințele ar fi fost aceleași, indiferent de ce ar fi făcut sau ar fi spus. Însă Sawyer era un bărbat atât de rău.

– Aduce fete aici în birou. Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte ca doamna Graves să apuce să le împiedice. Seara. Le pipăie pe sub haine. Pe cele foarte mici, care nu i se pot opune.

– Chiar așa, Jane! pufni doamna Graves.

– E adevărat, declară ea. Nu-mi pasă ce minciuni v-a spus. Iar *Martha* nu l-a mușcat niciodată. El o ținea în poală și o...

– Încetează! o repezi doamna Graves. Scuzele tale nu fac decât să înrăutățească lucrurile. O fixă cu privirea pe Jane, apoi oftă. Nu îmi dai de ales. Va trebui să fii dată afară. Și Martha la fel. E mult prea nebună pentru a se afla în compania altor copii.

Lui Jane i se puse un nod în gât.

– Cum doriți.

Doamna Graves dădu din cap.

– Du-te sus și strânge-ți lucrurile. Nu e nevoie să treci pe aici pentru a-ți lua adio, dar te va aștepta domnul Sawyer, ca să se asigure că nu ai luat nimic din ce nu îți aparține.

Cu acel rămas-bun indiferent, doamna Graves se cufundă în hârtiile ei, ignorând-o.

Jane își simți pulsul oprindu-se. Deși fusese conștientă că acea răscruce era tot mai aproape – devenind o certitudine, odată ce împlinea treisprezece ani –, nu crezuse că o să ajungă vreodată acolo. Era o diferență uriașă între ceea ce speculase și realitate, și dată fiind recenta ei apatie, crezuse că trecuse peste teamă, dar se părea că nu.

Primise permisiunea de a se retrage, dar nu își putea forța picioarele să se miște. Orfelinatul era singura casă pe care o avusese vreodată, iar doamna Graves, singurul adult cu care fusese în termeni agreabili ani la rândul. Îi venea să plângă.

Orfelinatul era ultima ei legătură cu părinții, veriga finală cu trecutul ei. Dacă veneau să o caute după ce ea deja plecase? O să își mai amintească cineva că fusese acolo? Cum o vor găsi?

Și cum rămânea cu Helen și cu familia ei bogată? Ei unde erau? Dacă se răzgândeau și o voiau înapoi?

Jane își aminti hainele elegante în care fusese îmbrăcată Helen când o aduseseră acolo. Era ruda cuiva. A unei persoane bogate și importante. Nu era doar o zdrențuroasă de aruncat în stradă.

Pedeapsa lor era prea crudă pentru a putea fi îndurată. I-ar fi fost oricum destul de greu să își câștige existența doar pentru

ea, dar acum că i se aruncase în cârcă și povara de a avea grijă de Helen, obstacolul i se părea prea mare pentru a trece peste el.

Era viața corectă vreodată? Avea să se facă dreptate cândva? Ce făcuse ca să merite o asemenea soartă? Fusese cuminte, supusă, bună, și unde ajunsese, în cele din urmă?

Tânjea să îngenuncheze în fața doamnei Graves, să o îmbrățișeze și să îi implore iertarea, să plângă și să îi spună cât era de înspăimântată, să ceară puțină compasiune, puțină înțelegere.

Doamna Graves își ridică privirea. Ochii îi erau reci, nepăsători.

– Mai e ceva?

– Nu, murmură Jane.

– Șterge-o, atunci. Și drum bun.

– Haide, Helen.

Jane strânse mâna lui Helen și o conduse afară pe hol.

În spatele ei ușa se închise, iar de dincolo de ea răsună hohotul răutăcios și victorios al domnului Sawyer.

Olivia coborî scările maiestuoase, îndreptându-se spre salonul de primire a oaspeților și spre sala de mese de dincolo de acesta. Conform instrucțiunilor lui Margaret, nu era singură. Cu câteva trepte în fața ei defila mândră și Penny.

Tensiunea dintre ele era atât de intensă, încât Olivia avea impresia că se sufoca. Fusese năpădită de o antipatie și de o mânie pe care nu le mai cunoscuse până atunci. Era gata să o strângă de gât pe scorpia vicleană, să o trântească efectiv pe podea și să o bată până o învinețea.

Deși Penny era plină de răutate și rânjete șirete, nu discutaseră despre ceea ce se întâmplase, nici despre rolul pe care îl jucase Penny în prăbușirea Oliviei. Margaret acționase ca un tampon între ele, astfel că Olivia nu avusese ocazia de a-și spune părerea, dar era nerăbdătoare să se dezlănțuie.

Dacă i s-ar fi oferit cea mai mică oportunitate, Penny s-ar fi ales cu o mustrare usturătoare pe care nu ar mai fi uitat-o vreodată.

Cina avea să fie dificilă. Înconjurată de Margaret și Penny, de domnul Blaine și de ceilalți vecini ai lui Edward, o să fie nevoită să zâmbească și să flecărească, să se prefacă încântată

de nunta ce se apropia. În tot acest timp o să clocotească pe dinăuntru ca un cazan de animozitate și angoasă.

Nu-și putea șterge din minte imaginea cu Phillip plecând călare, cu bocceluța prinsă la șa. Cearta pe care o avusese cu Edward îi răsuna în urechi, făcând-o să își dorească să-și apese mâinile peste ele pentru a înăbuși sunetul.

Cum fusese capabilă să îl trădeze? O va ierta vreodată? Se va ierta ea însăși vreodată?

Încerca să fie pragmatică, să accepte zdrobitorul deznodământ al purtării ei nesocotite cu o atitudine stoică. O să obțină toate avantajele pe care sperase să le câștige printr-o căsătorie cu Edward. Timpul o să vindece răul pe care i-l făcuse lui Phillip. Vor merge toți mai departe.

Faptul că îl pierduse pe Phillip o rănea ca vârful unei lame ascuțite, însă afecțiunea ei față de el o să pălească. În lunile și anii ce vor urma, o să își amintească din ce în ce mai puțin de aventura lor, până când, cel mai probabil, o să i se pară că nu îl cunoscuse deloc.

În cele din urmă, totul va rămâne doar o amintire plăcută și îndepărtată.

De-ar reuși să treacă peste restul săptămânii! De-ar reuși să îndure ceremonia de nuntă și toate nimicurile de după! Era puternică și o să își urmeze scopul până la capăt! Indiferent cât de rău se simțea, era convinsă că nu murise nimeni de la prea multă mâhnire.

– Încă trei zile, murmură ea.

În scurt timp, totul o să se sfârșească, atmosfera în casă o să se liniștească, iar ea va avea destule ocazii să reflecteze și să își regrete deciziile.

Deocamdată trebuia să facă mecanic ceea ce avea de făcut, trebuia să zâmbească, și să dea din cap, și să pară veselă.

Penny ajunsese în foaier și, oprindu-se, își ridică privirea.

– Ce-ai spus, Olivia?

– Nimic.

Olivia refuza să poarte o conversație, căci îi era teamă că orice discuție ar fi dus, inevitabil, la un schimb de replici violente.

– Ai spus *ceva*, o provocă Penny. Doar nu îți regreți căsătoria. Ce ar crede contele dacă ar afla că asta simți?

Olivia coborî restul scărilor și ajunse față în față cu Penny.

Cântărind-o din priviri, Olivia încercă să ghicească ce se petrecea în mintea ei vicleană. Încerca să obțină o reacție? Sau era hotărâtă să îi creeze probleme cu Edward? Când era vorba despre Penny, motivele erau întotdeauna atât de greu de ghicit, deși erau invariabil suspecte.

Fără a intenționa să o facă, spuse pe negândite:

– Ești fericită?

– Ce vrei să spui? întrebă Penny.

– Erai hotărâtă să mă vezi căsătorită cu Edward, dar de ce e atât de vital pentru tine?

– Nu poți ghici?

– Nu.

Penny chicoti plină de ură.

– Am auzit că grăjdarul-șef a plecat de pe moșie.

– Da.

– Păcat, replică Penny.

Olivia se abținu cu greu să nu o plesnească. Inspiră adânc, își ținu aerul în piept, apoi răsuflă, sperând ca mânia să se evapore.

– Acum că ai orchestrat căsătoria mea... Se prefăcu prea puțin interesată, refuzând să îi ofere lui Penny vreo satisfacție. Ești mulțumită de ceea ce ai produs?

– Foarte.

– Poate ar trebui să-ți răspund cu aceeași monedă spunându-i lui Margaret despre tine și domnul Blaine.

– Fă-o. Te provoc. Arătă din cap spre scări, de unde avea să le urmeze în scurt timp și Margaret. Să vedem pe cine va crede, pe tine sau pe mine.

Olivia se arătă la fel de nonșalantă.

– Ești pornită să te distrugi singură, deși nu pot să înțeleg de ce. Dacă ești prinsă, vei sfârși prin a te căsători cu el. Ești conștientă de asta, nu?

– Poate, sau poate nu, replică ea.

Olivia îi oferi un zâmbet radios.

– Nu îmi pot imagina nimic mai grandios decât nunta ta cu domnul Blaine.

Penny deveni brusc bănuitoare.

– Ce sugerezi?

– Tu și domnul Blaine ați fost făcuți unul pentru celălalt. O să stau în primul rând la biserică.

– Ești geloasă.

– Fără îndoială, spuse Olivia veselă.

– Cel puțin domnul Blaine e încă aici, remarcă Penny pe un ton caustic. *Și* el e bine-venit la masa contelui. Unde e scumpul tău grăjdar-șef, ei?

„Unde, chiar așa?" se întrebă Olivia. Era o întrebare ce avea să o bântuie pentru totdeauna.

– Grăbește-te, Olivia, o luă Penny peste picior, te așteaptă logodnicul.

Traversă zglobie holul bogat decorat și intră în salon. Olivia o privi mergând, cu fundul legănându-i-se și cu cârlionții dintr-o parte și din cealaltă a cocului ei tresărind la fiecare pas.

Ce o să se aleagă de Penny? Ce o să se aleagă de ei toți?

Încet, cu mâhnire, porni după ea, întărindu-se sufletește pentru a da ochii cu stolul de vizitatori cordiali și exuberanți care veniseră la Salisbury pentru a sărbători logodna lor. În clipa în care intra în salon o să fie nevoită să zâmbească, afișând aerul de încântare fervență pe care ar fi trebuit să îl aibă orice femeie recent logodită.

Pe neașteptate, cineva o prinse din spate. O mână se închise peste gura ei și se văzu târâtă într-una dintre camerele neocupate aflate de-a lungul coridorului. Ușa se închise, iar ea se răsuci pe călcâie, înspăimântată de cine ar fi putut sta în fața ei.

– Phillip! șopti ea, cu inima tresărindu-i de bucurie și toate emoțiile ei urlând de disperare.

– Șșșt...

O trase către o fereastră deschisă, pe care o folosise pentru a intra în casă.

– Ce faci?

– Nu puteam să te las aici. O prinse de umeri, înfigându-și degetele în carnea moale a spatelui ei. Am mers pe drumul spre

Londra toată după-amiaza, dar apoi m-am întors. Nu puteam să te abandonez.

„O, Doamne! O, Doamne!"

Mintea ei se învârtea înnebunită. Era din ce în ce mai panicată. Încă o mai dorea? După tot ceea ce făcuse? Aruncă o privire spre ușă. Dar dacă erau descoperiți? Ce calamitate ar fi urmat?

Se întâmplaseră prea multe! Nu putea cuprinde cu mintea tot ce se petrecea! Pulsul îi bătea atât de nebunește, încât o durea pieptul de tensiune și nu putea articula nici un cuvânt pentru a descâlci miile de sentimente ce o străbăteau concomitent.

– O să vorbesc cu Edward, spuse Phillip, și o să-l informez că ne iubim. Că vrem să ne căsătorim. Că nu te poate avea, fiindcă ești a mea.

– Ai face asta pentru mine?

– Da.

Olivia își imagină teribila scenă. O să se rostească condamnări aspre, acuzații de trădare și înșelăciune. Toate adevărate. Toate bine fondate.

După cearta dintre Edward și Phillip stârnită de plecarea acestuia, nu își putea imagina cum ar fi putut relația lor să supraviețuiască unui nou conflict. Deși sperase, naivă și optimistă, că, în viitor, cei doi bărbați o să se împace, acest lucru nu s-ar mai fi întâmplat niciodată dacă adevăratul motiv al altercației lor ar fi ieșit la iveală. În cazul în care Edward ar fi aflat cât de duplicitari fuseseră ea și Phillip, ar fi fost imposibil de calmat furia justificată pe care i-ar fi stârnit-o.

Era capabilă să provoace un asemenea scandal?

„Nu!"

Răspunsul asurzitor reverberă în toată ființa ei și îi veni să tune și să fulgere, să geamă și să plângă în fața opțiunilor nedrepte care i se ofereau. Se purtase atât de impulsiv, se lăsase copleșită de ardoare și de pasiune și, cu un abandon nesăbuit, ajunsese în pragul unei catastrofe. Imprudența ei provocase stricăciuni în toate direcțiile.

Oare ramificațiile egoismului ei nu o să înceteze niciodată?

– Nu putem să-i mărturisim asta, Phillip. Ar fi devastat. Nu te-ar ierta niciodată.

– Nu-mi pasă.

– Ba îți pasă.

Phillip își mușcă buza, reflectând la afirmația ei și acceptând-o. Apoi îi prinse ambele mâini, strângând-o cu forță, dându-i impresia că el era ancora ei, care o fixa de pământ.

– Atunci, vino cu mine! În clipa asta, îi declară el. Vom fugi să ne căsătorim în Scoția. Calul meu e în spatele grajdurilor. Vom lua încă unul pentru tine. Vom întoarce, pur și simplu, spatele întregii situații. Porni către fereastră, trăgând-o după el. Hai să o facem! Vom trimite un bilețel mai târziu, explicând unde ne-am dus și de ce.

Fereastra se căsca asemenea unei găuri gigantice în univers, gata să o târască spre necunoscut. Era o lașă fără seamă. Nu își putea mișca picioarele înainte, nu putea trece prin fereastră.

Ar fi putut să fugă doar cu hainele de pe ea? Era nebun? Era ea nebună?

Phillip nu avea nici un loc de muncă, nici un venit, nici o casă la care să se poată întoarce, după o vizită scurtă în nord. Deși Edward era un bărbat milos, avea și el limitele lui. Nu o să le permită niciodată să se mai întoarcă pe moșie, după ce îl umiliseră.

Deci ce ar fi făcut? Unde s-ar fi dus? Cum și-ar fi câștigat existența? Cum rămânea cu Winnie? Și cu Helen?

Înțelegea la ce măsuri extreme era în stare să recurgă Margaret pentru a-și vedea îndeplinite cu succes urzelile și o înspăimânta soarta lui Helen. Dacă ea fugea în lume cu Phillip, ce i-ar fi făcut Margaret lui Helen drept răzbunare?

Edward se oferise să aibă grijă de oamenii pe care Olivia îi iubea, singurii din întreaga lume de care era legată. Îndrăznea să îi lase în voia sorții? Putea să îi abandoneze în ghearele intrigilor și urzelilor lui Margaret?

Fără îndoială, răzbunarea lui Margaret ar fi fost imediată și oribilă. Nu i-ar fi iertat niciodată Oliviei faptul că îi sabotase planul, dar Olivia ar fi fost în siguranță în Scoția, în vreme ce Winnie și Helen s-ar fi aflat la Londra, fără nici o protecție și victime sigure ale represaliilor lui Margaret.

Mintea îi era ameţită de incertitudine. Tânjea să fugă cu Phillip, să îi dea voie să o salveze din încurcătură, însă lăcomia ei provocase deja suficient de multe rele însemnate.

Oare nimic nu putea pune capăt purtării ei arogante? Cât de mult era dispusă să sacrifice, mai exact, pentru a satisface dorinţele inimii ei? Era capabilă să renunţe la Helen şi la Winnie? Cum ar fi putut să îşi atragă duşmănia lui Edward, când el se purtase dintotdeauna atât de frumos cu ea?

– Nu pot decide cum e mai bine, Phillip, scânci ea. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu şi am atâtea să îţi spun. Ceea ce îmi ceri e atât de dificil.

– Nu e *dificil*, susţinu el. E uşor şi va funcţiona. Te iubesc şi mă iubeşti, şi asta e tot ce contează. Restul se va rezolva de la sine.

Era atât de încrezător, atât de energic, în timp ce ea murea pe dinăuntru, copleşită de alegeri pentru care nu se simţea pregătită.

El se opri din marşul lor constant către fereastră, îşi schimbă poziţia şi o studie.

– Doar dacă nu cumva m-am înşelat, spuse el. Posibil ca această iubire să fie oarecum neîmpărtăşită?

– Şi eu te iubesc, îi declară ea. Te iubesc, dar...

Urmă o pauză de rău augur.

– Dar ce?

– Totul e atât de brusc, de neaşteptat. Sunt atâţia oameni care se bazează pe mine. Trebuie să reflectez la ceea ce îmi sugerezi. Complet pierdută, îi întinse mâinile, cu palmele în sus, implorând înţelegere. Îmi impui să iau într-o clipă decizii care îmi vor transforma întreaga viaţă, dar indiferent ce voi face, alegerile mele vor afecta mult mai multe persoane, nu doar pe mine. Helen a fost...

– Nu-mi pasă naibii nici cât negrul sub unghie de Helen sau de oricine altcineva, pretinse el, întrerupând-o. Doar de tine şi de mine.

Auziră amândoi paşi pe coridor şi încremeniră. Cineva bătu scurt în uşă.

– Olivia, eşti acolo? o strigă Margaret.

Smuci şi răsuci clanţa, dar din fericire, o altă persoană de pe coridor îi distrase atenţia. Ezitând, se opri să discute, oferindu-le alte câteva secunde preţioase.

Agitaţia Oliviei creştea fulgerător, scăpându-i de sub control. Nu apucase să îl informeze despre ameninţările lui Margaret la adresa lui Helen, iar el nu-i înţelegea neliniştea. Era furios, crezând-o superficială şi nestatornică. După atâtea tulburări repetate, nervii ei erau ca o rană vie, toate rezervele de forţă îi erau epuizate, iar spiritul zdrobit. Efectiv nu mai putea îndura o nouă năpastă.

– Acum ori niciodată, Livvie, murmură el, ducând presiunea pe culmi insuportabile. Ce zici?

Îi întinse mâna, implorând-o să i-o ia. Rămase în aer, în spaţiul dintre ei, ca un colac de salvare, un răgaz, o izbăvire.

„Ia-o!" ţipă partea mai curajoasă din ea. „Prinde-o bine! Nu-i da drumul!"

Însă era paralizată, incapabilă să răspundă sau să reacţioneze.

– Nu-mi face asta. Te rog, o imploră el. Nu te căsători cu tatăl meu. Nu-mi frânge inima.

– Olivia, o strigă Margaret din nou.

Olivia îşi plimbă înnebunită privirea dintr-o parte într-alta, între uşă şi locul unde stătea Phillip cu un aer rugător.

Avea nevoie de mai mult timp! Mai mult spaţiu! Mai multe opţiuni!

Dar deşi nu spuse nimic, Phillip o auzi cu o claritate năucitoare:

– Aşa să fie, îi aruncă el furios. Sper că vei fi foarte *fericită*.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi pe fereastră. Cât ai clipi, dispăruse.

În sinea ei, Olivia ţipă, şi îi strigă numele, şi şi-l imagină auzindu-i strigătul, întinzând mâinile după ea, zâmbind, bucuros de îndrăzneala ei. Se văzu curajoasă şi încrezătoare, traversând în fugă curtea alături de el. Râzând, beată de bucurie, îl simţi ajutând-o să urce în şa, simţi vântul în părul ei în timp ce goneau prin întuneric.

– Aici erai, se răsti Margaret din spatele ei, iritată că fusese nevoită să o caute. Ţi-au sosit oaspeţii, iar contele te aşteaptă să îi ţii companie.

Olivia închise ochii, interiorizând fantezia, acea viziune fericită a ceea ce ar fi putut să fie. Apoi se înfioră, luptându-se cu o disperare ce o ucidea.

Aproape împietrită, se întoarse şi o urmă pe Margaret pe hol.

Capitolul 20

Phillip se plimba agale pe străzile din Londra, blestemând în barbă la fiecare pas. Detesta mulțimile, și gălăgia, și mirosurile, însă acesta era locul unde o să își găsească o oportunitate de angajare.

Nu era sigur ce fel de post își dorea. Desigur, nu s-ar fi putut apropia niciodată de prestigiul de a administra grajdurile lui Edward, dar era convins că o să găsească ceva acceptabil.

Având de partea lui un istoric de serviciu militar valoros și experiență de muncă în slujba unui lord respectat, o să dea, fără îndoială, de cineva dispus să îl angajeze. Însă indiferent de post, se ruga să fie ceva în afara orașului. Dacă sfârșea prin a fi nevoit să muncească în mijlocul orașului, nu o să reziste prea mult înainte să fie scos din minți de aglomerația metropolei.

Prima lui oprire fusese la o discuție cu vechiul lui comandant, Stephen Chamberlin, al cărui tată era contele de Bristol, însă aflase cu dezamăgire că Chamberlin era încă în convalescență pe moșia familiei. Spania fusese o debandadă oribilă și sângeroasă, iar bătălia îi lăsase pe mulți dintre colegii lui schilodiți și desfigurați, cei mai ghinioniști dintre ei rămânând în urmă, îngropați pe pământ străin, fără nimic care să le marcheze mormântul. Cel puțin, Stephen era viu și avea șansa de a se reface.

Ei bine, mai erau și alții prin preajmă; era convins de acest lucru. Regimentul lui fusese plin de mezini ai aristocrației. Cei care fuseseră suficient de norocoși să se întoarcă acasă aveau venituri și cai, și Phillip intenționa să facă apel la prietenia fiecăruia dintre ei.

Imposibil să nu găsească pe cineva căruia să-i prindă bine talentele și ajutorul lui.

Din fericire, avea suficienți bani cât să îi ajungă pe perioada căutărilor. Edward îi plătise un salariu decent, iar câtă vreme locuise la Salisbury, nu fusese nevoit să cheltuiască nimic. Banii îi permiteau să își închirieze o cameră și să reflecteze liniștit la situația lui, fără a fi presat de timp.

În cel mai rău caz, putea oricând să își strângă lucrurile și să meargă la casa din Bath a surorii lui, Anne. Oricât ar fi bombănit, aceasta l-ar fi primit cu brațele deschise.

Anne administra un sanatoriu și o stațiune de băi pentru femei, iar Phillip rânji, încercând să se imagineze cărând apă minerală și umplând căzile pentru clientele bogate și obeze care îi frecventau afacerea, însă imaginea refuză să se formeze.

Un grup de băieți alergă spre el, și își strânse jacheta la piept, având grijă ca degetele lor abile să nu îi poată șterpeli din fugă portofelul.

Cât ura să vadă atât de mulți copii ai străzii! Deși fusese crescut doar de mamă, fără nici un ajutor din partea lui Edward, avuseseră un acoperiș deasupra capului și mâncare în stomac.

Cine îi aducea pe lume pe acei ștrengari? Cine îi abandona, lăsându-i să rătăcească precum animalele sălbatice?

Ajuns în colțul străzii, se opri, încercând să aleagă direcția, când văzu o fată apropiindu-se și întinzându-i o portocală.

– Doriți una, domnule?

Cu tenul alb și părul roșcat, fusese probabil frumoasă cândva, dar acum era slabă ca o scândură, părând pe jumătate lihnită de foame și atât de murdară, încât îi era scârbă să pună mâna pe fruct. Lângă ea se afla o fetiță foarte micuță, tăcută și detașată. Cu părul blond aproape alb și cu cei mai mari ochi albaștri din lume, arăta ca o păpușică și îi făcu inima să se înmoaie.

Cine ar fi putut abandona o fetiță atât de drăgălașă?

– E bolnavă? o întrebă el pe fata mai mare, arătând spre cealaltă.

– Nu. Nu îi place să vorbească. Îi oferi din nou fructul. Era veștejit și imposibil de mâncat. Portocala, domnule?

Chiar în clipa aceea, fetița mai mică ridică ochii spre el, privirea ei străpungându-l atât de adânc, încât o simți iscodindu-l și împungându-l pe dinăuntru. Senzația era sinistră și se înfioră, nedorindu-și decât să se îndepărteze. Cele două îl făceau să se simtă teribil de inconfortabil.

– Păstrează-ți portocala, îi spuse el celei mai mari dintre fete, iar entuziasmul ei păli. Vinde-o altcuiva.

Copleșit de vinovăție, îi strecură în mână câteva bancnote de o liră. Era o avere pentru cineva atât de necăjit ca ea, iar dacă vreuna dintre celelalte haimanale ale străzii observau că îi dăduse banii, ar fi jefuit-o.

Fata căscă gura la bani.

– E prea mult.

Suflet cinstit, îi întinse teancul de bancnote, încercând să refuze darul.

El îi închise degetele în jurul banilor, ascunzându-i de trecători.

– Am mulți alții, pretinse el. Îmi face plăcere să ofer din ei.

Ea îl studie.

– Mulțumesc.

– Ascunde-i și păzește-i cu grijă.

– Așa voi face.

Phillip dădu să plece, când fata cea mută îl fixă din nou cu privirea. Ochii ei pătrunzători îl tulburaseră și se simți nefiresc de afectat de situația lor mizerabilă. Se trezi reflectând la nepoata Oliviei, care era și ea mută, dar locuia în siguranță în maiestuoasa casă din oraș a familiei Hopkins, in Mayfair.

Chiar și cu beneficiile oferite de rangul ei nobil, pe Helen o așteptă un viitor dificil. Cum ar fi fost să aibă și mai puțin, să nu fie capabilă să vorbească, dar fiind în același timp o hoinară lovită de sărăcie?

Profunzimea acelor gânduri negre scoase în evidență faptul că ultima lui ceartă cu Olivia îl făcuse excesiv de emotiv.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată după ea!

Din clipa în care aflase despre logodna ei cu Edward, se simțise furios și rănit, iar impulsul lui inițial fusese să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Temperamentul lui aprig reprezentase dintotdeauna trăsătura lui cea mai greu de stăpânit, băgându-l cu regularitate în bucluc. Și de data aceasta îi permisese să îi călăuzească acțiunile și sfârșise singur și chinuit.

După oribila scenă cu tatăl lui, urmată de kilometrii pe care îi străbătuse călare prin liniștea peisajului rural, se calmase și începuse să reflecteze rațional la ceea ce se petrecuse.

Cu o convingere de neînduplecat, concluzionase că în conac se petrecuse vreo calamitate teribilă, că Olivia fusese târâtă

în acea logodnă împotriva voinței sale. La ultima lor întâlnire secretă, ea îi jurase că nu o să se căsătorească vreodată cu Edward, iar el o crezuse.

Doar o catastrofă ar fi putut să o forțeze să își calce cuvântul.

Se întorsese la Salisbury pregătit să o salveze, descoperind în schimb că nu se afla în nici o încurcătură. Că nu avea nevoie să fie salvată. Că era mulțumită de mersul lucrurilor și pregătită să facă pasul căsătoriei.

Când și-i imagina pe amândoi – tatăl lui și iubita lui – plimbându-se la braț pe moșie și acceptând felicitările servitorilor, scrâșnea din dinți. Când și-i imagina povestind și savurând o masă romantică pe terasă, tânjea să spargă ceva.

Deși și-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, capitularea calmă a Oliviei nu fusese mimată, iar realitatea nu se făcuse cu adevărat simțită decât după ce se umilise implorând-o să fugă cu el.

Nu-și dădea seama ce îl mâhnea mai mult: faptul că ea îl refuzase sau că se făcuse de râs în asemenea hal? De fiecare dată când rememora idioata lui declarație de devotament veșnic, obrajii i se aprindeau de rușine.

Ce fusese în capul lui? Era evident că ea nu îl iubea! În ciuda declarațiilor ei călduțe.

Cum de se convinsese singur că Olivia ar fi fost în stare să nutrească vreo afecțiune pentru un bastard de rând? Singura explicație pe care o putea găsi era că sentimentele lui față de ea erau autentice și reale, intense și de neclintit, ceea ce îl făcuse să ignore orbește realitatea diferențelor dintre ei.

Ea era fiică de conte, născută și educată în sânul înaltei aristocrații, iar aventura ei cu el nu fusese decât un flirt trecător. Deși îi fusese ușor să mimeze afecțiunea cât timp fuseseră împreună, într-un moment de ananghie, se îndreptase către cei de seama ei.

Oftă. Nici nu ar fi trebuit să se aștepte la altceva, dar dorința fizică îl orbise.

În fața lui observă faimoasa sală de pariuri a fraților Stevens, pe care o căutase. În trecut se amuzase acolo, făcându-și de cap înainte de a se îmbarca spre nebunia din Portugalia și Spania. Clubul era popular în rândurile aristocraților și spera că, înăuntru, o să dea peste unii dintre vechii lui amici, veniți să bea și să facă pariuri.

Intră în foaierul somptuos exact în momentul în care o altă persoană voia să iasă, însă fusese atât de fixat asupra destinației lui, încât nu o observase și se ciocniră. Ridicându-și privirea, fu surprins să constate că dăduse peste o femeie.

Cum aceasta purta o pălărie și un voal ce îi acoperea fața, se părea că nu era dornică să fie recunoscută.

– Mă scuzați, spuse ea, dându-se la o parte pentru a-i permite să treacă, apoi icni. Phillip Paxton? Tu ești?

– Da. Mijindu-și ochii, se străduí să privească prin țesătura voalului. Winnie Stewart? Credeam că ești încă la țară.

Un zâmbet sumbru apăru pentru o clipă pe buzele ei.

– M-am întors puțin mai devreme.

Phillip își aminti acea după-amiază ciudată când el și Edward se aflaseră în grădină și se întâlniseră cu ea. Winnie și Edward se purtaseră atât de jenați, trădând clar existența unei relații despre care ceilalți nu știau.

Oare Edward o alungase? Sau fugise ea când aflase că urma să facă nuntă cu Olivia?

Se simțea oarecum apropiat de acea femeie pe care Edward nu o dorise. Cunoscuse și el, o viață întreagă, nestatornicia lui Edward în privința oamenilor pe care îi considera sau nu demni de compania lui și nu tolerase niciodată cu prea multă grație respingerile lui oportuniste.

Fără îndoială, fusese îngrozitor pentru ea să descopere fluctuațiile afecțiunii lui Edward și își dorea – în orice fel, oricât de mărunt – să îi mai ușureze din suferință.

– Ai plecat din cauza nunții? sugeră el.

– A nunții?

Înspăimântată, își încleștă un pumn pe piept, ca și cum ar fi durut-o inima.

– Nu știai?

– Nu. Începuse să tremure. Margaret spunea că îi va cere mâna Oliviei, dar nu am crezut-o nici o clipă.

– Anunțul a fost făcut luni.

– În ziua de după plecarea mea, murmură ea. Când va avea loc ceremonia?

– Vineri.

– Mâine...

Auzind acea veste, păru să rămână brusc fără aer, iar Phillip, temându-se că ar fi putut să se prăbușească, o prinse de cot, sprijinind-o. Un lacheu atent aștepta în apropiere și veni lângă ea.

– Doamnei i s-a făcut rău, îi spuse Phillip bărbatului. Putem să ne retragem într-o încăpere privată până își revine?

– Da.

Servitorul îi conduse într-un salon învecinat, iar în timp ce Phillip o duse lângă o canapea și o ajută să se așeze, lacheul îi turnă un pahar de brandy, i-l întinse lui Phillip, apoi se strecură afară, închizând ușa în urma lui.

Phillip își trase un scaun și îi oferi paharul. Winnie se holbă la el, apoi își ridică voalul de la pălărie, luă paharul și îl goli dintr-o singură înghițitură prelungă. Cantitatea mare de alcool își făcu imediat efectul. Se opri din tremurat și puse paharul deoparte.

– L-ai iubit, sugeră Phillip.

– Dacă l-am iubit sau nu contează prea puțin acum, nu-i așa?

– Presupun că da.

O roșeață atrăgătoare îi coloră obrajii, iar Phillip își dădu seama cât de frumoasă era, cât de înțeleaptă și de matură. Și-ar fi dorit ca Edward să nu fi fost atât de snob, să fi avut bunul-simț de a se fi căsătorit cu ea, în loc de Olivia. Ar fi fost o parteneră admirabilă pentru el.

– Ți-ar fi mai ușor de îndurat lovitura, propuse el, dacă ți-aș mărturisi că și eu sunt îndrăgostit nebunește de Olivia?

– Serios?

Chicoti, dar fără umor.

– Da. Și chiar am încercat să o conving să renunțe, să fugă în lume cu mine.

– Nu ar fi făcut-o niciodată, Phillip, spuse ea cu blândețe. Nu și-ar fi abandonat responsabilitățile față de familie.

– Înțeleg asta. Rânji. Dacă te consolează cu ceva, m-am tot întrebat dacă Edward intenționa să îi ceară mâna. Având în vedere cât de repede a fost stabilită data nunții, poate că a fost forțat să o facă în urma vreunui eveniment nefericit.

– Ah... reflectă ea. Probabil Margaret a pus la cale vreo intrigă pentru a-l prinde în ghearele ei.

– Se prea poate.

– Era teribil de hotărâtă să îi vadă căsătoriți. Cu orice preț.

Evaluarea ei era corectă, deși nu îl făcea pe Phillip să se simtă mai bine.

Se cufundară amândoi într-o tăcere gânditoare, pe care domnișoara Stewart o întrerupse, remarcând melancolic:

– Suntem doi oameni demni de toată mila, nu-i așa?

– Da, eu cu siguranță îmi ling rănile.

– Se vor vindeca, îi spuse ea, după cum am învățat din experiențele mele anterioare. Lăsă să-i scape un oftat greu. Nu mai aveam nevoie și de asta, peste toate celelalte. Nu pot face față unui nou dezastru.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic cu care să trebuiască să-ți bați tu capul.

– Spune-mi, domnișoară Stewart.

– Winnie, te rog, îl îndemnă ea.

– Poate aș reuși să te ajut, Winnie.

Studie decorul elegant, dar era un club pentru bărbați, în care femeilor nu le era permis accesul, și din motive întemeiate. Pe peretele din spatele ei era atârnată o pictură cu un nud. Ce ar fi putut să o determine să intre într-un loc atât de puțin onorabil?

– Îmi dai voie să te întreb ce cauți aici? A fost un adevărat șoc să dau peste tine.

– Da, bănuiesc că a fost. Îl studie, ca și când ar fi vrut să-și dea seama dacă putea avea încredere în el, iar în cele din urmă decise că da. Am venit să caut un prieten în legătură cu o problemă care a apărut cât timp mă aflam la Salisbury.

– Dar nu l-ai găsit aici?

– Nu.

– Despre ce e vorba?

– Olivia are o nepoată, începu ea.

– Helen, da. Olivia mi-a povestit despre ea.

Winnie ridică o sprânceană, ca și cum faptul că deținea acea informație îl făcea să crească în ochii ei. Dacă Olivia îi mărturisise adevărul despre Helen, fuseseră cu adevărat apropiați.

– A dispărut cât timp eram plecate. Am încercat să obțin o poveste clară de la servitori, dar aceștia au versiuni diferite despre când și cum a dispărut.

Helen dispăruse? Nu putea pricepe așa ceva. Astfel de evenimente oribile nu se abăteau niciodată asupra copiilor din familiile bogate. Era genul de încurcătură care apărea în viețile săracilor.

– Ai anunțat-o pe Olivia?

– Nu am avut un sfanț, deci nu i-am putut trimite o scrisoare, dar menajera noastră pretinde că Margaret a fost informată și că a angajat un gentleman – scotoci prin mapa ei și găsi o bucată de hârtie cu un nume scrijelit pe ea –, un oarecare domn Lassiter, care a încercat să o găsească.

– Ai discutat cu el?

– A refuzat să mă primească, așa că speram să îl conving pe amicul meu să meargă să vorbească în locul meu. Presupun că un *bărbat* ar avea mai mult succes.

– Știi unde se află biroul lui?

– Da.

Phillip se ridică și îi întinse mâna.

– Să mergem.

– O să mă ajuți?

Winnie îl privi cu gura căscată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce îi propusese, iar Phillip se posomorî. Ce era cu femeile din familia aceea? De ce presupuneau automat că era un papă-lapte?

„Greu de înțeles femeile astea", își spuse el, amuzat și enervat, în același timp, de reticența ei.

– Bineînțeles că da. Acum să mergem. Timpul trece.

În câteva minute înaintau pe stradă într-o birjă închiriată, oprindu-se apoi la o clădire de cărămidă în care se afla și biroul domnului Lassiter. Era o construcție prosperă, localizată în apropierea tribunalelor și colcăind de avocați, contabili și alți oameni de afaceri.

O lăsă pe Winnie să aștepte în trăsură, cu instrucțiuni stricte să nu plece nicăieri, apoi intră, examină lista de nume și urcă furtunos la etaj. Când dădu buzna în biroul lui Lassiter, secretarul acestuia sări în picioare.

– Doresc să discut cu domnul Lassiter.

Angajatul scund și subțire se încruntă la el, privindu-l peste rama ochelarilor.

– Și cine sunteți dumneavoastră, mă rog?

– Viconte de Salisbury, minți Phillip. Și de ce nu? Era îmbrăcat la patru ace, umblând țanțoș prin clădire ca și cum nenorocita de construcție i-ar fi aparținut în întregime. Pentru și mai multă greutate, adăugă: Fiul și moștenitorul lui Edward Paxton, conte de Salisbury.

Înșiruirea de titluri atrase imediat atenția individului. Urmau să câștige bani!

– Mă duc să văd dacă e disponibil.

– Așa să faci. Și mișcă-te repede.

Secretarul se strecură într-un birou interior și, după o discuție îndelungată purtată în șoaptă, scoase capul pe ușă.

– Domnul Lassiter *este* disponibil.

Phillip trecu pe lângă secretar fără a-i mai arunca vreo privire. Lassiter stătea în picioare în spatele biroului, un personaj gras, cu față de nevăstuică, cu un început de chelie pe țeastă, cu burta rotundă și o dispoziție posacă. Era genul de om care te-ar fi înșelat și furat pe față, fără să clipească, zâmbindu-ți, ca să nu observi că te înjunghia pe la spate.

Phillip îl detestă de cum îl văzu.

– Lord Salisbury, îl întâmpină acesta lingușitor. Ce onoare! Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Unde se află Helen Hopkins?

Lassiter avu un moment de ezitare, dar își reveni rapid.

– Helen Hopkins, reflectă el, bătându-se cu un deget peste buză. Helen Hopkins... hmm... nu am auzit niciodată de ea.

– Dă-mi voie să-ți împrospătez memoria. Phillip ocoli masa de birou. Era mult mai înalt decât Lassiter, deci se aplecă amenințător asupra bărbatului mai scund, reușind fără efort să îl înspăimânte de moarte. A dispărut fără urmă în timp ce contesa și Lady Olivia se aflau la țară. Unde e?

– Habar nu am...

Phillip îl înșfăcă de reverele jachetei și îl smuci de la podea, făcându-i cusăturile din dreptul umerilor să plesnească.

– Unde e?

– Nu știu... e... mă...

Înecându-se, bâlbâindu-se, era speriat de Phillip și de ce ar fi putut acesta să îi facă, iar Lassiter avea dreptate să se teamă. După umilințele pe care le îndurase recent, Phillip se simțea capabil de orice faptă, oricât de ticăloasă. Ar fi fost încântat să își descarce o parte din frustrare asupra unui mișel mizerabil care, în mod clar, o merita.

Cu Lassiter suspendat deasupra podelei, cu vârfurile picioarelor atârnându-i, Phillip îl prinse de gât, strângându-l și lăsându-l fără aer, în timp ce acesta încerca să descleștеze degetele lui Phillip.

– Nu ești prea săritor, domnule Lassiter.

Lassiter arătă spre un fișet, iar Phillip îl aruncă deoparte ca pe o păpușă de cârpă. Cu un bubuit puternic, acesta zbură și se izbi de perete, apoi alunecă la podea. Gemând, se făcu ghem.

Secretarul apăru în grabă.

– Ce naiba...?

– Taci și ieși.

Phillip îi aruncă subalternului o privire atât de violentă, încât acesta ieși în grabă, luând-o la fugă spre scări și țipând după ajutor, deși Phillip nu își putea imagina cine i-ar fi sărit în ajutor. Un cârd de contopiști?

Smuci un sertar al fișetului, încântat să constate că Lassiter era foarte ordonat în afacerile lui, dosarele lui fiind atent catalogate și aranjate. Identifică dosarul Hopkins fără nici o dificultate, îl deschise și își trecu rapid privirea peste conținut.

– Un orfelinat? murmură el, băgând dosarul în jachetă. Ce dracu'?

Pornind furtunos către celălalt capăt al încăperii, unde văzu că Lassiter încă zăcea grămadă.

– Nu o să-ți ascult scuzele privind implicarea ta într-o astfel de nedreptate, mai ales pentru bani, dar ar fi bine să te rogi să fie teafără și nevătămată când o găsesc.

Îl izbi pe Lassiter în coaste, nimerindu-l excelent cu vârful bocancului, apoi traversă în grabă holul și coborî scările. Mai mulți contabili și contopiști înspăimântați scoaseră capul pe

ușă, dornici să deducă ce provocase acea agitație. Când Phillip trecu în goană pe lângă ei, își închiseră toți ușile, iar el știu că probabil arăta ca un nebun.

Vizitiul trăsurii cunoștea orfelinatul, iar Phillip află că era situat într-un cartier mizerabil. Urcă în trăsură, neștiind cum să-i dea vestea lui Winnie.

– Ai avut probleme? îl întrebă Winnie când urcă în trăsură.

– Câtuși de puțin, minți el.

Trăsura porni greoaie în timp ce Phillip se așeză pe bancheta din fața ei. Nu exista nici o cale mai simplă de a o anunța.

– Contesa l-a pus pe Lassiter să o răpească pe Helen și să o ducă la un orfelinat.

Winnie icni.

– Poftim? Asta e o nebunie.

– Nici eu nu înțeleg.

– L-a *plătit* să facă asta?

– Da. Și să păstreze tăcerea, în caz că agită cineva apele.

Îi dădu dosarul, lăsând-o să citească detaliile. Lassiter se exprimase amănunțit, probabil pentru a-și salva fundul mișel în cazul în care planul nu ieșea bine, și descrisese cu meticulozitate numeroasele lui afaceri cu Margaret Hopkins. Winnie răsfoi hârtiile mai încet decât el, studiind cu atenție detalii despre care el preferase să nu afle.

Brusc, încremeni, devenind palidă ca o stafie, cu fața golită de orice urmă de culoare. Dosarul îi alunecă din poală.

– Ce e? o întrebă Phillip, alarmat de paloarea ei.

– O, Dumnezeule mare... Ca și cum ar fi fost pe punctul de a vomita, își apăsă degetele pe gură. O, Dumnezeule mare...

Se sprijini de pernele banchetei, cu obrajii scăldați în lacrimi.

– Winnie! Ce e?

– Lassiter a mai făcut o afacere cu ea, mai demult, reuși ea să spună.

– O alta? Luând pagina care căzuse din mâinile lui Winnie, aruncă un ochi peste informațiile pe care le notase Lassiter. Când s-a întâmplat asta? Acum doisprezece ani?

– Aproape treisprezece.

Era atât de zdruncinată, încât detesta să o iscodească.

– O cunoșteai pe fata asta?

– O, Dumnezeule mare! se mulțumi ea să repete.

– Spune-mi!

În cele din urmă, ea zise:

– Când eram mai tânără am făcut ceva îngrozitor.

Phillip nu și-o putea imagina făcând ceva mai rău decât să folosească furculița nepotrivită la o cină simandicoasă.

– Ce anume?

– M-am îndrăgostit și am avut un copil.

„Ah!" Pricepu, în sfârșit.

– Fără a fi căsătorită?

Winnie dădu din cap, cu fața inundată de lacrimi.

– Nu aveam la cine să apelez, așa că am venit la Londra. La Margaret. Ea n-a vrut să audă de noi, dar soțul ei – un bărbat foarte bun la suflet, tatăl Oliviei – a insistat să mă găzduiască. Așa că a fost nevoită să o facă, deși detesta ideea.

– Cealaltă fată din dosar... e fiica ta?

– Nu poate fi decât ea. Datele se potrivesc perfect. Dădu la o parte draperia și își ațintă privirea pe geam. Margaret mi-a spus că aranjase o adopție, dând-o unui cuplu singur de la o fermă din regiunea rurală a comitatului Yorkshire. În tot acest timp mi-am imaginat-o acolo, dar ea, în schimb, a trăit în acea instituție. O, nu vreau decât să mor.

Phillip nu îi mai puse alte întrebări. Aflase suficient, iar furia lui dăduse în clocot.

Din clipa în care Olivia se logodise cu tatăl lui, își tot dorise să facă pe cineva să plătească, iar Margaret Hopkins părea o alegere excelentă. Nimic nu i-ar fi oferit mai multă satisfacție decât să se răzbune puțin pe urâcioasa baborniță. Ar fi putut să-i servească un șir de represalii binemeritate și i-ar fi făcut plăcere să i le îndese în clonț una câte una.

Trăsura se opri cu un huruit, iar Phillip aruncă o privire afară, studiind impunătorul edificiu care domina întreaga stradă. De afară nu arată prea rău, dar în interior probabil că altfel stăteau lucrurile.

– Am ajuns, Winnie, o avertiză el. Te simți în stare să intri cu mine? Sau ai prefera să aștepți?

– Trebuie să te însoțesc.

– Atunci aranjează-te puțin.

– Arăt dezastruos?

– Da.

Replica lui îi stârni un zâmbet șters, iar Phillip își scoase o batistă din buzunarul jachetei și i-o oferi, pentru a putea să-și tamponeze ochii, deși nu o ajută prea mult.

– Nu mai există speranță pentru mine. Nu mai pot fi reparată.

– Nu contează. E singura noastră vizită aici, deci ce contează? Zâmbi și el și îi întinse mâna. Hai să facem asta odată.

Coborâră din trăsură și ajunseră în scurt timp într-un foaier posomorât, dar curat, de unde o servitoare îi conduse în biroul matroanei. O oarecare doamnă Graves se prezentă ca fiind administratoarea instituției.

Femeia nu era proastă și le studie hainele și purtarea, cântărindu-le situația financiară. Phillip o catalogă ca fiind vicleană și pragmatică, impresionată de bogăție, supusă în fața autorității, cel mai probabil coruptă și posibil tentată de o eventuală mită.

– Sunt vicontele de Salisbury, minți el din nou, iar doamna Graves se îndreptă în scaun. Iar aceasta este verișoara mea, Lady Winifred Stewart.

Poruncitoare și arogantă, Winnie își jucă rolul, strecurându-și brațul pe sub al lui și afișând amândoi un aer de intimitate, dar și de afront.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, Lord Salisbury?

– Am venit să luăm două rude de-ale noastre care au fost aduse aici din greșeală.

– Nu avem astfel de copii de viță nobilă. Suntem foarte atenți pe cine primim.

– Sunt sigur că da. Sarcasmul picura din fiecare cuvânt al lui, făcând-o să se foiască jenată. Helen Hopkins, în vârstă de trei ani, și...

Îi aruncă o privire lui Winnie.

– Rebecca Stewart, de doisprezece ani, spuse ea.

– Nu avem astfel de fete aici, pretinse doamna Graves.

– Ce-ar fi să îți verifici dosarele? o îndemnă Phillip. Să fiți sigură.

– Nu e cazul. Cunosc personal toți copiii aflați în grija mea.

Phillip o studie pe matroană, încercând să decidă ce ar fi înspăimântat-o cel mai tare. Ar fi fost suficient să apeleze la diverse amenințări.

– Poate ar trebui să îi chemăm jos pe toți orfanii – ezită, lăsând-o să anticipeze tot ce putea fi mai rău –, ca să putem vorbi cu ei și să ne convingem singuri.

– Helen Hopkins, spuse ea brusc, și Rebecca Stewart. Am avut două fete cu aceste nume. Dar au fost externate.

– Ce vrei să spui?

– A existat o problemă de disciplină și s-a stabilit că reprezentau un pericol pentru angajați, deci...

– Biata copilă era mută și dementă!

– Și avea trei ani! interveni Winnie. Ce-ar fi putut să facă?

– Probleme au fost cu cea mai mare, declară doamna Graves. S-a certat violent cu unul dintre îngrijitori.

– Sunt convins că așa a fost, clocoti Phillip. Deci le-ai aruncat pur și simplu în stradă? Să se descurce singure?

– Ei bine...

Phillip era atât de mânios, încât ar fi vrut să o strângă de gât.

– Când au fost date afară?

– Acum patru sau cinci zile.

Patru zile? Ajunseseră cu *patru* zile întârziere? Ce nedreptate mai era și asta?

– Adună pe toată lumea jos, îi porunci el, și pune-i să se alinieze. Vreau să discut cu ei.

Doamna Graves pufni.

– Au plecat deja!

– Iartă-mă, doamnă, dar nu te cred. Doamna Graves șovăi, gândindu-se să îl refuze, dar Phillip îi aruncă cea mai arogantă și mai posomorâtă expresie a lui. Atitudinea lui imperturbabilă îi asigurase succesul în armată, unde fusese capabil să reziste mai mult decât oricare subordonat. Ai cinci minute la dispoziție, doamnă Graves, să îi strângi pe toți, altfel vei descoperi rapid câtă putere are familia mea în Anglia. Se aplecă mai aproape. Ai fost vreodată în Australia?

Departe de a fi o neghioabă, doamna Graves pricepu aluzia lui la coloniile penale și, ridicându-se greoaie, îl ocoli. Din hol izbucni o zarvă mare și zgomot de agitație.

În scurt timp constatară că ceea ce pretinsese doamna Graves era adevărat: cele două se certaseră cu paznicul de noapte și fuseseră date afară din această cauză.

Întrebându-se ce ar fi putut presupune acea așa-zisă *ceartă*, Phillip se înfioră. După spusele tuturor, Rebecca trăise în pace la orfelinat toată viața ei, când, dintr-odată, purtarea ei devenise violentă. Nu era nevoie de un geniu să ghicească subînțelesurile. Rebecca o protejase pe Helen, iar Phillip o iubi pentru acest lucru, apreciindu-i curajul, stilul și îndrăzneala.

Descurajați, părăsiră orfelinatul, însă nu înainte de a primi din partea doamnei Graves asigurarea că paznicul care avusese de-a face cu Rebecca o să fie concediat – promisiune asupra căreia Phillip avea să vegheze, pentru a verifica dacă măsura era dusă la îndeplinire. Avu grijă totodată să îi arunce doamnei Graves mai multe avertizări sumbre privind siguranța postului pe care îl ocupa.

„N-are decât să se perpelească!" își spuse Phillip, oprindu-se în prag, cu Winnie agățată de brațul lui, sumbră și neînfricată. Și dacă nu s-ar fi ales nimic altceva din acea experiență nenorocită, o să-i ceară tatălui său să solicite examinarea legalității orfelinatului, pentru a se putea formula acuzații împotriva administratorilor.

– Ce ne facem acum? îl întrebă Winnie.

– O să le găsim.

– Cum?

– Habar nu am, spuse el. Dar o să le găsim.

Mai zăbovi puțin, privind posomorât trăsura și vizitiul care îi așteptă să ia o decizie.

Erau atât de mulți copii abandonați sau pierduți în oraș. Ar fi putut să se afle oriunde – dacă mai erau în viață. Cum ar fi putut să le identifice într-o asemenea mulțime de oameni? De unde naiba să înceapă?

– Cum arată fetele?

Era distras, disperat să pună la cale un plan.

– Nu sunt sigură în privința Rebeccăi. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că seamănă cu mine, cu părul roșcat sau castaniu și cu ochi căprui.

– Și Helen?

– Ea e atât de frumoasă. Ca o păpușă de porțelan. Cu părul foarte alb – atât de alb, încât strălucește ca o aureolă – și cu ochi albaștri mari, hipnotizanți, care par să te iscodească până în adâncul sufletului, când te privește.

Phillip se opri brusc, cu inima tresărindu-i sălbatic. Era imposibil. Pur și simplu era imposibil. Care ar fi fost șansele?

Uluit, ridică privirea spre cer.

Cât de ciudată putea fi lumea! Cât de bizare și nevăzute căile sorții! Să fi fost oare intervenția divinității? Le era scris să se reîntâlnească? Așa le fusese sortit?

– Știu unde sunt, îi spuse lui Winnie. Haide. Să mergem să le aducem acasă.

Winnie era înnebunită de furie, de hotărâre și de speranță.

Crezuse că nimic nu putea fi mai crunt decât plecarea ei atât de grăbită de la Salisbury.

Cu viața din nou făcută țăndări, se întorsese la Londra, doar pentru a descoperi casa întoarsă cu fundul în sus și servitorii certându-se în privința lui Helen. Le era teamă că o să fie învinovățiți sau acuzați de dispariția ei, în timp ce menajera rămăsese suspect de calmă. Ea pretinsese că Margaret fusese informată și că inițiase o investigație prin intermediul domnului Lassiter, dar Winnie ghicise că evazivul domn Lassiter nu își făcea treaba prea temeinic sau prea cu sârg.

Încercarea de a o găsi pe Helen îi dăduse un obiectiv asupra căruia să se concentreze, ceva care să îi abată gândurile de la Edward.

Fusese chinuită. O să-i simtă lipsa? O să fie furios aflând că plecase pe furiș de la moșie, fără a-și lua adio? Sau, mai probabil, o să răsufle ușurat la dispariția ei?

Întrebările o bântuiseră, intensificându-i suferința, însă odată cu vestea rușinoasă pe care o scosese la iveală Phillip, agonia și durerea ei se transformaseră într-un torent de furie fierbinte și violentă.

Cum îndrăznise Margaret așa ceva! Cum îndrăznise să o abandoneze pe Rebecca într-un orfelinat? Cum îndrăznise să o mintă pe Winnie în privința a ceea ce făcuse? În toți acești ani!

Winnie visase în permanență la fiica ei, la existența ei liniștită într-o zonă rurală. Cum putuse fi atât de încrezătoare? Atât de proastă? De ce nu ceruse dovezi privind situația Rebeccăi, prin scrisori sau rapoarte?

Winnie știa cât de brutală și necruțătoare putea fi Margaret, însă decisese să nu se informeze. Realitatea concretă ar fi fost prea dureroasă, mult mai rea decât fanteziile călduțe și sentimentale în care se scăldase, deci poate că nu își dorise să știe cu adevărat care era soarta fiicei sale. Poate că își dorise să pretindă că totul avusese un final fericit.

Margaret o să plătească pentru ceea ce făcuse!

În clipa aceea, Winnie își jură să se răzbune, să o facă pe Margaret să își regrete pentru tot restul vieții fapta mișelească. Chiar de-ar fi fost să își consume până la ultima picătură forța și energia, chiar dacă o să dureze până ajungea pe patul de moarte, acea trădare o să fie răzbunată.

Trăsura îi lăsă la un colț aglomerat de stradă, iar Phillip o ajută să coboare.

– Aici le-am văzut, cu nici trei ore în urmă, îi explică el. Vindeau portocale.

Oamenii forfoteau peste tot, intrând în magazine, urcând și coborând din trăsuri. Se plimbară prin mulțime, analizând, explorând, înainte și înapoi, înainte și înapoi, în susul și în josul cvartalelor și aleilor din vecinătate.

Winnie se răsuci pe călcâie și, ca prin minune, mulțimea se dădu la o parte și le văzu. Stăteau una lângă alta și se țineau de mână, așteptând să treacă o căruță de marfă, ca să traverseze. Erau murdare și zdrențăroase, cu șorțulețele rupte și mânjite de noroi, cu fețele nespălate. Buclele ca de fildeș ale lui Helen fuseseră ciopârțite, iar pe genunchi avea o julitură oribilă, care nu fusese îngrijită.

– Phillip, uite!

Ca și cum le-ar fi simțit prezența, Rebecca aruncă o privire înspre ei, iar Winnie avu impresia că cineva o izbise în stomac.

Avea în fața ochilor o replică fidelă a fetei care fusese ea la aceeași vârstă. Rebecca era înaltă, subțire, cu păr castaniu scurt și ochi verzi și blânzi. Și era frumoasă. Atât de frumoasă.

Furia ei față de Margaret se retrezi la viață. Cum fusese în stare verișoara ei să comită o asemenea ticăloșie împotriva acelui înger superb?

– Helen, strigă ea, dar, după cum se așteptase, Helen nu păru să reacționeze.

Rebecca se crispă însă și își încleștă mai tare mâna pe cea a lui Helen. Îl recunoscu pe Phillip de la întâlnirea de mai devreme și păși în fața lui Helen, protejând-o cu trupul ei.

Phillip preluă inițiativa, iar Winnie se bucură. Emoțiile ei erau atât de furtunoase, încât nu putea vorbi, abia dacă se putea mișca.

– Îți mai amintești de mine? o întrebă Phillip pe Rebecca.

– Da, domnule.

– Am căutat-o pe Helen. Când ne-am întâlnit mai devreme, nu știam că e ea.

Rebecca se arătă extrem de bănuitoare.

– Ați *căutat-o* pe Helen? De ce?

– A fost trimisă la orfelinat fără știrea noastră. De-abia acum am aflat unde e și am venit după ea.

– Eu și Helen nu putem fi despărțite, susținu Rebecca. Nu puteți să o luați.

Cât era de curajoasă! De protectoare! De loială!

– Suntem verii ei, minți Phillip, hotărând în mod evident să evite temporar o explicație mai complexă.

– Deci *acum* o vreți?

La gândul că era posibil ca cei doi să fugă cu Helen, Rebecca păru înfrântă și deznădăjduită. Era evident că se aștepta să fie lăsată singură, nemaiavând-o nici măcar pe Helen să-i țină companie.

Winnie nu mai putu îndura și o anunță:

– Nu *doar* pe Helen am căutat-o. Și pe tine încercam să te găsim.

– Pe mine?

– Cum te cheamă, scumpo? întrebă Phillip.

– Jane.

– Ba nu. Nu acesta e, o corectă Winnie. Numele tău e Rebecca. Rebecca Stewart.

– Rebecca... murmură fiica ei, părând să guste numele. De ce spui asta?

Winnie nu mai putu rezista. Se întinse să o atingă pe Rebecca pe umăr, disperată să se convingă că era reală, și nu o iluzie, dar Rebecca se dădu înapoi, refuzând să accepte contactul.

– Fiindcă sunt mama ta, spuse Winnie, înăbușindu-și durerea. Și am venit să te iau acasă.

Nevenindu-i să creadă, Rebecca o privi cu gura căscată, inspectând fiecare detaliu din hainele scumpe ale lui Winnie, șalul și pantofii eleganți.

– *Tu* ești mama mea?

– Da, eu sunt. Când te-ai născut am crezut că ai fost adoptată de altcineva. Nu am știut că ai fost dusă la un orfelinat. Până azi.

Rebecca se încruntă spre Phillip, implorându-l din priviri.

– E adevărat?

– Da, fetițo, confirmă el. Până la ultimul cuvințel. Ți-o jur.

Rebecca își dădu ochii peste cap și leșină.

Capitolul 21

Olivia stătea în fața oglinzii, lăsând o servitoare să îi facă ultimele retușuri la păr.

– Sunteți foarte frumoasă, milady, murmură camerista în timp ce termină.

Chiar era?

Olivia se studie, încercând să își evalueze obiectiv frumusețea.

Având atât de puțin timp la dispoziție, nu apucase să își facă o rochie pentru nuntă, deci fusese nevoită să îmbrace una dintre hainele din cufărul ei de călătorie. Pentru această ocazie selectase o rochie de vară de un albastru-deschis. Avea un decolteu adânc și mâneci bufante, talia înaltă și o fustă fluidă. Părul îi era împletit și încolăcit pe cap, încercuit de o cunună de flori ca

o aureolă. Culorile ar fi trebuit să îi accentueze albastrul din ochi, nuanța de crem a tenului ei, dar nu era așa. Era teribil de palidă.

„O regină de gheață", reflectă ea mohorâtă, calmă, distantă și stăpână pe sine, cu o privire înghețată și un chip iernatic.

Îi era frig, atât de frig, încât își simțea măruntaiele înghețate. Mâinile îi tremurau și nu reușea să își flexeze degetele înțepenite. Tânjea să se încălzească, să se înfășoare într-un șal de lână și să se cuibărească în fața unui foc vesel, cu o ceașcă de ciocolată caldă în mână.

– Mi-ar prinde bine puțin roz în obraji.

– Desigur, consimți camerista.

Scotoci printr-o cutiuță cu de toate și, din câteva mișcări abile, îi adăugă o nuanță de roșeață, făcând-o pe Olivia să pară mai puțin năucită, mai puțin palidă.

– E mai bine? vru să știe femeia.

– Da, mulțumesc.

Deși detesta ideea de a rămâne singură, nu îi venea în minte nici o altă sarcină pentru care ar fi avut nevoie de ajutorul servitoarei, prin urmare Olivia îi permise să se retragă. Când aceasta ieși în vârful picioarelor, Olivia aruncă o privire la ceas.

– Zece și cincizeci și trei, observă ea.

Mai erau șapte minute până la ceremonie. Ducându-se la fereastră, se uită în jos spre grădină, întrebându-se unde era Phillip, unde era Winnie.

Nu se simțise nicicând mai izolată.

În adolescență nu visase prea mult la ziua nunții ei, însă dacă ar fi făcut-o, ar fi fost diferită de acea situație încurcată.

Și-ar fi imaginat uriașa catedrală din oraș, cu muzica răsunând din orgă, cu tatăl ei conducând-o mândru la altar și cu fratele ei zâmbindu-i din primul rând. Înconjurată de prieteni și de rude, ar fi fost extaziată și copleșită de bucurie.

În schimb, se căsătorea cu un bărbat pe care nu îl cunoștea aproape deloc, care nu era cu nimic mai entuziasmat de acel mariaj decât ea, iar singurii ei companioni la ceremonie aveau să fie Penny și Margaret. Cele două îi treziseră o asemenea animozitate și atâtea resentimente, încât Olivia și-ar fi dorit să aibă tăria de a le interzice să fie de față.

Pentru a rezista pe parcursul următoarelor câteva ore, trebuia să se detașeze mental, să rămână rece și indiferentă față de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Trebuia să persevereze, să fie cordială și sociabilă, ca toți ceilalți să se lase convinși că era o mireasă fericită. Dar, mai ales, trebuia să se pregătească sufletește pentru noaptea nunții, când Edward avea să vină în patul ei.

Simplul gând de a împărți patul cu el, de a participa la actele fizice pe care i le arătase Phillip îi făcea stomacul să i se strângă de greață.

Cum ar fi putut să ducă până la capăt acea nuntă? Cum ar fi putut să nu o facă?

Se auzi o bătaie în ușă, iar din prag apăru capul lui Margaret.

– Ai văzut-o pe Penny? întrebă ea. Nu o găsesc nicăieri.

– Poate ar trebui să-l întrebi pe domnul Blaine.

– Freddy Blaine? Ce Dumnezeu ar putea să știe *el* despre Penny?

– Habar nu am, răspunse Olivia, prefăcându-se ignorantă.

– Contele e jos. Margaret schimbă subiectul, mulțumindu-se să ignore aluzia fățișă a Oliviei. Ești gata?

Olivia o privi furioasă, având pe vârful limbii atâtea replici usturătoare, încât nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt, ca nu cumva să dezlănțuie un torent de invective care i-ar fi făcut pe ceilalți să dea năvală pentru a determina cauza.

Cum era pe punctul de a coborî maiestuos să își întâmpine mirele, nu îndrăznea să înceapă o ceartă care ar fi lăsat-o furioasă și agitată. La ce ar fi ajutat-o?

Margaret o împinsese de la spate până când Olivia nu mai avusese încotro. În acel moment atât de avansat, cum ar fi putut să mai dea înapoi? Servitoarele erau aliniate pe scări, pregătite să arunce petale de trandafiri pe măsură ce cobora. Oaspeții erau așezați în salon. Dacă refuza să meargă mai departe, ar fi aruncat cu noroi în memoria tatălui ei, s-ar fi făcut de rușine și l-ar fi umilit pe Edward.

Edward, mai ales, nu merita să sufere dezonoarea și scandalul doar fiindcă ea fusese atât de proastă.

Singura ei opțiune era să meargă mai departe, pas cu pas, până ajungea la destinație. Nu era prima femeie din istorie care

va fi nefericită în ziua nunții ei și nu avea să fie nici ultima. Era capabilă să treacă prin acel moment!

Avea forța necesară pentru a supraviețui. Nu era decât o zi, o singură zi, dintre toate celelalte zile îndelungate din viața ei.

Cum Olivia nu răspunse la întrebarea lui Margaret, aceasta intră în cameră și porni furtunoasă spre ea.

Femeia mai în vârstă îi manipulase pe toți. Avea să obțină exact ceea ce își dorise. Cât de trist era că, odată evenimentele încheiate, Margaret o să fie singura persoană cu adevărat fericită.

– Ei bine? o repezi Margaret.

– Da, sunt gata.

Olivia se ridică, dreaptă și semeață, întâlnind privirea calculată a lui Margaret, și fu încântată când o văzu pe aceasta pălind și dându-se la o parte.

Peste o oră Olivia o să fie și ea contesă, și trebuia să își amintească acest lucru. Chiar dacă Margaret era mai matură și avea mai multă experiență, Olivia o să fie egala ei, și nu o să mai facă niciodată greșeala de a-și subestima mama vitregă.

– Mă bucur că ești rezonabilă, îi reproșă Margaret. N-ar fi frumos să te dai în stambă în mod imprudent.

– Taci, Margaret. Sunt atât de sătulă de tine.

Cu umerii drepți, o ocoli pe mama ei vitregă, sperând din tot sufletul că o să fie ultima dată când erau obligate să interacționeze. Edward îi jurase că Margaret și Penny o să locuiască altundeva, iar Olivia hotărâse că nu le va invita niciodată să o viziteze.

Înalta societate n-avea decât să chicotească și să clevetească, vorbind de o ruptură între ele, dar ei nu-i păsa.

Când Olivia trecu pe lângă ea, Margaret își încleștă mâna pe încheietura ei, iar Olivia o amenință:

– Să nu-ți închipui că ai dreptul să mă atingi.

Încruntându-se spre punctul de contact, îi aruncă o privire atât de plină de ură, încât Margaret îi eliberă mâna.

– Ți-am adus asta. Margaret îi arătă un flacon în care se afla un lichid roșu închis. Pentru la noapte.

Olivia se întrebă dacă era vin sau sângele vreunui biet animal, însă nu voia să știe și nu îl acceptă.

– Nu poți să-l lași să descopere că nu mai ești virgină, insistă Margaret.

– Altfel ce? Va denunța public căsătoria? Mă va alunga? Va cere o anulare?

Margaret fu înspăimântată, crezând că era posibil ca Olivia să se abată de la înțelegerea lor, iar Olivia chicoti în sinea ei. I se părea amuzant să o sperie.

– Ai impresia că e doar un joc? îi aruncă Margaret. Că poți să îi mărturisești adevărul și să fii iertată? Îți imaginezi că el ți-ar *înțelege* promiscuitatea sexuală? Dă-i bătaie. Încearcă. Arătă spre ușă. Du-te jos și spune-i. Du-te jos și spune-le tuturor.

Fiindcă Edward fusese bun cu ea și fiindcă era tatăl lui Phillip, Olivia nu ar fi putut dovedi niciodată o asemenea cruzime față de el. Ea și Phillip făcuseră destule, și nu ar fi vrut să înrăutățească situația.

Smulgând flaconul din mâinile lui Margaret, îl băgă în sertarul măsuței de toaletă de lângă pat.

– Înțeleaptă alegere, o dojeni Margaret.

– Pleacă!

– Vom coborî împreună. După ce te-am păzit cu atâta vigilență, n-o să te las să fugi în clipa în care rămâi singură.

– Nu o să-ți permit să mă însoțești. Pornind vioaie către scaunul de la fereastră, se așeză pe perna acestuia. Nici într-o mie de ani.

Se țintuiră reciproc cu privirea, într-o luptă mută, și se scurse un minut, apoi încă unul și încă unul. În scurt timp se făcu unsprezece și zece. Contele, vicarul Summers și oaspeții o așteptau. Probabil se uitau la ceas pentru a vedea cât întârzia.

Răutatea și frustrarea lui Margaret erau vizibile, iar aceasta tânjea să o prindă pe Olivia de braț și să o târască în hol ca pe un copil recalcitrant, dar Olivia refuză să se miște. În cele din urmă, Margaret cedă, îngrijorată de eventualele zvonuri, în cazul în care ar mai fi zăbovit.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși furioasă din încăpere.

– Ar fi bine să vii imediat în urma mea, șuieră ea. Nu uita, sunt singura care știe unde se află Helen.

Olivia mai așteptă puțin, doar cât să o enerveze pe Margaret, apoi își întipări pe chip un zâmbet senin și ieși pe coridor.

Când ajunse pe palier, cineva făcu un semn și două viori începură să cânte, muzica lor liniștitoare urcând până la ea.

Inspiră adânc și coborî, prelungind momentul o veșnicie. Pașii ei măsurați păreau a fi un marș nupțial, însă, în realitate, nu suporta gândul de a ajunge în foaier.

Servitoarele, multe dintre ele vărsând lacrimi de bucurie, presărară petale, șoptindu-i felicitări când trecea pe lângă ele. Pe treapta cea mai de jos, lacheii așteptau în poziție de drepți, formând un rând dublu ce ducea spre salon. Și aceștia rânjiră spre ea și îi adresară felicitări.

Incapabilă să mai amâne, porni spre salon, unde se opri în prag, studiind mulțimea.

Circa două duzini de oameni veniseră la ceremonia ei de nuntă, în cea mai mare parte vecini de-ai lui Edward – din fericire, nu și domnul Blaine –, precum și membrii mai de seamă ai personalului.

Edward aștepta lângă șemineu, care era umplut până la refuz cu buchete de flori și plante în ghivece. Lângă el se afla vicarul Summers, ținând pregătită cartea de rugăciuni.

Simțindu-i neliniștea, Edward îi întinse mâna, ceea ce îi dădu curaj să continue. Plutind către el, se concentră doar asupra mâinii lui, iar când ajunse lângă el, i-o luă, capitulând și pecetluindu-și soarta.

El îi prinse brațul sub a lui și își împleti degetele cu ale ei. Cele două viori amuțiră. Vicarul își deschise cartea și începu să vorbească.

– Dragii mei, intonă el, ne-am adunat aici în fața lui Dumnezeu pentru a uni acest bărbat și această femeie prin sfânta taină a căsătoriei...

Restul se pierdu într-o ceață nedeslușită, un zumzăit în urechile ei, și, mai târziu în viață, nu avea să-și mai amintească nimic din acel eveniment.

Penny se zbătea în frânghiile pe care Freddy le folosise pentru a o lega de stâlpii patului.

Când acceptase acea ispravă, el îi promisese că nu o să o lege prea strâns, dar, ca de obicei, o mințise, ceea ce însemna că – din nou – mersese mult mai departe decât intenționase.

Nu era sigură cum ajunsese să fie goală și întinsă pe pat, cu frânghiile tăindu-i în carne, dar el avea un talent deosebit în a o convinge să se dedea la fapte deșucheate, și nu îi putea rezista. O cunoștință îi făcuse rost de o pipă cu opiu din India, iar el o lăsase să testeze acea substanță. Lui Penny îi plăcea letargia pe care o inducea, îi plăceau mirosul și fumul, nota de secret și de interzis.

Deși detesta să recunoască o asemenea slăbiciune personală, descoperise că Freddy o putea împinge la multe acte pe care, în mod normal, ar fi refuzat să le facă, dacă o ispitea cu promisiunea puternicului drog.

Era un elixir care o fascina, care o seducea, făcând-o să-și dorească din ce în ce mai mult. El îi permitea să guste puțin, dar după câteva minute se simțea în flăcări, tânjind să consume din nou.

Se simțea confuză, amețită, dezorientată, dar, deși lenevea confortabil, înțelegea că trebuia să plece.

Ceasul se afla în celălalt capăt al încăperii, pe polița căminului, dar Freddy trăsese draperiile, astfel că îi era dificil să distingă ce oră indicau limbile. Păreau să arate unsprezece treizeci, ceea ce nu era posibil, fiindcă dacă ar fi fost corect, ar fi însemnat că nunta aproape se încheiase.

După câte rele făcuse pentru a se asigura că Olivia sfârșea prin a se căsători cu Edward, nu avea de gând să rateze ilustrul eveniment. Intenționa să își facă apariția pe rândul din față, zâmbindu-i radios Oliviei. Apoi o să-și petreacă restul zilei stând tot în preajma Oliviei, jucând rolul surorii mai mici, încântate și extaziate.

O să facă paradă de succesul ei într-o manieră cât mai enervantă – până apărea ceva mai amuzant.

Pentru a o scoate din sărite pe Margaret, se furișase de sub supravegherea ei cu mult înainte de ceremonie. Margaret probabil o căutase peste tot și fusese incredibil de iritată văzând că nu putea să dea nicăieri de ea. Se întâlnise cu Freddy în pădure, pe o cărare pustie care ducea de la proprietatea lui, la moșia

Salisbury. Acesta o îmbătase cu brandy și opiu și, până să se dezmeticească, uitase cu totul unde ar fi trebuit să ajungă și când.

Fără cea mai mică împotrivire, el o convinsese să se întoarcă la conac și urcaseră pe scările din dos până în camera ei, iar ea tot nu se putea dumiri cum de reușise acest lucru.

– Cât e ceasul? îl întrebă.

El se întinse lângă ea, la fel de gol, cu mădularul transformat într-o macaroană pleoștită, satisfăcută.

– Da' cui naibii îi pasă?

– Nu pot să ratez nunta.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să eșuezi în a obține și pentru mine o invitație.

Fusese teribil de ofensat, încasând o lovitură în orgoliul lui excesiv, atunci când contele îl ignorase, iar ea îi jurase că o să îndrepte lucrurile, însă nu o făcuse.

Deși nu avea să-i spună niciodată acest lucru, nu intervenise nici o clipă în favoarea lui, căci orice apel ar fi dat de bănuit și ar fi atras mai multă atenție decât era ea dispusă să îndure.

Freddy încă nu-i ceruse mâna și, până nu o făcea, Penny nu putea s-o lase pe Margaret să bănuiască ceva în legătură cu escapadele ei, fiindcă Margaret ar fi stricat totul.

Penny nu avea de gând să se întoarcă la Londra, la scorțoasa lor reședință din oraș, plină cu insipidele reguli și standarde ale lui Margaret, la petrecerile înzorzonate și seratele sufocante organizate de mama ei, la băieții anoști, plini de coșuri, pe care mama ei insista să i-i prezinte ca potențiali soți. Simpla idee de a se lega cu lanțuri de vreunul dintre acei idioți stângaci îi făcea pielea de găină.

Penny avea visuri mărețe, iar acestea nu coincideau cu cele ale lui Margaret.

– Adu-mi pipa, îi porunci ea lui Freddy, însă el chicoti și nu se supuse.

– Știi că trebuie să obții permisiunea mea pentru a o folosi.

– Ticălosule!

După ce se căsătorea cu el și se muta în casa lui, o să îi găsească ascunzătorile și o să savureze blestematul elixir ori de câte ori

voia ea. Freddy nu avea să i-l mai poată oferi în porții mici, chinuind-o și tachinând-o cu vraja captivantă a drogului.

O să-i arate ea cine era șefa!

Ba poate chiar o să-și cumpere propria ei pipă! O să afle cine îl aproviziona cu acea substanță ilicită și o să și-o cumpere singură! Odată ce devenea soția lui, va avea bani de buzunar din belșug, cu care va face orice va dori, iar el va afla în scurt timp că nu putea să îi poruncească sau să îi controleze obiceiurile.

– Dă-mi drumul, îi porunci ea, zbătându-se să scape de legături.

– Nu.

– Trebuie să cobor!

– Îmi pare rău, dar nu o să mai ajungi.

– Pungașule, bestie, brută, bădăranule...

Nu mai găsea suficiente insulte pe care să i le arunce.

– Vai, vai, rânji el, ce limbaj spurcat!

– Îți arăt eu ție limbaj spurcat, porcule!

Încercă să ridice picioarele, să îl izbească în boașe, dar gleznele îi erau imobilizate la fel de ferm ca încheieturile. O durea să stea astfel legată, dar o și încânta și nu înțelegea de ce îi permitea astfel de libertăți.

Singura explicație care i se părea logică era că îi plăcea atât de mult desfrânarea, încât nu voia să înceteze. Purtarea ei, atunci când era cu el, era contrară tuturor lucrurilor pe care le învățase vreodată, tuturor lucrurilor de bun-simț sau de bună-cuviință. Era cea mai oribilă, dezonorantă și mișelească purtare pe care și-o putea imagina, saltul maxim pe care îl putea face de la rolul ei de fiică pudică și cuminte, așa cum o îndemna mama ei să fie.

Freddy se rostogoli peste ea, iar bărbăția lui se retrezi la viață. Acolo jos, o penetră cu degetele, jucându-se cu părțile ei intime dezgolite. Pentru a-i face pe plac, Penny își îndepărtase părul cu lama, însă el nu dăduse nici cel mai mic semn că ar fi observat acest lucru, iar ea era furioasă că făcuse un asemenea efort fără a fi răsplătită măcar cu un compliment.

Freddy își împinse mădularul în ea. Din fericire, după indiscrețiile lor din dimineața aceea, alunecă ușor înăuntru.

– Te detest, spuse ea.

– Crede-mă, draga mea, sentimentul e reciproc.

Începu să o penetreze cât de viguros putea.

Încă de la bun început, Penny își dăduse seama că putea fi deosebit de rănit de insultele la adresa dimensiunilor și abilităților lui masculine și adora să îl tachineze.

– Te crezi așa un bărbat viril, și, când colo, ai mădularul atât de mic, încât aproape nu-l simt.

– Dacă nu taci, se răsti el, ți-l bag în gură, ca să nu fiu nevoit să te ascult.

Apăsându-și palma peste buzele ei, îi înăbuși alte comentarii, lăsând-o în același timp fără aer. Penny se calmă imediat. Nu îi plăcea când nu putea respira. Doar așa reușea Freddy să o sperie.

Se înfipse în ea din nou și din nou, dar, așa cum se întâmpla adesea, erecția lui începu să pălească. Penny nu era sigură de ce se întâmpla acest lucru și se întreba dacă era normal, însă făcuse o dată, în trecut, greșeala de a comenta, iar el o biciuise cu o curea, prin urmare, acum tăcu.

– Deja m-am plictisit de tine. Gemând dezgustat, se smulse din ea și se trânti pe spate. Nici nu mi-a luat mult.

Declarația lui o înspăimântă. Nu-l putea lăsa să se răzgândească sau să înceapă să aibă îndoieli. El avea veniturile necesare pentru a o salva din situația ei actuală și nu putea să se descotorosească de ea. Nu avea să tolereze să fie respinsă.

– Nu poți fi *plictisit*, spuse ea. Am făcut tot ce mi-ai cerut. De fiecare dată!

– Cu prea multe comentarii, pentru gustul meu.

– Ei bine, dacă nu ai fi așa un țopârlan, nu aș fi nevoită să-ți tot amintesc.

– Ce scorpie mică, arogantă și răsfățată ești! Se ridică într-un cot și o studie, apoi oftă. Ei bine, pot să tolerez o grămadă de lucruri ca să obțin ceea ce vreau.

– Și ce anume *vrei*?

El nu îi răspunse, ci se dădu jos din pat și traversă încăperea.

– Ce faci?

– Descui ușa.

– De ce?

– A sosit momentul să fim *descoperiți*.

Pulsul ei începu să bubuie de emoție.

– Apoi va trebui să ne căsătorim.

– Da.

– Nu vom avea de ales.

– Nu, și ne-am culcat împreună suficient ca eu să pot insista că ești gravidă.

Coborând privirea spre abdomenul ei plat, Penny și-l imagină umflat și rotunjit. Nu se gândise niciodată că ar fi putut concepe un copil împreună, nu înțelesese că era o posibilitate.

– Aș putea avea un copil?

Freddy o ignoră.

– Dacă rămâi grea, babornița nu o să ne poată refuza căsătoria. Pun pariu că putem rezolva trebușoara în următoarele două sau trei zile.

Își frecă palmele nerăbdător.

Brusc îngrijorată, Penny îi aruncă tăios:

– Aș putea avea un... un... copil?

– Bineînțeles. Ăsta era și planul. Penny păru atât de uluită, încât Freddy adăugă: Doar nu credeai că ne-am tăvălit împreună fiindcă *țin* la tine.

– Dar nu pot să am un copil! Eu urăsc copiii!

– Atunci o să angajăm câteva doici. Nu e ca și cum nu ni le-am putea permite.

Ridică din umeri și urcă în pat pentru a se întinde lângă ea, complet gol și așteptând nerăbdător să intre cineva peste ei pe neașteptate. Îi dezlegă picioarele, apoi se chinui cu legăturile de la încheieturile mâinilor.

– Câte rente viagere ai? o întrebă el. Care sunt condițiile? Ai fost informată ce sume îți vor fi alocate imediat după nuntă?

– Rentele mele viagere?

– Ai și proprietăți incluse în moștenirile tale? Sper că există și o casă acceptabilă în Londra, ca să nu mă obosesc să îmi caut eu una.

– O casă? În Londra?

Parcă era o imbecilă, tot repetându-i întrebările, însă în mintea ei țipa într-una cuvântul „copil" și nu se putea concentra asupra nici unui alt subiect.

– Ah, Londra, reflectă el. Cât sunt de nerăbdător să merg acolo!

– Dar eu nu vreau să locuiesc la Londra, protestă ea. În Londra e mama mea. Eu vreau să rămân aici, în Salisbury.

– De parcă aș rămâne în locul ăsta mizerabil. Mai ales după ce averea ta va ajunge în mâinile mele. Vesel, se întinse pe spate și își împreună degetele la ceafă, ațintindu-și privirea în tavan. Exilul meu e pe cale să se sfârșească! O, cât o să-mi placă să-i scot ochii fratelui meu cu asta!

– Cu ce anume să-i scoți *ochii?* Ce tot aiurești acolo?

– Deci cât de mult îți închipui că ne va fi dat imediat, ca o primă tranșă? Cum sunt împărțite plățile? Lunar? Trimestrial? Anual?

– Ce plăți?

– Rentele tale! Rentele tale! Bunurile din zestrea ta! Cât vei primi?

– Eu nu am zestre.

– Ba ai. Taică-tu a fost un nenorocit de conte.

– Tatăl meu a fost sărac lipit pământului. Nu avea nimic.

Șocat, Freddy încremeni.

– Ce-ai spus?

– A murit ruinat.

– Pretinzi că nu ți-a lăsat nici un sfanț?

– Da.

– Dar tatăl lui Lady Olivia? Tatăl tău vitreg? El trebuie să-ți fi lăsat *ceva*.

– Și el ajunsese la sapă de lemn. De asta ne aflăm aici. Mama mea se roagă ca lordul Salisbury să ne salveze din ghearele ruinei.

Cu o expresie înnebunită, se chinui să se ridice de lângă ea. Avea un aer bizar, ce o făcu pe Penny să se foiască neliniștită.

– Spune-mi că glumești. Te rog!

– De parcă aș glumi în privința situației mele financiare. Mă bucur atât de mult că ne vom căsători, că voi putea să fiu cu tine și să fac tot ce vreau.

Oripilat, holbându-se la ea năucit, se încruntă, apoi sări în picioare.

– O, Iisuse! scânci el. O, bunule Dumnezeu din ceruri! Unde dracu' îmi sunt hainele?

Începu să se agite, împiedicându-se și bombănind înjurături. Încheietura lui Penelope era încă legată de pat și se ridică cu greu în genunchi, străduindu-se să-și desfacă nodul. În cele din urmă se eliberă, dar cum era beată, se ghemui înapoi pe saltea, în loc să se ridice.

– Taci odată! mârâi ea, în timp ce el își recupera pantalonii. Nu-ți suport văicărelile.

– La naiba... la naiba... pe toți dracii...

Nu era atent la pipă, astfel că Penny o luă și mai fură puțină plăcere, cât timp el era distras.

– De ce ești atât de supărat? Totul o să se termine cu bine.

– Prea puțin probabil.

– Ce vrei să spui?

– Vreau *să spun* că nu am nici o ceapă degerată în posesia mea. Credeam că ai *tu* bani.

– Nu. Chicotind, căzu pe spate. Sunt complet lefteră.

– Doamne! Sunt un neghiob! Trebuie s-o șterg de-aici! Dacă sunt prins cu tine? Ah!

Penny încercă să deslușească semnificația spaimei lui, însă era derutată, beată și, astfel, mintea îi era începețoșată. Dacă el era lefter, și ea era la fel, cum ar fi putut să se căsătorească? Nu putea fi un sărăntoc!

Era un mic nobil care avea pământ, o locuință elegantă, o trăsură fercheșă și o garderobă la modă. De fiecare dată când se întâlneau, o îndopa cu brandy, opiu și alte comori delicioase. Avea grămezi întregi de bani, era convinsă de acest lucru, și totuși se plângea. Cine era el să bombăne?

Ea era cea care fusese compromisă, și era pregătită pentru ce avea să urmeze, gata să devină soția lui, pentru a scăpa de viața ei plictisitoare de la oraș.

Își dorea să fie independentă și să se înfrupte din desfrânarea și viciile cu care o ispitise el, și nu avea de gând să îi permită să dea înapoi, nu acum când situația era ca aranjată, când se lăsase să ajungă într-o situație din care nu mai era cale de întoarcere, un punct în care Margaret o să fie nevoită să accepte orice revendicări i-ar fi impus Penny.

– Ia ascultă!

Se ridică în capul oaselor și împinse păturile la o parte, stând cu sânii dezgoliți în camera răcoroasă. Freddy era lângă pat, gol, în afară de un picior băgat în cracul unui pantalon, cu cămașa strânsă între picioare și ascunzându-și părțile intime.

Ha! De parcă nu i le mai văzuse până atunci! De parcă ar fi putut ascunde de ochii ei acel vierme sfrijit!

Holul răsună de pași agitați, care se îndreptau spre ei. Pregătindu-se sufletește, încremeniră amândoi. O să se oprească persoana respectivă sau o să treacă mai departe?

Indiferent cine s-ar fi aflat acolo, zăbovi, apoi roti clanța. Ușa începu să se deschidă. Larg. Tot mai larg.

Freddy era împietrit de teamă și de panică, în timp ce ea chicoti și se întinse, aranjându-și trupul astfel încât să se lăfăie decadent în fața jalnicului nătâng care era pe punctul de a intra.

Penny zâmbi viclean. Destinul ei sosise. Exact la țanc.

Capitolul 22

Precum un condamnat pe eșafod, Edward stătea în fața vicarului. Nu ascultase cuvintele ce se revărsau monoton din gura preotului, dar, fără îndoială, ritualul se apropia de sfârșit.

Câte alte feluri mai existau în care un bărbat ar fi putut spune „Da"?

De dragul Oliviei, se străduia să pară bucuros. Era ziua nunții ei, ea era foarte tânără și își dorea să fie ceva special pentru ea. Deși ar fi preferat să fie legat în lanțuri și torturat într-un castel medieval, în loc să se afle acolo unde era în acel moment, hotărâse să nu îi arate cât de mult îl îngrozea întregul calvar.

Nu era atât de ticălos încât să îi strice acea zi. În pofida a cât de mult detesta capcana matrimonială în care căzuse, nu o să-și trădeze nemulțumirea.

Era înconjurat de circa două duzini de oaspeți și le simțea privirile curioase ațintite în ceafă. După festivități, mulți dintre ei urmau să fugă la Londra pentru a putea comenta în tihnă evenimentul.

El își dorea ca singura poveste care va ajunge pe buzele celor din oraș să fie aceea că Olivia fusese o mireasă superbă, având alături un soț afectuos, și că nunta fusese extrem de reușită.

Pe toată durata ceremoniei, ea stătuse încleștată de brațul lui, iar el continuase să o țină de mână. Pielea Oliviei era rece ca gheața și tremura. Arăta fragilă, delicată, ca și cum cel mai mic sunet sau mișcare ar fi putut să o facă să se spargă în mii de bucăți, iar el avu impresia reală că dacă i-ar fi dat drumul, era posibil ca ea să se prăbușească la podea.

Strânsoarea lui fermă era singurul lucru care o ținea în picioare.

Nu era nici ea cu nimic mai încântată decât el în privința acelei nunți, ascunzându-și orice eventuală reacție negativă, ceea ce îl făcu să o aprecieze. Îl îngrozeau scandalul și bârfele, și ar fi detestat ca uniunea lor să înceapă prin a fi mânjită cu așa ceva. Vor întâmpina și așa suficiente dificultăți, fără a mai fi nevoiți să îndure și aluziile răutăcioase și clevetirile înaltei societăți.

Sperând să o încurajeze, o strânse de mână.

Vor supraviețui acelei zile oribile. La fel cum vor supraviețui și săptămânilor și lunilor următoare, reflectă el și oftă. Ce mizerie să gândească astfel despre restul vieții lui! Căsnicia lui se căsca precum o temniță neagră și blestemată, gata să îl târască într-un abis de plictis și disperare.

Din hol izbucni zarvă mare. Pași vioi se îndreptau în grabă spre salonul bogat decorat, în care se aflau. Coridorul era ticsit de angajați, iar când pașii ajunseră la ei, se declanșă un zumzet aprig.

Edward nu își putea imagina cine ar fi putut întrerupe evenimentul și rămase concentrat asupra vicarului.

– Tată, oprește-te! îl rugă un bărbat din fundul încăperii. Trebuie să vorbim, înainte să mergi mai departe.

Încruntându-se, încremeni, fâstâcit de acea întrerupere. Oare își imagina întreaga scenă? Oare întregul șir de catastrofe îl făcuse să se smintească? Atât de tare se dezechilibrase, încât nu mai putea distinge realitatea de vise?

Vocea aceea nu putea fi decât a lui Phillip. Nu ar fi avut cum să-i aparțină altcuiva. Phillip i se adresase cu apelativul „tată". În gura mare. În fața celor adunați acolo. Însă Phillip era în capitală, căutându-și de lucru, și îl abandonase pe Edward în gheara sorții lui singuratice.

Vocea răsună din nou:

– Tată!

Olivia împietri. Vicarul Summers se întrerupse din sporovăit.

Și ceilalți auziseră agitația. Cineva – Phillip? – se afla în spatele lui și îl striga. Nu avea halucinații, iar acum că fusese revendicat public de fiul lui, fu năpădit de un val extraordinar de euforie.

Edward și Olivia se răsuciră pe călcâie mișcându-se simultan, continuând să se țină de mână. Ea păli, devenind atât de albă, încât se sperie că o să leșine și îi strânse mâna lui Edward cu și mai multă fermitate.

– Phillip? Deși își vedea limpede fiul, nu putea înțelege ce îi arătau propriii ochi. Ce cauți aici? Credeam că ești în Londra.

Phillip se apropie, defilând țanțoș printre scaunele care fuseseră aranjate de Margaret. Nimănui nu îi scăpase faptul că folosise apelativul de „tată", iar oaspeții se aplecau și se întindeau să surprindă fiecare aspect al teribilei întâlniri.

Aici se sfârșeau speranțele lui de a înăbuși eventualele bârfe!

Edward își simți inima crescând în el. Phillip arăta răpitor, atât de chipeș. Calm și încrezător, era îmbrăcat în haine de călătorie, cu pantaloni cafenii și o jachetă maro, și odată ce ajunseră față în față, nu mai rămase loc de îndoială în privința relației dintre ei.

În rândurile înaltei aristocrații circulaseră numeroase zvonuri cum că ar fi adus pe lume unul sau doi copii nelegitimi, însă el nici nu recunoscuse, nici nu negase vreodată acea bârfă.

Ei bine, speculațiile se încheiaseră, cu siguranță!

– Îmi cer cu umilință iertare, Lady Olivia, spuse Phillip. Îmi pare rău de deranj.

Olivia își ațintă privirea în podea.

– Nu e nici o problemă, murmură ea. Sunt sigură că ai un motiv foarte temeinic.

– Tată, repetă el, putem discuta între patru ochi?

Vicarul își drese vocea.

– Lord Salisbury... ăăă... să continui?

– Pune jos cartea, îi porunci Edward. Deocamdată.

Porunca lui stârni în public o frenezie de șoapte care se intensificară atunci când intră Winnie, având câte un copil de o parte

și de cealaltă a ei. Erau două fete, ambele murdare, neîngrijite și purtând haine care n-ar fi meritat nici calificativul de zdrențe.

– Helen! șopti Olivia. Ce Dumnezeu...

Îl fixă cu o privire neliniștită și febrilă pe Phillip, purtând o conversație mută pe care Edward nu o înțelese, apoi, șocându-i pe toți, fugi din fața altarului improvizat și alergă la nepoata ei. Îngenunchind, o îmbrățișă, jeli după părul ciopârțit al lui Helen și îi masă brațele și picioarele, ca și cum ar fi căutat eventuale răni.

Cufundat într-un soi de reverie, Edward urmări înduioșătoarea scenă, întrebându-se ce se petrecea. Evenimentele păreau să se desfășoare cu încetinitorul, ca și cum ar fi înotat prin apă. O studie pe Winnie, care părea hotărâtă și furioasă, iar ea îl cântări din priviri, la rândul ei.

– Winnie... nu se putu el abține să nu murmure, iar dorul îi răsună jalnic de limpede din voce.

Își spusese că dacă avea să o mai vadă vreodată, o să fie prea furios pentru a se purta civilizat cu ea, însă nu făcuse decât să se amăgească singur. Știind-o în siguranță și în casa lui, unde considera că era locul ei, simți un val de bucurie străbătându-l din cap până în picioare.

– Edward, îl întâmpină ea, implorându-l, ascultă ce are Phillip de spus.

– Ce e cu această atrocitate? Margaret sări în picioare și îi făcu semn majordomului, care stătea sprijinit de peretele din spate și căsca gura la fel ca restul mulțimii. Suntem în mijlocul unei nunți. Fă-ți datoria! Alungă musafirii nepoftiți!

Majordomul se îndreptă de spate și își aranjă jacheta, nereușind să decidă ce ar fi trebuit să facă, însă Edward îl opri cu un gest scurt din cap. Își trecu rapid privirea peste mulțimea de oameni, care acum includea și un cârd de servitori curioși, care trăgeau cu ochiul de pe hol.

– Ați putea să ne scuzați cu toții?

Menajera avea experiență în gestionarea oricărei situații și trecu imediat la treabă, îndreptându-se către o ușă care dădea spre terasă. În așteptarea încheierii ceremoniei, acolo se pregătiseră mai multe mese cu mâncare.

Femeia ghicise ceea ce era evident – că nu o să mai existe nici o *încheiere* – și că ar fi fost mai bine ca oaspeții să se înfrupte de pe acum din bunătăți. Începu să conducă oamenii afară.

Majordomul deschise ușa opusă, ce ducea către un alt salon, iar Edward îi împinse pe membrii familiei înspre acea încăpere. Winnie le lăsă pe cele două fete în grija unei servitoare, cu instrucțiuni să le dea de mâncare, cât timp adulții se consultau.

În scurt timp, Edward se trezi închis cu Margaret, Phillip, Olivia și Winnie, iar în clipa în care rămaseră singuri, Margaret se năpusti asupra lui Winnie, intrând în ofensivă.

– Cum îndrăznești să vii aici! mârâi Margaret. Cum îndrăznești să te bagi, după tot ce-am făcut pentru tine!

Winnie fusese cuprinsă de un calm periculos.

– Cum îndrăznesc? Făcu un pas spre Margaret, apoi încă unul. Cum îndrăznesc?

Uluindu-l pe Edward până în străfundurile ființei lui, Winnie se aruncă asupra lui Margaret, ca și cum ar fi intenționat să o atace fizic.

Edward sări între ele și o prinse pe Winnie, încolăcindu-și brațele în jurul ei pentru a o împiedica să lovească.

– Winnie! Dumnezeule mare!

Se chinui să o imobilizeze.

– Dă-mi drumul, Edward, îl imploră ea. Lasă-mă să ajung la ea.

Îi era greu să o țină în frâu, în starea de frenezie extremă în care se găsea, încercând să o atace și să o înghiontească pe Margaret. Dacă și-ar fi slăbit strânsoarea chiar și o clipă, Winnie i-ar fi administrat lui Margaret o bătaie soră cu moartea.

Ce interesantă se dovedise a fi, până la urmă, ziua nunții lui!

Îi aruncă o privire lui Phillip, care urmărea întreaga scenă, fără a fi câtuși de puțin deranjat de turbarea lui Winnie. Dacă decizia i-ar fi aparținut lui Phillip, el s-ar fi dat la o parte, pentru ca Winnie să își poată ataca verișoara.

– Ce se petrece aici? își întrebă el fiul.

– Secretul îi aparține lui Winnie, ea trebuie să îl divulge, susținu Phillip.

– Târfă, clocoti Margaret.

– Încetează, Margaret! o mustră Edward. Nu o să tolerez o astfel de vulgaritate. Ai auzit?

– Da, am auzit, bombăni și se încruntă spre Winnie cu atâta răutate, încât Edward fu năucit de violența urii ei.

– Winnie? O zgâlțâi. Spune-mi.

Winnie nu spuse nimic. Se încruntă la Margaret cu la fel de mult venin, iar Olivia interveni în blocajul ce amenința să se prelungească, punându-și o mână încurajatoare pe umărul lui Winnie.

– Ce este, Winnie? Poți să ai încredere în noi.

Atitudinea liniștitoare a Oliviei avu un efect benefic. Ochii lui Winnie se umplură de lacrimi și, trăgând aer în piept, povesti:

– Acum mulți ani, am adus pe lume un copil.

„Deci... povestea pe care mi-a istorisit-o Margaret e adevărată."

Edward tresări în fața acelei vești și își regretă imediat reacția. Winnie îi simți dezgustul și se desprinse din brațele lui.

– Nu o să-mi cer iertare pentru asta. Nu o s-o mai fac niciodată, declară ea aprins, iar Edward se arătă extrem de deconcertat.

Era oare atât de scorțos, atât de snob și de arogant încât să o condamne pentru aceeași greșeală pe care o făcuse și el? Nu era oare capabil de sentimente mai nobile? De mai multă înțelegere?

Winnie i se adresă Oliviei:

– Tatăl tău a forțat-o pe Margaret să mă ajute, deși ea nu voia. A mințit și a pretins că o dăduse pe Rebecca spre adopție. Unei familii din Yorkshire.

După o pauză grea, Olivia întrebă:

– Dar nu a fost așa?

– Margaret a abandonat-o într-un orfelinat, ca și cum ar fi fost un gunoi care putea fi aruncat. Acolo a trăit, așteptându-mă. În tot acest timp.

– Margaret! o mustră Olivia. Rușine să îți fie!

Margaret nu se plecă în fața mustrărilor.

– De parcă vreun cuplu respectabil ar fi fost dispus să-ți adăpostească bastardul! Am făcut ce era mai bine. Pentru tine și pentru ea.

– Cum ai aflat despre asta? o întrebă Olivia pe Winnie.

– Când am ajuns acasă, Helen dispăruse. Margaret a pus să fie răpită și dusă la același orfelinat.

Olivia icni și se încruntă spre Margaret cu o expresie de condamnare fățișă.

– Mi-ai spus că e într-un spital.

– Când eu și Phillip le-am găsit pe fete, continuă Winnie, la orfelinat avusese loc un incident. Unul dintre îngrijitori încercase să o rănească pe Helen, iar Rebecca îi sărise în ajutor, ceea ce era împotriva regulilor. Fuseseră date afară de matroană și trăiau pe străzi.

– Pe străzi? repetă Olivia, nevenindu-i să creadă.

Ambele femei se întoarseră spre Margaret cu o privire acuzatoare, iar ea se ridică semeață în fața lor.

– Ar fi trebuit să le lăsați acolo, să se descurce singure. Uite cât rău au făcut deja.

– Cum ai putut? Olivia era oripilată și năucită. Helen e o copilă! Un copilaș mic și fără apărare!

– E nebună! insistă Margaret. E dusă cu pluta, e...

– Ajunge! tună Phillip la Margaret. Dispari de aici, cotoroanță, înainte să te rup în bucăți!

– Ai grijă cum vorbești! replică Margaret autoritară. Refuz să primesc ordine de la un servitor.

– Margaret, interveni Edward, Phillip e fiul meu. Era iritat de aroganța ei, năucit de duplicitatea și de mișelia ei. Îți cer să îi acorzi respectul cuvenit.

– Fiul tău, desigur! Ca și când ar fi alungat un miros neplăcut, își flutură brațul prin aer. Dată fiind obârșia lui ilicită, cine știe de pe unde a mai apărut și el? În plus, singura dovadă că e al tău e cuvântul mamei lui, care a fost o femeie de rând. Insulta a fost rostită cu atâta răceală și aruncată cu atâta ticăloșie, încât Edward nu se simți în stare să articuleze un răspuns, iar ea continuă înainte ca el să apuce să-și revină. Am zăbovit prea mult, și riscăm să stârnim un scandal. Trebuie să ne întoarcem în salon să încheiem schimbul de jurăminte.

Porni spre ușă, dar nu o urmă nimeni.

Edward își ațintă privirea asupra ei, dar Margaret avea un caracter dur și nu putea fi intimidată.

Ea chiar credea că ar fi putut să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Își imagina că urmau să intre relaxați în salonul principal, să invite oaspeții să se reașeze și să termine ceea ce începuseră?

Era uluitoare. Obraznică. Tiranică. Grosolană. Repezită. Și avea mai mult tupeu decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu mai rămânea nici urmă de îndoială că ea îl atrăsese în cursă în camera Oliviei, pentru a orchestra acea farsă.

– Nu terminăm ceremonia, spuse el. Cel puțin nu acum.

– Ba firește că o vom face, declară ea. Nu o vei dezonora pe Olivia în fața întregii lumi. Familia noastră va ajunge de râsul lumii, iar eu nu o să tolerez așa ceva.

Edward îi aruncă o privire Oliviei. Obrajii ei se coloraseră într-un trandafiriu intens, încinși de furie.

– Tu ce-ai dori să facem mai departe, Olivia?

– Nu pot continua acum. S-au întâmplat prea multe.

– Exact la fel consider și eu, consimți el.

– Nu fi idioată! își certă Margaret fiica vitregă. Ești dispusă să renunți la oportunitatea asta? Gândește-te! Când se va afla despre acest fiasco, vei pierde orice șansă de a te mai căsători vreodată. N-ar exista bărbat în tot regatul care să te vrea. Ce se va întâmpla cu scumpa ta Helen atunci?

– De fapt, îi întrerupse Phillip tirada, există *un* bărbat care ar lua-o de soție. Îi aruncă o privire Oliviei. Dacă ar accepta și ea.

„Olivia și Phillip?"

Edward îi studie pe cei doi și își dădu seama că afecțiunea dintre ei era evidentă. Și explica atât de multe. Izbucnirile de mânie ale lui Phillip, plecarea lui de pe moșie, interesul vag și tot mai stins al Oliviei față de căsătorie, deși venise la Salisbury anume cu scopul de a pune mâna pe un soț.

Se cunoscuseră. Cum? Fără ca el să bănuiască acest lucru, se îndrăgostiseră. De ce nu venise nici unul din ei să îi mărturisească acest lucru? De ce lăsaseră acea farsă să avanseze? Îl considerau atât de căpcăun, încât să nu-i poată spune adevărul?

Erau perfecți unul pentru celălalt, iar Edward se simți inundat de un uriaș val de ușurare. Nu își dorise niciodată să fie cu

Olivia, iar această informație îi asigura pretextul ideal pentru a renunța la nuntă, fără a o jigni pe Olivia.

Phillip putea să o ia de soție – cu binecuvântarea lui Edward –, iar Edward o să scape din cursa căsătoriei.

Senzația de libertate care îl năpădi era atât de înviorătoare, încât îl îmbătă de fericire și fu nevoit să își înăbușe un chicot de bucurie. Fusese eliberat, despovărat și tânjea să strige acea veste în gura mare, însă nu o putea face pe Olivia să se simtă prost manifestându-și astfel bucuria.

Întrebă:

– Phillip, ai ceva să-mi spui?

Înainte ca Phillip să apuce să răspundă, Olivia îl imploră:

– Te rog, Phillip. Nu e momentul potrivit.

– Așa zic și eu! pufni Margaret. Și nu va fi niciodată *momentul potrivit*, așa că te sfătuiesc să reflectezi la rangul și poziția ta modeste înainte de a spune ceva deplasat, umilindu-te atât pe tine, cât și pe conte.

Fascinant! Margaret știa despre aventura lor. El era singura persoană care nu bănuise nimic?

– Olivia are douăzeci și trei de ani, contesă, remarcă Phillip. Nu ai nici o autoritate asupra ei.

– Va *face* ceea ce îi cer eu.

– Ba nu. Olivia îi ținu piept. Am jucat întotdeauna cum mi-ai cântat tu, dar după aceste... aceste... afronturi față de Helen și Winnie, părerile tale nu mai valorează nimic pentru mine. Îl privi, zâmbindu-i ușor tremurător. Îmi pare rău, Edward, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine. Nu ar fi trebuit să accept niciodată cererea ta în căsătorie. Margaret a reușit cumva să ne prindă în cursă, iar în timpul scenei care s-a petrecut în camera mea nu am avut curajul de a te refuza. Așa că o fac acum. Sunt sigură că ne scutim amândoi de zeci de ani de mâhnire.

– Nu poți face asta, Olivia! țipă Margaret. În nici un caz!

– Nu tu decizi, spuse Olivia.

Purta verigheta de aur pe care Edward i-o pusese pe deget în timpul ceremoniei întrerupte, și, scoțând-o, i-o întinse.

Când văzu ceea ce făcuse, Margaret scânci.

– Mă spăl pe mâini de tine! Pur și simplu, mă spăl pe mâini de tine!

Ieși furtunos, iar ceilalți o priviră plecând, cufundați într-o tăcere năucită.

Edward băgă inelul în buzunarul vestei, întrebându-se în același timp dacă se opriseră la timp. Erau deja căsătoriți? Cât de mult ar fi trebuit să avanseze schimbul de jurăminte pentru a se institui căsătoria?

Anticipa că îl așteptau câteva luni, poate chiar câțiva ani, în care o să se lupte cu biserica și cu legea pentru a lămuri situația, dar acest lucru nu îl îngrijora.

Era liber! Liber să facă orice dorea. Liber să se căsătorească sau nu. Liber să își aleagă o altă soție. Liber să... să... o aleagă pe Winnie, pe care ar fi trebuit să o ceară de la bun început, dând naibii titlul, și noblețea, și pretențiile aristocratice!

Studiind-o, își aminti cât de indignată fusese din cauza sorții Rebeccăi, cum se zbătuse să ajungă la Margaret, cum fusese nevoit să o imobilizeze. Era o felină sălbatică, o tigroaică, o amazoană, și ar fi putut fi a lui dacă era suficient de curajos să o ceară.

Ca femeie de rând, era opusul a tot ceea ce crezuse el că își dorea. Și făcuse o greșeală de neconceput; adusese pe lume un copil fără a fi căsătorită. Mai conta ceva din toate astea?

Întrebarea țâșni fierbinte în el, iar răspunsul asurzitor fu atât de limpede, încât *se simți mâhnit că fusese nevoit să mai* reflecteze. Făcuseră amândoi greșeli, păcătuiseră amândoi și se abătuseră de la calea cea dreaptă, și, luând-o de soție, ar fi putut îndrepta atâtea rele.

Putea să o iubească și să o prețuiască, putea să asigure un cămin stabil pentru fiica ei chinuită, putea să îi ofere mulți alți copii, care să se bucure de avantajele averii sale și ale rangului său înalt.

Ce viață fericită îi aștepta!

– Haideți să bem toți niște brandy, sugeră el. Cred că ne-ar prinde bine câte un pahar fiecăruia dintre noi și sunt câteva lucruri pe care aș vrea să mi le iau de pe suflet. Îl fixă cu privirea pe Phillip. Și ai și tu câteva lucruri de dezvăluit, cred.

Posomorâți, ceilalți membri ai grupului îi așteptaseră în tot acest timp, plimbându-se de colo-colo, așa încât îi luă câteva minute până îl găsi pe majordom, cerându-i să toarne și să servească băuturile. Însă când să ducă paharul la gură, de undeva de la etajele superioare răsună un țipăt sinistru, pătrunzător.

Ascultând, apoi întunecându-se la față, Olivia spuse:

– Pare să fi fost Margaret.

Exasperat, Phillip adăugă:

– Ar fi bine să merg să verific.

O luă la fugă, urmat îndeaproape de Olivia și de Winnie.

Margaret se furișă pe scara din dos. Din fericire, servitorii îi conduseseră pe toți oaspeții afară, deci nu dădu absolut peste nimeni care să o facă să intre în pământ de rușine întrebând-o ce se discuta în spatele ușilor închise sau când avea să fie reluată ceremonia.

De-ar fi îndrăznit cineva să o ia la întrebări, ar fi fost prea furioasă pentru a răspunde.

Winnie! Stricata! Ce tupeu pe ea să vină la Salisbury cu haimanaua ei mizerabilă! Ce era în capul ei? Nu mai avea deloc mândrie? Nici rușine?

Cel mai probabil își închipuia că Edward urma să o întrețină și pe ea și pe copilul ei de pripas.

Margaret pufni disprețuitoare. Știa în ce fel ar fi *întreținut-o* un bărbat ca Edward Paxton pe Winnie. O să fie nevoită să își câștige existența stând întinsă pe spate și cu picioarele crăcănate.

Aceasta era viața pe care și-o imaginase? Să nu fie nimic mai mult decât amanta lui Edward până se sătura de ea? Și ce s-ar fi ales de ea apoi? Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut?

În cele din urmă, contele avea să o alunge. Va rămâne singură și săracă, iar Margaret n-ar mai fi acceptat în ruptul capului să o ajute din nou pe acea jalnică trădătoare.

Era grozav că se descotorosise de ea! Nu trebuia să mai mimeze o prietenie. Winnie o să fie nevoită să se maturizeze și să își urmeze calea fără ajutorul lui Margaret.

La fel și Olivia.

– Ce fată proastă, proastă! bombăni ea, ajungând la palier și pornind hotărâtă către dormitoare.

Olivia era pe punctul de a învăța o lecție crudă. Femeia nu avea altă putere și altă protecție decât cea pe care reușea să și-o obțină singură. Deși părinții își minteau fetele și le spuneau că o căsnicie și găsirea unui soț o să le asigure viitorul, realitatea era că o femeie nu putea să se bazeze pe noroc, pe soartă sau pe un soț. Nimeni nu era dispus să te cocoloșească. Trebuia să te descurci pe cont propriu.

Învățase acest lucru de la cei doi soți ai ei, neputincioși și ajunși la sapă de lemn.

Viața încă nu avusese ocazia de a-i da Oliviei o palmă, însă Olivia era tânără, o visătoare care credea că totul o să se rezolve cum nu se putea mai bine.

Ei bine, o să descopere ce ispravă făcuse alegând să fie de partea unui bastard sărăntoc, nevoit să muncească. Iar acesta avusese îndrăzneala de a pretinde că era fiul contelui! Cât tupeu!

Olivia n-avea decât să rămână cu derbedeul ei vulgar. N-avea decât să îi nască un cârd de copii urlători și să trăiască amândoi într-o mizerie cumplită, neavând niciodată suficienți bani cât să aibă ce pune pe masă.

Odată ce își lua porția de sărăcie și greutăți, o să se târască la Londra, cerându-i ajutorul lui Margaret, dar atunci o să descopere cât de imprudentă fusese.

Olivia n-avea decât să cerșească la colțul străzii, n-avea decât să moară de foame, să devină o haimana. Lui Margaret nu îi păsa.

Era timpul să se concentreze asupra lui Penelope.

Slavă Domnului, avea o fiică ce înțelegea importanța banilor și a siguranței. Chiar dacă Penny protesta și se înfuria, moștenise viclenia lui Margaret și purtarea ei îndrăzneață.

Cu puțină presiune, o să ajungă să accepte punctul de vedere al lui Margaret.

Înainte, o considerase pe Penny prea imatură și prea încăpățânată pentru a fi soția cuiva, dar nu avea încotro. Olivia le trădase, deci erau nevoite să își schimbe planul.

Se vor întoarce de îndată la Londra, pentru a putea începe vânătoarea după un potențial soț. Imposibil să nu se găsească

vreun gentleman bogat și liber care să fie dispus să le întrețină, iar Margaret avea de gând să îl găsească. Foarte, foarte repede.

Unde era Penelope? Ce-o fi făcând?

În timpul pregătirilor de nuntă din dimineața aceea, Margaret fusese prinsă cu altele, deci nu își bătuse capul cu Penelope. Ocupată, pe de-o parte, să îi certe pe servitorii neîndemânatici și, pe de alta, să se lupte cu Olivia pentru a se asigura că se prezenta la ceremonie, Margaret ajunsese și ea în salonul matrimonial cu o întârziere de aproape cincisprezece minute. Penny nu fusese prezentă, iar în acel moment, Margaret nu ar mai fi avut cum să meargă să o caute.

Aruncă o privire în camera ei, sperând să o vadă pe Penny, însă aceasta nu era acolo, iar Margaret luă foc. În maximum o oră voia să fie plecată de pe moșie și nu avea de gând să irosească nici o clipă încercând să dea de urma recalcitrantei și nesupusei ei fiice.

Văzând o cameristă, Margaret îi porunci să le facă bagajele, apoi porni cu pași mari spre camera lui Penny. Exact când ajunse la ea, o altă ușă de pe coridor se deschise. Spre consternarea ei, Margaret îl văzu pe vicarul Summers și soția lui ieșind dintr-un dormitor și cu greu își stăpâni un geamăt de dezgust. Erau ultimii oameni pe care ar fi vrut Margaret să îi întâlnească.

Doamna Summers era suferindă, iar menajera le găsise o cameră în care să se poată odihni dacă o copleșea oboseala. Margaret se arătă iritată că Edward permisese o asemenea fraternizare.

Încotro se îndrepta lumea dacă se ajunsese ca astfel de oameni de rând să împartă casa cu cei de rang mult mai înalt?

– Contesă! o strigă vicarul, făcându-i semn cu mâna. Contesă!

Margaret și-ar fi dorit să se prefacă a nu-l fi văzut, însă îi era imposibil.

– Da, vicare Summers, ce e?

– Ați vorbit cu lordul Salisbury? Ce e de făcut?

– Habar nu am. Va trebui să îl întrebi pe el.

Cei doi se apropiară până ajunseră lângă ea.

– Cam bizară ceremonia asta, nu?

Vicarul era dornic să zăbovească și să bârfească, dar Margaret mai degrabă și-ar fi mușcat limba decât să scoată vreun cuvânt.

– Da, așa e, spuse ea pe un ton de gheață. Mă grăbesc. Vă rog să mă scuzați?

– Desigur, contesă. Iertați-ne.

Dorindu-și cu disperare puțină intimitate, Margaret răsuci clanța ușii și, cu mai multă forță decât ar fi fost nevoie, o împinse, dând-o de perete.

Margaret clipi și clipi. Deși nimic nu o împiedica să vadă, nu reușea să priceapă spectacolul din fața ochilor ei.

Penny și domnul Blaine? Goi? Împreună? Înainte de orele prânzului?

– Iisuse Hristoase! exclamă vicarul. Dă-te la o parte, doamnă Summers! Acoperă-ți ochii!

Își împinse soția din prag, împiedicând-o să vadă revoltătoarea priveliște.

Camera era ticsită cu sticle de băutură goale, iar în aer plutea un miros înțepător care crea o ceață subțire, dând un aspect de iluzie întregii scene. Penny se afla pe pat, cu păturile încâlcite în jurul picioarelor ei, în timp ce domnul Blaine își ținea cămașa mototolită, astfel încât să își ascundă părțile intime.

Nu încăpea nici urmă de îndoială în privința a ceea ce făcuseră. Și, judecând după privirile lor vinovate, nici nu era prima lor astfel de întâlnire.

În capul lui Margaret începu să răsune un dangăt teribil. Vederea îi fu tulburată de o bizară ceață roșiatică.

Aici fusese Penny în tot acest timp? Acesta era bărbatul pe care îl alesese?

Sfâșiată de o nebunie periculoasă, imediată, nu mai era sigură de reacția pe care urma să o aibă.

– Domnule Blaine! lătră vicarul. Ce-ai făcut?

– Pot să explic, spuse nefericitul neghiob gol.

– Nu consider că e necesară vreo *explicație*, replică vicarul. Situația e cât se poate de grăitoare.

– Mamă, interveni Penny, ridicându-se în capul oaselor și dându-și părul peste umăr, expunându-și sânii și sfârcurile. Știi ce? Eu și Blaine urmează să ne căsătorim.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, consimți vicarul.

– Nu, nu chiar așa, încercă Blaine să intervină, fără căsătorie. Nu ne gândisem la o căsă...

– Domnule Blaine! îl certă vicarul. Nu înrăutățiți situația.

Tumultul din capul lui Margaret deveni asurzitor, atât de chinuitor, încât avu impresia că stătea să îi crape capul în două. Începu să țipe, și țipă, și țipă, un urlet violent și pătrunzător care îi făcu pe cei prezenți să-și astupe urechile, iar pe servitori și pe oaspeți să dea năvală pentru a descoperi cauza.

Turbată, în delir, Margaret se năpusti spre șemineu, luă un vătrai de fier și alergă spre Freddy Blaine. Se dezlănțui asupra lui, atacându-l cu toată forța pe care i-o dădea furia, lovindu-l peste față și peste părțile intime, până se prăvăli la podea într-o grămadă diformă și însângerată.

A fost nevoie de intervenția grăjdarului-șef și a altor trei lachei zdraveni pentru a o smulge de pe el și a o ține la podea.

Rebecca se cuibări în patul care îi fusese pus la dispoziție. Salteaua era groasă și pufoasă, și se cufundă în ea, lăsându-se învăluită în moliciunea ei. Așternuturile erau curate și fine și aveau un miros atât de proaspăt, încât nu se mai sătura să le adulmece.

Cineva îi găsise o cămașă de noapte. Îi era puțin mare, dar materialul era alb și foarte mătăsos, cu flori roz brodate la gât și pe mânșete, și asortată cu o panglică roz în față, legată într-o fundă elegantă. Nu ținea minte să mai fi atins vreodată o haină atât de scumpă și fusese surprinsă că i se dăduse voie să o poarte.

Făcuse o baie! Într-o cadă, cu apă caldă și săpun cu parfum de trandafiri! Winnie o ajutase, ba îi spălase chiar și părul, apoi se relaxaseră lângă foc, iar Winnie îi periase șuvițele încâlcite și îi vorbise pe tonul acela bun și blând al ei.

Rebecca încă nu își făcuse curajul de a o numi pe Winnie „mamă". Ideea o intimida prea tare, simboliza ceea ce îndrăgea ea cel mai mult și se temea să nu-i fie răpit apoi. Nu putea accepta gândul de a avea un părinte, căci nu putea îndura posibilitatea de a-și pierde cumva mama.

I se oferise prea mult și i se promisese prea mult într-o perioadă restrânsă de timp. Nu îndrăznea să aibă încredere, îi era frică să spere. Winnie era splendidă, calmă și rafinată, exact așa

cum și-o imaginase Rebecca pe mama ei. Deci o să fie prudentă, curajoasă, dar pregătită pentru orice eventualitate.

Cu ochii inundați de lacrimi, se întinse, ridicându-și privirea spre baldachinul străjuit la colțuri de patru stâlpi. Era genul de pat rezervat, poate, unei prințese, iar Rebecca se ciupi sub pătură, acceptând bucuroasă durerea, simțind nevoia să își confirme că nu visa. Îi era teamă că, din clipă în clipă, o să se trezească și o să descopere că nimic din toate acestea nu era adevărat.

Lângă ea stătea Helen, tăcută și nemișcată ca întotdeauna, deși Rebecca simțea torentul furtunos de gânduri ce se revărsa prin mintea ei. Multe imagini și idei trecură fulgerător pe sub ochii ei, însă erau atât de haotice și de repezi, încât Rebecca nu reuși să le descifreze.

Helen era derutată, la fel de îngrozită de aventurile lor precum fusese și Rebecca, dar acum că se reîntâlnise cu Olivia, începea să se calmeze și să se simtă în siguranță.

Rebecca nu știa dacă și ea se simțea *în siguranță*. Nu încă. O să aibă nevoie de confirmări constante, dar își dorea cu ardoare să creadă.

Winnie și Olivia le puseseră la culcare, povestiseră cu ele despre planurile care trebuiau făcute. Cele două femei nu le dăduseră prea multe detalii, dar le promiseseră – în repetate rânduri – că totul o să fie bine în final.

Rebecca nu înțelegea ce se întâmplase, deși apariția ei neașteptată tulburase viețile multor oameni. Nunta Oliviei cu lordul Salisbury fusese amânată. Verișoara lui Winnie, Margaret, își pierduse mințile, cufundându-se într-o nebunie care stârnise o mare agitație pentru toată lumea.

Era înconjurată de atâtea secrete, încât nu reușea să țină pasul cu ele. Servitorii plescăiau din limbă și repetau povești uluitoare, diverșii oaspeți își făceau bagajele și părăseau conacul cu o grabă nefirească.

Renunțase să mai încerce să se dumirească. Nu voia decât să se lase liniștea, pentru ca adulții să poată trece peste evenimentele acelei zile bizare și să cunoască și ei pacea. Apoi, poate că aveau să aibă și ei ocazia să decidă dacă se bucurau de sosirea ei.

Stomacul îi era plin, iar trupul, relaxat, și pentru prima dată după foarte mult timp, nu îi era teamă de nimic. Închise ochii și înălță o rugăciune, implorând ca lordul Salisbury să le permită să rămână pe moșie. Să li se dea voie să rămână acolo pentru totdeauna.

Se întoarse pe o parte, iar Helen făcu la fel, astfel că ajunseră față în față. Își strânseră mâinile pe sub plapumă.

– Îmi place aici, spuse Rebecca, însă Helen nu îi răspunse. Se mulțumi să o fixeze cu privirea, sorbind fiecare cuvințel al ei. Toată lumea e foarte bună cu noi. Mama mea e frumoasă și drăguță, și pare să mă vrea. Ăsta e un loc bun pentru noi. Sunt sigură.

Lacrimile care amenințaseră să se reverse o potopiră acum și, când le văzu, Helen se încruntă, neînțelegând ce transmiteau.

– Mi-a fost atât de teamă, îi mărturisi Rebecca. Când a trebuit să plecăm de la orfelinat, nu știam ce se va alege de noi sau cum voi avea grijă de tine.

Chinurile prin care trecuseră recent o copleșiră și izbucni în plâns, văzându-se nevoită să folosească cearșaful pentru a-și șterge lacrimile.

Își amintea acel colț de stradă aglomerat și momentul în care mulțimea se dăduse la o parte, iar ea se întorsese și îi văzuse pe mama ei și pe Phillip venind spre ele.

Uneori se mai întâmplau și miracole. Se mai împlineau și visuri.

Strângându-i degetele lui Helen, își înghiți nodul de emoții care îi stătea în gât, împiedicând-o să vorbească sau să respire. Avea acum șansa să fie o fată normală, care putea să devină o tânără domnișoară rafinată, cu o familie iubitoare ce o va prețui și va avea grijă de ea.

După așa ceva tânjise dintotdeauna, ba chiar era mai mult decât sperase vreodată, și în fața ochilor i se așternea un viitor minunat, care îi stârnea fiori. Era hotărâtă să pășească pe acel drum, agățându-se de el și transformându-l în drumul ei.

– Mama mea a dat comandă să mi se facă rochii noi, șopti ea. Mâine va veni croitoreasa să mă măsoare. Pot să-mi aleg orice culori vreau. Ideea era atât de palpitantă, iar ei îi era atât de teamă că nu o să se transforme vreodată în realitate, încât rosti cu glas tare dorința, sperând că, astfel, o putea forța să se îndeplinească.

Domnul Phillip spune că intenționează să îmi cumpere un cal și să mă învețe să călăresc. Zâmbi. Și... ție o să-ți ia un ponei!

Helen zâmbi și ea.

Capitolul 23

Winnie stătea lângă fereastră, cu privirea ațintită asupra pajiștii cufundate în întuneric. Briza răcoroasă a serii făcea să foșnească draperiile, iar ea savură atingerea acelei adieri pe pielea ei înfierbântată.

Fusese chinuită de febră încă din clipa aceea, la Londra, când Phillip îi dăduse dosarul în care stătea scris ce se alesese de Rebecca. Nimic nu îi putuse calma bătăile furtunoase ale inimii, nici învolburarea frenetică a gândurilor. Incidentele acelei teribile zile de la Salisbury cu siguranță nu stinseseră focul ce ardea în ea. Era obosită, înnebunită și încă furioasă.

Când își amintea mișelia de care fusese în stare Margaret și copilăria pierdută a Rebeccăi, i se făcea greață.

Se crezuse dintotdeauna o persoană inteligentă, deci cum putuse să fie atât de proastă? De ce se pripise să creadă în poveștile lui Margaret despre Rebecca?

Își dorise să știe adevărul? Sau fusese o lașă? De frică și de rușine o abandonase pe Rebecca în ghearele unui destin nemilos?

Întrebările o măcinau profund.

Auzi un zgomot din camera alăturată. Ușa dintre camere era deschisă, iar Helen și Rebecca stăteau îmbrățișate în patul cel mare. Se duse să le vadă, așa cum făcuse neîncetat de când le pusese la culcare.

Erau cuibărite în așternuturi, arătând ca doi îngerași, și deși nu le lipsea nimic, Winnie își făcu de lucru cu păturile, aranjându-le și întinzându-le, pentru a avea un pretext să mai zăbovească.

Deloc surprinzător, Rebecca era trează și urmărea fiecare gest al lui Winnie.

– Nu reușești să adormi, draga mea? o întrebă Winnie.

– Nu.

– Nici eu. Winnie ocoli patul și se așeză ușor pe saltea. S-au întâmplat prea multe lucruri emoționante. Nu reușesc să mă relaxez.

– E foarte frumos aici. Aproape ca într-o poveste.

Winnie zâmbi. Cu câteva săptămâni în urmă, când sosise pentru prima dată, aceeași impresie o avusese și ea.

– Da, așa e.

– Crezi că lordul Salisbury o să ne lase să rămânem?

– Nu știu, Rebecca, dar nu-ți face griji pentru asta. Mângâind-o pe păr și dându-i-l la o parte de pe frunte, savură plăcerea de a putea face un gest atât de simplu, de matern. Dacă nu vom rămâne aici, vom găsi un alt loc la fel de minunat. Îți promit.

Habar nu avea cum ar fi putut să se țină de cuvânt, dar era hotărâtă să o facă. Începând cu acel moment, Rebecca o să fie protejată, o să se bucure de un acoperiș deasupra capului și de mâncare în stomac.

– Nu va trebui să locuim cu verișoara ta, Margaret, nu-i așa?

– Nu, răspunse Winnie.

În această privință nu avea nici urmă de îndoială. Indiferent unde ar fi ajuns în cele din urmă, nu o să se mai afle prin preajma lui Margaret și a lui Penelope.

– Mă bucur, spuse Rebecca. Lui Helen îi e teamă de ea.

– Chiar așa? Winnie îi aruncă o privire lui Helen, fascinată din nou de abilitatea celor două de a comunica între ele. Creierul lui Helen era un mister, iar Winnie nu reușea să priceapă cum funcționa. Dacă fata ar fi putut vorbi, cine știe ce povești le-ar fi împărtășit! Ți-a spus și de ce?

– Când erau singure, contesa îi tot șoptea lucruri oribile, despre cât de rea era Helen, despre cum putea s-o facă să dispară. Iar Penelope obișnuia să o ciupească și să o lovească foarte tare. Odată a împins-o pe Helen pe scări.

– Ți-a spus ea toate astea?

– Da, răspunse Rebecca, ca și cum conversațiile ei cu fata cea mută ar fi fost perfect normale.

Winnie luă foc de furie. Câte abuzuri suferise Helen, fără ca ea și Olivia să știe despre ele? La ce chinuri secrete o supuseseră Margaret și Penelope pe Helen, fără să știe ceilalți despre torturile lor?

Într-un fel, Winnie era încântată de cum ieșiseră lucrurile. Dacă Margaret nu ar fi inițiat tertipurile care duseseră la prăbușirea ei, poate că nu ar fi descoperit niciodată de câtă josnicie era în stare aceasta. Helen ar fi îndurat o viață întreagă angoase și nefericiri despre care nu ar fi fost în stare să vorbească.

Oh, cât de tare tânjea Winnie să își încleștеze degetele în jurul jalnicului gât al lui Margaret! Ce bine ar fi fost dacă Edward nu ar fi intervenit, împiedicând-o să își descarce fizic mânia!

Ea și Margaret aveau același sânge care le curgea prin vene, și și-ar fi dorit să-și poată tăia o arteră, pentru a lăsa să curgă în pământ cantitatea pe care o aveau în comun.

Oftând, reflectă furioasă și uluită la schimbările care se produseseră în viețile lor.

Casa o să găzduiască, până la urmă, o nuntă, chiar a doua zi, de fapt, însă nu între Edward și Olivia. Penelope se căsătorea cu Freddy Blaine. Winnie nu cunoscuse vreodată un individ mai dezgustător și mai lipsit de onoare, însă Penny era încântată. Penny încă nu înțelesese ce gravă eroare de judecată făcuse, deși o să afle în scurt timp.

Avându-l pe domnul Blaine drept soț, Winnie nu își putea imagina ce o să se aleagă de Penelope. Toată lumea spunea că domnul Blaine trăia la mila fratelui său mai mare și nu avea nici un venit. Nu era proprietarul casei unde locuia, nu își plătea nici servitorii, nici facturile. Se zvonea că familia lui îl izgonise din Londra din cauza unui scandal odios. În plus, nu era prea entuziasmat de ideea de a se căsători cu Penny și tot încerca să insiste că se făcuse o greșeală îngrozitoare, deși nu îl asculta nimeni.

Orice căsnicie putea fi dificilă, dar cu un mire care se opunea cu atâta înverșunare nunții, avea să fie îngrozitoare.

De ce alesese Penny o cale atât de nesocotită? Fusese din cauza imaturității ei? A nesăbuinței ei tipice? Sau era din cauza încăpățânării ei înnăscute? Fusese hotărâtă să facă doar ceea ce voia și nu se lăsase abătută de la rele.

Ei bine, acum plătea prețul acelei încăpățânări, iar în lunile și anii următori o să învețe câteva lecții dure. Indiferent ce i se întâmpla, își va merita cu prisosință soarta, iar Winnie refuză să își mai bată capul cu acest subiect.

Nu, Winnie o să fie ocupată încercând să decidă ce să facă în privința lui Margaret. Momentul în care femeia mai în vârstă descoperise năzdrăvăniile lui Penny fusese prea mult pentru ea. Mintea îi cedase, făcând-o să îl atace pe domnul Blaine, dar după ce izbucnirea inițială fusese stăvilită și Phillip o imobilizase, devenise evident că se produsese o schimbare importantă în funcționarea minții ei.

Se afla într-o cameră aproape de capătul coridorului, sedată consistent cu laudanum și legată de un pat, ca nu cumva să iasă și să mai atace pe cineva.

În afară de imatura Penny, Winnie era singura rudă în viață a lui Margaret și, astfel, îi revenea responsabilitatea de a veghea asupra tratamentului și însănătoșirii ei. Spera că Margaret o să își revină în fire, dar dacă nu se întâmpla acest lucru? Ce ar fi trebuit făcut cu ea?

Situația se inversase rapid și, de data aceasta, Margaret o să fie nevoită să se bazeze pe Winnie. Deși era un gând diabolic, își dorea ca Margaret să aibă episoade ocazionale de luciditate, doar cât să-și dea seama că îi era îndatorată lui Winnie pentru tot. Era o răzbunare meschină, dar satisfăcătoare, chiar și așa.

În dispoziția ei din acel moment, Winnie ar fi fost încântată să își interneze verișoara într-un azil de nebuni, pentru ca Margaret să poată cunoaște personal rușinea și oroarea. Însă Winnie nu ar fi făcut-o niciodată. Chiar dacă era rudă cu Margaret, nu avea nimic din malițiozitatea sau răutatea acesteia.

– Nu-ți face griji în privința lui Margaret sau Penelope, o liniști ea pe Rebecca. Și neapărat să-i spui lui Helen că nici ea nu are motive de îngrijorare în ceea ce le privește.

– Așa voi face.

– Nu va trebui să le mai vadă vreodată.

– Va fi ușurată.

– Acum, e foarte târziu. Încearcă să închizi ochii.

– Nu cred că o să pot adormi. S-au întâmplat prea multe.

– Ai dreptate în privința asta.

Rebecca o fixă îndelung cu privirea, ca și cum i-ar fi trecut în revistă trăsăturile.

– Vei fi aici și mâine-dimineață?

– Bineînțeles că da. Nu mai plec niciodată. Winnie luă mâna Rebeccăi și o strânse. O să treacă probabil o veșnicie până când Rebecca va învăța să aibă încredere în ea. Te-ai simți mai bine dacă aș sta cu tine?

– Ai vrea?

– Întoarce-te pe burtă.

Rebecca ezită, apoi făcu ce îi ceruse Winnie, iar aceasta o mângâie pe spate ca și cum ar fi fost un bebeluș. În câteva minute, Rebecca se cufundă într-un somn adânc, respirând lent și uniform. Winnie mai zăbovi, întipărindu-și fiecare aspect al prețiosului contact fizic în colecția tot mai mare de amintiri.

Ridicându-se de pe pat, își trase un scaun, observând și reflectând la tot ceea ce pierduse. Cât timp o să-i ia să se revanșeze față de biata fată? Câte gesturi de pocăință o să fie nevoită să facă înainte ca Rebecca să o poată ierta? Oare îi vor ajunge anii, ca să își răscumpere păcatele?

Simți prezența lui Edward înainte de a-l vedea sau auzi. Se afla în pragul ușii care făcea legătura între cele două dormitoare. Tăcut, răbdător, o privea, așteptând ca ea să îl observe. Îl așteptase ore la rând, deși era nehotărâtă în privința întâlnirii cu el.

După ce Winnie întrerupsese providențial nunta, avuseseră o scurtă conversație. Edward fusese binevoitor, întrebând-o despre aventurile ei cu Phillip la Londra, și se oferise să o găzduiască la Salisbury până își rezolva treburile. Ea îi mulțumise, apoi se înconjurase de copii, pentru a nu mai avea o altă oportunitate de a discuta. El fusese ocupat, prins cu dezastrele lăsate în urmă de ceremonia eșuată, de isteriile lui Margaret și de depravarea domnului Blaine, deci reușise să evite o confruntare, și și-ar fi dorit să o poată amâna la nesfârșit.

Nu știa sigur ce voia să îi spună. În mintea ei clocoteau multe comentarii furioase care nu ar fi trebuit rostite cu voce tare. Când îi declarase că adusese pe lume un copil fără a fi căsătorită,

Edward fusese șocat. Îi păsa prea puțin dacă reacția lui fusese provocată de dezgust față de imoralitatea ei sau de trecutul ei promiscuu. Nu avea de gând să își ceară scuze pentru că o născuse pe Rebecca.

Având în vedere trecutul lui, cine era el să își permită să o privească acuzator? Cel puțin ea o iubise pe Rebecca, îi dusese dorul, în timp ce el dăduse dovadă de prea puțin interes față de cei doi copii ai lui, singurii pe care era posibil să îi aibă vreodată. Cine era el să arunce cu pietre?

Se întoarse spre el fără să se ridice de pe scaun și se studiară reciproc, separați de un spațiu imposibil de traversat. Edward era îmbrăcat în pantaloni, cu picioarele goale. Trunchiul îi era acoperit de un halat, însă acesta era deschis în față, dezvăluind-i pieptul frumos și umerii lați.

Erau genul de umeri pe care o femeie ar fi putut să se sprijine când poverile îi deveneau prea grele, când se simțea singură și speriată, neștiind ce să facă mai departe, însă refuză să se lase afectată de vederea lor.

Fiindcă îi fusese teamă de dezonoare, renunțase la cel mai important lucru din viața ei. Se bazase pe alții, rugându-se să o salveze din situațiile neplăcute pe care și le crease cu mâna ei, însă nu avea de gând să mai procedeze astfel. O să se descurce singură. Indiferent pe ce cale alegea soarta să o împingă, o să persevereze, sperând că totul va fi bine.

După o pauză interminabilă, el îi întinse mâna, implorând-o să recupereze spațiul dintre ei și să i-o ia. Winnie îl privi cu gura căscată, dar nu se mișcă.

Edward murmură ceva, dornic să o încurajeze și să o convingă să vină la el. Îngrijorată să nu le trezească pe fete, Winnie îi făcu semn să păstreze liniștea, apoi se ridică și trecu pe lângă el, intrând în camera ei. Edward închise ușa.

Privirea lui o căută pe a ei, dar umbrele îl împiedicară să deslușească ce stătea scris în ea. Întinzând mâna, o mângâie pe obraz, apoi se aplecă, încercând să o sărute pe gură, însă ea se întoarse, iar buzele lui îi dezmierdară părul.

Distanțându-se, Winnie se duse la fereastră, fugind de el.

Edward îi încețoșa gândurile, făcând-o să reflecteze posomorâtă și mânioasă la ceea ce își dorea și la cum ar fi trebuit să procedeze. Când o atingea, devenea confuză, nu mai putea fi puternică, nu mai putea cântări corect evenimentele, nici să respecte principiile pe care le recunoștea ca fiind sănătoase pentru ea.

– Nu ar fi trebuit să vii, spuse ea, deși nu se îndoise nici o clipă că el va veni.

Nu se obosise să își zăvorască ușa, căci o încuietoare nu ar fi fost suficientă să îl descurajeze.

– Știai că o voi face.

– Da, așa că te rog să spui ce-ai de spus. Descarcă-ți povara de pe suflet și pleacă. Nu mai pot îndura alte tulburări emoționale.

Era morocănoasă, mult prea departe de limitele politeții sau ale bunului-simț, dar nu se putea abține. Voia să se năpustească asupra oricui și a oricărui lucru și nu reușea să găsească în ea îndurarea sau compasiunea pe care o nutrea, de obicei, față de semenii ei.

Cel mai probabil suferea și el; în fond, avusese câteva zile rele. Însă ea nu mai era capabilă de empatie, nu mai putea agoniza la nesfârșit gândindu-se la nevoile lui sau la felul în care îl putea alina.

El o privi atât de pătrunzător, încât se întrebă dacă o să rostească vreun cuvânt. Sau poate nu era în stare să își articuleze gândurile. Arăta chinuit, ca și cum cuvintele i-ar fi rămas înțepenite în gât.

În cele din urmă, îi spuse:

– Îmi pare rău.

Lui îi părea rău? Ce făcuse în afară de a fi el însuși? Fusese atras de ea și dăduse curs acelei atracții. Din singurătate și nefericire, ea cedase în fața avansurilor lui.

– Îți *pare rău*? Pentru ce oare?

– Pentru că te-am judecat. Pentru că am crezut că nu ești suficient de bună pentru mine.

Nimic nu putea fi mai brutal decât un strop de candoare, decât să ți se aducă la cunoștință – în față! – motivele exacte pentru care ai fost considerat nepotrivit pentru cineva.

– Îți accept scuzele. Te iert. Am terminat. Poți să pleci.

Ațintindu-și privirea asupra ei, își lăsă ochii să îi alunece pe silueta ei voluptoasă, ascunsă doar de diafana cămașă de noapte pentru vară.

– Nu s-a *terminat!*

– Ba da.

Edward făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Treptat, se apropie, iar mintea ei fu cuprinsă de panică. Ce intenționa? Doar nu își imagina că era dispusă să reia aventura cu el!

Avea prea multe poveri noi și nu putea complica situația cu un nou flirt. Dorința ei fizică dispăruse și nu își putea imagina cum ar mai fi putut renaște. Instinctele ei primitive îi provocaseră probleme enorme, și nu avea de gând să mai urmeze vreodată astfel de impulsuri. În ciuda a cât de mult prețuia compania lui Edward, era o femeie în toată firea, care putea și trebuia să se controleze.

De acum înainte intenționa să se poarte precum o sfântă.

Edward continuă să se apropie.

– Nu ți-am spus niciodată cât de mult însemni pentru mine. Mai făcu un pas. Apoi încă unul. Sau câtă bucurie mi-ai oferit.

Mărturisirea lui o surprinse.

– Ei bine, nu e nevoie să îmi faci aceste declarații târzii.

– Ba da. E absolută nevoie.

Se apropie până ajunseră față în față și, spre uluirea ei, căzu în genunchi și îi prinse mâna.

– Winifred Stewart, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

O *iubea?* Voia să... să... să se *căsătorească* cu ea? Era imposibil! Dintre toate scenariile pe care și le imaginase, o cerere în căsătorie nu se numărase nici măcar printre cele mai ridicole posibilități fanteziste. Fără îndoială, auzul îi juca feste.

Începu să tremure, abia reușind să se țină pe picioare.

– Nu fi absurd. Nu, nu vreau să fiu soția ta. Smucindu-l de încheietură, încercă să îl facă să se ridice, dar el rămase neclintit. Ridică-te. Mă faci să mă rușinez.

– Sunt încă departe de a te face să te *rușinezi*.

Își încolăci brațele în jurul taliei ei, cu degetele pe fesele ei și nasul îngropat între picioarele ei.

Trupul ei reacționă, sânii umflându-i-se, sfârcurile începând să-i pulseze, și tânji să înăbușe răspunsul, dar să rămână indiferentă i-ar fi fost imposibil. Edward o tulbura așa cum nu o făcuse nici un alt bărbat; o desfăta, o excita și o încânta, iar ea nu putea mima indiferența, deși nu era cazul nici să se facă de râs.

Poate că atracția pe care o simțea încă față de el era intensă, dar nu trebuia să cedeze în fața ei.

– Tot ce îți cer, spuse ea, cât mai calmă posibil, e să ne lași să rămânem până vom hotărî ce facem în viitor. Ai acceptat deja, deci nu mai avem ce altceva să discutăm.

– O, ar mai fi câteva lucruri de stabilit, în afară de asta.

– Nu-mi vine în minte absolut nimic.

– Poți să rămâi la Salisbury, însă doar în condițiile stabilite de mine.

Ea se crispă.

– Care anume?

– Prin căsătorie. Cu mine. De îndată ce putem pune la cale detaliile.

Mâinile lui se desprinseră de pe fundul ei și alunecară în jos, strecurându-se sub cămașa ei de noapte, apoi urcând lent pe dosul coapselor ei.

– Ești nebun.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Chicotind, îi găsi din nou fesele, însă de data aceasta fără bariera țesăturii. O mângâie în cercuri seducătoare, iar ea își încordă mușchii picioarelor, forțându-se să se stăpânească.

– Sunt complet nepotrivită pentru tine, se simți ea obligată să sublinieze. Am un trecut rușinos.

– Da, așa e.

– Sunt o femeie de rând și săracă.

– Da, ești.

– Nu am nici o picătură din prețiosul sânge albastru pe care ești atât de hotărât să îl amesteci cu al meu.

– Nu, nu ai.

– Nebunia e o trăsătură de familie, menționă ea, făcând referire la căderea nervoasă a lui Margaret.

– Și încă într-o formă urâtă.

– Doamne, încetează să mai fi atât de neserios!

Îl îmbrânci și se îndepărtă furioasă, dar el se ridică și veni în spatele ei.

– Lasă-mă să am grijă de tine, Winnie. Pentru tot restul zilelor tale. O strânse în brațe, lipind-o cu spatele de pieptul lui, și adăugă pe un ton grav și seducător: Lasă-mă să fiu tată pentru Rebecca și soț pentru tine. Lasă-mă să îți ofer și alți copii, o casă întreagă, pe care îi vom iubi și îi vom crește împreună.

Părea atât de sincer! De ce i-ar fi oferit atât de mult – ei, care nu merita absolut nimic?

– Nu vorbești serios.

– Ba da! O mușcă mărunt de ceafă, provocându-i fiori pe șira spinării. Vreau să fiu fericit, Winnie. E tot ce mi-am dorit vreodată. *Tu* mă faci fericit.

Winnie își simți pulsul gonind. Edward era nerăbdător să o răsfețe cu tot ceea ce își dorise cu ardoare, cu tot ceea ce visase vreodată. Atunci de ce îi era atât de greu să îi dea un răspuns afirmativ?

Nu își dădea seama cât de mult s-ar fi înjosit? Ceilalți nobili nu l-ar fi iertat niciodată, iar ea era disperată să îl salveze de el însuși.

– Nu ai mai putea să te arăți în Londra.

– O, sărmanul de mine! spuse râzând.

– Nu ai putea să socializezi sau să îți vizitezi cluburile.

– Orice om care m-ar disprețui pentru că m-am căsătorit cu tine nu e un prieten adevărat, deci opinia lui nu ar conta.

– Spui asta acum...

– La fel o să spun și mâine, și poimâine, și răspoimâine.

– Azi-dimineață erai hotărât să te căsătorești cu Olivia.

– O greșeală de proporții, recunosc.

– Nu se poate să fi trecut de la o femeie la alta cât ai clipi.

– Ba se poate. Sunt conte. Pot să fac orice doresc. Fără nici un efort, o întoarse spre el și o zgâlțâi ușor. Căsătorește-te cu mine. Spune „da".

Era atât de insistent, plin de pasiune și de convingere, încât în adâncul sufletului ei se aprinse o scânteie minusculă. Cum ar fi fost să accepte? Nu avea nimic de pierdut, dar totul de câștigat.

El ar fi suferit în urma unei căsătorii cu ea, dar dacă pe el nu îl îngrijora izolarea sau excluderea, de ce ar fi trebuit să o îngrijoreze pe ea?

Ar fi putut oare relația lor să funcționeze?

Își aminti acea noapte furtunoasă când alergase înăuntru, udă leoarcă, iar el o așteptase. Se simțise ca și cum și-ar fi întâlnit destinul, ca și cum el ar fi fost singurul bărbat pe care bunul Dumnezeu îl crease doar pentru ea. Spiritul ei se înălțase în văzduh, sufletul ei cunoscuse ușurarea.

Cu siguranță, acea legătură dintre ei avea un scop. Judecând la scara întregului univers, nu ar fi fost greșit să ocolească o asemenea afinitate?

Îl privi. Afirmase că își dorea să fie fericit, că ea reprezenta tot ce își dorise vreodată. Fericire era ceea ce își dorea și ea, și nu exista un dar mai minunat pe care să îl poată oferi – lui sau ei înșăși.

Edward o să îi asigure un cămin al ei, o familie, copilași pe care să îi îndrăgească, un soț pe care să îl adore. Era cu mult mai mult decât crezuse că o să găsească vreodată, mai mult decât ar fi putut ghici vreodată că avea să obțină. O binecuvântare. Un noroc neașteptat. O binefacere mai presus de orice își imaginase.

– Jură-mi că îmi ceri asta din tot sufletul. Și că nu o să regreți niciodată.

– Oh, Winnie! De parcă aș putea vreodată să *regret* că te iubesc.

Winnie își desfăcu larg brațele, iar Edward se lăsă cuprins de ele, îmbrățișând-o cu toată forța de care era capabil.

– Da... da... da... murmură ea, iar el o potopi cu săruturi.

Capitolul 24

Phillip se opri la ușa căsuței în care se simțise acasă timp de atâția ani. Edward îi ceruse din nou să se mute la conac și poate că așa va face, odată ce se liniștea apele. Deocamdată, femeile din familia Hopkins nu își rezolvaseră încă problemele, deci nu putea accepta invitația lui Edward.

După ce se confruntase cu atâtea situații dramatice, avea nevoie de solitudine și de intimitate, iar mica lui casă din spatele grajdurilor părea cel mai bun loc în care să le găsească. Deși era trecut de miezul nopții, conacul vibra de agitație, ultimii dintre oaspeți fiind încă treji și discutând, servitorii alergând să își termine treburile.

Edward nu reușise să gestioneze consecințele imediate ale nunții eșuate. Fusese la fel de copleșit de evenimente ca toți ceilalți, astfel că Phillip se ocupase de servitori, răspunsese la întrebări și dăduse ordine.

Phillip îl liniștise pe vicarul Summers, aranjase căsătoria imediată între domnul Blaine și Lady Penelope, care urma să aibă loc de îndată ce puteau trimite un mesager călare la Londra, care să aducă dispensa specială. Pe tânăra rușinată și compromisă o încuiase în camera ei, ca să nu mai poată face alte rele, iar pe Freddy Blaine, bătut și învinețit, îl escortase de pe moșie. Ba chiar intervenise în cazul cotoroanței de Margaret Hopkins, supraveghease imobilizarea ei și simțise incredibil de multă plăcere văzând-o ajunsă în asemenea hal.

După nefericirea pe care o cauzase atâtor oameni, simțise o încântare să fie martor la prăbușirea ei.

Singura persoană peste care nu dăduse toată ziua era Olivia, deși nu știa de ce se așteptase să o vadă. În mintea lui, presupusese în mod irațional că, întorcându-se în fugă la moșie cu Winnie și cu cele două fete, nu făcuse decât să vină să o salveze. Aducând-o pe Helen înapoi în siguranță, îi arătase Oliviei cât de mult o iubea, cât de mult putea avea încredere în el.

Se așteptase ca faptele lui să provoace un miracol, să scoată în evidență un alt aspect al caracterului lui. Crezuse că ea o să îl vadă într-o nouă lumină, ca pe un luptător, un cavaler, un aliat la care putea apela oricând, și că purtarea lui o să îi asigure acel impuls de care avea nevoie pentru a trece cu vederea diferențele lor de rang.

Din păcate, comportamentul lui nu avusese nici un efect și trebuia să accepte faptul că nu putea face nimic pentru a-i schimba părerea. Standardele și principiile îi fuseseră inoculate de mică – de către Margaret și alții ca ea –, și considera că oamenii cu genealogii diferite nu puteau fi împreună.

Nici nu mai ținea minte de câte ori îl refuzase? De patru ori? De cinci ori? O implorase să se căsătorească, să fugă, să îl prefere pe el în locul celuilalt, dar toate în van. De câte ori avea nevoie să o audă spunând „nu"?

Era un bărbat vanitos și nu intenționa să mai îndure o altă respingere. Olivia era genul care ar fi acceptat o scurtă aventură, dar nu ar fi mers mai departe de atât. Oricât de fervent și-ar fi dorit el ca lucrurile să stea altfel sau câte eforturi ar fi făcut pentru a obține un alt deznodământ, nu le era scris să fie împreună.

Oftând, își lăsă privirea să alunece peste pajiștea îngrijită a moșiei, studiind ferestrele conacului. Unele dintre ele erau iluminate de lumânări.

Multe nopți palpitante o așteptase exact în acel loc, privind-o în timp ce se furișa prin iarbă, și se trezi întrebându-se unde era, ce făcea, în ce cameră stătea.

Dezamăgit, se răsuci pe călcâie. Nu o să se învețe niciodată minte?

Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea!

Dacă mai avea îndoieli că aventura lor amoroasă se încheiase, era suficient să rememoreze cumplita scenă de familie când Margaret îi aruncase atâtea insulte.

În fața tatălui lui și a celorlalte persoane, el încercase să își declare sentimentele față de ea, însă Olivia îi tăiase avântul, pretinzând că nu era momentul potrivit. Ceea ce era adevărat.

Cu Edward și Olivia în veșminte de nuntă și cu oaspeții socializând pe terasă, nu fusese cel mai bun moment pentru a-și proclama devotamentul veșnic. Dar nu avusese ocazia să revină cu acea declarație nici mai târziu.

După ce Margaret se smintise de tot, fusese prins ore întregi cu diverse activități. Pe măsură ce își îndeplinise fiecare sarcină, aruncase mereu câte o privire peste umăr, așteptându-se să o vadă acolo, dar ea fusese înnebunitor de absentă.

Fusese prea ocupată chiar și să-i arunce un „mulțumesc" pentru că o salvase pe Helen.

„Nerecunoscătoarea!"

Ignorându-l, se închisese la etaj cu Helen, în apartamentul ei privat, refuzând să se arate oricui în afară de servitorii de cel mai

înalt rang. Nu putea nicidecum să o condamne că o îngrijora starea lui Helen, nici că își dorea să fie cu ea, însă era iritat că o alese-se pe Helen în defavoarea lui.

Ce jalnic! Era gelos pe un copil de trei ani!

Concluzia inevitabilă părea să fie așadar că, în ciuda afirmațiilor ei, îl iubea pe Edward, sau cel puțin îl plăcea și îl respecta, dorindu-și-l cu adevărat de soț. Era posibil ca nunta lor să se reia, iar Phillip trebuia să accepte realitatea, dacă voia să își continue relația cu Edward.

Pe tot parcursul zilei, în timp ce treceau de la un dezastru la altul, el și Edward apucaseră să poarte câteva discuții răzlețe despre viitor. Dorința sinceră a lui Edward era să îi vadă pe Freddy și Penelope mutați cât mai departe posibil de Salisbury. După plecarea lor, intenționa să cumpere proprietatea lui Freddy de la fratele acestuia.

Cu poienile sale bogate și cu pâraiele vesele, Edward considera că acel teren ar fi fost excelent pentru o fermă de cai, o decizie pe care Phillip i-o încurajă entuziast. Edward îl întrebase pe Phillip dacă ar fi fost interesat să se ocupe de o astfel de afacere și îi sugerase că ar fi putut deveni un dar de nuntă, în cazul în care Phillip ar fi decis vreodată să își întemeieze o familie.

Phillip nu era sigur ce anume sugera vicleanul dulău, dar nu avea de gând să renunțe la visul de a deține așa ceva.

Naiba s-o ia de mândrie! Unele oferte erau prea bune pentru a fi refuzate.

O să își investească energia neobosită în acea idee și strădanie, iar dacă, între timp, Olivia se căsătorea cu Edward, o să strângă din dinți și o să fie un vecin cordial. Oricât de greu i-ar fi fost să mimeze indiferența, era capabil să o facă. Pentru tatăl lui. Pentru Olivia. Și pentru el însuși.

Ce inimă neghioabă și rebelă avea! Nu își dăduse seama că avea o asemenea înclinație spre ardoare și romantism, că era atât de disperat după afecțiune. Simțindu-se respins de Olivia, era atât de deznădăjduit, încât trăia cu impresia că ar fi putut să cedeze nervos și să plângă ca un copilaș.

Răsucind clanța, intră. Nu lipsise atât de mult timp încât Edward să apuce să îi strângă lucrurile personale sau să ofere casa altcuiva, așa că locul rămăsese neschimbat. Familiaritatea aceea îi oferi o consolare care, având în vedere haosul și tumultul lui emoțional, îi făcu foarte bine.

Se așteptase ca aerul să fie închis, ca atmosfera pustie din încăperi să îl apese, dar cineva intrase și făcuse curățenie. Ferestrele erau deschise și prin ele pătrundea o briză răcoroasă, făcând draperiile să foșnească. În semn de bun venit acasă, cineva aprinsese un felinar, iar într-o vază se aflau flori proaspete.

Punându-și geanta pe masă, își scoase jacheta și își lărgi lavaliera, desfăcându-și nasturii de la cămașă și suflecându-și mânșetele. Deschise capacul genții de călătorie și, spre marea lui mâhnire, primul lucru peste care dădu a fost desenul pe care i-l făcuse Olivia la ultima lor întâlnire secretă. Nu era sigur de ce îl păstrase sau de ce îl luase cu el la Londra, când ar fi trebuit să îl arunce în foc.

Era jenant să îl mai privească acum, să se vadă gol și vulnerabil. Dorința lui de a fi cu ea era reflectată cât se poate de clar în expresia și postura lui.

În colț, văzu unde își semnase ea numele și dedicația pe care i-o scrisese.

– „Cu dragoste pentru totdeauna", citi el cu voce tare și clătină din cap. Ei bine, asta a durat vreo cincisprezece minute.

Aruncând schița deoparte, își promise să se descotorosească de ea a doua zi dimineața, deși de ce nu o rupsese în bucăți chiar în clipa aceea era un mister la care refuza să reflecteze.

Auzi un zgomot în spatele lui și încremeni, ascultând. Se uită în jurul lui. Ușa de la dormitorul lui era întredeschisă și văzu dincolo de ea un felinar aprins. Era cineva înăuntru. Cine?

Singura persoană la care se putea gândi era camerista care făcuse curățenie înainte de sosirea lui, însă ea probabil că venise cu mult mai devreme.

Se duse la ușă și o împinse. Aceasta se deschise larg și...

În fața ochilor îi apăru Olivia, întinsă pe patul lui. Îmbrăcată sumar, arăta ca o cadână dintr-un harem. Cum părul ei blond era despletit, buclele lungi și cârlionțate zăceau întinse peste pernele lui. De la jumătate în sus era goală, cu sânii expuși, cu sfârcurile

tari, ascuțite și seducătoare, și părea să și le fi înroșit cu un fard pentru a le accentua forma și mărimea.

Jumătatea de jos a feței îi era ascunsă de o eșarfă roz diafană, lăsând să i se vadă pe dedesubt buzele de un roșu-aprins, iar voalul îi scotea în evidență magnificii ochi albaștri. Erau mari și rotunzi, privindu-l cu o forță năucitoare.

Avea picioarele îmbrăcate într-o pereche de pantaloni ciudați, făcuți din același material precum eșarfa de pe fața ei. Pantalonii îi coborau până la genunchi și îi subliniau conturul fundului, rotunjimea coapselor.

Mădularul i se umflă și se împinse în partea din față a pantalonilor, iar el, oripilat de propria reacție, încercă frenetic să și-o ascundă.

Ce încerca Olivia să realizeze? Ce plănuia să facă?

Doar nu își imagina că o să se culce împreună. Putea fi chiar atât de naivă? De insensibilă?

Cum îndrăznea să îl viziteze? Cum îndrăznea să presupună că ar fi vrut să se tăvălească din nou cu ea?

După cele mai recente încercări și năpaste prin care trecuse, nu mai putea îndura încă o scenă urâtă. Îl ucidea să o vadă făcând astfel paradă de trupul ei, tachinându-l cu ceea ce își dorea, dar nu o va mai putea poseda vreodată.

Renunțase la ea, își luase adio, o lăsase să îl umilească în repetate rânduri, îi permisese să îl înjunghie și să răsucească cuțitul în rană. Nu mai putea suporta alte chinuri!

„Ai milă de mine!" și-ar fi dorit să scâncească. „Te rog! Ai milă!"

Era furios. Pe ea. Pe tot ce era și ce reprezenta ea. Fusese gata să renunțe la ea, să nege că se abandonaseră unul în brațele celuilalt, însă ea își făcuse apariția oricum, ispitindu-l și torturându-l.

– Ce cauți aici? o repezi el.

– Te așteptam.

Precum o felină leneșă, își arcui spatele, împingându-și sânii în față și ridicându-i, în caz că Phillip nu îi observase. De parcă nu i-ar fi văzut! Vulpoaica!

Lângă ea zăcea blestemata carte de ilustrații erotice, *Un deliciu pentru simțuri*, care îi adusese pentru prima dată împreună. În mod evident, Olivia o luase din bibliotecă și o cărase până la căsuță, deși nu reușea să înțeleagă de ce ar fi făcut-o.

Întorcându-se pe o parte, Olivia își sprijini mâna pe o pagină, trecându-și seducător degetele peste o imagine cu femei pe jumătate goale, care erau îmbrăcate într-o manieră foarte asemănătoare cu ținuta ei, cu piepturile dezgolite și cu fundurile acoperite sumar. Era ilustrația arabă, având-l în mijloc pe șeicul care semăna cu el.

Phillip o privi posomorât, reflectând la caracterul ei. Deși o crezuse o persoană profund morală și integră, aparent știa prea puține despre ea.

Aproape fără a se gândi deloc, îi oferise virginitatea ei, apoi îi întorsese spatele și se logodise cu tatăl lui. Cel mai probabil încă era logodită cu el. Nu auzise nici măcar o dată pe cineva să menționeze că nunta ar fi fost anulată definitiv.

Deci ce venise să facă? Era aici pentru a-l mânji și mai mult pe Edward cu perfidia ei? Ei bine, el nu avea de gând să-i facă jocul.

Olivia făcuse o alegere, iar acea alegere era tatăl lui. Nu îi plăcea acest lucru, și ce dacă? Era hotărât să treacă peste acea experiență, să tolereze căsătoria lui Edward cu Olivia. Dacă tot trebuia să sufere atâta, nu avea de gând să se ascundă după degete sau să se amăgească singur, permițându-și să creadă că exista o afinitate între ei. Nu exista, iar Olivia ar fi trebuit să se afle în casa cea mare, în propriul ei pat, nu într-al lui.

– Ador imaginea asta, susținu ea. E foarte obraznică. Mă face să-mi doresc să fac tot felul de lucruri interzise. Își umezi buzele. De ce crezi că se întâmplă asta?

– Nu am nici cea mai vagă idee, minți el. Asemănările erau gândite să seducă și să provoace; acesta era motivul pentru care fuseseră create. Olivia știa acest lucru la fel de bine ca el, dar el nu avea de gând să-i satisfacă acel capriciu. Poate că unei târfe i-ar plăcea, spuse el cu vulgaritate, dorindu-și să o rănească, să o determine să plece, dar habar nu am de ce te-ar afecta pe tine.

– Da, ai dreptate. O femeie de moravuri ușoare ar fi stimulată. Deci ce spune asta despre mine? Îi zâmbi, un zâmbet secret, ispititor, care îl făcu pe Phillip să se gândească la lucruri pe care nu ar fi trebuit să le contemple. Dispoziția mea e mult mai desfrânată decât mi-am imaginat vreodată. Nu ești de aceeași părere?

– Absolut, consimți el. Ai sufletul nepotolit al unei curve.

Ticăloasa râdea! Un hohot seducător, ce îi gâdilă simțurile.

– Înainte nu am fost niciodată așa. Te consider singurul vinovat.

– *Pe mine?*

– Da. Eram o fată cuminte și incoruptibilă înainte de a te cunoaște. Începând de la umăr, își lăsă degetele să îi alunece mângâietor pe trup, coborând peste sânul ei, peste abdomen, peste șold și coapsă. Și acum, uită-te la mine.

Ochii lui nu se putură abține să nu urmărească traseul obraznic al mâinii ei și se simți ca un animal în călduri, pregătit pentru împerechere.

În ciuda minciunilor ei și a lipsei ei de loialitate, era gata și dornic de împreunare. Era atât de slab! Atât de lipsit de principii și de onoare!

– Pleacă, Olivia.

– Nu. Am chef de hârjoană. Hai să ne prefacem că sunt o amantă din desenul acesta – și că tu ești șeicul meu. Ridică jucăușă din sprâncene. N-ar fi amuzant?

– Nu mă pot gândi la nimic mai neplăcut.

– Chiar așa? Corpul tău nu pare să sugereze asta.

Atenția ei toridă alunecă în jos, coborând șerpuit pe pieptul lui, pe abdomenul lui, pe șlițul lui. Îi analiză erecția și, sub privirea ei fățișă, mădularul i se umflă și mai mult.

Se chinui să își înăbușe nevoia bizară de a-și încrucișa brațele între picioare, însă a încerca să-și ascundă excitația era inutil. Olivia îl stârnea dincolo de orice limite și nu se schimbase nimic în privința atracției lor fizice. Nimic nu avea să se schimbe vreodată. Oribilul adevăr era că, după toată suferința pe care i-o provocase, încă o mai dorea.

– Nu sunt imun la provocări, îi spuse el. Orice purtare obscenă mă stârnește. Chiar și a ta.

– E dureroasă erecția ta? îl întrebă ea. Vrei să mă ocup eu de ea?

– Nu.

– O să te simți mai bine. Ce-ar fi s-o fac?

Ridicându-se, se furișă din pat, apropiindu-se de el, clătinându-și șoldurile atrăgătoare la fiecare pas, apoi îngenunche. Phillip rămase împietrit ca o statuie de marmură, privind-o, întrebându-se cât de departe o să meargă, cât de dispusă era să se înjosească.

Olivia îi scoase din pantaloni poalele cămășii și le dădu la o parte, urcând cu palmele pe pieptul lui. Își scoase eșarfa de pe față și o trecu ușor peste burta lui, făcându-i mușchii abdominali să se contracte, iar boașele să i se zbată de poftă, apoi o aruncă deoparte, iar aceasta căzu diafană pe covor.

Se opri la șlițul lui, desfăcându-i nasturii, iar el nu făcu nimic pentru a o opri, ascunzându-și emoțiile.

Olivia îi lărgi pantalonii, iar când băgă mâna înăuntru, mânia lui tot mai aprigă duse o luptă fierbinte cu dorința din ce în ce mai intensă. Era tare, pulsând dureros, iar trupul cerșea după satisfacție, astfel că, în clipa în care ea îi linse capătul ușor umed și începu să-l sugă, nu reuși să-și înăbușe un șuierat.

În afară de acea scăpare minoră, reuși să blocheze orice altă reacție, căci nu avea de gând să o lase să vadă cât de tulburat era.

Gura ei era fierbinte, alunecoasă și, în câteva secunde, ajunse în pragul orgasmului. I-ar fi fost învățătură de minte dacă își dădea drumul, dacă se revărsa în gâtul ei. Dacă tot era hotărâtă să se poarte ca o femeie ușoară, de ce să nu o trateze corespunzător?

Se împinse în gura ei. Apoi se împinse din nou, dar era prea aproape de punctul culminant și o prinse de gât, împingând-o violent într-o parte. Cu o ușoară exclamație de spaimă, Olivia se răsturnă pe spate.

Îndepărtându-se furios, cu spatele la ea, Phillip își îndreptă hainele și își veni în fire. Preț de un minut chinuitor, rămase cu privirea ațintită pe perete, calmându-și pasiunea și mânia, apoi se răsuci pe călcâie.

– Ce vrei de la mine?

Olivia era în genunchi și își masa o încheietură care se lovise de podea când o îmbrâncise el, însă Phillip refuză să simtă vreo urmă de compasiune. Având în vedere prin ce îl făcuse să treacă, merita ce i se întâmpla.

Olivia se ridică în picioare.

– Nu poți să ghicești?

– Nu. N-am naibii nici cea mai vagă idee.

– Te vreau *pe tine*.

– O, încetează, pufni el. Te umilești singură.

– Dar chiar te vreau, protestă ea, părând rănită și confuză. Imploratoare, îi întinse mâna, făcu un pas spre el, apoi încă unul. Ești tot ce mi-am dorit vreodată.

– Ai o modalitate foarte interesantă de a o arăta. Ce degete tremurătoare, își încheie la loc cămașa, chinuindu-se cu nasturii. Ce intenționezi? O tăvăleală de dragul vremurilor de altădată? O altă încercare jalnică de a-i pune coarne tatălui meu? Ei bine, îmi pare rău, dar nu-ți pot face pe plac.

– De ce anume nu? Nu poate nimeni să ne spună ce avem sau nu avem voie să facem.

Oare intenționat îl chinuia? Făcea pe naiva? Din ce motiv? Nu pricepea că simpla ei prezență era tortură pură?

– N-ar trebui să fii la conac, făcându-ți somnul de frumusețe, ca să fii pregătită pentru reluarea ceremoniei de nuntă?

– O, dar nu ți-a zis nimeni?

– Ce anume să-mi zică?

Sfioasă, se întoarse în patul lui și dădu să urce înapoi pe saltea.

Văzând-o ce intenționa să facă, mânia lui Phillip se aprinse din nou, și, năpustindu-se spre ea, o smuci de acolo. Nu voia să o mai știe vreodată pe patul lui!

– Ce anume să-mi zică? țipă el, ținând-o strâns de umeri și întorcând-o cu fața la el.

– Nu mă căsătoresc cu Edward.

Nu voia să o întrebe de ce; nu voia să *afle* motivul. Nu îi păsa de ea. Însă înainte să apuce să se stăpânească, întrebarea îi zbură de pe buze:

– De ce nu?

– Fiindcă am decis să mă căsătoresc cu altcineva.

Dezgustat, rănit din nou, Phillip îi aruncă o privire caustică.

– Da' știi că ești uluitoare? Îngrețoșat, se îndepărtă încet de ea, întrebându-se cum de putuse să creadă că o cunoștea sau că o înțelegea. Ce fel de persoană ești? Mă folosești ca amant, apoi accepți să te căsătorești cu Edward – după ce mi-ai jurat că nu o vei face.

Resemnată, Olivia oftă.

– Ei bine, se pare că nu mă pot căsători cu Edward.

– Ți-a întors spatele?

– De fapt, da. M-a informat că e îndrăgostit de altcineva.

– De cine?

De parcă nu ar fi știut! În cele două zile stresante pe care le petrecuse cu Winnie, căutându-le pe cele două fete și aducându-le pe toate trei la Salisbury, învățase să o prețuiască. Cât de norocos era tatăl lui!

– Winnie, îi confirmă ea. Presupun că îi cere mâna chiar în acest moment.

– Deci ai dat fuga aici să te tăvălești cu mine din clipa în care te-a respins?

– Da. Și nu mă dumiresc de ce refuzi să participi. Îi studie îndrăzneață bărbăția. Nu e ca și cum nu m-ai *vrea*.

– Nu poți să pricepi de ce te-aș refuza? Ce zici de faptul că, în doar câteva săptămâni, ai trecut cu tăvălugul și peste mine, și peste tatăl meu, iar acum te duci la altcineva. Ce e în neregulă cu tine? Ai atâția bărbați care îți cad la picioare, încât nu-ți poți alege un favorit? Sau ești, pur și simplu, mai nestatornică decât mi-aș fi putut imagina vreodată?

– E vorba despre un gentleman foarte reușit. Se plimba țanțoșă prin încăpere, deloc deranjată de goliciunea ei, de întreaga situație. Chipeș, inteligent, milos, energic, curajos, loial și sincer. Are toate trăsăturile pe care o femeie și le dorește de la un bărbat *și* e pe punctul de a fi înzestrat cu o proprietate care îi va asigura un venit excelent. Nu puteam rata ocazia.

Ce lipitoare lacomă! Stupefiat și îngrozit, nu își dăduse seama că Olivia manifesta astfel de tendințe necruțătoare!

În glumă, îi replică:

– Nu, cu siguranță nu ar trebui să ratezi un individ atât de remarcabil! Felicitări, Lady O, pentru manevrele tale viclene. Sper că bărbatul bogat pe care ai pus mâna îți va oferi toată fericirea pe care o meriți.

Ea râse din nou! Nu avea nici urmă de rușine? De respect față de sentimentele lui? Ar fi făcut orice pentru ea, i-ar fi dat lumea întreagă, ar fi sacrificat orice, ar fi depășit orice obstacol, ar fi îndurat oricâte greutăți, și iată cum îl răsplătea ea!

– Te rog să pleci, o imploră el. Dar ea nu se clinti, prin urmare mârâi: De îndată!

– O, neghiob mic ce ești, îl dojeni ea blând, te tachinez.

– Cu ce?

– Tu ești acela, prostuțule! Cu *tine* o să mă căsătoresc!

– Ei bine, asta e grozav, Lady Olivia, dar eu nu ți-am cerut să te căsătorești cu mine.

Nu azi, oricum. Îi propusese acest lucru în trecut, dar nu mai era interesat. Nu putea îndura furtuna de emoții pe care i-o stârnea.

Era nerăbdător să se întoarcă la viața lui liniștită – cea pe care o savurase înainte să dea ea buzna peste el, o viață în care fusese înconjurat de căsuța lui, de caii lui și de ceilalți grăjdari. O dusese bine pe vremea când se bazase pe rutină și pe tabieturi, pe relația spasmodică dintre el și tatăl lui.

Tânjea după pace și liniște. Fără certuri. Fără tulburări. Fără mâhniri sau supărări. Voia să fie lăsat în pace.

– Fă-o, atunci, îl îndemnă ea. O să accept.

Flutura din gene, convinsă că el o să cedeze, că o să profite din nou de șansa de a se umili. Nu avea de gând să o facă! Nu putea să o facă! Nu putea să își asume riscul.

Olivia zâmbea, așteptând, dar el nu spuse nimic, iar zâmbetul ei începu să pălească, apoi se stinse cu totul. Era ca și cum felinarul ar fi fost stins sau soarele ar fi dispărut în spatele unui nor întunecat.

Rămânând ferm, Phillip refuză să se lase înduioșat sau să bage de seamă cum îi zdrobise încântarea.

– Doar dacă nu cumva într-adevăr nu mă vrei, murmură ea, într-o reproducere grotescă a serii în care el o implorase să fugă cu el, dar cu rolurile inversate. Doar dacă nu cumva nu ai vorbit niciodată serios.

– O, am vorbit serios, chiar foarte. Absolut de fiecare dată. Doar că m-am săturat să tot fiu refuzat.

– Nu o să te refuz.

– Ce convenabil! Am cunoscut multe femei din înalta societate, dar cred sincer că tu ești cea mai lipsită de consecvență dintre toate. Arătă spre camera lui mică și fără pretenții. Ăsta sunt eu și asta e ceea ce am. Tatăl meu mă ispitește cu o propunere – care s-ar putea sau nu să se transforme în realitate – și, brusc, arzi de nerăbdare să te căsătorești cu mine. Dar dacă nu se îndeplinește niciodată? Dacă nu se mai ține de cuvânt și tu rămâi cu atât, cu această

casă minusculă? Aplecându-se mai aproape, rânji batjocoritor. Dacă mâine cunoști pe cineva care ți-ar putea oferi mai mult?

– Despre asta crezi tu că e vorba în toată povestea? Că s-ar putea să moștenești un petic de pământ la care eu să tânjesc?

– Sunt convins că despre asta e vorba. Arătă spre ușă, dorindu-și să pună capăt disputei odioase dintre ei. Pleacă!

Olivia îl studie, iar Phillip citi iritarea crescând în ea. Obrajii îi erau inundați de culoare, iar pulsul începu să-i bubuie.

– Ai cumva habar cum au fost pentru mine ultimele câteva zile? Porni hotărâtă spre el – cu sânii goi – și îl împunse în piept cu un deget, furioasă. Ai habar?

– Ei bine.... eu... eu...

Concluzionând că era încântată că pusese mâna pe contele dorit, Phillip nu se mai gândise prin ce trecuse ea. Nu îi trecuse prin minte că poate fusese nefericită, că poate cunoscuse și ea un stres extrem.

Hotărârea lui începu să se topească. Își ridicase un zid în jurul inimii și, deși se străduia să îl mențină, acesta începu să se prăbușească, cărămidă cu cărămidă.

– Penny m-a pârât lui Margaret în privința aventurii noastre. Mai ții minte? Te-am informat că o va face.

– Da, țin minte.

– Margaret m-a luat la întrebări, iar eu am insistat că nu mă pot căsători cu Edward, că te iubesc pe tine. Așa că m-a amenințat. Mi-a spus că a internat-o pe Helen într-un spital. Dacă nu mergeam mai departe cu nunta, nu avea să o mai aducă niciodată acasă, nici să ne spună unde se afla.

– N-am știut asta, mormăi Phillip.

– Nu, nu ai știut. Continuă să îl împungă cu degetul, subliniind fiecare cuvânt important. Apoi, cumva, a reușit să-l atragă pe Edward în camera mea în toiul nopții. În mod convenabil, Margaret a intrat peste noi, având-o pe Penny drept martoră, așa că Edward a fost nevoit să îmi ceară mâna pentru a evita un scandal.

Deci așa se desfășuraseră lucrurile. Fusese curios.

– Ți-a fost greu, probabil.

– Greu! Era rândul ei să țipe acum. Dă-mi voie să-ți explic ce înseamnă *greu!* A doua zi dimineață, când am coborât

împleticindu-mă, servitorii făceau pregătirile de nuntă. Invitațiile fuseseră scrise și trimise vecinilor. Eu mă simțeam ca și cum aș fi fost călcată în picioare de un armăsar sălbatic și nu puteam face nimic. Îl îmbrânci și se îndepărtă furioasă. Nu sta acolo cu privirea tristă, mustrându-mă, și ocărându-mă, și plângându-te cât ai fost de abuzat. Căci îți declar că orice umilință ai fi suferit, nu are cum să se compare vreodată cu chinurile prin care am trecut eu, și mi-am luat cu vârf și îndesat porția de prostii și drame!

Phillip chicoti, enervând-o și mai tare.

– Ți-ai luat-o, nu-i așa?

– Da, și am ajuns la capătul puterilor. Așa că cere-mă odată! Și fă-o repede, înainte să îmi ies din fire!

Priveliștea pe care i-o oferea era remarcabilă, cu părul ei ca de aur revărsându-i-se pe corp, cu ochii albaștri scânteindu-i de mânie. Înveșmântată doar în acei pantalonași diafani, tremura de furie, cu bărbia scoasă sfidător în afară, și arăta ca o zeiță de demult, o amazoană. Dacă ar fi fost lovit din senin de un fulger în clipa aceea, nu ar fi fost surprins.

– Ei bine? întrebă ea.

Pierzându-și răbdarea, începu să bată din picior și își încrucișă brațele la piept, tachinându-l cu sfârcurile ce abia i se întrezăreau. Pe jumătate îmbrăcată și luându-l la rost, îl făcu să se fâstâcească.

Nu voia să fie furios. Nu voia să se certe. Suferința Oliviei îl tulburase. Fusese neliniștită, fusese înspăimântată și chinuită, dar nu apelase la el.

Oare crezuse că nu ar fi ajutat-o?

– De ce nu mi-ai zis? o întrebă.

– Fiindcă Margaret m-a amenințat că o va ucide pe Helen. Și nu puteam să o las. Helen e tot ce mi-a mai rămas de la părinții și fratele meu.

Nu avea nici o îndoială că Margaret îi forțase mâna sau că ar fi fost dispusă să comită o crimă dacă cineva i-ar fi stat în cale. Margaret era nebună, capabilă de orice act ticălos, iar dacă ar fi fost după el, ar fi îmbarcat-o deja într-o trăsură și ar fi fost în drum spre azilul de nebuni. Din fericire pentru ea, alegerea îi aparținea lui Winnie, nu lui.

Olivia începu să plângă.

– Nu-mi pasă dacă locuim într-o cocioabă. Nu-mi pasă dacă ne îmbrăcăm în zdrențe. Nu-mi pasă dacă mâncăm doar resturi, ca să supraviețuim. Vreau doar să fiu cu tine.

– O, Livvie.

– Lumea mea a fost complet dată peste cap. Am pierdut aproape tot ce conta pentru mine. Nu mă obliga să merg singură mai departe. Nu pot.

Nu putea rămâne detașat, nu o putea judeca sau condamna, nu o putea mustra pentru că se purtase așa cum știuse ea mai bine. Animozitatea lui dispăru ca frunzele spulberate de vânt.

– De parcă aș putea sta departe.

El își desfăcu larg brațele, iar ea se lăsă cuprinsă în strânsoarea lor. O sărută pe păr, pe obraji.

– Știu ce îți trebuie, spuse ea.

– Ce anume?

– Îți trebuie un cămin al tău. O familie. Copii pe care să îi iubești. Se desprinse din îmbrățișare și îl privi. Lasă-mă să ți le ofer. Lasă-mă să te fac fericit.

Coborându-și privirea spre ea, îi mângâie pielea caldă, îi inspiră parfumul drag. Se simțea întreg, complet. Pentru prima dată. Toate visurile pe care le avusese vreodată păreau gata să se îndeplinească.

Mintea i-a fost invadată de viziuni cu o fermă de cai renumită, reunind unele dintre cele mai frumoase animale din Anglia. Cu o casă confortabilă, plină de copii gălăgioși și voioși. Edward și Winnie urmau să fie doi bunici afectuoși, având la rândul lor propria familie. Helen și Rebecca o să fie două verișoare vioaie și vesele pentru cârdurile lor tot mai mari de copii.

Și Livvie. Pentru totdeauna Livvie, întâmpinându-l acasă după o zi lungă și grea. Ce altceva și-ar mai fi putut dori un bărbat? Ce altceva i-ar mai fi trebuit unui bărbat?

Zâmbind, simți că era gata să explodeze de bucurie.

– Da, te rog, îi răspunse el. Căsătorește-te cu mine. Fă-mă fericit.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate

Elizabeth Hoyt
O dragoste nepotrivită

Karen Robards
Atracție scandaloasă

Christina Dodd
Legile iubirii

Elizabeth Hoyt
Inocență pierdută

Stephanie Laurens
Petițoarea

Karen Robards
Suflete captive

Samantha James
Păcatele vicontelui Sutherland

Karen Robards
Înfruntarea inimilor